PETER F. HAMILTON

golul temporal

* *

NAUTILUS

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising*, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei*, cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPȚII*, considerată renașterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi

PETER F. HAMILTON

golul temporal

Traducere din limba engleză
C. Preda

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, PETER F
Golul temporal / Peter F. Hamilton, trad. : Cecilia Preda,
– București: Nemira Publishing House, 2015
2 vol
ISBN 978-606-579-958-5
vol. 2 – ISBN 978-606-579-960-8

I. Preda, Cecilia (trad.)

821 111(73)-311 9=135.1

Peter F. Hamilton
THE TEMPORAL VOID
Copyright © Peter F. Hamilton 2008
All rights reserved

© Nemira, 2015

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-960-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

4

În ciuda dimensiunii sale, erau puțini oameni în Sala Malfit atunci când Clericul junior îl escorta pe Marius pe pardoseala neagră. Cei care se aflau acolo aruncau priviri neîncrezătoare către acest Înalt care aluneca fără efort de-a lungul încăperii. Nu era nimic personal. Pur și simplu nu se bucurau să vadă necredincioși într-un loc sfințit.

A intrat în Sala Liliala, a cărei furtună fără sfârșit se derula pe tavan. În timp ce trecea pe sub apex, fulgerele se arcuiau între norii umflați, arzând goluri înguste în vaporii de apă pentru a lăsa la vedere Gemenii Marte. La capătul îndepărtat, o ușă arcuită îi lăsă să pătrundă în suita de camere ale primarului. Ethan aștepta în sanctuarul oval. Acesta fusese restaurat și adus la starea inițială, în modul în care Mergătorul-Pe-Apă îl aranjase în timp ce era primar. Scaunele și biroul erau sculptate în muroak și lustruite cu ceară naturală, degajând un miros slab de lavandă. Cele trei ferestre dioclețiene înalte de pe peretele din spatele biroului ofereau ocupantului acestuia o vedere splendidă spre Canalul de

Centură și colțul de vest al Golden Park, cu unduirile verzi lenețe ale Low Moat umplând golful până la zidul de cristal de dincolo de el.

– Mulțumesc că ați venit, a spus jovial Clericul Conservator.

Era așezat în spatele biroului, cu gluga de la roba albă pe cap. În ciuda faldurilor libere din stofă care îi ascundeau o parte a capului, modulele semiorganice lipite pe piele erau vizibile.

Marius se înclină cu respect.

– Vă mulțumesc că m-ați primit.

Mâna lui Ethan flutură în semn de concediere spre Clericul asistent.

– Bănuiesc că sunteți aproape refăcut, a spus Marius stând în fața biroului.

În urma lui, aerul era pătat de umbrele cețoase lăsate de costumul-togă negru lucios.

– Aproape, zâmbi Ethan subțire. Mâna i se ridică arătând spre noduli. Au rămas doar trei, și doctorii mei îmi spun că vor fi înlăturați înainte de sfârșitul săptămânii. Este uimitor cum poate fi stimulată puterea de recuperare a corpului de o veste bună.

– Veste bună?

Ethan ezită, întrebându-se dacă reprezentantul încerca să-l ironizeze.

– Un om a intrat în Gol, cu ajutorul celui de-al Doilea Visător.

– Într-o încercare de a negocia o respingere a Pelerinajului vostru.

– Mă îndoiesc că orice reprezentant ANA va înțelege principiul de bază al Golului. El există pentru a îmbrățișa viața, pentru a ne ridica pe cel mai înalt vârf la care pot aspira spiritele noastre sărace.

– Într-adevăr, a replicat Marius cu ironie deliberată.

Ethan a înțeles implicația și a zâmbit cu grație.

– Cu tot respectul, cu greu v-aș considera comparabil cu Justine Burnelli. Din ceea ce am văzut, rămâneți adânc înrădăcinat în aspectele fizice ale universului.

– Voi accepta acest lucru în sensul în care cred că a fost intenționat.

– Mulțumesc. Ethan se cufundă pe spate în scaun, privindu-l pe reprezentant cu curiozitate.

La începutul campaniei sale pentru funcția de Conservator fusese prudent cu privire la acceptarea ajutorului acestuia. Ca orice aspirant pentru o funcție înaltă din istorie, se folosise de asistentul lui pentru a stabili primele contacte de tatonare. Phelim se întorsese entuziasmat de posibilitățile disponibile. Ethan acceptase să asculte. Din punct de vedere politic, asistența acordată de Marius era subtilă și de neprețuit, permițându-i lui Ethan să încheie alianțe în cadrul Consiliului și printre clericii din Palatul Orchard, propulsându-l într-o poziție din care își putea prezenta cu mai multă încredere candidatura pentru alegeri. Sprijinul includea și oferta de a furniza ultrapropulsoare pentru navele Pelerinajului, un cadou care avea să asigure succesul. Toate acestea i-au fost acordate în mod gratuit, deoarece „obiectivele" lor erau complementare. Și în tot acest timp, Marius nu sugerase niciodată care era de

fapt obiectivul facțiunii lui. Ethan știa că nu va mai dura mult. Va fi interesant să vadă care era de fapt prețul.

– Și totuși, Golul nu a demonstrat el însuși esența umană a Justinei prin felul în care a răspuns gândurilor ei?

Marius a pus întrebarea de parcă ar fi fost o ciudățenie ușor de respins.

– Un vis mic, a spus Ethan. O întrezărire rapidă a categoriei de ființe din care face parte. Cu siguranță nu a găsit Inima, sau măcar pe un Lord al Cerului. După înverșunarea ei de a ajunge la steaua aceea, este preocupată doar de aspectul fizic.

– Dar ea a demonstrat că are abilități mentale similare cu ale Mergătorului-Pe-Apă.

– Cu greu se poate spune că are puterea lui.

– A fost trează doar câteva zile, la scara Golului, și părea să se aclimatizeze confortabil.

– Iar asta ajută de asemenea la consolidarea doctrinei noastre. Golul va deveni mântuirea noastră. Cel de-al Doilea Visător ne va duce la destinul nostru, așa cum a intenționat întotdeauna Visătorul Inigo.

– Cred că amândoi știm că nu cel de-al Doilea Visător a furnizat această ultimă privire în interiorul Golului.

– Da, a recunoscut Ethan.

– Visul Viu știe cine a primit gândurile și viziunea Justinei?

– Nu.

Marius a zâmbit. Pe fața lui rotundă, cu nasul subțire, a fost neplăcut.

– Încă un Visător, Eminența Voastră? Par să devină ceva banal.

– Trei Visători în două sute șaptezeci de ani sunt greu de considerat ceva „banal". Dar mie mi se pare semnificativ faptul că doi au apărut atât de aproape împreună exact în acest moment. Evenimentele se apropie de punctul culminant, în conformitate cu viziunea Visătorului Inigo.

– Desigur. Mă bucură faptul că cel de-al Doilea Visător a dovedit că este posibil, din punct de vedere fizic, să se intre în Gol. Trebuie să fie stimulant pentru mișcarea voastră.

– Este.

– Și nu e nevoie să subliniez cât de important este cel de-al Doilea Visător pentru voi. Cât de aproape sunteți de a-l găsi?

Ethan zâmbi către fața aceea abia umană cu ochii săi verzi nemișcați și gândurile lipsite de umor.

– De a o găsi, de fapt.

– Serios?

– Da. Credem că am identificat o posibilă candidată. Având în vedere că echipa de primire de pe Viotia are acum identitatea ei, este imposibil să ne mai scape mult timp.

– Felicitări. Trebuie să fie îmbucurător să vă vedeți obiectivul atât de aproape de realizare.

– Este.

– Cum progresează construirea de nave pentru Pelerinaj?

– Din nou, suntem binecuvântați cu noroc. Lucrările sunt în grafic. Ați dori să organizez un tur?

– Timpul, din păcate, este prea strâns. În mai multe moduri.

– Ce vreți să spuneți?

– Nu s-a aflat încă, dar Marina Confederației a trimis o navă de război din clasa River să intercepteze flota Imperiului Ocisen. Ar fi trebuit să dezactiveze nava comandant și să lanseze un avertisment.

– Ar fi trebuit?

– Nava Marinei a fost distrusă. Se pare că Ocisenii sunt mai puternici decât se aștepta Amiralul Kazimir.

– Sfântă Madona.

– Dacă nu sunt opriți, vor fi aici înainte ca navele să fie finalizate. Nu va mai fi niciun Pelerinaj.

– Principala justificare din spatele ANA a fost că va oferi Confederației o apărare inatacabilă împotriva agresiunii străine după Războiul Starflyer. Trebuia să asigure superioritatea tehnologică absolută.

– Nu fiți prea supărat. A fost, la urma urmei, doar o singură navă. O forță mai puternică a Marinei ar trebui să fie suficientă pentru a descuraja flota Ocisen. Chiar suntem de acord cu acest prognostic.

– Dar nu există garanții.

– Nu există niciodată în viață.

– Există în Gol, a spus Ethan gânditor. Din păcate, nu putem construi navele mai repede.

– Știu. Suntem cu toții dependenți de ANA.

– O aripă și o rugăciune.

– Exact. Pe o notă mai fericită, acum, când suntem atât de aproape de succes, sponsorii mei au o cerință.

– Ah! Ethan își lăți zâmbetul.

Aproape că savura asta. Va fi o cerere eretică absurdă, sau o simplă cerere care va declanșa o avalanșă politică în urma începerii Pelerinajului? Va putea primi bine solicitarea, sau va trebui să lupte împotriva ei până la ultima suflare?

– Am dori să trimitem niște observatori alături de voi.

– Observatori? Asta presupune că vor sta deoparte, ceea ce mă îndoiesc sincer că este posibil în interiorul Golului.

– Cu toate acestea, v-am fi recunoscători dacă i-ați lua cu voi.

– Noi spunem bun venit tuturor celor care doresc să ajungă în Gol, indiferent de motivele lor inițiale. Câți?

– Doi sau trei pe fiecare navă. Nu dorim să vă împovărăm.

– Înțeleg.

Deși, în realitate, Ethan nu înțelegea. Știa că asta trebuie să fie extrem de important pentru oricare era facțiunea reprezentată de Marius, și chiar și el era surprins de cât de rezonabilă era cererea.

– Mă voi asigura să fie rezervate camere de suspensie suficiente.

– Ei nu vor călători în stare de suspensie.

– Există un motiv anume?

– Pur și simplu nu doresc asta.

Ethan reflectă, întrebându-se dacă acesta era momentul în care ar trebui să se opună. Desigur, nu exista niciun argument rezonabil pe care l-ar putea invoca. Doar instinctul.

– Vor fi potrivnici Pelerinajului nostru în vreun fel?

– Îmi cer scuze, dar nu-i interesează doctrina voastră. Sunt doar niște oameni de știință care doresc să studieze Golul.

– Și dacă refuz?

Marius adoptă un ton amuzat.

– Încercați să vedeți cât de onorabil sunt și dacă vă voi face greutăți.

– Veți face?

– Mai presus de toate, v-am facilitat ascensiunea la actuala poziție. Darul cu motoarele ultrapropulsoare este foarte generos chiar și după cele mai ridicate standarde. Și când ați acceptat toate astea, știați că vă vom cere o mică favoare în schimb.

– Desigur. Și știți foarte bine că voi permite colegilor dumneavoastră să călătorească cu noi. Încerc doar să înțeleg motivația din spatele acestui lucru și cât de mult îl vreți.

– Foarte mult, într-adevăr. Golul este o enigmă științifică magnifică. Sponsorii mei cred că ar trebui să fie elucidată.

– De ce ar vrea să „elucideze" ceva din care pot deveni o parte în orice moment?

– Este mai mare decât noi.

– Și se va împărtăși cu voi.

– În termenii săi. Nu este în natura noastră să acceptăm așa ceva.

– În a mea este.

– Să trec la amenințare acum?

– Vă rog, a spus Ethan.

– Chiar și cu ultrapropulsoare, Raielii prezintă o problemă. În mod evident această castă de războinici necunoscută anterior nu vă va lăsa să vă apropiați de granița Golului. Să permită unui singur om într-o navă mică să se strecoare dincolo este un lucru, dar navele Pelerinajului, cu milioanele lor de visători plini de speranță? Fie vă veți întoarce, fie veți muri. Resursele pe care le au la dispoziție sunt fenomenale. Bănuiesc că până și o escortă completă a Marinei Confederației ar trebui să facă ceva efort pentru a vă proteja, iar Guvernarea a afirmat destul de clar că nu va face așa ceva.

– Este ultimul obstacol, a recunoscut Ethan.

Dezavantajul triumfului Justinei, și încă unul șocant în magnitudine. Știuse întotdeauna că Raielii se opuneau Pelerinajului, dar nimeni nu avea habar că aveau astfel de nave, sau o astfel de determinare de a preveni intrarea în Gol. Comentatorii unisferei fuseseră foarte dornici să sublinieze acest lucru în ultimele câteva ore. „Pelerinaj către o moarte sigură", îl numeau cei mai puțin agresivi.

– Pe lângă ultrapropulsoare, putem echipa navele cu câmpuri de forță pe care Raielii nu le pot penetra, a spus Marius.

– Afirmația mi se pare greu de crezut.

– Cu toate acestea, avem astfel de sisteme disponibile.

– Pasagerii voştri.

– Da.

– Misterioase sunt căile Madonei. Dar... ea ar dori să acorde oamenilor de ştiinţă posibilitatea de a-şi realiza destinul împreună cu noi.

Marius îşi înclină capul într-o parte.

– Sunt sigur că ar dori.

– Voi avea cabine rezervate pentru ei.

– Mulţumesc. Marius s-a înclinat şi s-a întors fără efort. S-a îndreptat spre uşă. În clipa în care a ajuns acolo, s-a oprit. Oh, da, a spus el, fără să-l privească pe Ethan. Şi vom avea nevoie de câte o cală în fiecare navă, pentru echipament.

– Echipament?

– Vor avea nevoie de instrumente pentru a studia Golul, evident. Vă voi trimite detalii la biroul administrativ.

Uşa se deschise, iar Marius se strecură dincolo de ea într-un vârtej tăcut de umbră.

Aerul de mare tămăduitor venea în rafale peste Golden Park, stârnind ramurile lungi de cireşi plantaţi de-a lungul părţii laterale a giganticei Plaza. Cerul senin contribuia la intensificarea căldurii. În cămaşă de bumbac şi pantaloni groşi din denim, Curierului îi era neplăcut de cald, dar nu voia să-şi folosească funcţiile biononice să se răcorească, de teamă să nu atragă atenţia asupra lui. Se presupunea că Inigo alesese acest loc

pentru a construi Makkathran2 deoarece climatul era aproape identic cu cel original de pe Querencia. Aşa că, din cauza acelei căutări a perfecţiunii, el trebuia să se descurce acum cu o ridicolă pălărie Ranger cu boruri largi din piele, pentru că, aparent, asta era ceea ce localnicii din Makkathranul real foloseau pentru a împiedica soarele din mijlocul verii să le prăjească creierele. Cel puţin îl făceau imposibil de distins de restul mulţimii care ocupa Plaza.

Golden Park era plin în fiecare zi acum. Mulţimea obişnuită de oameni se umflase considerabil atunci când cel de-al Doilea Visător îl respinsese pe Lordul Cerului şi credincioşii veniseră să ceară îndrumare de la noul lor Cleric Conservator. Iar din ziua aceea au început să se adune aici pentru a asista la evenimentele monumentale ce aveau loc în altă parte a galaxiei. Curierului îi plăcea asta, simţind un fel de confort pe care nu-l puteai experimenta altfel decât cufundat într-o mulţime care împărtăşea convingerile şi emoţiile – cea mai elementară nevoie umană, cea de apartenenţă, amplificată de gaia-câmp.

La un nivel minor, se confrunta şi el însuşi cu aşa ceva – dorinţa de a fi acasă, de a se juca cu fetele în timp ce noaptea se lăsa peste Londra. Timpul de baie. Poveştile la culcare. O masă pe îndelete, cu Lizzie.

Nu voia să fie aici. Era simplul adevăr. Tipul acesta de supraveghere era genul de operaţiune activă în care facţiunea îl asigurase că nu va fi niciodată implicat. Tot ce fusese el de acord să facă pentru ei era să livreze elemente esenţiale de echipament celor care urmau să

le folosească. În mod inevitabil, pe măsură ce anii au trecut, şi-a permis să se lase implicat în misiuni care presupuneau mult mai mult decât simpla livrare. Dar acest lucru...

Şi iată că, din nou, îl fila pe Marius. O mai făcuse şi înainte, fără să protesteze, deşi Marius îi dădea întotdeauna fiori. Ceea ce nu era genul de prostii emoţionale cu care ar trebui să fie infectat un Înalt. Era doar faptul că oponentul lui era mult mai *profesionist* în toate astea decât el. Nici felul în care se desfăşurau evenimentele nu-i ajuta prea mult echilibrul – zborul Justinei în Gol, distrugerea lui *Yenisey*, invadarea Viotiei. Nici nu-şi putea imagina care va fi efectul final asupra societăţii Confederaţiei. El ştia doar că, în faţa unor astfel de incertitudini, locul lui era acasă, să aibă grijă de familia sa. În loc de asta, se afla aici, rătăcind împreună cu mulţimea, asigurându-se că degaja în gaia-câmp aceleaşi emoţii de încântare şi agitaţie ca toţi ceilalţi, purtând haine medievale – în general, trecând neobservat. Putea vedea Canalul de Centură prin mulţime, cu câteva gondole navigând lent pe fundalul Palatului Orchard, cu acoperişul lui care semăna cu nişte valuri ce se contopeau unul într-altul.

Îşi ţinea tot timpul ochii îndreptaţi spre podul din cabluri şi lemn, care ducea la intrarea principală a palatului. Era cel pe care Marius îl traversase cu mai puţin de o oră în urmă. Senzorii de distanţă acţionau discret în jurul canalului, urmărind pentru el şi celelalte poduri. Infiltrarea de sisteme în interiorul palatului în sine era dificilă. Visul Viu utiliza un scut extrem

de sofisticat şi sisteme de contraefracţie, deşi câţiva microroboţi camuflaţi se târau în prezent spre interior. Chiar dacă reuşeau să treacă de marile săli şi să ajungă în încăperile primarului, tot ar fi fost prea târziu.

Funcţia biononică de scanare de câmp a Curierului detectă o semnătură biononică familiară la zece metri distanţă. Oftă resemnat şi se întoarse pentru a-l vedea pe Marius stând pe loc, aşteptând. Primea o mulţime de priviri dezaprobatoare în timp ce costumul-togă închis la culoare reflecta lumina soarelui în ondulaţii anormale. Dar comportamentul lui implacabil era suficient să-i ţină departe.

– Te-am prins, a spus Marius.

Curierul a dat din cap.

– Da. Felicitări.

– Te tentează o băutură?

– De ce nu?

Marius îşi croi drum cu mersul lui alunecat peste Golden Park şi apoi peste podul de gresie gălbuie care ducea în Ysidro. Curierul mîji ochii, examinând clădirea circulară cu trei etaje şi cu un neobişnuit model hexagonal în relief pe pereţi. Ferestrele arcuite înalte şi înguste îi dădeau aspectul unui vechi turn de castel uman.

– Nu este cel în care... a început.

– Da, a spus Marius.

Au intrat în tavernă şi au reuşit să găsească o masă liniştită la una din ferestre. O chelneriţă le-a luat comanda şi a revenit rapid cu o ciocolată caldă portocalie cu bezele pentru Curier şi un ceai de mentă pentru

Marius. Imediat ce aceasta a plecat, şi-au unit scuturile de ecranare, creând un balon aproape invizibil, dar sigur în jurul mesei.

– Jocul se schimbă, a spus Marius.

– Jocul este la fel, mizele sunt în creştere, a contracarat Curierul.

– Destul de corect. Nu te plac pentru că simbolizezi ceea ce încercăm să lăsăm în urma noastră. Dar te respect, joci după reguli. Există unele persoane în linia noastră de acţiune care nu mai fac asta.

– Nu noi am distrus Hanko.

– Hanko?

– Te rog! Unul dintre voi a tras cu un m-reductor Hawking în ea.

– Am făcut-o?

– Da.

– Eşti sigur de asta?

– Nu face asta. Nu mă invita la un pahar ca să te joci de-a subversiunea recrutării de rutină. Mi-am ales facţiunea din cauza convingerilor mele, la fel ca şi tine.

Marius a ridicat paharul în semn de salut.

– Scuzele mele. Eu cred că noi doi suntem foarte aproape de sfârşitul utilităţii pentru facţiunile noastre.

– Nu. Dacă *noi* păstrăm lucrurile aşa cum sunt, tu şi cu mine vom continua în forma noastră actuală. Numai dacă veţi ajunge să începeţi în mod oficial Armaghedonul vostru special se va modifica totul.

– Nu ai nici cea mai mică idee despre ceea ce facem.

– Fuziunea nu este un concept frumos. Presupune ridicarea la dumnezeirea perpetuă. Conflictul de

aici, de la masa asta, este suficient ca să mă convingă că nu ar trebui lăsat să se întâmple. Şi amândoi ştim că există facţiuni mult mai radicale decât noi.

– Îmi cer scuze din nou. Ai toate răspunsurile.

– Desigur, ai putea alege să vii la noi. Asta ar însemna, fără îndoială, sfârşitul facţiunii voastre. Problema ar fi rezolvată pentru toată lumea.

– Nu cred.

– A trebuit să întreb.

– Ştiu.

Curierul încercă să soarbă ciocolată prin capacul de bezele semitopit.

– Şi acum, ce?

– Aşa cum am spus, jocul se schimbă. Intrăm în ultimele faze ale unei operaţiuni care a fost planificată timp de secole. Ca atare, acesta nu mai este un joc. Te rog să nu-ţi închipui că vom tolera vreun amestec.

– Rasa umană, cu toate faţetele ei şi cu toată stupiditatea noastră instituţională, este ceva în care cred. Admir diversitatea şi încăpăţânarea noastră. Dinamica de conflict este una dintre cele mai grozave trăsături ale noastre.

– Te rog, nu-mi servi discursul cu „suntem cei mai grozavi atunci când suntem puşi cu spatele la zid".

– Nu pot pentru că se pare că vrei să elimini conflictele noastre, diferenţele noastre, pentru a ne reconstrui după imaginea ta. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva. Facţiunea mea nu va permite acest lucru.

– Şi ajungem la ceea ce vreau să spun. Nu mai aveţi luxul de a alege. V-a fost luat cu zeci de ani în urmă,

când noi am reuşit. Acest lucru, astăzi, este doar rezultatul acţiunilor noastre.

– Nu poţi crede că aveţi dreptul moral de a ne ridica pe toţi la statutul de postfizic, indiferent dacă vrem asta sau nu.

– Nu vom lua pe toată lumea.

– Atunci nu mai încercaţi să manipulaţi pe toată lumea.

– Se pare că eşti hotărât să rămâi în trecut. Este influenţa soţiei tale?

Curierul a pus cana cu ciocolată pe masă; era tot ce putea face ca să evite să distrugă porţelanul strângându-l în mână.

– Fii foarte atent.

– Avem dreptul de a evolua.

– Aşa este. Nu aveţi dreptul de a ne evolua şi pe noi, ceilalţi, nici de a distruge, în procesul acesta, tot ceea ce am construit.

– Mult bine v-a mai făcut ANA:Guvernarea voastră. Este facţiunea cea mai conservatoare dintre toate.

– Ea te-a făcut posibil.

– Exact. Şi acum, ca un părinte slăbit, gelos pe tinereţea şi viziunea noastră, se străduieşte să ne ţină pe loc.

– Ea nici nu-ţi încurajează, nici nu-ţi refuză ambiţiile, este neutră, ca întotdeauna. Noi, pe de altă parte, nu suntem. Găseşte o modalitate de a face ceea ce vrei, fără a face rău altora, fără a pune în pericol întreaga galaxie.

– Nu facem nici una, nici alta. Nu ne puteţi opri să ne elevăm în ceva glorios. Nu încercaţi. Asta este ceea

ce voiam să-ţi spun. Am ajuns la capătul acestei rutine plictisitoare. Data viitoare, când tu şi cu mine ne vom întâlni, nu vom mai sta în mod amical într-o tavernă, la un pahar de băutură.

– Dacă asta e situaţia, atunci asta este.

Curierul se uită la Marius care-i aruncă un zâmbet trist, alunecând apoi afară din tavernă. Abia atunci dădu drumul aerului să-i iasă tremurând din piept.

– Oh, Ozzie, şuieră el. Nu mai pot face asta.

Furtuna se intensificase constant de trei ore deja. Un nor continuu de pumnale de gheaţă în miniatură se năpusteau orizontal prin aer, zdrobindu-se de crawler cu aproape o sută de kilometri la oră. Zgomotul era uimitor, de parcă îşi croiau drumul printr-o junglă de sticlă.

La fel ca şi până atunci, terenul se schimbă brusc, fără niciun avertisment, antrenând crawlerul într-un balans violent. Corrie-Lyn se agăţă mai strâns de scaun. Era al cincilea minicutremur din ultima oră. Şi se produceau din ce în ce mai des.

– Îmi pare rău, a spus Corrie-Lyn.

Stătea lângă Inigo care încerca să-i orienteze dincolo de terenul deluros încremenit în această formă de permafrost. Toată zăpada acumulată în dune şi crevase era încet şi metodic măturată de vânt, întărindu-se pe măsură ce era ridicată în aer pentru a se alătura balamucului atmosferic. Nu puteau vedea nimic prin parbrizul îngust acum, chiar şi farurile puternice din faţă produceau doar puţin mai mult decât o strălucire sumbră în

viscolul nemilos. Senzorii crawlerului puteau scana doar pe o distanță derizorie de cincisprezece-douăzeci de metri în față. Funcția lui biononică de scanare de câmp abia reușea să completeze percepția.

– Nu ai niciun motiv să-ți pară rău, i-a spus Inigo.

Se întinse și o apucă de mână. Corrie-Lyn se aplecă spre el.

– Dacă nu aș fi venit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Echipa de restaurare ar fi încă în viață. Ați fi putut continua să salvați oameni.

– Universul nu funcționează așa. Tot m-ar fi găsit, într-un fel sau altul. Mă bucur că ai fost tu.

– Te-am omorât.

Lacrimile îi curgeau pe obrajii pistruiați.

Inigo opri crawlerul și o cuprinse în brațe.

– Ceea ce simți e doar spaimă. Nu trebuie să dai vina pe nimeni, cu atât mai puțin pe tine.

– Cum poți fi atât de calm?

– Tot ce am văzut, tot ce mi-a arătat Edeard, îmi dă speranță. Speranța nu moare doar pentru că este pierdută o viață, nici chiar un milion de vieți. Rasa umană merge înainte. Am făcut-o de multe ori până acum, o vom face din nou.

– La fel de prost ca totdeauna, a mormăit, ștergându-și lacrimile.

El i-a prins mâna și a dus-o la fața lui, apoi i-a lins încet umezeala de pe degete.

– Asta e Corrie-Lyn a mea.

Ea se cuibări lângă el.

– Încă mai cred că e vina mea. N-ar fi trebuit să-l las pe psihopatul ăla să mă convingă să fac asta.

– Din ceea ce mi-ai spus nu prea ai avut de ales.

– Aş fi putut fi mai îndrăzneaţă. Aş fi putut să-l arunc de pe o stâncă, aşa cum ai făcut tu.

– Ei bine, în cele din urmă, asta nu a schimbat prea mult lucrurile, nu-i aşa?

– Prefer să nu-mi petrec ultimele clipe cu el, mulţumesc.

– N-am murit încă. Inigo îi dădu drumul şi se întoarse spre consolă. Mai sunt doar două sute de kilometri până la nava mea.

– Chiar ai una?

– Într-adevăr, am una. Inteligent, Aaron, şi-a dat seama de asta.

Crawlerul se balansă din nou înainte. Corrie-Lyn se ridică de la locul ei ca să stea în spatele lui Inigo. Începu să-i maseze umerii.

– Cât de departe am ajuns?

– Aproximativ optzeci de kilometri în ultimele şaptesprezece ore. Făcu semn cu capul spre parbriz. Este din ce în ce mai rău acolo. Bănuiesc că aceste cutremure sunt preludiul imploziei. Nu e de mirare că atmosfera o ia razna.

– N-o să reuşim, nu-i aşa?

– Nu.

S-a aplecat şi şi-a acoperit urechile.

– Hei, tu eşti un Mesia. Ar trebui să-ţi inspiri turma.

– Turma nu doreşte să audă certitudini?

– Credeam că nu există nimic absolut.

– Văd că vei fi o convertită dificilă.

Crawlerul se zgudui alarmant în timp ce peisajul exterior se înălța. Corrie-Lyn se agăță și mai tare, luptându-se să nu fie aruncată pe puntea metalică.

– Madona, mormăi Inigo. Portalul care proiecta imaginile furnizate de senzori arăta o fisură în sol aproape paralelă cu crawlerul. În unele locuri avea peste doi metri lățime. Asta nu a fost acolo înainte de cutremur.

Inigo mări viteza șenilelor, depărtându-le, săltând nesigur, de crăpătură.

– De ce ne-ai părăsit? a întrebat Corrie-Lyn.

– Nicio mare revelație, a spus el. Am obosit. Obosit de așteptări. Obosit de Consiliu. Obosit de adulare.

– Și de mine?

– Nu, niciodată de tine. Nu aș fi rămas atât de mult timp dacă nu ai fi fost tu.

– Nu te cred.

Inigo râse.

– Dacă nu ești un absolut, ești cu siguranța o constantă. De ce nu mă crezi?

– Pentru că te cunosc, sau te cunoșteam atunci. Ai crezut în vise, în viața pe care Mergătorul-Pe-Apă ne-a arătat-o, viața pe care am putea-o trăi în vid. Nu oboseai niciodată, nu de asta, nu de a fi Visătorul nostru. Ce s-a întâmplat?

– Poate că nu ar fi trebuit să plec. Madona, uite ce s-a întâmplat pentru că am făcut-o. Ethan Conservator! Exista un motiv pentru care nu era promovat în

Consiliu, știi? De ce a votat conclavul pentru el? Ce ați avut în cap?

– Schimbarea, s-a răstit ea. Pelerinajul. Cel de-al Doilea Visător l-a făcut posibil, sau cel puțin credibil. Dar asta nu e relevant, suntem azi, nu acum șaptezeci de ani. De ce, Inigo? Nu-mi datorezi măcar atât?

– A fost un vis, șopti el.

Mintea lui lansă un potop de tristețe prin gaia-particule, suficient de puternic pentru a o face să se cutremure consternată.

– Ultimul vis? Suspină. Este adevărat?

– Nu în modul în care se spunea.

– Dar Mergătorul-Pe-Apă a murit. Asta a fost victoria lui, în cele din urmă și-a trăit viața din plin. Lorzii Cerului i-au călăuzit sufletul către Marea lui Odin. Am fost acolo, a mârâit ea. Am trăit visul acela, visul pe care ni l-ai dăruit. M-am întins pe rug în vârful celui mai înalt turn din Eyrie și am privit cum Lorzii Cerului se întorceau pentru a umple cerul de deasupra Makkathranului. M-am ridicat împreună cu el în timp ce întregul oraș cânta imnul de adio. Am primit ultimul lui dar pentru omenire. S-a dus în Inima Golului! A fost atât de frumos, și l-am crezut. Am crezut *în tine*. Corrie-Lyn își făcu loc să ajungă în partea laterală a scaunului lui Inigo și îngenunche, apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a lui. Acesta este visul pe care îl rememorez de atât de puține ori, pentru că este atât de puternic încât plâng de fiecare dată pentru ceea ce noi, cei prinși în afara Golului, nu am avut niciodată. Acesta este visul care contează.

Acesta este motivul pentru care eu sunt membră a Visului Viu, *mișcarea ta*. Și pentru care voi fi întotdeauna, indiferent cine este la conducere sau ce politicianism ridicol afectează clericii. Tu ne-ai dat asta. Ai făurit *pentru noi* un vis.

Inigo se uită la proiecția senzorului cu imaginea terenului înșelător, refuzând s-o privească în ochi. Gaia-particulele închise îi ascundeau complet emoțiile.

– Spune-mi, i-a cerut ea, atât de speriată încât tremura. Spune-mi ce vis ai avut.

– E vorba doar de mine, a răspuns el. Asta-i tot. A fost doar reacția mea. Nu e nimic care să oprească Pelerinajul, nimic care să împiedice credincioșii să-și atingă viețile lor perfecte. Pur și simplu m-a afectat.

– Ce este? *Te rog*, Inigo.

– Am mai avut un vis, a spus el, cu ochii încă pe ecran. Am văzut ce s-a întâmplat cu Querencia după aceea. După ce Mergătorul-Pe-Apă a murit. A fost viața unuia dintre urmașii săi care trăiesc în Makkathran.

– Ce-au făcut? a întrebat ea. Au abuzat de darul lui?

Pământul se cutremură din nou.

– Nu, a răspuns Inigo, cu un zâmbet slab. L-au folosit perfect.

Corrie-Lyn se strâmbă iritată în timp ce cutremurul se intensifica. Se apucă de partea din spate a scaunului lui Inigo. Amândoi s-au privit când crawlerul a început să se răstoarne. Afișajul senzorului arăta că solul se ridică și se crapă.

Inigo încărcă o secvență rapidă în micul smartnet al crawlerului. Ancorele au țâșnit din fuzelajul inferior,

înfigând piroane lungi adânc în solul înghețat. Cablurile superputernice s-au derulat, tensiunea lor întărind fixarea mașinii grele pe ancore.

– Inigo, jeli Corrie-Lyn.

El o apucă de mână.

– Suntem împreună, a asigurat-o, deschizându-și din nou mintea pentru ea.

Solul de sub crawler se înălță cu un muget adânc. Toate cele șase piroane de ancorare au zburat înapoi din pământul care se dezintegra, izbindu-se de părțile laterale ale vehiculului cu un zăngănit puternic.

– Împreună.

Crawlerul a început să se rostogolească. Corrie-Lyn a strigat panicată în timp ce era aruncată în partea laterală a cabinei, apoi pereții au continuat să se miște. Inigo atârna cu capul în jos, centura de siguranță ținându-l pe loc în scaunul lui. Corrie-Lyn se prăvălea spre partea din spate a cabinei în timp ce unghiul acesteia se schimba. Crawlerul începu să derapeze pe propriul acoperiș. O altă scuturătură a solului l-a împins în sus pe nas și l-a răsucit. Mai multe uși de la spațiul de depozitare s-au deschis, eliberând un val de haine și veselă, și pachete cu alimente care au fost aruncate prin interior, săltând periculos. Corrie-Lyn își pierdu sprijinul, fiind aruncată grămadă în cabină. Când s-a izbit de ușa exterioară, a simțit cum i se rupe brațul. Durerea a fost cumplită, amorțindu-i mintea și cufundând cabina într-o umbră cenușie. I-a trecut chiar prin minte: *Ăsta-i sfârșitul.*

Puțin mai târziu, după ce a tras cu greu de câteva ori aer în piept, scâncea în locul în care căzuse. Crawlerul s-a oprit.

– Stai, a strigat Inigo peste vuietul neîncetat al viscolului. Vin.

Ea îl privi ca prin ceață în timp ce stomacul i se umplea de greață. El a trebuit să se urce pe partea laterală a cabinei din față și să se răsucească printre scaune cu agilitatea unui contorsionist. Cumva, crawlerul ajunsese să stea ridicat pe nas, cu puntea înclinată. Inigo reuși să se așeze în partea din spate a scaunului conducătorului și s-o cuprindă în brațe. Se uită în sus, la peretele de deasupra. Ușile spațiului de depozitare se balansau deschise.

– Brațul meu, a strigat ea.

Durerea surdă creștea acum până la agonie. Exovederea medicală îi afișa intermitent date despre leziunile țesuturilor.

Inigo se uită în jurul cabinei.

– Crawlerele acestea au întotdeauna truse medicale, trebuie să fie una pe undeva. Concentrează-te pe nervi și stopează durerea.

Ea a dat din cap, gestul făcând-o aproape să țipe. Îi era greu să se concentreze pe pictogramele fiziologice, dar în cele din urmă rutinele secundare i-au oprit nervii din braț să mai funcționeze. Glezna îi era și ea afectată, cu toate că era ceva minor în comparație cu brațul. Scoase un oftat imens în timp ce durerea dispăru. Nu putea face însă nimic în legătură cu greața.

Inigo o lăsă și începu să scotocească prin grămada de lucruri aglomerate în jurul ei. Găsi o trusă de prim ajutor. Caseta a început să analizeze datele furnizate de clusterele ei macrocelulare și să deschidă diverse apendice de plyplastic care se roteau pe umărul ei. Inigo îi tăie mâneca pentru a asigura accesul la pielea ei.

– Și acum, ce? a întrebat ea.

El aruncă o privire către ecranul portalului care rămăsese complet alb.

– Suntem prinși într-o fisură, cu fundul exact în sus. S-a zis cu demnitatea noastră.

– Funcțiile tale de câmp ne pot scoate de aici?

– Nu ușor. Cred că pot încerca, totuși.

– Asta e bine. Aproape că-mi făceam griji.

El chicoti și îi mângâie fața.

– Să așteptăm un minut. Vreau să fiu sigur că ești bine, înainte de a pleca.

– Nu vreau să pleci chiar acum, a spus ea tremurând.

– Atunci voi rămâne. Nu e nicio grabă. Nu azi.

Alexis Denken se afla la doar nouăzeci de minute de Arevalo când Kazimir apelă.

– Am pierdut legătura cu *Lindau*, a spus el.

Paula, care stătea la pian încercând din nou să stăpânească *Für Elise*, își lăsă umerii să cadă.

– Oh, la naiba! Am crezut că o să-i avertizezi să fie atenți.

– Am făcut-o. Evident, nu am fost suficient de clar.

– Iar acum Aaron are o nava a Marinei?

– O navă de recunoaştere. Şi ar putea fi Inigo.

– Sau Mergătorul-Pe-Apă însuşi. Sau poate s-a întors Nigel. Sau poate...

Dar nu mai apucă să termine.

– Nu este nevoie să fii crudă.

– Ne întindem cam la limită, Kazimir.

– Ştiu. Dar sunt şi veşti bune. *Lindau* nu mai comunică, dar o pot încă urmări.

– Cum?

– Există un canal transdimensional secundar generat de toate unităţile navelor Marinei. Este folosit doar pentru un singur lucru, pentru a ne indica localizarea lor, exact din acest motiv.

– N-am ştiut. Deci, unde e acum?

– Tot pe Hanko.

– Interesant. Dacă eşti Aaron şi ai făcut rost de o barcă de salvare, de ce mai stai în jurul unei planete care e pe cale să facă implozie?

– Pentru a găsi lucrul pentru care ai venit iniţial.

– Exact. Ţine-mă la curent.

– Desigur.

– Ai de gând să trimiţi o altă navă?

– *Yangtze* este deja pe drum, dar mă îndoiesc că va ajunge acolo la timp.

– O navă din clasa River? O luaţi în serios acum. Să sperăm că va avea mai mult noroc decât *Yenisey*.

– Şi decât *Lindau*.

Ploua în afara oraşului Colwyn, nori tulburi burniţau câmpurile şi dealurile cu o pată de apă

rece. O zi ursuză a cărei lipsă de vânt o condamna să sufere în ceața care sufoca pământul și întuneca tot cerul cu nori cirostratus roz. Cu toate acestea, în interiorul câmpurilor de forță, era uscat și însorit, vremea mohorâtă fiind deviată în jurul barierelor de protecție arcuite.

Femeia se bucura din plin de climatul artificial, mergând alene pe jos în susul pantei accentuate de pe bulevardul Daryad și uitându-se la vitrine. Aproape jumătate din magazine erau deschise, deși cele mai multe baruri și restaurante erau închise. Livrările de alimente încetaseră acum în Colwyn, deoarece invadatorii opriseră toate zborurile capsulelor.

În dimineața aceea, majoritatea oamenilor din centrul orașului mergeau în josul pantei, îndreptându-se spre râu. Era ziua în care trebuia să sosească delegația Senatului. Locuitorii voiau să le asigure o primire pe care să n-o poată ignora, în timp ce nava stelară ateriza în docuri. Deja mulțimea se umflase în jurul perimetrului izolat.

Femeii fie nu-i păsa, fie nu știa. Era tânără și atractivă, purtând o rochie la modă gri-albastru a cărei fustă îi scotea în evidență picioarele lungi. Bărbații care își făceau loc pe pantă o măsurau admirativ cu privirea. Ea zâmbea semeț, ignorându-le atenția. Reușea, de asemenea, să ignore cumva și capsulele paramilitare Ellezelin care zburau deasupra la mică înălțime, cu sirene urlând strident și măturând trotuarul cu lasere intermitente.

Le ignora într-o asemenea măsură încât nu era conștientă de cele trei capsule mari care se plimbau pe

cerul de deasupra acoperişurilor bulevardului. Nu şi-a dat seama că, dintr-odată, s-au oprit din zborul în cerc, staţionând. Nu a realizat ce se întâmplă până în momentul în care decelerarea şapte *ge* a acestora le trimise chiar lângă ea cu atâta forţă încât valurile de presiune au spart geamul la care se uita. A ţipat în timp ce era împinsă dureros în genunchi în mijlocul cioburilor sclipitoare, cu braţele îndoite în jurul capului pentru a încerca să se protejeze. Capsulele mari s-au oprit, plutind la zece centimetri deasupra betonului. Uşile de malmetal s-au deschis rapid şi maiorul Honilar a sărit afară, conducându-şi echipa de primire într-o formaţiune de încercuire şi securizare, punând femeia în centrul unui cerc produs de duzele a cincisprezece arme cu energie de calibru mare. Ea ţipa incoerent în timp ce o înconjurau, cu rochia făcută ferfeniţă şi sângele curgându-i din o sută de mici tăieturi făcute de sticlă.

– Taci dracului din gură, a strigat la ea maiorul Honilar.

Toţi cei de pe partea exterioară a celor trei capsule care se aruncaseră la pământ şi-au ridicat capul pentru a vedea în numele lui Ozzie ce se întâmplă. Au văzut o siluetă în armură apucând femeia de păr şi ridicând-o brutal în picioare. Au văzut agonia de pe faţa ei mutilată. Au văzut cantitatea oribilă de sânge care-i impregna hainele, picurând abundent pe trotuar. Câţiva curajoşi au difuzat ceea ce vedeau direct la posturile de ştiri ale unisferei.

– Araminta, eşti acum în custodia protectoare a Forţelor Intermediare Ellezelin.

Silueta în armură o împinse spre cea mai apropiată capsulă.

– Hei! a protestat cineva de pe stradă.

Unul dintre membrii echipei de primire a tras un mic proiectil exploziv deasupra capetelor lor. Detonarea i-a forţat pe toţi să se ghemuiască din nou la pământ.

– Dacă cineva încearcă să interfereze cu activitatea noastră, va fi împuşcat, a anunţat maiorul Honilar cu voce tare.

A împins femeia care sângera şi plângea în capsula lui. Aceasta s-a ridicat imediat, uşile de malmetal încă închizându-se când a ajuns la înălţimea acoperişurilor.

Restul echipei de primire s-a retras în capsule, acoperind, printr-un protocol clasic de retragere ostilă, trecătorii predispuşi să reacţioneze.

Stând şi consumându-şi ceaiul de dimineaţă pe balconul cafenelei de vizavi de scena dramei, Oscar şi echipa se uitau cum ultima capsulă se ridica în grabă spre cerul artificial senin al oraşului.

– Bună desfăşurare, a spus Beckia cu admiraţie şi invidie.

Purta o beretă de argint croită în stilul local, care o făcea să arate şi mai seducătoare.

– La fel de subtilă ca o lovitură în boaşe, a replicat Tomansio dispreţuitor. Uită-te la ei.

A fluturat o mână către cetăţenii uimiţi care îşi reveneau încet. Se citea o mulţime de furie pe feţele lor.

Oscar îi urmări pe câțiva dintre ei agitând pumnii spre cer și strigând obscenități. Era bucuros că purta din nou hainele civile. Nu va fi plăcut pentru niciun soldat Ellezelin prins singur după ziua de azi.

– Cred că maiorul Honilar începe oarecum să sufere, a spus Beckia. Ce-i asta, a cincea Araminta pe care programele de recunoaștere au găsit-o pentru el în această dimineață?

– Liatris se descurcă bine, a replicat Tomansio.

– Mă îndoiesc că ultima lor victimă gândește la fel, a spus Oscar.

Nu mai putea să-și bea ceașca de espresso cu aromă de scorțișoară acum. Nesimțirea dură la care tocmai asistase îi declanșase un puternic sentiment de vinovăție. Biata femeie era complet nevinovată, singura ei crimă fiind că avea aproximativ aceleași dimensiuni și trăsături ca ale Aramintei cea reală. În acest fel, tot incidentul putea fi pus pe seama software-ului de recunoaștere care culesese imaginea ei de la unul dintre senzorii de stradă plasați de-a lungul bulevardului Daryad, alertând echipa de primire cu privire la locația ei.

– Aceasta este operațiunea ta, Oscar, îl mustră Tomansio. Știai ce va trebui făcut. Nu te înmuia acum.

– Dintre toți oamenii din galaxie, eu sunt cel care înțelege *cu adevărat* cel mai bine conceptul de victime colaterale, a replicat Oscar.

– Da, ești. Și atunci știi că a fost o pierdere necesară.

– Asta nu o face și dreaptă.

– Oscar, invadarea Viotiei de către Ellezelin nu este corectă. Vânarea Aramintei nu este corectă, dar toţi o facem pentru că ştim cu toţii că trebuie să fie găsită.

– Care era numele ei? a întrebat Oscar, cu ochii la bulevardul larg.

Mai multe persoane mergeau în josul pantei acum, mărşăluind spre docuri pentru a-şi face auzite cererile de către delegaţia Senatului. Totul era inutil, ştia. Visului Viu nu-i păsa de părerea lor, nici de cea a Senatului. Delegaţia şi discuţiile cu Phelim şi cu Prim-ministrul mai câştigau doar ceva timp pentru ca echipa de primire să-şi poată găsi ţinta.

– Contează? a întrebat Beckia.

– Da, de fapt, contează, a spus Oscar. Ne-am folosit de ea.

– O să-i cer lui Liatris să verifice atunci când va avea o clipă liberă, a spus Tomansio.

– Mulţumesc.

Tomansio şi Beckia şi-au terminat băuturile. Oscar încă nu se putea aduna să atingă ceea ce mai rămăsese din a lui. Oamenii erau răniţi, şi el era cauza. Ştia că este o prostie, dar el de fapt nu luase în considerare acest aspect al operaţiunii, atunci când fusese de acord să o ajute pe Paula. Codul de interfaţă pentru unisferă al lui Dushiku îi stătea foarte, foarte tentant suspendat în exovedere. O discuţie despre toate astea cu partenerul său calm şi raţional ar face lucrurile să pară mult mai bune. Acesta ar fi, de asemenea, un semn de slăbiciune pe care Cavalerii Gardieni nu l-ar trata cu prea multă amabilitate. Aşa că a oftat atunci când Tomansio

şi Beckia s-au ridicat de la masă şi i-au aruncat o privire întrebătoare.

– Vin, a spus el.

Au luat un taxi de lângă cafenea. Acesta a mers rapid şi fără probleme de-a lungul liniei de metrou care trecea pe mijlocul bulevardului Daryad, ducându-i apoi în susul pantei, în reţeaua de clădiri mai înalte şi moderne. Zece minute mai târziu, îi lăsa lângă incinta Palliser, unde au intrat într-un bar, care era cu câteva niveluri sociale sub cafeneaua din care tocmai plecaseră. Acesta era prins între un garaj de reparat Trikepoduri şi un magazin de ambalare angro. O structură ieftină de compozit, care ar fi trebuit să aibă aircoral crescut peste el, numai că cineva dăduse peste cap hormonii la tăiere, lăsând un colţ şi jumătate din acoperiş diform, cu bulgări şi fisuri. Folii de plastic fuseseră fixate cu răşină epoxidică peste majoritatea crăpăturilor, cu decenii în urmă, sigilându-le împotriva elementelor, dar nu arătau deloc bine. O grămadă de petice se exfoliaseră. Actualul proprietar le împinsese înapoi şi le lipise cu o bandă neagră groasă. Buruieni fungice creşteau din toate crăpăturile de pe acoperiş, parazitând puţinii nutrienţi ai aircoralului.

Oscar se uită spre capătul îndepărtat al străzii unde clădirea marelui cuib de confluenţă din oraşul Colwyn se ridica la intersecţie, îndesată şi distantă, arătând ca o cetate, în comparaţie cu structurile meschine din jurul ei.

În interior, barul arăta ceva mai bine, cu ferestrele ascunse de holograme publicitare vechi şi benzi

decolorate de iluminat deasupra capului, ce adăugau însă prea puţină lumină. Mesele erau împrăştiate pe podeaua veche din lemn, intercalate cu mese de biliard şi staţii de tri-gamer. Numai tejgheaua era luminată decent de globuri albe suspendate care proiectau un halou monocrom peste pompele de bere.

Erau mai puţin de zece clienţi. Doi muşterii inveteraţi, cocoţaţi pe scaune înalte, înşirau pahare de alcool şi aerosoli, un singuratic alimenta un tri-game cu monede, iar ceilalţi stăteau ghemuiţi în jurul meselor. I-au ignorat cu toţii pe nou-veniţi.

Tomansio a comandat barmanului patru beri, apoi au ocupat o masă din colţ. Un servibot se rostogoli spre ei, aducându-le paharele. Două minute mai târziu, Cheriton intră agale. El reuşi să atragă câteva priviri. Purta o haină mare gri încheiată bine, ca să nu scoată în evidenţă îmbrăcămintea „nativă" Ellezelin. Nu putea face nimic însă pentru a-şi ascunde pălăria, pe care o ţinea într-o mână.

– Deci? a întrebat Tomansio.

Cheriton se aşeză.

Expertul în gaia-câmp ridică paharul, în timp ce toţi îşi foloseau biononicele pentru a crea un câmp de ecranare.

– Paranoia domneşte la maximum. Au pus reţeaua clădirii să scaneze şi să logheze toate apelurile. Dacă aş fi criptat un singur lucru din ce am trimis, ar fi aruncat o cuşcă peste mine.

– Bănuiesc ceva?

– Nu pe noi, dar știu că cineva se joacă cu căutările echipei de primire. Nu suntem singura echipă sub acoperire aici.

– Liatris a identificat cel puțin două alte infiltrări, a spus Beckia.

– Ei bine, între noi fie vorba, cu siguranță am stârnit un viespar de neîncredere. Al Treilea Visător nu a fost nici el de ajutor.

– Aș fi crezut că le va plăcea asta, a spus Tomansio. O conexiune aproape în timp real în Gol care arată că putem pătrunde în interior și că vom avea puteri psihice atunci când vom ajunge acolo.

– Visul Viu cu siguranță salută faptul, dar acesta ridică întrebări despre motivul pentru care dragul nostru Cleric Conservator nu a fost ales pentru comuniune, și nici altcineva din restul Consiliului Clerical.

– Aleargă și după al Treilea Visător acum? a întrebat Oscar.

– Nu. Cel mai probabil, este cineva cu o conexiune naturală puternică cu Justine.

– Ce înțelegi prin „conexiune naturală"?

– S-a presupus mereu că Inigo era legat de Edeard într-un fel, o legătură îndepărtată de familie. Dar cum nu știm ce navă de colonizare a sfârșit în interiorul Golului, legătura nu poate fi dovedită. Visul Viu presupune același lucru despre Justine.

– Nu se poate să fi rămas prea mulți, a spus Oscar gânditor. A fost în ANA timp de secole. Toți contemporanii ei sunt tot acolo. Sau sunt morți de-a binelea.

– În afară de Amiralul Kazimir, a replicat Cheriton.

– Nu!

– Probabil că nu, a recunoscut Cheriton. Dar nu vom putea să-l urmărim oricum. Visul Justinei a fost emanat de gaia-câmpul Lumilor Centrale, unde cuiburile de confluență sunt toate construite și întreținute de Înalți. Visul Viu nu le poate atinge.

– Slavă lui Ozzie pentru asta, a spus Beckia.

– Stai așa, a intervenit Oscar. Araminta nu poate avea o legătură de familie cu un Starflyer, nu-i așa?

Cheriton zâmbi.

– Nu e chiar o teorie perfectă.

– Deci, Visul Viu pune în continuare accentul pe cel de-al Doilea Visător? a întrebat Tomansio.

– Chiar foarte mult.

Cheriton a luat un pahar de bere.

– Trebuie să-i cereți lui Liatris să intre în rețeaua clădirii mele și să le submineze monitoarele pentru a crea un canal sigur pentru mine. Dacă n-o face, va trebui să recurg la violență pentru a ieși de acolo dacă vă mai trimit un avertisment.

– Îi voi spune.

– Ce progrese ai făcut cu Danal și cu Mareble? a întrebat Oscar.

– Puține, deși nu sunt sigur că ne va ajuta prea mult. Lui Danal i s-a citit memoria.

Toată lumea din jurul mesei se strâmbă.

– Da, a spus Cheriton. La fel s-a procedat și cu cei reținuți în timpul raidului în apartamente. Am dus-o pe Mareble până la sediul lor din docuri. A reușit să-l vadă, dar el este încă în custodie, iar ea are un ordin

de restricție. În ceea ce-l privește pe maiorul Honilar, și s-o cunoști pe Araminta este acum o crimă.

– Atunci, nu ne sunt de niciun folos?

– N-aș spune chiar asta.

Beckia îi aruncă lui Cheriton o privire de cunoscător.

– N-ai făcut-o!?

– Ce puteam face? Întreg sindromul „văduva veselă" a luat-o razna acolo pentru o vreme. Era foarte supărată când am dus-o înapoi în camera ei de hotel.

– Dragă Ozzie, chicoti Oscar în paharul cu bere.

– Asta demonstrează că sunt un veritabil prieten la nevoie, a declarat Cheriton, un pic prea defensiv. Și ne-ar putea fi de folos. O mulțime de adepți au credința zguduită de modul în care acționează Phelim. Nu prea este lucrul la care au aderat.

– OK, te-ai descurcat bine, a spus Tomansio.

Cheriton a pus berea pe masă.

– Aveți vreo idee unde ar putea fi Araminta?

– Niciuna. Liatris rulează o sută de rutine de analiză încercând să-și dea seama unde s-ar fi putut refugia. Honilar nu va fi cu mult în urma lui, chiar și el își va da seama în cele din urmă că este distras în mod deliberat.

– Grozav. Înseamnă că paranoia va face ravagii.

– Vor trece la familia ei acum, a spus Oscar nefericit. Vor face un tam-tam serios cu arestarea lor, ca să o facă să apară.

– Vrei să-i avertizezi? a întrebat Tomansio.

– Dacă ne cred, și este un mare *dacă*, asta l-ar putea face pe Honilar să pună mai greu mâna pe ei. În cel mai rău caz o să-i ia o jumătate de oră în plus. Doar îmi tot spuneți că fiecare minut este prețios.

– Pare a fi un plan. Voi începe să-i sun.

– Mai bine m-aș întoarce, a spus Cheriton.

Se ridică și se strecură prin câmpul de ecranare.

– Nimic de la monitoarele pe care le avem pe Cressida, a spus Beckia în timp ce așteptau ca Tomansio să termine apelurile anonime către familia Aramintei. Pasul următor este să mergem la Nik's, să vedem dacă vreunul dintre vechii ei colegi ne poate da vreun indiciu despre unde ar putea fi.

– Sigur, a răspuns el.

U-amprenta îi spunea că Paula aștepta pe un canal securizat.

– Vreun progres? a întrebat ea.

– Cel de-al Doilea Visător este Araminta, o nativă de pe Viotia. Până în prezent, a reușit să scape de noi toți. Punem cap la cap ce indicii avem, dar nu suntem singurii aici.

– Ești sigur că este Araminta?

– Oh, da.

Oscar zâmbi cu drag amintindu-și de a doua vizită la apartamente. De fapt, râsese cu voce tare când văzuse partea de sus a rezervorului de apă pe podeaua din baie. Și din câte putuseră să-și dea seama, se oprise pentru o ceașcă de ceai și biscuiți înainte să se strecoare de acolo. Asta era ceva de mare clasă, sau nebunie

totală. Oricum, aştepta destul de nerăbdător momentul în care avea, în sfârşit, să o întâlnească.

– Şi Visul Viu ştie.

– Puteţi s-o găsiţi voi primii?

– Vom face tot posibilul.

– Am ceva să-ţi spun, a zis Paula.

– Nu sună a bine.

– Există un agent al unei facţiuni într-o navă foarte puternică, echivalentă cu a ta. Tocmai au tras cu o armă generatoare de gaură neagră în Hanko. Planeta este în prezent în implozie.

Pielea lui Oscar se răci. Se uită la hologramele cu reclame colorate de la bar, fără să le vadă.

– Hanko?

– Da. Îmi pare rău, Oscar.

– Dar am fost căpitanul lui *Dublin* acolo, în timpul primului atac, a protestat slab. Am trecut prin iad ca să protejăm Hanko.

– Ştiu. Acesta este un tip nou şi foarte periculos de armă. Nimeni nu se aştepta să fie folosită astfel. Ţi-o spun, ca să înţelegi că facţiunile sunt de-a dreptul disperate. Fii foarte atent în căutarea acestei Araminta. Nu mai este un joc.

– Am înţeles. De ce a fost Hanko atât de important pentru ei?

– Este posibil ca Inigo să fi fost acolo.

– Oh. Înţeleg. A scăpat?

– Nu ştim. Nu mai există niciun link de comunicaţii cu planeta.

– Rahat.

– Oscar. Mai e ceva. Îți spun, în caz că dispar. Bănuiesc că există o șansă bună ca agentul să fie Pisica.

– Oh, nu. Nu, nu, nu. Nu ea. E în suspensie. Ai pus-o acolo, ce mama dracului. Acesta a fost singurul lucru de care m-am asigurat după ce m-au re-vieţuit.

– Nu știu sigur încă. Și este doar o clonă, dacă este ea.

– *Doar* o clonă? Oh, Iisuse. Unde-i acum?

– Nu știu. Dar dacă apare pe Viotia, Cavalerii tăi Gardieni ar putea fi tentați să sară din barcă.

– Oh, la naiba! a spus el cu voce tare, foarte tare.

Beckia și Tomansio i-au aruncat o privire curioasă.

– Acum știi, a spus Paula. Poți lua măsuri de precauție.

– Măsuri de precauție? Împotriva Pisicii, într-o navă ultrapropulsor, cu o superarmă? Ce fel de idiot deranjat i-a permis să aibă aceste lucruri, în primul rând?

– Așa cum am spus, facțiunile sunt disperate.

– Așteaptă. De ce ai putea să dispari?

– Ea, sau cineva ca ea, a încercat să mă omoare. Va încerca din nou, probabil. Știi cum e Pisica.

– Vreau să merg acasă.

– Și o vei face. Nu peste mult timp.

– La naiba, te urăsc.

– Ura este bună. Te ajută să te concentrezi.

– Nu e bună, a protestat nervos. Te face irațional.

– Ceea ce te face imprevizibil. Astfel încât dușmanilor tăi le va fi greu să-ți anticipeze acțiunile. Va fi dificil pentru ei să te atragă într-o capcană.

– La naiba, nu aveam niciun dușman înainte să mă târăști în asta.

– Dacă ai cu adevărat nevoie de susţinere, voi veni pe Viotia. Pur şi simplu prefer să nu vin decât dacă nu mai există nicio altă opţiune. Ai nevoie de mine acolo?

Oscar trase adânc aer în piept şi se uită urât la tavan.

– Nu. Am totul sub control.

I-a cerut u-amprentei să încheie apelul.

– E totul e în regulă? a întrebat Tomansio.

– Superminunat. Haide, să mergem la Nik's.

Cât timp Viotia mai e aici.

Vânturile de pe Hanko reprezentaseră întotdeauna o problemă pentru navele stelare sau orice alt aparat de zbor, indiferent dacă folosea *ingrav* sau *regrav*. Presiunea pe care turbulenţele imprevizibile o produceau pe coca împingea vasele imediat ce se apropiau de sol. La mare altitudine, nu conta cu adevărat, precizia nu era necesară peste nivelul norilor. Dar aproape de sol devenea mai mult decât o simplă problemă. Vijelii şi microrafale puteau împinge întreaga navă în mod neaşteptat, aducând-o periculos de aproape de un accident. Ca urmare, nimic nu zbura mai jos de opt sute de metri, cu excepţia cazului în care ateriza la Jajaani. Asta în condiţii normale.

Pe măsură ce suprafaţa îngheţată a planetei a început să se cutremure şi să se strângă înainte de fatala implozie finală, furtunile s-au accelerat necruţător, viteza vântului ajungând la peste două sute de kilometri pe oră. Aaron realiză că exista o singură modalitate de a zbura printr-un astfel de mediu – aceea de a folosi

un fel de viteză şi de putere pe care niciun vânt nu le-ar putea afecta vreodată.

Lindau atinse mach doisprezece în timp ce cobora la altitudinea de cinci sute de metri. La viteza aceea, prin taifunul dens de grindină, mai degrabă ţâşnea smulgându-şi calea într-o coloană de vapori decât zbura.

Jeturi inelare supersonice radiau în rafale din câmpul de forţă, pulverizând gheaţă şi sol mai fin decât simpla granulare. O coloană groasă de fulgere străluci de-a lungul dârei sale turbulente, după care se descărcă în foi de foc întinse pe sute de kilometri pătraţi. Departe, deasupra navei, nivelul superior al norilor se bombă şi clocoti de parcă o creatură masivă sfâşia cu unghiile învelişul planetei.

Aaron ajunse la sfârşitul căutării, şi un vector de accelerare de opt *ge* o ridică pe *Lindau* vertical. Câteva secunde mai târziu ieşea din nori şi se curbă brusc la zece *ge* prin ionosferă pentru a aduce nasul din nou în jos. Compensatoarele de bord ale navei stelare au reuşit să contracareze patru *ge*, lăsându-l complet expus la o forţă de şase *ge*. Biononicele i-au susţinut din nou trupul, în timp ce era împins în fotoliul de accelerare al pilotului. *Lindau* plonjă înapoi în atmosfera inferioară, începând imediat să vibreze cu o frecvenţă şi intensitate care ameninţau să facă bucăţi structura. Chiar şi sub protecţia biononicelor, Aaron îşi simţea oasele şi organele vibrând în timp ce trupul îi era presat. Alarmele au umplut cabina cu un urlet panicat. Stroboscoape roşii i-au înecat sistemul obişnuit de iluminat, cufundând-o parcă în lumina iadului. A auzit cum

metalul suprasolicitat cedează. Undeva, în spatele lui, gazul de înaltă presiune explodă dintr-o fractură. Alarmele de toxicitate şi-au adăugat nota unică la vacarm. Aaron şi-a consolidat câmpul integral de forţă.

Un fulger de o luminozitate solară copleşi senzorii vizuali de pe corpul navei în timp ce aceasta îşi începea noua căutare la cinci sute de metri deasupra solului. Vibraţia crescu, devenind tot mai violentă. Aaron ignoră totul, examinând fiecare bit de date de la senzorii externi. În haosul viscolului terminal, instrumentele de bord puteau scana cu acurateţe doar pe o distanţă de câteva sute de metri. Aria sa de căutare era o zonă uriaşă care se întindea de la gheţarul asiatic până la tabăra Olhava, pe care era forţat s-o acopere în benzi de opt sute de metri lăţime - cu o suprapunere de cincizeci de metri pentru a fi siguri că acoperirea era completă.

Lindau îşi încheie căutarea nebunească şi ţâşni în sus. Un pilon de rezistenţă al fuzelajului plesni, rupând cabluri şi ţevi. Un val de scântei se împrăştie în cabină în timp ce jumătate din panourile de lumină polyphoto se ardeau. Schemele unităţii de comandă relevau o problemă mai gravă – aceea a pierderii puterii primare a mai multor sisteme de suport pentru acţionarea unităţii de propulsie. Aaron reduse imaginea într-o pictogramă periferică şi acceleră nava înapoi în nori la unsprezece *ge*.

Curierul se teleportă direct în hol, la timp pentru a le auzi pe Elsie şi pe Tilly certându-se referitor la

care dintre ele să se joace cu grav-mingea. Elsie o avea și alerga victorioasă în jurul salonului din față, ținând jucăria ridicată și strigând:

– Rândul meu, e rândul meu.

Tilly alerga după sora ei, încercând să-i ia mingea.

– Nu! striga ea cu frustrare.

Doica-botul plutea după ele, menținând distanța reglementară de siguranță de unu virgulă șapte metri, mustrându-le melodios:

– Copiii să înceteze să se cațere pe mobilier. Această activitate este periculoasă. Vă rog să vă calmați. Împărțiți-vă jucăriile. Este un lucru plin de satisfacții.

– Prostule, a strigat Elsie la bot, aruncând cu grav-mingea în el.

Aceasta lovi suprafața superioară a doica-botului revenind într-un nor de lumină holografică albastră pentru a lovi tavanul, de care se turti timp de cinci secunde, tremurând, înainte de a se lansa în zid în mijlocul unei alte efervescențe fotonice. Tilly și Elsie au sprintat după ea, cu fețele lor micuțe încruntate și hotărâte. Ambele au ratat-o în timp ce țâșnea din nou în sus, scoțând un vâjâit ridicol. Un alt salt din tavan și bolidul se îndreptă direct spre vaza favorită a lui Lizzie, o Rebecca Lewis din perioada ei Bryn-Bella, veche de o mie cinci sute de ani.

Curierul ura monstruozitatea aceea înflorată, dar reuși să înhațe grav-mingea din aer chiar înainte de-a o lovi.

– Tati!

Fetele au uitat imediat de ceartă şi au fugit spre el pentru îmbrăţişări.

– V-am spus de o sută de ori că nu aveţi voie să vă jucaţi cu acest obiect în camerele adulţilor, le certă el.

– Da, da!

Şi-au înfăşurat braţele în jurul lui, trăgându-l în timp ce ţopăiau emoţionate şi fericite.

– Unde ai fost? Ne-ai adus cadouri?

El îi dădu grav-mingea botului.

– Peste tot, şi nu.

– Îîîîîmmmm!

– Îmi pare rău, am fost prea ocupat. *Să rămân în viaţă.*

Toţi trei au intrat în bucătărie, unde Lizzie şi un bot-menajeră pregăteau cina pe maşina de gătit din fier. Diverse oale şi cratiţe bolboroseau, producând un melanj de arome. Afară era noapte deja, transformând ferestrele în foi de întuneric pline de condens.

Lizzie zâmbi şi îi dădu un sărut rapid.

– Mă bucur că te-ai întors, şopti ea.

– Şi eu.

Rosa veni tropăind din seră, îmbrăcată într-o fustă roşu cu negru şi ciorapi verzi.

– Taa-ta.

– Bună, păpuşă.

O ridică şi îi aranjă câteva din buclele de culoare roşu-închis.

– A spus bot astăzi, l-a informat Lizzie.

– Adevărat? a întrebat Curierul.

Rosa îi răspunse cu un zâmbet, fără să spună nimic.

– Ar fi putut fi bol, a recunoscut Lizzie. Voi trei aţi putea să faceţi ceva util şi să puneţi masa, vă rog?

Curierul o lăsă jos pe Rosa şi le ajută pe Tilly şi pe Elsie să aranjeze cuţitele şi furculiţele la locurile potrivite.

– Cred că s-ar putea să mai reduc din investigaţii, a spus Curierul în timp ce aducea nişte pahare de vin pentru el şi Lizzie.

– Asta e bine, a zis ea.

– Cel puţin cazurile mai depărtate de Lumile Centrale. Asta ar trebui să reducă în mod considerabil din timpul în care lipsesc de acasă.

Ea i-a răsplătit decizia cu un sărut.

– Mulţumesc.

S-au aşezat toţi să ia cina.

Botul-menajeră a pus un castron mare în mijlocul mesei şi a ridicat capacul. Curierul a băgat lingura înăuntru, stârnind un val de aburi.

– Ce-i asta? a întrebat el suspicios.

– Tocană de cârnaţi, a anunţat Tilly cu mândrie. Am făcut cârnaţi la şcoală. Am programat unitatea culinară până la nivelul trei de ingrediente.

– Eu am făcut roşiile, a spus Elsie.

– Totul pare minunat, le-a asigurat Curierul.

Şi-a pus tocană în farfurie şi a adăugat câteva legume şi cartofi. Lizzie a sorbit din vin şi i-a zâmbit peste marginea paharului.

După ce au dus în cele din urmă copiii la culcare, Curierul a aprins focul în salon. Casa georgiană era

perfect izolată împotriva nopții de iarnă, dar așa cum îl convinsese Lizzie, un foc real le dădea o căldură interioară *liniștitoare*. S-au cuibărit pe canapeaua mare cu restul de vin.

– Am auzit un zvon astăzi, a spus Lizzie. Știi cu ce se ocupă soțul lui Jen?

– Ăă, nu sunt sigur.

Pentru prima dată, după mult timp, se relaxa cu adevărat, în loc să joace teatru prefăcându-se liniștit.

– Ceva legat de Marină. Oricum, ea mi-a spus că flota Ocisen ar putea fi mai puternică decât și-a închipuit cineva până acum.

– Serios?

Știuse că era doar o chestiune de timp până ca știrile despre *Yenisey* să se răspândească.

– Ai auzit ceva?

– Nu.

Dar își amintea reacția lui Marius la știrea cu privire la Hanko. Era ciudat, ca și cum reprezentantul Facțiunii Acceleratorilor nu știa despre utilizarea m-reductorului Hawking. *De ce ar încerca o asemenea cacealma?*

– Și vestea de pe Viotia a fost oribilă. Unisfera a arătat cum o biată femeie era înhățată de paramilitari. Au atacat-o în stradă, fără niciun motiv.

– Groaznic.

Doar dacă chiar nu știa. Și dacă e așa, cine altcineva ar fi putut să facă rost de unul?

– Văd că te deranjează cu adevărat.

– Iartă-mă.

– E în regulă. Se trase mai aproape de el. Mă bucur că ai hotărât să mai reduci din plecări. Nu te supără?

– Pot să revin peste douăzeci de ani. Vreau doar să nu pierd perioada în care cresc copiii. Este unică.

Lizzie îl bătu uşor cu palma peste picior în timp ce mai lua puţin vin.

– Om bun.

În noaptea aceea, în timp ce Curierul se pregătea de culcare, Facţiunea Conservatoare l-a apelat.

– Avem nevoie să livrezi o navă pe Pulap mâine.

– Nu, le-a răspuns el. O privire vinovată rapidă prin uşa de la baie i-o arătă pe Lizzie mişcându-se prin dormitor. Închise uşa. Nu mai vreau.

– De data asta vei avea un rol pasiv, aşa cum am promis iniţial. După cele mai bune informaţii ale noastre, nu există agenţi ai niciunei facţiuni pe Pulap.

– Dacă mă prinde, va trebui să mă re-vieţuiţi. Iar eu nu vreau asta.

– De acum, vom folosi pe altcineva care să-l urmărească pe Marius. Un agent care are un rol mult mai activ decât tine.

– Oh.

– Ca să te liniştim şi mai mult, Marius tocmai a sosit pe Ganthia.

– Ce e pe Ganthia?

Se blestemă singur imediat pentru că a întrebat.

– Nu suntem siguri. Oricum, se află la peste două sute de ani-lumină de Pulap. Nu ţi-am cere să faci livrarea asta dacă nu ar fi urgent.

– Nu știu.

– Ne va lua timp să te înlocuim. Este inevitabil să existe o perioadă de suprapunere înainte ca succesorul tău să poată fi pe deplin inițiat.

– Nu am spus că voi înceta să vă ajut.

Se uită furios la imaginea lui din oglindă, apoi se depărtă și își îndesă hainele în coșul de rufe.

– Bine, voi livra nava. Dar după asta vreau cel puțin trei zile de preaviz pentru fiecare misiune.

– Mulțumim.

Araminta nu dormise prea mult. Patul în care se transforma canapeaua era bun, salteaua veche era comodă, iar plapuma caldă. Gemenii din camera alăturată nu făcuseră niciun zgomot care să o deranjeze. Totul era din cauza grijilor. Grija că în orice secundă ușa se va prăbuși și paramilitarii Ellezelin vor năvăli în casa mică pentru a pune mâna pe ea, rănindu-i pe Tandra și pe copii.

N-aveam niciun drept să vin aici și să-i pun în pericol.

Grija, de asemenea, pentru ce va face în continuare. Știa cu cine voia să vorbească, dar cum anume s-o facă era partea dificilă. În orele în care nu se zvârcolise la propriu trecuse prin toate fișierele de tehnologie de comunicare depozitate în clusterele ei. Erau mai multe decât își imaginase. Acumulate astfel încât putea să-și conecteze proprietățile de acces la unisferă și să integreze sisteme domestice cu rețeaua casei, furnizându-i o bază destul de bună de cunoștințe practice. Tot ce mai trebuia să facă era să-și dea seama cum s-o aplice.

Continuă să examineze întreaga problemă la fel ca un program deosebit de stupid. Dacă A nu funcţionează, încercaţi B, apoi C. Era la Z pentru aproximativ a opta oară când lumina dimineţii începu, în cele din urmă, să strălucească prin jaluzelele ieftine de hârtie de la fereastră. Dar acel al optulea Z era cu siguranţă posibil, poate chiar destul de inteligent. Avea, de asemenea, marele avantaj că era cu greu anticipabil.

Asta era partea crucială. Nu-şi mai făcea nicio iluzie acum despre cât de disperat era Visul Viu să o prindă. Fiecare aspect al vieţii ei va fi analizat pentru indicii. Şi fiecare din ele va fi urmărit. Araminta se ridică în timp ce Tandra încerca să treacă pe vârfuri prin camera de zi spre bucătărie.

– Îmi pare rău, a spus Tandra. Te-am trezit?

– Nu.

Tandra ridică jaluzelele.

– Au! Arăţi groaznic.

– Nu am dormit prea mult, a recunoscut Araminta.

Martyn ieşi din baie, îmbrăcat într-o tricou uzat şi pantaloni scurţi albaştri.

– Mneaţa, a murmurat el, scărpinându-se în cap, apoi la subsuoară.

– Tot te mai bucuri că ai venit? a întrebat Tandra.

Şi ea, şi Araminta au început să chicotească când Martyn se încruntă la ele. Acesta o luă pe sub arcadă spre bucătărie.

– Pot să-ţi fur o parte din cosmetice? a întrebat Araminta când l-a auzit zăngănind ceştile şi bolurile.

– La naiba, da, dragă, a spus Tandra. Jumătate din membranele cu solzi au expirat de mult, dar asta e oricum o mare păcăleală. Folosește-le, eu sigur nu am prea multe șanse să mă mai gătesc.

– Mulțumesc.

– Te duci să te întâlnești cu un tip?

– Nu chiar, nu.

– Bine. Vrei o cafea?

Araminta zâmbi. Cafeaua preparată de Martyn seara trecută fusese groaznică.

– Minunat, mulțumesc.

Micul dejun a fost o afacere murdară, cu toți cinci înghesuiți în jurul măsuței din camera de zi. Gemenii s-au jucat, luându-le secole să-și mănânce cerealele. Araminta își ronțăia pâinea prăjită, încercând să nu râdă în timp ce Tandra, din ce în ce mai exasperată, când amenința, când se ruga de copii.

După aceea, s-a așezat pe pat, în camera Tandrei, și a început să-și aplice machiajul cu solzi. Prietena ei avea un număr surprinzător de casete cosmetice de la diverse companii. Unele fuseseră folosite foarte mult, în timp ce altele erau încă neatinse. Într-o jumătate de oră, Araminta a reușit să-și modifice trăsăturile, deghizându-și obrajii rotunzi în favoarea unui aspect mai unghiular, umbrele aplicate atent sub maxilar făcând ca acesta să pară mai proeminent și mai pătrat. Niște lentile simple i-au schimbat culoarea ochilor într-un albastru profund. Și-a pulverizat părul, închizându-l la culoare și făcându-l aproape negru. Apoi l-a împletit într-un fel în care n-o mai făcuse din liceu.

Tandra îi aduse hainele.

– Curate și reparate cât de bine ne-am putut descurca. Trebuie să găsesc un program de împletit mai bun.

Lăsă hainele pe saltea lângă Araminta.

– Acum, e altceva. Abia te recunosc.

Araminta i-a zâmbit recunoscătoare prietenei sale.

– Mulțumesc.

– Nu vreau să te sperii, i-a spus Tandra închizând ușa, dar tocmai a sunat Matthew. Au fost niște oameni la Nik's în dimineața asta și au întrebat de tine. Trei grupuri.

– Oh, Ozzie.

Toată frica și panica de ieri s-au întors, asaltându-i mintea. Tandra se așeză lângă ea.

– E rău?

– Cât de rău se poate. Plec chiar acum. N-ar fi trebuit să vin.

– E în regulă, dragă, nu mă deranjează ca viața mea să fie zguduită un pic.

Araminta își dădu jos halatul împrumutat și începu să-și tragă pantalonii peticiți.

– Nu în felul ăsta. Ascultă, dacă vine cineva și întreabă de mine, spune-le tot adevărul. Absolut tot.

– Dar ce e de spus?

– Că am fost aici. Nu negați nimic. Nu vă abțineți să vorbiți.

– Oh, Doamne, ești sigură?

Ea își trase bluza, minunându-se că spray-ul de curățat al Tandrei reușise să scoată petele de iarbă din coate.

– N-am fost niciodată mai sigură.

Cu centura cu unelte prinsă din nou în jurul taliei şi cu haina flauşată deasupra, era gata de plecare.

– Vă mulţumesc din nou, a spus din uşă.

Zâmbetul nesigur al lui Martyn a făcut-o doar să se simtă şi mai ruşinată.

– Ai grijă acum, i-a zis Tandra şi a sărutat-o de la revedere.

Araminta merse rapid primele douăzeci de minute, aproape alergând, punând cât de multă distanţă putea între ea şi familia Tandrei. După aceea, cu bluza înmuiată de sudoare, încetini un pic, gâfâind şi sperând că fierbinţeala din obraji nu-i dislocase membranele cosmetice. Nu-şi putea deschide haina să se răcorească, pentru că şi-ar fi expus centura cu unelte.

Avea de făcut un drum lung până la destinaţie, respectiv un birou din cartierul Salisbury, care se afla în cealaltă parte a oraşului faţă de locuinţa Tandrei. Cel mai rapid traseu ar fi fost drept prin centru, dar îl evită, temându-se să nu întâlnească prea mulţi oameni. În plus, existau mai mulţi senzori de stradă în centru. Aşa că făcu o curbă lungă, îndepărtându-se de râu, luând-o apoi în jos pe pantă, spre partea de nord a docurilor.

După trei ore, era în Salisbury. Clădirile de aici erau în majoritate comerciale, intercalate cu câteva blocuri de locuinţe mai ieftine, care fuseseră expediate de pe continentul Suvorov – camere prefabricate din aluminiu montate împreună în bungalow-uri în orice

configurație dorea proprietarul. Grădinile lor erau separate cu garduri dispuse în lanț și aveau peluze neregulate sau zone mari de pietriș, cu câteva vehicule de teren parcate pe ele și o capsulă ruptă ciudat.

Linia de metrou tăia prin centrul cartierului, având și un număr mic de linii de ramificație. Câteva taxiuri au trecut uruind ușor. Trikepodurile erau mijlocul de transport preferat, deși azi nu zumzăiau prea multe în jur. Bicicletele erau aproape duble la număr. Existau destui pietoni ca să nu se simtă prea vizibilă. Nici chiar capsulele Ellezelin nu foloseau cerul cartierului Salisbury.

Araminta nu mai fusese în zonă până atunci, așa că îi luă încă o oră de mers pe drumurile principale, verificând tăblițele, înainte de a găsi strada Harrogate. Un trunchi de beton pustiu se ridica la cinci sute de metri de la intersecție, într-un câmp mare de moloz rămas de la un proiect de reamenajare stagnat. În mod uimitor, o linie de metrou mergea chiar până la bariera de la terenul cu deșeuri. Clădirile de pe fiecare parte erau un amestec de birouri și unități industriale și depozite.

Acum ieșea în evidență, fiind singura persoană de pe trotuarul pe care buruienile începuseră să ridice betonul crăpat, iar gunoiul compactat, să înfunde jgheaburile. La o treime din drumul spre locul de reamenajare a găsit clădirea pe care o căuta, un depozit de mărime mijlocie din panouri de compozit și acoperiș solar ieftin. Partea frontală avea un singur etaj cu acoperiș înclinat, care găzduia birourile firmei. Compania

în cauză era Clătite Spaniole Autentice, așa cum indica o mică placă portocalie de pe grila de securitate a ușii din față. Ferestrele erau toate astupate cu foi blindate de carbotanium, iar pereții laterali erau acoperiți de graffiti atât de vechi, încât deveniseră aproape invizibili.

Araminta merse în partea laterală a depozitului. Chiar la capătul peretelui se afla o ușă mică. Își scoase cutterul și deschise lacătul cu o incizie curată.

În spațiul mare, închis, lumina strălucea printr-un rând de geamuri cețoase înșirate de-a lungul vârfului acoperișului. Pe podeaua goală de beton erau cinci piramide de cutii stivuite neglijent, toate cu logo-ul Clătite Spaniole pe ele. Le ignoră și se grăbi către birourile din față. A fost destul de ușor să pătrundă în interior. Ușa era încuiată, dar nu dotată cu alarmă. Laril era prea zgârcit pentru asta.

Erau trei birouri, cu mobilier și accesorii ieftine, arătând ca și cum stafful tocmai plecase acasă. Araminta trase repede jaluzelele și începu să scotocească în fiecare încăpere.

Clătite Spaniole fusese una din companiile putrede ale lui Laril. Trebuia să fie o franciză care să înființeze pentru orașul Colwyn mari zone de distracții, cu zeci de tarabe și o grămadă de personal dornic să furnizeze produse alimentare de calitate la prețuri rezonabile, și care să-l plătească pe Laril pentru acest privilegiu. Ca întotdeauna, afacerea șchiopătase în timp ce el se lupta cu autoritățile de licențiere și cumpăra marfă de la cei mai ieftini furnizori pe care îi putea găsi. Mai erau și filialele care se ocupau singure de standuri și

de unităţile culinare. Acestea erau finanţate cu un sistem de răscumpărare cu sediul pe altă planetă. Mai multe companii interconectate, dar neînregistrate încă furnizau uniformele şi transportul. Niciuna nu fusese declarată la Serviciul de Taxe şi Impozite.

Araminta ştia despre toate asta pentru că el lăsase într-o zi un fişier deschis pe reţeaua din apartamentul lor. Nu-i spusese niciodată că ştia despre afacere. Îi ascunsese chiar şi Cressidei. Urma să fie ultimul ei punct de negociere, dacă toate mijloacele legale eşuau.

Inventarierea amănunţită a fiecărui birou şi dulap a produs foarte puţin. Chitanţe pe hârtie şi acorduri confuze. Cutii-eşantion de umpluturi pentru clătite exotice. Plante în ghiveci moarte. Componente de aparate culinare uzate. Module electronice cu funcţie necunoscută. Trei noduri de cibersferă. Cuburi în casete de depozitare îngrijite. O cutie de şorţuri ale companiei în culori de încercare. O linie de management de capacitate medie cu software-ul demodat.

Cu toate acestea, în timp ce stătea la ceea ce trebuie să fi fost biroul Laril cu consola sa veche şi cele trei portaluri, descoperi cinci *cash coins* în sertarul de jos, sub nişte instrucţiuni pentru capsule de transport. Greu de găsit, dar nu neapărat suspecte, deci nu se aflau acolo din întâmplare. Ca tot ce făcea Laril.

Ridică un *cash coin* şi zâmbi la el. Bunul şi bătrânul Laril, puteai fi totdeauna sigur că nu te poţi bizui pe el. După treizeci de minute petrecute cu deschiderea unuia dintre noduri, folosind o interfaţă manuală pentru a adapta configurarea software-ului, şi cu înregistrarea

unui nou cont de unisferă pentru companie cu bani de pe *cash coin*, avea o legătură de comunicare elementară, prin unitatea de management, care să nu-i implice u-amprenta sau să-i includă identitatea. Niciun program de urmărire sau detectare nu ar putea-o plasa la biroul Clătite Spaniole.

Cel puțin teoretic.

Tastă laborios codul de pe Oaktier stocat în clusterele ei. Micul ecran al unității de management afișă pictograme care-i arătau că linia de comunicații fusese stabilită.

Te rog, se rugă ea, *fii suficient de curios pentru a accepta apelul.*

Portalul proiectă fața nedumerită a lui Laril în aerul din fața ei. Fu ea însăși surprinsă de reacția ei. Dar vederea părului aceluia șaten subțire, îngrozitor de familiar, și a obrajilor rotunzi cu mirișteа lor excesivă îi aduse lacrimi în ochi. Era incredibil de reconfortant că rămăsese la fel ca întotdeauna.

– Araminta? Tu ești? Ți-ai reprofilat fața?

– Nu pleca, a izbucnit ea. Am nevoie de ajutor.

– Ah. Nu știam că știai despre, ăăă, compania de clătite.

– Lasă asta. Poți face o verificare pentru a vedea dacă trage cineva cu urechea la acest link?

Făcu ochii mari, uimit și amuzat.

– Bine. U-amprenta analiză traseul conexiunii. Ah! Canalul pare curat, dar eu nu sunt un expert în asemenea lucruri. Ești bine? Am încercat să te sun de

câteva ori. Am fost îngrijorat când u-amprenta ta nu a răspuns.

Araminta inspiră adânc.

– Laril, pe mine mă caută.

– Pe tine?

– Eu sunt cel de-al Doilea Visător.

– Știi de al Doilea Visător?

– Nu. Eu sunt al Doilea Visător.

– Nu se poate.

Araminta se încruntă la ecran. Da, acesta era cu adevărat Laril, mereu același, neacordându-i niciodată încredere.

– De ce nu?

– În primul rând, nu ai gaia-particule.

– Nu am nevoie de ele.

Îi explică despre strămătușa ei necunoscută anterior.

– Ești rudă cu Mellanie Rescorai? a fost tot ce a întrebat, atunci când a terminat.

– Știi despre ea?

– Cine nu știe? Mai ales aici pe Oaktier, unde s-a născut.

Categoric Laril, nimeni altcineva nu o irita în halul ăsta.

– Eu... Închise ochii, trase aer în piept și se uită direct la proiecția lui. Nu știu la cine altcineva să mă duc.

El zâmbi, ridicând o mână ca să se scarpine în partea de sus a urechii drepte.

– Oh. Sunt flatat.

– Ai spus că dacă există vreodată ceva...

– Da. Nu mă gândeam chiar la așa ceva, totuși.

– Înțeleg.

Te poți baza întotdeauna pe Laril să te lase baltă. Întinse mâna spre tastatură, gata să închidă link-ul.

– Asta nu înseamnă că nu te voi ajuta, a spus cu vocea aceea moale, grijulie, pe care nu o mai folosise din prima săptămână petrecută împreună.

– Serios?

– Te-am iubit atunci, și cred că te voi iubi mereu.

– Mulțumesc.

– Îmi pare rău, dar... Ești într-adevăr cel de-al Doilea Visător?

Ea rânji.

– Da.

– Și i-ai spus Lordului Cerului să se care?

– Nu vreau să merg în Gol, mai ales nu conducând un pelerinaj nebun pentru o grămadă de scrânțiți religioși.

– Succint spus. Din păcate, există probleme mai mari de luat în considerare.

– Știu. Pentru început, am jumătate din forțele de poliție Ellezelin pe urmele mele în tot orașul. Și Gore mi-a zis că mai sunt și alții.

– Ce pot să fac?

– Nu știu. Am apelat la tine dintr-un fel de instinct.

– Din nou, măgulitor, dar oarecum ciudat. Dar hai să recunoaștem, dacă cineva te poate sfătui cum să fii întotdeauna cu un pas înaintea autorității, acela sunt eu.

– Nu sunt sigură că mă poți ajuta, nici măcar tu, cu privire la asta. Laril, întregul oraș a alunecat în anarhie. Ellezelin este singura autoritate aici. Nu cred că mă pot ascunde pentru totdeauna.

– Bine, lasă-mă să mă gândesc un moment.

Se bătu teatral pe frunte.

– Ai pe cineva acum? a întrebat ea încet.

– Da. Cel puțin, e cineva cu care am început să mă văd în mod regulat. Ea tocmai a ajuns pe Oaktier, pentru același motiv ca și mine.

– Asta e bine. Mă bucur.

– Mulțumesc. Și tu?

– Da. Ai fi, probabil, surprins de el, dar da.

– Atunci, trebuie să întreb, de ce nu te-a ajutat?

– Nu vreau să-l implic. Este un pic cam mult.

– Bine, asta-mi spune ce trebuie să știu.

– Ce?

– Acum, nu mă înțelege greșit, dar felul în care te gândești la toate astea este total greșit.

– Cum?

– Prea restrâns. Practic, ceea ce vreau să spun este că nu e vorba de tine.

– Este foarte mult vorba de mine.

– Nu. Este vorba despre evoluția unor întregi culturi și specii. Ar putea fi vorba chiar despre soarta galaxiei, dacă e să îi credem pe Raieli. Tu joci un rol în asta, un rol foarte mic, având în vedere natura evenimentelor care au loc acolo.

Ea dădu să-l contrazică, dar el ridică o mână.

– Cu toate acestea, a spus el, este esențial, și în asta constă importanța ta. Ai posibilitatea de a alege, Araminta. Poți fi o persoană măruntă, poți încerca să fugi și să te ascunzi. Apoi, cineva te va prinde din urmă și, în funcție de cine sunt ei, rolul tău va fi inclus în agenda lor. Nu face greșeala de a gândi că vreunul dintre ei te va lăsa să faci așa cum crezi tu că e cel mai bine. N-o vor face.

– Și cealaltă opțiune a mea? a întrebat ea pe un ton iritat.

– Încearcă să-i învingi cu propriile arme. Întoarce-te, nu mai fugi, confruntă-te cu ei și folosește-ți puterea pe care ai dobândit-o ca să-ți impui propriile condiții.

– Și care ar fi acestea?

Laril râse încetișor.

– Când o să-ți dai seama care sunt, o să alegi în mod automat a doua opțiune. Și atunci, universule, ferește-te!

Araminta se prăbuși în scaun, aruncând imaginii lui o privire furioasă.

– Oh, de ce te-am sunat?

– Din spirit practic. Ascultă. Fie vei ajunge acolo, fie te vor prinde ei mai întâi, deci nu-ți face griji pentru asta. Până una, alta, eu îți ofer sfatul meu, pe care îl poți ignora, ca de obicei, dar cel puțin conștiința mea va fi curată știind că am făcut ce am putut mai bine pentru a te ajuta.

Ea se bosumflă.

– Nu am ignorat întotdeauna ce ai spus.

– Scuză-mă, înseamnă că am ratat momentul unic în care ai zis da.

– Bine, continuă. La urma urmei, eu te-am sunat, așa că hai să auzim.

– Lasă-mă un moment. Viitorul galaxiei depinzând de ceea ce am eu de spus, acesta este un moment care chiar trebuie savurat.

– Dă-i drumul, continuă.

Expresia îi redeveni gravă.

– Tu îi furnizezi Justinei visul?

– Justine visează?

– Bine, bine, asta spune tot. Da, visează, dar a intrat în suspensie, așa că asta o scoate din joc pentru o vreme. Ceea ce ne aduce înapoi la tine și la influența ta dovedită asupra Lordului Cerului. Pentru ca ea să însemne ceva, trebuie s-o folosești. Vorbește din nou cu el.

– Nu pot. Au un mod de a mă urmări prin gaia-câmp. Abia am ieșit din apartamentul meu ultima dată, și acela a fost mai mult noroc.

– Ozzie! Bine, va trebui să încerci să găsești o cale, trebuie să vorbești cu el.

– Ce să-i spun?

– Încearcă să-i explici cât de mulți oameni vor să meargă în Gol. Încearcă să-l faci să înțeleagă cât de catastrofal ar fi acest lucru pentru restul galaxiei. Dacă nu vrei să încapi pe mâna Visului Viu sau a unei facțiuni și să devii marioneta lor, atunci va trebui să pui capăt acestei situații.

– Da, a răspuns ea, expirând puternic. Cred că înțeleg. Voi încerca să folosesc din nou gaia-câmpul, să

văd dacă pot găsi o modalitate prin care să evit ca ei să mă găsească.

– E un început bun. Se pare că ai o capacitate diferită de a oricui altcuiva, astfel încât există o şansă ca ea să lucreze în favoarea ta. Iată o idee: dacă poţi utiliza gaia-câmpul fără ca ei să te depisteze, ai putea să verifici visele lui Inigo. Cel puţin vei înţelege mai bine împotriva a ce te-ai ridicat. Dacă asta nu merge, ar trebui să fii în măsură să comunici cu Silfen Motherholm. Cine ştie ce-ţi vor spune?

– Mulţumesc. Asta este de fapt...

– Util?

– Foarte.

– Bine, atunci. Acum, ce ai de gând? Unde stai?

– Nu am unde să stau.

– Te afli la biroul de la Clătite Spaniole, nu-i aşa?

– Da.

– În sertarul de jos al biroului meu vei găsi o grămadă de manuale vechi. Sub ele sunt câteva *cash coins*. Nedetectabili.

Ea îi ridică, încercând să nu rânjească.

– Ozzie, mormăi el. Nu te-am păcălit niciodată, nu-i aşa?

– Nu prea mult.

– În regulă, sunt câteva mii de lire Viotia încărcate acolo. Asta te va ajuta. Ştii despre Wurung Transport?

– Nu.

– Bine, atunci nu sunt total inutil. Este o altă companie pe care am condus-o. Un garaj în clădirea a doua, mai jos de unde te afli acum. Există acolo un

taxi complet autorizat, doar unul, asta-i tot ce deține compania. Pot încărca codul de activare de aici, așa că va fi gata atunci când vei ajunge la el. Acum ascultă, există un software interesant în sistemul său de management care îți permite să eviți să fii urmărită de rețeaua de control al orașului.

– De ce? a întrebat ea.

El ridică din umeri jenat.

– Poate fi util dacă există lucruri pe care dorești să le transporți prin oraș fără să atragi prea mult atenția asupra ta.

– Oh, Laril!

Era și preocupare, și exasperare în tonul ei.

– Zilele acelea s-au dus, a spus el. Are, de asemenea, un nod pentru unisferă. Am să-l trec în stand-by de la distanță, îl poți folosi în orice moment ca să mă suni. Nimeni altcineva nu va putea să-l acceseze.

– Mulțumesc.

– Araminta.

– Da?

– Mă bucur că m-ai sunat pe mine. Mă bucur că te pot ajuta.

Se uită la imaginea lui pentru o vreme.

– De ce m-ai ales? a întrebat ea încet.

– Cel mai vechi motiv al unui bărbat. Ești superbă.

În mod ridicol, știa că roșise.

– Nu te schimba prea mult ca să devii Înalt.

– Doar mă cunoști. Mult noroc. Sună-mă când ai nevoie.

– Pa, Laril.

Închise unitatea de management şi nodul de cibersferă şi plecă apoi să verifice Wurung Transport.

Purus şi *Congo* alunecau neobservate prin mijlocul puternicei flote a Imperiului Ocisen care alerga spre Confederaţie cu patru ani-lumină şi jumătate pe oră. O scanare detaliată nu releva nicio altă navă în afară de cele tip Starslayers care se cufundau mai departe în găurile lor de vierme. Oricare ar fi fost aliaţii Imperiului Ocisen, aveau o tehnologie cel puţin egală cu navele Marinei Confederaţiei.

Au luat poziţie la distanţă de un kilometru în spatele noii nave comandant şi au început să interfereze cu gaura de vierme continuă a acesteia. După o încleştare puternică de energie exotică, uriaşul vas Starslayer a fost împins din nou în spaţiu-timp, cu rachetele de control de reacţie trăgând continuu pentru a stopa rotaţia haotică în care intrase în timpul tranziţiei abrupte. Flash-uri aleatoare de lumină alunecau peste coca ei ovoidă întunecată, în timp ce generatoarele de câmp de forţă încercau să-şi recapete echilibrul, spasmele de moarte ale unităţii supraluminice degajând fluctuaţii de energie reziduală. Atât *Purus*, cât şi Congo au ieşit din hiperpropulsie.

O navă stelară sferică, fără semne caracteristice, a apărut alături de Starslayerul naufragiat.

Huron, *Nyasa* şi *Baykal* şi-au eliminat efectul de camuflaj. Cele trei nave din clasa Capital erau aproape la fel de mari ca Starslayer, dar infinit mai puternice.

O a doua navă stelară sferică se materializă la cinci kilometri de prima. *Onega* şi *Torrens* s-au dezvăluit şi ele.

Timp de trei secunde nu s-a întâmplat nimic. Oamenii şi-au ţinut respiraţia.

Ambele nave extraterestre au deschis focul.

A durat nouăzeci de secunde pentru ca link-ul ultrasecurizat TD către Pentagon II să fie restabilit. Furtuna de energie declanşată de schimbul infernal de focuri tensionase structura locală de spaţiu-timp la un nivel care afectase chiar şi câmpurile cuantice de bază, întrerupând link-ul. Amiralul Kazimir analiză rapid datele actualizate ale situaţiei. Ambele nave necunoscute fuseseră distruse, la fel ca şi *Congo*, în timp ce Torrens suferise daune atât de mari, încât era în imposibilitatea de a lupta, chiar dacă echipajul supravieţuise. Deşi nimeni nu o vizase, cea mai mare parte din coca navei Starslayer se evaporase din cauza exploziilor titanice de energie. Ce mai rămăsese din structura exterioară strălucea roşu-vişiniu, bolborosind în jurul marginilor.

– Înseamnă că nu sunt invincibili, a spus Ilanthe pe un ton uşurat.

– Aşa se pare, s-a arătat de acord Amiralul.

Au aşteptat să vadă dacă celelalte nave aliate care însoţeau flota se vor întoarce pentru a-şi ajuta tovarăşii. Aparatele din clasa Capital reuşiseră să detecteze cincizeci de hiperpropulsoare camuflate ascunse printre Starslayers. O forţă cu adevărat formidabilă.

– Poate că nu invincibili, ci doar de neoprit, a spus Crispin. Avem un număr egal de nave de război din clasa Capital, Amirale?

– Avem treizeci şi nouă în raza de desfăşurare, a comunicat Kazimir Consiliului ExoProtectorat incomplet.

Era dezamăgit că cei care lipseau erau din propria lui familie. Oricine ar fi fost cel care lansase visul mamei sale în gaia-câmp, nu-şi dezvăluia identitatea. Nu că ar şti cine era le-ar fi fost de vreun folos – ea va rămâne în suspensie pentru un timp. Dar îl irita să ştie că cineva o putea contacta.

Şi mai deconcertantă era lipsa lui Gore. Când Kazimir convocase Consiliul ExoProtectorat, u-amprenta acestuia îl raportase ca indisponibil. Kazimir nu-şi putea imagina ce îl împiedica pe bunicul său să participe, mai ales că lipsa lui îi permitea lui Ilanthe să domine Consiliul. Nu că rezultatul va fi diferit de ce ar fi vrut el, admise în sinea lui.

– Ceilalţi necunoscuţi rămân cu flota, a raportat Sorex, căpitanul de pe *Onega*.

– Excelent, a răspuns Kazimir. Poţi să te apropii să scanezi epava, te rog?

– Flota poate fi eliminată? a întrebat precipitat Creewan.

– Numeric vorbind, ar fi dificil, a răspuns Kazimir, în timp ce *Onega* trimitea un roi de drone-senzori către cea mai mare bucată a epavei celui de-al doilea vas spaţial. În afară de necunoscuţi, există, de asemenea, nouă sute de Starslayers de luat în considerare.

Navele noastre din clasele River şi Capital, combinate, le-ar învinge probabil, dar costurile ar fi foarte mari. Ne-ar lăsa cu foarte puţine nave.

– Atunci vom şti ce trebuie făcut, a spus Ilanthe. Cred că există o clasă de nave mai puternice decât Capital.

– Da, a spus Kazimir reticent.

– Domnule Amiral, transmise Sorex. Senzorii de înaltă rezoluţie se combină. Oh, mare Ozzie...

Kazimir şi restul Consiliului ExoProtectorat se uitau în tăcere la rezultatele senzorilor care apăreau deasupra mesei mari. Micile drone alergau prin compartimentele şi culoarele distruse ale navei sferice, contribuind cu scanările lor separate la construirea unei imagini de ansamblu. Bucata de hardware ruptă avea o textură perfectă, până la ultima componentă structurală individuală. Metalul de la exterior era încă suficient de fierbinte pentru a străluci. Era, de asemenea, şi puternic radioactiv. Bucăţi ciudate de materie biologică carbonizată pluteau în derivă în jurul compartimentelor, desprinse din corpurile extratereştrilor atunci când exploziile şi pulsurile de energie irupseseră prin navă. Chiar în mijloc, cadavrele erau mai mari. Intacte. Dronele s-au concentrat pe unul dintre ele.

Kazimir se uită la foarte familiarul trunchi în formă de pară, cu patru creste încorporate pe lungime. Patru picioare scurte şi boante ieşeau din baza curbată, în timp ce braţele se ramificau din corp chiar deasupra picioarelor, fiecare terminându-se într-un aranjament foarte eficient de patru cleşti. În partea de sus a corpului, patru trompe mici erau deschise, plutind în derivă

în zero-ge, ca niște alge marine într-un curent lent. Între ele se aflau tulpini senzoriale, rigide în moarte, fiecare din ele conectată la un modul electronic elegant.

– Nu se poate, a exclamat Crispin. Nu se poate! I-am izolat în urmă cu o mie două sute de ani. Pe toți.

– Așa este, a răspuns Ilanthe fără niciun fel de emoție.

– Da, a spus Kazimir, luptându-se și cu șocul, și cu o undă de teamă. Un imotil. Imperiul Ocisen s-a aliat cu specia Prime.

Zgomotul cristalelor de gheață care se zdrobeau de carcasa metalică a crawlerului, transformându-se într-o pulbere sclipitoare, făcea conversația dificilă în interior. Nici chiar sub barajul constant al elementelor dezlănțuite, vehiculul nu se mișcase. Era prins strâns în fisură, cu ferestrele înguste din față acoperite de granulele murdare care umpluseră golurile din jur. Cutremure minore continuau să-l agite, dar păreau să nu facă altceva decât să întărească strânsoarea fisurii. De mai multe ori, caroseria metalică groasă gemuse în semn de protest.

Corrie-Lyn stătea într-o poziție incomodă pe partea de sus a celor două locuri din față, cu o pătură înfășurată în jurul umerilor. Inigo folosea o consolă auxiliară, stând ghemuit lângă ea.

– De ce nu visezi din nou? a întrebat Corrie-Lyn.

– Epoca Mergătorului-Pe-Apă s-a încheiat, a spus Inigo. Știi doar. Nu au mai existat vise de împărtășit.

– Dar, dacă ai avut unul după ascensiunea lui la nebuloase, mai trebuie să fi fost și altele. Ai spus că a venit de la un descendent. A avut mulți copii.

– Eu... Inigo clătină din cap. Ochii îi sclipiră în strălucirea moarată a consolei, în timp ce se uita la fosta sa iubită. Am fost martori la tot ce trebuia. Am susținut speranța a miliarde de oameni secole de-a rândul. A fost suficient.

Corrie-Lyn studie chipul de deasupra ei. Atât de familiar, dar pielea întunecată și părul șaten neatractiv îl făceau să pară mai rece într-un fel. Acesta nu era chiar vechiul Inigo pe care îl cunoscuse și îl iubise. La urma urmei, trecuseră șaptezeci de ani. *Visele nu se termină întotdeauna ca acela al Mergătorului-Pe-Apă. Și am visat atât de mult la momentul ăsta.*

– Te rog, a început ea.

Atmosfera urlă la un volum de-a dreptul dureros pentru urechile ei. Cuprinse scaunul cu brațele, temându-se că acesta era cutremurul final, cel care îi va trimite în miezul planetei în implozie.

– E în regulă, o liniști vocea moale a lui Inigo. E doar furtuna.

Ea zâmbi stânjenită. Vocea aceea nu se schimbase și liniștea pe care i-o transmitea era incomensurabilă. De atât de multe ori îi auzise atât mesajele stridente către credincioșii adunați în Golden Park, cât și tandrețea din glas, atunci când erau singuri. De fiecare dată conținea convingere totală. Dacă el spunea că era doar furtuna, atunci așa era.

– Ai putea să visezi din nou? l-a întrebat ea.

Luminile cabinei pâlpâiră. Avertismente roșii apărură pe consolă în timp ce aerul torturat din exterior

se tânguia strident. Degetele lui Inigo i-au mângâiat obrazul.

– Ce vrei? a întrebat el, cu mintea strălucindu-i de compasiune.

– Vreau să merg pe Querencia pentru ultima dată, îi spuse ea. Vreau să merg pe sub arcadele din Lillylight, vreau o plimbare cu gondola pe Marele Canal Principal, vreau să stau în grădina lui Kristabel în timp ce zorii se ridică peste oraș. Îl apucă de mână. Doar noi. Îți cer un lucru chiar atât de teribil?

– Nu, a spus el. Este frumos ce-ți dorești.

– Du-ne acolo. Până la sfârșit.

Lacrimile se formaseră complet acum, alunecându-i pe obraji.

– Nu pot, dragostea mea. Îmi pare atât de rău.

– Nu, a strigat ea. Inigo, te rog.

– Putem visa împreună oricare dintre visele Mergătorului-Pe-Apă. Orice. Doar alege unul.

– Nu. Le știu pe toate. Chiar și pe ultimul. Vreau să știu ce s-a întâmplat după el. Dacă nu mă duci acolo, așa cum este acum, atunci arată-mi visul final pe care l-ai avut.

– Corrie-Lyn, mai ai încredere în mine?

– Desigur.

– Atunci nu-mi cere acest lucru. Hai să-l vizităm pe Edeard când îl aruncă pe Maestrul Cherix în Bazinul Birmingham, sau când se confruntă cu Bise și cu regimentul din Sampalok. Sunt momente minunate. Ele le arată oamenilor că viitorul lor poate fi diferit de cel la care au crezut că au fost condamnați.

– De ce? se rugă ea. Spune-mi de ce.

Zgomotul furtunii se opri. Încetă atât de brusc, încât Corrie-Lyn crezu că a surzit.

Asta este. Niciun regret. Ei bine, nu prea multe.

– Oh, la naiba! Inigo se uita în sus, spre partea din spate a cabinei.

– E în regulă, a spus ea plină de curaj. Suntem împreună.

– Îhî.

El clătină din cap, îndreptându-se.

Corrie-Lyn se strecură într-o poziție precară, aproape așezată.

– Ce-i?

– Madona ne urăște probabil. Ne-a îndrumat spre un destin mai rău decât moartea.

– Inigo, ce vrei să...

Un flash verde orbitor a umplut cabina. Corrie-Lyn își strânse ochii din reflex. Nervii ei optici străluceau un alb puternic însoțit de o imagine secundară stacojie în creier. Strigă cuprinsă de panică în momentul în care ceva ca o forță puternică o lovi lateral, trimițând-o într-o rostogolire dureroasă în spațiul îngust dintre scaune. Brațul ei bun flutură frenetic.

– Inigo!

Apoi, a devenit brusc conștientă de aerul rece înspăimântător care se revărsa peste ei. Inspiră șocată, simțind cum gerul îi arde gura și gâtul. Vederea îi revenea lent. Clipi văzându-l pe Inigo încordat pe consola de deasupra ei, îmbrăcat într-un câmp de forță sclipitor. El se uita încă în sus. Aproape temându-se

de ceea ce ea ar putea vedea, Corrie-Lyn îi urmări privirea.

Două treimi din partea din spate a cabinei crawlerului dispăruse complet. În locul în care fusese, particule de gri de gheață cădeau acum încet în derivă din cerul funebru. În spatele lor, șuvițe violet de electricitate statică se zvârcoleau pe cupola largă a câmpului de forță care îi îmbrăca acum într-un balon de liniște. O siluetă umană se proiecta pe fundalul furtunii reduse, un câmp de forță integrală oferindu-i o protecție suplimentară față de elementele potrivnice. Corrie-Lyn clipi din nou, încercând să-și concentreze vederea printre scânteierile ascuțite ale retinei afectate. Rutinele secundare din clusterele ei macrocelulare reușiră să determine trăsăturile omului.

– Oh, Madona, la dracu', a gemut ea, și se prăbuși înapoi pe jos.

– Hei, hei, hei, a spus Aaron vesel. Ce grozav să vă întâlnesc aici.

Al unsprezecelea vis al lui Inigo

Noaptea, acoperişurile grandioase ale Makkathranului luceau ca o mătase moarată, în timp ce lumina blândă a nebuloaselor ardea cerul de deasupra lor. Pe fondul acelei străluciri moi, străzile erau ca nişte fire subţiri portocalii a căror sclipire forma un filigran complicat peste metropola circulară aşezată lângă mare. Dacă pluteai deasupra zidurilor de cristal era posibil să vezi o nouă strălucire care completa luciul nocturn al oraşului. Dacă ştiai cum să te uiţi.

Departe, departe în jos, la limita percepţiei, lumina slabă era abia vizibilă. Mănunchiuri mici de irizaţii crepusculare se desprindeau din vârful clădirilor în aerul tămăduitor al serii. Acestea trăgeau după ele nişte cozi străvezii în timp ce pluteau în derivă în sus. Era ca şi cum Makkathranul expira o ploaie fosforescentă în ceruri.

Sufletele celor morţi strigau de bucurie şi de mirare când îşi începeau zborul în abisul minunat al nopţii. Le putea auzi vocile când treceau pe lângă el. Uşurarea de a fi eliberate de corpuri, de durere şi de

nefericire, regretul pentru cei lăsați în urmă, fiorul de încântare la cântecul care le chema mereu în sus. Se strigau reciproc, dornice să împărtășească aventura libertății nou-dobândite. Unele formau mănunchiuri, răsucindu-se împreună în nimburi și mai luminoase pentru a se ridica deasupra norilor într-o celebrare exuberantă a libertății, altele rămâneau solitare, savurându-și independența.

Ocazional, atunci când își arunca privirea tristă în jos, putea vedea cum unele suflete se încăpățânau să rămână. Înnebunite de durere că muriseră, tânjeau să rămână printre cei dragi. Nevăzute, neauzite, spectrele fragile ajungeau să se înrăiască și să se depraveze pentru că cei pe care îi adorau mai presus de orice continuau să nu-și dea seama de prezența lor. Unica lor consolare, știind că au pierdut, făcându-și false speranțe. Durerea lor era copleșitoare, amenințând să-l înece dacă se aventura în mijlocul lor vreun moment. Așa că privi din nou în sus, la cei care se aruncau cu dor spre cer, dorindu-și în mod irațional să poată prinde fie și cea mai mică urmă din cântecul cântat de inima acestui univers. Poate dacă se încorda, dacă se întindea...

Edeard se trezi tresărind, și se săltă brusc în șezut, cu pielea lucind de sudoare, cu inima bătând cu putere, și chinuindu-se să respire.

Alături de el, Kristabel se ridică și îl cuprinse în brațe.

– E în regulă, dragostea mea, gânguri ea. E doar un vis.

– În fiecare noapte, a gemut, pentru că asta era ce visa sau i se arăta de la căderea sa din turnul Eyrie. Oare ciuma asta mă va părăsi vreodată? Aş reveni de bunăvoie la vechile mele vise în locul acestui blestem.

– Vechile vise? Kristabel ordonă tavanului să lumineze. Lumina albă perfectă le dezvălui interiorul apartamentului. Vederea lui, normalitatea din jur îl făcură imediat pe Edeard să se simtă prost.

– Îmi pare rău. Am avut mereu vise. Dar acestea!

– Sufletele, din nou?

– Da, a spus el încet. Le pot vedea cum se ridică, dar nu pot auzi cântecul după care se duc. Aşa că încerc să ascult şi... Clătină din cap supărat. Îmi pare rău.

– Nu-ţi mai cere scuze. Îmi fac griji pentru tine, atâta tot.

– O să-mi treacă. Se ridică şi se uită la fereastra îngustă. Cât e ceasul?

– Câteva ore până la ivirea zorilor.

– Huh! S-ar putea să nu fi fost un vis atunci. Întotdeauna am vizualizat oraşul doar în timpul nopţii.

Kristabel se rostogoli înapoi pe partea ei, de unde îi aruncă o privire îngrijorată.

– Poţi să prinzi cu televederea vreun suflet chiar acum?

– Nu sunt sigur.

A închis ochii şi şi-a întins televederea.

Umbrele întunecate ale clădirilor oraşului i se strecurau prin percepţie, bolborosind cu sclipiri de minţi adormite. Gândurile atotcuprinzătoare ale Makkathranului erau uşor de discernut. Împregnau structura

a tot ce exista, dar erau mult mai puternice sub străzi şi canale, acolo jos la nivelurile în care conducte şi tuneluri şi curenţi ciudaţi de energie se împleteau unele cu altele. Erau vagi, evazive chiar, dar aproape tangibile. Dar din sufletele despre care ştia că trebuie să fie acolo, nu putea găsi nicio urmă.

– Nimic, a spus el înfrânt.

– Nu e un concurs. N-ai pierdut nimic.

– Dar le-am simţit de două ori. Edeard se opri să se gândească. Am fost aproape de corp de fiecare dată, foarte aproape.

– Ce vrei să spui? Vrei să mergi la un ospiciu?

– Nu, a minţit.

Kristabel îi aruncă o privire suspicioasă.

– Hm.

– Mă întreb dacă ar trebui să mă întâlnesc din nou cu Pythia.

Nu-i plăcea ideea. Ultima lor întrevedere nu fusese foarte plăcută pentru el. În timpul interogatoriului blând, care păruse să dureze ore întregi, se simţise ciudat şi în defensivă. Autoritatea ei îl făcea să se simtă ca un copil mic care făcuse o boacănă, fiind apoi tras la răspundere de un părinte iubitor, dar aspru.

– Ce te-ar putea învăţa ea? a întrebat Kristabel, oarecum dispreţuitoare.

– Nimic, cred.

După acea întâlnire nesatisfăcătoare, citise din nou, cu atenţie, Scripturile Madonei. Era prima oară când le citea aşa cum trebuie de la lecţiile de duminică de la Biserica Ashwell cu maica Lorellan. Tot ce făcea

atunci era să învețe pasaje pe de rost, neștiind niciodată care era semnificația lor.

Recitirea scripturilor a reprezentat un fel de revelație. Nu erau tocmai texte religioase, ci mai degrabă un jurnal imprecis scris într-un stil foarte înflorit, urmat de ceea ce gândea ea despre cum să duci o viață mai bună, mai împlinită. Numai Lorzii Cerului făceau legătura dintre cele două secțiuni. Creaturi mari aeriene, care navigau calm între Querencia și nebuloase, o migrare al cărei scop era necunoscut, dar servea pentru a ghida sufletele umane către Inimă. Cu toate acestea, conform spuselor Madonei, numai sufletele care realizau ceea ce ea numea „împlinire" erau luate.

Citindu-i adnotările, nu se putea împiedica să se gândească la o mătușă rămasă fată bătrână care le spune rudelor ei cum trebuie să fie o familie bună. Să fie politicoși, să fie drăguți, să fie atenți, să fie caritabili. Sau poate că viața era doar foarte diferită pe atunci – deși bănuia că nu, judecând după fragmentul de jurnal. Cel puțin acesta era interesant, deși începea doar când Rah zărise pentru prima oară, din munți, Makkathranul. Tot ceea ce Madona spusese vreodată despre nava care îi adusese în acest univers era că Rah a condus oamenii departe de tulburările care au urmat după aterizarea lor. În afară de asta, trecutul nu era niciodată menționat. Admira perseverența lui Rah de a tăia peretele de cristal, făcând cele trei porți ale orașului. Încântarea pe care au trăit-o prima dată când au intrat în port văzând un oraș complet construit, dar pustiu, oraș care putea deveni casa lor. Cum, în acea

zi, în timp ce pluteau de-a lungul Marelui Canal Principal, un Lord al Cerului se înălța deasupra turnurilor din Eyrie. Cum acesta a acceptat să călăuzească sufletul unui prieten în agonie către Inima care se afla dincolo de Marea lui Odin.

Madona continua descriind fondarea consiliilor orașului, precum și apariția breslelor, și modul în care alți refugiați din navele căzute i-au căutat, în timp ce alții au rămas în afara zidurilor și au devenit geloși. Disputele meschine și amare dintre oraș și provincii despre a cui lege trebuia să prevaleze. Ea nu văzuse sfârșitul acestor certuri – tratatul final care consacra atât drepturile provinciilor, cât și ale orașului. Dezamăgirea sa față de certurile aparent interminabile se reflecta în scrierile de mai târziu, din anii în care vizitele Lorzilor Cerului se răriseră. Când ea i-a întrebat de ce abandonaseră oamenii, aceștia i-au spus că era pentru că oamenii erau incompleți, sufletele lor fiind prea imature pentru a fi duse la Inimă. Madona se simțea rușinată pentru specia ei. Umilită de faptul că se ofileau și mureau înainte ca Inima să-i accepte, ea și-a dedicat restul vieții elevării umanității, formării, prin învățăturile ei, a unui sentiment al necesității de a avea un scop și demnitate în viață. Împreună cu Rah, care era suferind acum, și cu ultimii câțiva Lorzi ai Cerului care mai vizitau Makkathranul ea a convins orașul să creeze Biserica Centrală din Eyrie. Când construcția s-a terminat, când a văzut Biserica embrionară înălțându-se din pământ, i s-a alăturat lui Rah în vârful celui mai înalt turn din Eyrie și și-a lăsat sufletul să-i

părăsească trupul, astfel încât amândoi să poată îmbrățișa îndrumarea Lordului Cerului și să călătorească spre Inimă împreună.

Niciun Lord al Cerului nu a mai fost văzut de atunci deasupra Querenciei.

– Asta e bine, a spus Kristabel. Nu vreau să apelezi la oameni asemenea ei pentru răspunsuri. Ei reprezintă trecutul. Dacă ești persoana care cred eu că ești, cel în care cred, îți vei lua singur deciziile.

– Uau. Edeard o privi aproape intimidat de expresia ei plină de pasiune. Mă voi strădui, a promis el.

– Știu că o vei face. De aceea te iubesc. După care se ghemui lângă el și comandă luminii să scadă din nou. Și să nu-ți închipui că nu am observat ce ai făcut din acest apartament, a adăugat ea.

– Ăă...

– E în regulă. N-am spus nimănui. Acesta este Makkathranul, chiar și tu ar trebui să știi deja că nu trebuie să-ți dezvălui niciodată în totalitate abilitățile.

– Știu.

– Până când nu ești obligat, desigur.

– Corect.

Ea zâmbi în întuneric. În mod surprinzător, Edeard adormi din nou. De data aceasta, cu ea alături de el nu a mai fost tulburat de vise sau viziuni de niciun fel.

De dimineață, Kristabel s-a sculat când zorii începeau să strălucească pe cer, peste Munții Donsori. S-a îmbrăcat repede, l-a sărutat pe Edeard de rămas-bun în timp ce el zăcea somnoros în pat.

– Ne vedem în scurt timp, a spus ea încet, și se strecură afară.

Edeard o urmări cu televederea în timp ce mergea pe stradă. Gondola ei o aștepta în bazinul care forma capătul de sus al Canalului Zborului și cel de jos al Canalului Sosirii. Un ge-vultur de la secția Jeavons se învârtea pe sus, urmărind-o cu atenție, în timp ce era dusă la conacul familiei ei. I se va da drumul înăuntru în zigurat printr-o ușă laterală mică și va apărea la micul dejun împreună cu familia, pretinzând că petrecuse noaptea în camera ei, și fiecare din rude se va preface că așa era.

Etichetă stupidă, mormăi Edeard pentru sine și începu să se îmbrace. Cămașa de bumbac mov avea niște mâneci care abia îi treceau de umeri, iar pantalonii erau cei scurți pe care îi folosise pentru a juca fotbal în parc și care se opreau mult deasupra genunchilor. Cizmarul clătinase din cap consternat de pantofii pe care Edeard îi comandase, plângându-se că erau doar ceva mai mult decât niște papuci cu șireturi și cu talpă groasă. Dar încălțămintea ciudată era perfectă pentru alergarea de acum zilnică a lui Edeard, exact așa cum fusese convins ca va fi.

Azi își aruncă pe el un pulover ușor fără mâneci pentru a contracara aerul rece al dimineții și alergă în ritm susținut, depărtându-se de casă. Cu atât de puțini oameni pe stradă, reuși să obțină un timp bun până la Canalul Frăției, apoi alergă pe drumul care se întindea de-a lungul acestuia pe partea Ogden până când ajunse în dreptul grajdurilor miliției, unde o tăie pe pajiște,

până la zidul de cristal. Lumina de aur a dimineții trecea prin acesta, creând o barieră strălucitoare care se curba ușor deasupra lui.

În timp ce înainta alergând, se simțea măturat de fâșii de televedere, cel mult firave, cei care îl urmăreau încercând să treacă neobservați. Au fost și câteva telepriviri evidente, însoțite de râsete mentale. Rutina lui atrăsese un mare interes atunci când începuse. În primele câteva săptămâni fuseseră chiar și niște copiii care alergau alături de el în fiecare dimineață când pleca de acasă. Amuzamentul și maimuțăreala încetaseră pe măsură ce el a continuat-o fidel. În acele zile de început, după ce își terminase ușoara convalescență de după cădere, abia putea să reziste opt sute de metri, înainte de a se opri, roșu la față și cu inima bătând cu putere. Acum, putea alerga patruzeci și cinci de minute cu ușurință.

Acena, medicul familiei Culverit, a aprobat, comentând că și-ar dori ca mai mulți oameni să-și ia în serios sănătatea. Alții, în oraș, fuseseră mai puțin îngăduitori. Lui Edeard nu-i păsa. Niciodată nu va mai fi într-o condiție fizică atât de patetică încât să nu poată urmări pe cineva în susul unui turn din Eyrie. Ajuns din nou în dreptul Canalului Sosirii, Edeard o luă înapoi pe pajiște unde ajutoarele de la grajduri începeau să scoată la plimbarea obișnuită de dimineață caii miliției rămași acolo. Traversă podul de piatră verde și galbenă spre Jeavons în timp ce cartierul începea să se trezească la viață. Magazinele și comercianții erau ocupați cu pregătirile pentru afacerile acelei zile.

Ca întotdeauna, se opri la brutăria din colțul străzii Pharo pentru a cumpăra niște cornuri proaspete înainte de a se întoarce acasă.

În apartament, se dezbrăcă și dădu hainele transpirate ge-cimpanzeilor săi ca să le spele. Lângă bazinul din baie era o mică adâncitură de formă ovală în podea, cu o foaie de cristal curbată în jurul a două treimi din ea. Edeard intră și rămase în picioare, cerând camerei să lase apa să curgă. Un spray gros se revărsă pe el din găurile din tavan. Se frecă cu săpun și apoi ordonă apei să se răcească ușor, pentru a se putea clăti.

În ultimul timp, prefera, de fapt, aranjamentul cu miniploaia decât baia tradițională în bazin. Era mult mai rapidă și se simțea mult mai proaspăt la sfârșit. După comentariul făcut de Kristabel noaptea trecută, se întreba dacă nu ar trebui să extindă foaia de cristal pentru a o face suficient de mare pentru doi. Putea fi foarte distractiv să împartă asta.

S-a întâlnit cu Kristabel în afara conacului, așa cum se înțeleseseră. Au luat o gondolă de familie de-a lungul orașului spre cartierul Ilongo, debarcând pe Canalul Arcului de Nord, vizavi de Poarta de Nord.

– Ești fericit, i-a spus Kristabel când au început să meargă pe jos. Purta o rochie simplă azurie, cu o bordură de dantelă albă, și o pălărie verde cu boruri largi pentru a o feri de căldura soarelui. Părul des îi atârna pe spate într-o singură coadă pufoasă.

– Familiile din caravană îmi sunt prieteni vechi și foarte buni, a răspuns el, și chiar nu am prea mulți.

Şi-au ales calea cu atenţie de-a lungul şleaurilor care tăiau prin High Moat, îndreptându-se spre îngrăditurile caravanelor. Traficul era aglomerat în acea dimineaţă, cu căruţe încărcate cu produse, turme de animale de fermă mânate pe lângă ele şi cai tereştri galopând în afară din diferitele grajduri de lemn. Au trebuit să se dea repede într-o parte pentru a face loc caleştilor care transportau nişte nobili în Câmpia Iguru, cu o viteză considerabilă.

– Hei, nu aşa se conduce! a exclamat Kristabel indignată când a treia a trecut accelerat, învăluită într-o ceaţă de izolare uşoară. Recunosc însemnele, asta aparţine familiei Ivesol. Pun pariu că e Corille în drum spre pavilionul lor de pe Muntele Korbal. A început să se vadă pe ascuns cu Jamis, al treilea fiu al lui Upral, ştii, capul familiei Tarmorl. Şi ea este fiica cea mare. Are o zestre considerabilă. L-am auzit pe tatăl ei spunând că şi-ar dori ca familia lor să o copieze pe a noastră, pentru că ea ar fi o Stăpână a Cartierului mai bună decât ar fi fratele ei vreodată ca Maestru.

– Serios?

Ochii lui Kristabel se îngustară cu suspiciune. Îl bătu cu degetele pe braţ.

– Nu fi bestie. Lucrurile astea sunt importante. Cele două familii au fost aliate peste un secol şi jumătate.

– Voi încerca să-mi amintesc. Mai spune-mi o dată care cartier îi aparţine lui Ivestol?

– Parcul Lisieux.

– Bine.

Din câte își amintea, Maestrul Parcului era un indecis în Consiliu, înclinând spre actualul primar. Se întrebă dacă o alianță de familie cu proprietarul de nave Tarmorl l-ar face să treacă de partea lui Finitan.

– Asta ajută, a spus Kristabel cu șiretenie.

– Ce ajută?

– Că Tarmorl îl sprijină pe Finitan.

– Ah.

Edeard rânji. *Ce m-aș face fără ea?*

Se întrebă încă o dată dacă acesta era momentul potrivit s-o ceară din nou în căsătorie. Trecuseră săptămâni de la vacanța lor la cabana de pe plajă, și cu fiecare ocazie făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a-și face timp pentru sine și pentru Kristabel. Cu toate acestea, era înspăimântat acum de gândul că ea crede că singurul lucru care îl preocupă este timpul. Și nu era așa. Nu trecea niciun minut fără să se gândească la ce viață ar putea avea împreună ca soț și soție.

Oftă în timp ce cerceta locul în jurul unei căruțe încărcate cu o grămadă periculos de mare de cuști cu gâște. Trebuie să fie un eveniment sau o acțiune care s-o convingă de cât de sincer era, cât de mult se gândise și că tot nu putea vedea viața fără ea. *Poate dacă i-aș spune-o simplu, doar cu cuvintele acestea? Dar dacă nu e destul? Oh Madona, de ce-mi faci asta?*

Nu că sfaturile ei i-ar fi fost de vreun ajutor. Cel mai aproape cu care venise vreodată de problemele inimii omului era: Dacă priviți unul în sufletul celuilalt și vă vedeți reflectați acolo, acesta este semnul adevărat al unei uniuni binecuvântate.

Singura problemă era că Madona, fiind atât de bătrână, de fiecare dată când își amintea o învățătură, o auzea cu vocea Stăpânei Florrel.

Și să mai vorbim de moartea-pasiunii.

Îngrăditurile înșirate pe High Moat îi provocau un adevărat val de nostalgie. Aceasta fusese prima parte a Makkathranului pe care o văzuse Edeard. Și-a amintit că fusese copleșit de numărul mare de oameni și animale care circulau pe drumuri. Zgomotul și praful erau exact la fel ca în acea zi, iar dacă se schimbase ceva era doar traficul care era acum mai intens. Trei caravane se pregăteau să iasă pe Poarta de Nord, zorite să înainteze de ucenicii Maestrului Călătoriilor care încercau să țină pe toată lumea în mișcare într-un ritm decent și să evite blocajele la intersecții. Instrucțiunile erau strigate și televorbite, sporind agitația binevoitoare.

Două caravane sosiseră devreme în ziua aceea. Călătorii se deplasau încă greoi în căruțele lor mari, trase de ge-cai solizi și apatici. În timp ce se apropiau de îngrădituri, Edeard și Kristabel au ajuns în spatele uneia. Evaluatori ai mai multor case comerciale mergeau deja alături de ei, cu niște mici ge-cimpanzei ghemuiți pe umerii lor. Edeard își aduse aminte de micile creaturi zâmbind cu drag. Cât îi mai urau familiile caravanelor. Alergau printre cutii și cuști, examinând produsele cu ochii lor supradimensionați și nasul extrem de sensibil, vânând defectele care fuseseră poziționate strategic ca să nu fie remarcate. Edeard și Kristabel au ajuns la cele trei îngrădituri care îi fuseseră alocate lui Barkus, oprindu-se pentru un moment

să se uite la căruțe. Cinci erau noi, dar Edeard le recunoscu pe toate celelalte. Căruța lui O'lrany cu porcii trăgând cu ochiul în partea din spate. La fel de urât mirositori ca totdeauna, deși O'lrany susținea mereu că nu miroseau deloc. Căruța de jarash negru, cu inserțiile sale complicate din lemn de culoare vișinie, pe care Golthor o cizela în fiecare iarnă. Olcus, inspectându-și osiile căruței, în timp ce cei trei copii mici alergau în cerc, urmărindu-se veseli. Olcus îi aruncă lui Edeard o privire ciudată, apoi își întinse gâtul ca și cum nu putea crede că-l vede pe tânărul înalt în uniforma lui neagră de polițist.

– Edeard! Omul râse cu bucurie și își deschise larg brațele. Tu, țărănuș înapoiat. Pe Madona, uită-te la tine!

Edeard zâmbi și intră în îmbrățișare, doar pentru a se trezi că brațele puternice ale omului îl strivesc aproape de bucurie. Fusese puțin neliniștit cu gândul la cum îl vor primi, dar Olcus îi risipise imediat toată teama. Restul familiilor se grăbeau spre ei acum, salutându-l. A fost îmbrățișat, sărutat, i-a fost scuturată mâna și plesnit spatele.

– Băiatul meu! a exclamat Barkus.

Toată lumea s-a dat deoparte și Edeard și-a pus brațele în jurul bătrânului. Pentru prima dată era bucuros de capacitatea pe care o dobândise în oraș de a-și proteja gândurile. Barkus îmbătrânise tulburător de mult. Mustățile albe erau mai subțiri decât înainte, corpul îndesat părea aproape fragil. Se sprijinea într-un toiag, a cărui necesitate era impusă de tremurăturile pronunțate ale unui genunchi. Dar vesta lui era încă

o extravaganță plină de culoare, stacojiu cu topaz și cu fire subțiri de argint.

– Mă bucur să vă văd, domnule, a spus Edeard.

– Am auzit multe despre tine, a zis Barkus. Nu am crezut la început. Zvonurile despre Mergătorul-Pe-Apă au circulat în lung și în lat în provincii, dar niciodată nu am făcut legătura cu tine. Și acum uită-te la tine. Mâinile lui trăgeau de jacheta lui Edeard. Porți epoleți de caporal, nici mai mult, nici mai puțin. Felicitări.

– Vă mulțumesc, domnule. Și dumneavoastră? Cum merge caravana?

– Pha! Barkus ridică toiagul dezgustat. Uită-te la chestia asta mizerabilă. O cădere stupidă în zăpadă, iarna trecută, și piciorul meu a plesnit precum sticla. Medicul nostru mi-a interzis să mai călăresc, iar eu trebuie să stau pasiv pe bancheta căruței în timp ce băieții mei ne conduc prin munți. Madona mă testează dur cu atâta umilință.

– Arătați bine.

– Ha. Mincinosule! Dar te iert. Acum, există cineva cu noi care este dornic să te întâlnească.

Bătrânul zâmbi răutăcios în timp ce se întorcea spre splendida lui căruță acoperită, chemând cu nerăbdare prin televorbire. Edeard prinse momentul și se răsuci împingând-o pe Kristabel înainte. Ea păși timid spre familiile caravanei, neobișnuită să fie complet ignorată – dar, desigur, niciunul dintre ei nu știa cine era. Edeard aștepta acest moment de o lungă perioadă de timp. Pentru un motiv pe care nu și-l putea explica, era important pentru el ca Barkus și Kristabel

să se aprobe unul pe celălalt. O luă de mână și se întoarse spre Barkus, fără să observe bine silueta îmbrăcată în albastru și alb care ieșea din căruță. Zâmbetul lui era mândru în timp ce deschidea gura pentru a începe prezentările.

– Edeard! a strigat Salrana și a alergat dincolo de Barkus pentru a-și arunca brațele în jurul lui și a-i trânti un sărut exuberant pe gură. Oh, dragul meu, a trecut atât de mult timp.

– Uite pe cine am găsit în Ufford, a spus Barkus fericit. Ea e cea ocupată să ne vorbească despre tot ce ai realizat.

– Du-mă în pat chiar acum, i-a șoptit Salrana la ureche cu respirația fierbinte. Nu vreau să mai aștept niciun minut.

Fiecare mușchi din corpul Edeard înghețase în stare de șoc. Și de nefericire. Rușinea contribuia și ea în mare parte la imobilitatea lui.

Salrana se dădu înapoi, nedumerirea apărând pe fața ei vibrantă și curgându-i în minte.

– Edeard?

– Ah, a gemut el. Privirea i s-a îndreptat automat spre Kristabel, care încremenise, cu o atitudine rece și o privire fixă, lipsită de emoție. Nu-și dăduse seama până atunci cât de mult semănau, amândouă înalte, zvelte, inteligente, drăguțe... Dar nici nu se mai gândise la Salrana de foarte mult timp, mintea lui dând-o în mod convenabil la o parte. Totul era prea complicat. Ceva de care ar trebui să se ocupe mai târziu, la timpul potrivit.

Toată lumea din jur devenise uimitor de tăcută în timp ce urmăreau reîntâlnirea. O priveau pe Salrana care se uita la Kristabel. Şi niciun scut mental nu a fost suficient de puternic pentru a acoperi înţelegerea care se materializa în mintea ei. Umerii i se îndreptară. Timp de o clipă, cele două fete s-au uitat pur şi simplu una la alta. Salrana a întins o mână.

– Eu sunt Salrana, Edeard şi cu mine am crescut împreună.

– Kristabel. Mâna a fost scuturată graţios. A uitat să-mi spună.

Familiile caravanei s-au întors ca una spre Edeard, cu excepţia lui Barkus, care suspină încet şi îşi ridică ochii spre cerul albastru şi senin de deasupra.

Televederea îi arăta lui Edeard un mic tunel al oraşului la cinci metri sub coral. Putea face cu adevărat pământul să se deschidă şi să-l înghită ca pe un Drakken speriat, refugiat în vizuină, departe de pericol. Era extrem de tentant. Cu excepţia faptului că o astfel de laşitate l-ar fi făcut s-o piardă pe Kristabel pentru totdeauna.

Îşi înclină capul căit spre dragostea lui.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun că novicea Salrana şi cu mine am reuşit să supravieţuim după cele întâmplate în Ashwell. Salrana, ar fi trebuit să-ţi trimit vorbă că sunt pe cale de a mă logodi. Îmi cer scuze, comportamentul meu este de neiertat.

Buzele lui Kristabel s-au bosumflat în timp ce se uita la el cu o privire curioasă, dar nu a spus nimic. Gândurile ei nu erau prea stabile.

– Înțeleg, a zis Salrana, de parcă s-ar fi așteptat la asta tot timpul. Felicitări pentru amândoi.

– Vino, draga mea, a spus Barkus, punându-și brațul liber în jurul umerilor Salranei. Ne vedem mai târziu, Edeard. Asta, dacă ne poți acorda un dram din timpul tău prețios.

– Da, domnule, murmură Edeard cu blândețe.

Restul familiilor au descoperit brusc că aveau o treabă ce trebuia urgent continuată. Olcus îi aruncă lui Edeard o privire plină de mustrări și se întoarse, împingându-și copiii în față. Băiatul cel mai mare al lui O'lrany își ridică răutăcios degetele mari înainte ca mama lui să-l tragă înapoi.

– Aș vrea să merg acasă acum, a spus Kristabel cu oarecare demnitate.

– Desigur.

Au ieșit din zona țarcurilor împreună, sub privirile curioase ale evaluatorilor care încă mai soseau. Edeard nu îndrăznea să-i spună nimic. Nu putea să creadă că a permis să se întâmple așa ceva. Amânarea rezolvării situației cu Salrana a fost, probabil, singurul și cel mai stupid lucru pe care-l făcuse vreodată, în afară de cel de a nu-i spune lui Kristabel despre ea, desigur.

Când au trecut de capătul unui șir de grajduri, a apucat-o brusc de mână pe Kristabel și a tras-o de pe cărare. Ea a fost prea surprinsă ca să se împotrivească. După ce s-au oprit în umbra peretelui din spate al unui grajd, Edeard și-a împletit camuflajul în jurul amândurora. O ceață de izolare nu era suficient de bună acum. Voia intimitate absolută.

Kristabel se încruntă când televederea ei pipăi deflectorul psihic.

– Tu nu ar trebui să știi cum se folosește asta.

Apoi, inspiră cu un sunet ascuțit când Edeard căzu într-un genunchi.

– Stăpână Kristabel, te iubesc mai mult decât știu cum să spun și nu-mi pot imagina viața fără tine. Vrei, te rog, să accepți să te căsătorești cu mine? Știu că acesta nu este modul corect de a ți-o cere, dar nu-mi pasă, știu doar că te doresc. Voi lupta și cu Lorzii Cerului, dacă de asta e nevoie pentru a-mi dovedi dragostea.

– Edeard?

– Știu că mereu stric lucrurile, dar nu o fac intenționat, sincer. Eu nu...

– Da.

– Pur și simplu nu am știut ce să fac cu Salrana, așa că am continuat să ignor problema.

– Am spus da.

– Nu știu de ce am fost... Ce?

Kristabel îngenunche lângă el, luându-i mâinile într-ale ei și zâmbindu-i.

– Am spus da, mă voi căsători cu tine.

Camuflajul lui Edeard eșuă în timp ce se uita la chipul ei frumos.

– Oh, Madona. Ai spus da, nu-i așa?

Ea își înclină ușor capul, oferindu-se pentru un sărut. El își atinse buzele de ale ei, și nimic altceva nu mai contă. După sărut, și-au zâmbit doar unul altuia. Încet, Edeard conștientiză prezența câtorva ajutoare de la grajduri care chicoteau trăgând cu ochiul de după

colț și holbându-se la ei. Apelurile prin televedere au început să curgă către prietenii lor, în timp ce trimiteau tuturor imaginea Mergătorului-Pe-Apă și a viitoarei Stăpâne a Cartierului Haxpen îngenuncheați în noroi în timp ce se sărutau.

– Ăă, da, a spus Edeard, săltându-se în grabă în picioare.

I-a întins o mână lui Kristabel. Ea s-a ridicat și a aruncat o privire contrariată spre pata întunecată și picurândă din partea din față a fustei. Edeard se concentră acum ce era în jur. Mirosul de bălegar era înțepător. Examină îngrozit solul, realizând că ceea ce aveau sub picioare nu era doar noroi. Un geamăt de umilință începu să i se ridice din gât.

Kristabel râdea în hohote.

– Vedeți-vă de treaba voastră, a strigat Edeard la tineri, arborând o expresie feroce. Aceștia au luat-o la fugă, râzând.

Kristabel îl îmbrățișă încântată.

– Tu o să fii cel care le va povesti copiilor noștri cum m-ai cerut.

– Da, a spus el cu blândețe.

Ea îl sărută apăsat.

– Nu e nevoie să te lupți cu un Lord al Cerului. Știi ce simt pentru tine.

– Da. Se uită la scândurile uzate cenușii care duceau înapoi la grajduri. Am putea să...?

– Da.

Îi întinse mâna și Edeard o conduse departe de grajd, pe cărare.

– Cu toate astea, apreciez intenția, a spus Kristabel. De fapt, sunt curioasă cum ai putea lupta cu un Lord al Cerului.

Edeard roși.

– Și eu. Acum trebuie să te cer de la tatăl tău?

– Da. Ea își recăpătă calmul și se uită drept înainte. Și dacă el aprobă, va depune moțiunea în fața Consiliului Superior pentru vot.

– Corect... Ce?

– Moștenitorul direct al unui Maestru de Cartier sau al unei Stăpâne trebuie să obțină consimțământul Consiliului pentru căsătorie. Este doar o formalitate. Datează de la criza moștenirii Nighthouse de acum o mie o sută de ani, atunci când Maestrul i-a interzis fiului său cel mare să se căsătorească cu o femeie din Myco. Se certase cu tatăl ei cu care avea o dispută referitoare la o încărcătură neplătită. A amenințat că-l va dezmoșteni, dar fiul a contestat în instanță, astfel încât Maestrul a trebuit să modifice legea. După aceea, familiile s-au folosit de ea pentru a se asigura că moștenitorii le sunt produși de *persoanele potrivite*. Nimeni nu se mai deranjează cu asta, căsătoriile cu adevărat importante sunt aranjate în liniște între case. Legea a devenit pur și simplu tradiție. Dar este încă în vigoare.

– Oh, Madona. Când voi fi primar, o să abrog toate legile proaste ale acestui oraș și am să le înlocuiesc cu ceva simplu.

– *Când vei fi* primar?

Edeard își drese glasul.

– Dacă voi fi.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Chiar crezi că, în ziua de azi, ar mai trebui să-i cer lui Bise sau chiar lui Owain permisiunea de a mă căsători cu tine?

– Cred că este neplăcut, dacă te gândeşti mai bine. Dar eu am crescut cu toate acestea, aşa că ştiu exact cum merg lucrurile. Nu m-a deranjat până acum.

– Deci, tatăl tău ţi-ar fi găsit un logodnic?

– Nu. Tata nu ar face asta. Nu că ar fi oprit alte familii să-i trimită petiţii, reţine, te rog. Au existat o mulţime de pretendenţi.

– Oh.

Ideea că o fată atât de frumoasă şi de plină de viaţă precum Kristabel ar putea fi căsătorită cu un obscur al doilea fiu de dragul statu-quo-ului dinastic era de-a dreptul respingătoare. Asta îl trimitea cu gândul la tot ce-i spusese Ranalee despre descendenţă. Da, legea va trebui cu siguranţă să fie abrogată. Deşi presupunea că era nevoie de mai mult de-atât pentru a slăbi puterea nobilimii asupra societăţii Makkathranului.

– De ce acum? a întrebat Kristabel încet, când se apropiau de Canalul Arcului de Nord.

– Poftim?

– De ce m-ai cerut acum? Adică, ştiu că Salrana a făcut să se întâmple asta, dar sunt curioasă de ce anume.

– Nu a fost sentimentul de vină, a spus el repede. Salrana şi cu mine ne-am simţit confortabil unul cu celălalt. Am trecut prin multe împreună, o cunosc de când mă ştiu. Urma să devenim iubiţi la întoarcerea ei din Ufford, ceea ce ar fi dus la căsătoria noastră,

cred, sau cel puțin așa am crezut întotdeauna. Apoi, te-am cunoscut pe tine.

– V-ați înțeles să deveniți iubiți?

– Ăă, da.

– Sună ca versiunea provincială a aranjamentelor noastre de familie.

– Nu explic cum trebuie. Ideea este că, atunci când am văzut-o azi, m-am simțit groaznic pentru ceea ce i-am făcut. Eu chiar i-am frânt inima, ceea ce este teribil de neplăcut. Mai rău nici că se poate. Salrana nu merita așa ceva. Este o persoană atât de drăguță, cea mai bună produsă vreodată de satul nostru. Dar, în ciuda acestui fapt, nu s-a pus problema să aleg. Nu am fost niciodată sfâșiat între voi două. Ai fost tu, și numai tu.

Ea se opri și-l sărută din nou.

– Asta-i frumos. Și foarte măgulitor. Cred.

– Te iubesc, Kristabel, a spus el pur și simplu.

– Și eu te iubesc. Așa că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să mergem și să-i spunem tatei vestea cea bună.

Și dragului și răului unchi Lorin.

– Corect! Își îndreptă umerii și trase aer în piept. Pot face asta. Mergem s-o facem chiar acum.

– Înțelegi, nu-i așa, că după ce zice da, noi nu mai avem absolut niciun cuvânt de spus în nicio privință. Dacă ai crezut că te-ai confruntat cu tradiția în acest oraș înainte, nu e nimic în comparație cu ceea ce se va întâmpla de acum încolo. Formalitățile de căsătorie pentru moștenitorul direct al unui Maestru de Cartier

datează de acum o mie de ani, și *nu se schimbă*, nici măcar pentru Haxpen și o Stăpână ciudată ca mine.

– Ăă, bine, a spus el cu teamă.

– Ah, așa zici acum...

– Cât timp tu și cu mine vom fi împreună la sfârșit, orașul poate face ce știe mai rău. Vreau să spun, cât de rău poate fi?

Edeard ajunse la baza Turnului Albastru la mijlocul după-amiezii, privind structura înaltă care se profila peste cartierul Tosella. Zidurile sale de azur erau precum cerul senin și luminos de deasupra, ca și cum ar fi încercat o variantă proprie de camuflaj. În timp ce înainta, umbrele aruncate de contraforturile mari s-au lăsat peste el. Era ceva legat de sediul Breslei Oumodelatorilor care îl făcea întotdeauna să se simtă ușor intimidat, dar nu știa sigur ce.

Păși în sala mare de la intrare cu podelele ei de culoare roșu-închis și așteptă stând în grila formată de razele de soare groase care străluceau prin ferestrele înguste și lungi dispuse departe, mult mai sus. Un gardian al breslei se apropie, purtând o tunică albă sub o jachetă palidă de dromătase. Edeard îi aruncă o privire precaută: era același sergent care îl întâmpinase la prima sa vizită acolo.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus gardianul.

– Sergent Eachal, Marele Maestru Finitan a cerut să mă vadă.

Un zâmbet rezervat apăru pe fața sergentului.

– Știu. Este întotdeauna mai bine să ai programare.

– Da. Am învățat asta.

– Te rog. Eachal făcu semn spre scări. Te așteaptă.

Alergarea făcută regulat, în fiecare dimineață, începea cu siguranță să dea roade.

Scările lungi și curbate erau enervante, dar nimic mai mult. Respirația i-a fost egală tot timpul cât au urcat.

– Se spune că ai văzut sufletul lui Chae după ce a murit, a zis Eachal.

– Așa este.

– Era fericit?

Edeard se încruntă. Era obișnuit să fie întrebat despre vederea sufletelor, dar nu chiar așa.

– Nu, pentru că murise. Era însă mulțumit de ceea ce îl aștepta.

– Mă bucur că și-a găsit pacea în cele din urmă. A avut o mulțime de greutăți în viață.

– L-ai cunoscut?

– La fel cum l-ai cunoscut și tu. M-am format la secția Jeavons.

– Adevărat?

Edeard nu și-a putut ascunde surpriza din voce.

Eachal îi aruncă o privire vinovată.

– Nu am ieșit chiar ca tine, dar da, acolo mi-am făcut stagiatura și am petrecut opt ani pe străzi.

– N-am știut.

– N-o să ne dezamăgești, nu-i așa?

– Să dezamăgesc?

– Oamenii au o mulțime de așteptări acum.

– Sunt conștient de asta.

– Cu toate acestea, te căsătorești cu o reprezentantă a nobilimii.

Edeard se opri și îl privi pe sergent.

– Mă căsătoresc cu fata pe care o iubesc. Bandele nu vor beneficia de acest lucru. Orașul acesta va vedea legea și ordinea restaurate complet, iar ele se vor aplica tuturor în mod egal.

Eachal își țuguie buzele și dădu din cap, părând să înțeleagă.

– Mă bucur să aud asta.

Edeard realiza că omul era încă sceptic, dar nu știa cum să-l convingă, și nici de ce ar trebui să se străduiască să o facă.

Ca de obicei, priveliștea din biroul lui Finitan îi distrăgea atenția. Edeard reuși totuși să-l salute ceremonios pe Maestru în timp ce Eachal se înclina și pleca. Fusese îngrijorat de faptul că înălțimea la care se afla biroul i-ar putea aminti într-un fel de căderea sa din turnul din Eyrie, dar se simțea calm în timp ce privea peste acoperișuri.

– Băiatul meu, l-a întâmpinat Finitan fericit, ridicându-se din spatele biroului ca să dea mâna cu Edeard. Mă bucur să te văd. Și nu trebuie să-mi ceri, voi fi încântat să te reprezint în Consiliul Superior când Julan va introduce proiectul de lege de aprobare a căsătoriei.

– Ah, vă mulțumesc, domnule.

Spusese că nu-i pasă de formalitățile ridicole de căsătorie, dar... Imediat ce Julan îi acordase încântat permisiunea, comisul senior al familiei fusese chemat

pentru a începe pregătirile. Așa cum cerea legea, Julan a trebuit să-i solicite primarului o decizie de înaintare a proiectului de lege de aprobare către Consiliul Superior – ceea ce însemna încă o săptămână, programul legislativ al sesiunii curente fiind foarte aglomerat. Pythia fusese de asemenea informată, solicitându-i-se binecuvântarea pentru logodnă. Apoi personalul ei a trebuit să găsească un moment în care biserica principală din Eyrie era liberă pentru o astfel de ceremonie, care avea să aibă loc însă cel mai devreme la toamnă. Scrisori de notificare fuseseră trimise Maeștrilor Cartierelor și Maeștrilor Breslelor, așa cum cereau uzanțele. Petrecerea oficială de logodnă era planificată pentru seara următoare votului din Consiliu. Aceasta era, de obicei, găzduită de familia mirelui, dar avea să fie organizată la conacul Culverit.

Edeard discutase timp de două zile (două zile întregi!) cu personalul casnic al lui Julan în legătură cu organizarea acestor lucruri. Având în vedere totalitatea lui ignoranță în astfel de chestiuni, contribuția lui fusese minimă, și totuși trebuise să stea în camera în care Kristabel, ametită de fericire, trăncănea la nesfârșit cu menajera și cu stiliștii ei cu privire la calitățile diferitelor materiale. Pentru că, având în vedere cât de importante erau aceste evenimente, trebuia să te îmbraci *corect* pentru ele. În cazul lui Kristabel, asta însemna o întreagă nouă colecție de rochii de seară și un întreg „dulap de logodnă", în timp ce restul familiei ei începea să comande rochii noi și costume la modă. Edeard a fost dus într-una din camerele de la etajul

șapte, unde un croitor specializat în îmbrăcăminte pentru polițiști fusese chemat pentru a produce un set de uniforme croite dintr-o stofă mai potrivită pentru cineva cu noul său „statut" – era deja înspăimântat de ziua în care le va primi și va trebui să înceapă să le poarte la secția Jeavons.

Odată ce petrecerea de logodnă va fi încheiată, pregătirile pentru ceremonia de căsătorie vor putea începe în mod legitim. Între atunci și acum, fericitul cuplu va primi invitații la petreceri și gale civice la care trebuia să participe. O mulțime de invitații. Și unchiul Lorin urma să fie însoțitorul lor oficial la acest gen de evenimente.

Finitan râse la expresia descurajată a lui Edeard.

– Te gândești deja s-o iei la fugă?

– Cu siguranță nu, a răspuns el imediat.

Finitan a râs și mai tare.

– Acum știi cum mă simt în legătură cu toate discursurile pe care trebuie să le țin. În această seară mă adresez ucenicilor din Breasla Chimiștilor, în speranța de a mai obține câteva voturi în favoarea mea. Vei fi prezent?

– Kristabel mă așteaptă, trebuie să o ajut să aleagă muzica pentru petrecerea de logodnă.

– Ce frumos. Știi multe cântece?

– Numai pe cele ale lui Dybal, a mărturisit el.

Finitan râse din nou. Câțiva ge-cimpanzei s-au grăbit înăuntru prin micile intrări din pereții-bibliotecă, aducând tăvi pline cu ceai și biscuiți. Edeard se uită atent la rulourile umplute și la fursecurile cu ciocolată.

Nu reușise să găsească brutăria care furniza produse de panificație Turnului Albastru, dar Finitan avea întotdeauna cei mai buni biscuiți din Makkathran. Ușa principală se deschise în spatele lui.

– Sunt convins că îți amintești de Maestrul Topar, a spus Finitan ușor.

Edeard nu știa dacă-l mai întâlnise pe Topar de la prima lui zi în oraș, fapt care, acum când se gândea, era ciudat, deoarece acesta era asistentul lui Finitan. Și privind la silueta care traversa biroul, a fost surprins de felul în care arăta maestrul. Kilogramele în plus se topiseră. Părea mult mai zvelt, dar nu neapărat mai sănătos. Era tras la față. Obrajii dolofani făcuseră loc unor cute de îngrijorare adâncite în carne, în timp ce ochii lui păreau triști. Purta încă haine scumpe, o cămașă de mătase și pantaloni din piele, cizme negre înalte și mantia tradițională de maestru, dar nici acestea nu puteau ascunde faptul că trecuse printr-o perioadă foarte dificilă.

– Maestre, se înclină Edeard.

– Ți-ai făcut un adevărat renume în timp ce am fost plecat, așa mi s-a spus, a zis Topar cu glasul său puternic de bariton.

Acesta, cel puțin, rămăsese același.

Edeard ridică din umeri.

– Cât de puține știam cu toții în ziua în care am aranjat să te alături polițiștilor, a continuat Topar.

– Domnule?

– Îmi cer scuze, Mergătorule-Pe-Apă, dau vina pe mesager. Nu a fost o perioadă plăcută pentru mine.

S-au așezat toți trei și ge-cimpanzeii le-au dat niște cești elegante de porțelan.

– În parte, din vina mea, a spus Finitan. Dar tu ai venit la noi cu povestea aceea incredibilă, Edeard. În mod normal, mărturisesc că nu i-aș fi acordat prea multă atenție – un băiat din provincie amplificând câteva încăierări, căutând simpatie pentru a obține intrarea în breaslă. Cu toate acestea, te-am găsit plăcut de sincer, iar Akeem te alesese ca ucenic, fapt care-mi spunea într-adevăr tot ce trebuia să știu.

– Nu înțeleg, a răspuns Edeard.

– Arma, a spus Finitan încet. A deschis cu a treia mână un sertar de la biroul lui și a ridicat un pachet ambalat în piele.

Acesta pluti prin aer, aterizând pe birou.

Edeard îngheță când cercetă conținutul cu televederea.

– Oh, Madona, a gemut el. Era o armă cu foc repetat.

A treia mână a lui Finitan a desfăcut prudent pachetul. Edeard se uită la obiect cu un dezgust total. Metalul era pătat de rugină în câteva locuri, iar magazia avea mai multe urme de lovituri, dar ar fi recunoscut diabolicul dispozitiv și în ziua morții lui.

– De unde ați luat-o?

– De unde ai lăsat-o, a spus Topar. De pe fundul noului puț din Ashwell.

– Poftim?

– Acolo am fost și, după cum știi, nu e un drum ușor, în cea mai mare parte. M-am întors abia noaptea trecută.

– Aţi fost în Ashwell?

Edeard crezuse că lăsase în urmă viaţa din sat, cu toţi locuitorii săi pierduţi, chiar crezuse, dar acum, faptul că se uita la altcineva care văzuse ruinele acelea dezolante îi declanşă o avalanşă de amintiri.

– L-am trimis pe Maestrul Topar să încerce să-ţi confirme spusele, a zis Finitan. Ceea ce mi-e teamă că a făcut-o în termeni foarte clari.

– Totul a fost aşa cum ne-ai povestit, a spus Topar. Buruienile şi muşchiul au crescut peste dărâmături, desigur, dar am recunoscut Ashwellul de îndată ce l-am văzut. Stâncile, zidul vechi de apărare din jur. Chiar şi puţul în care te-ai ascuns a fost uşor de găsit, deşi era în mare parte plin de noroi. Cum ai reuşit să deplasezi plafonul de piatră a rămas un mister pentru mine. Ne-a luat o zi ca să-l spargem şi să îndepărtăm bucăţile. Apoi încă o săptămână de excavat noroiul înainte de a putea recupera arma.

Aruncă o privire încruntată spre obiectul de pe birou.

– Şi acum, ce? a întrebat Edeard.

– Acum, după ce am stabilit că arma există cu adevărat, trebuie să ştim cine sunt acei bandiţi, a răspuns Finitan. Dacă asta e ceea ce sunt cu adevărat. Ce ne poţi spune despre liderul lor? Ai zis că ai vorbit cu el.

– Nu-mi amintesc decât furia lui. Mă ura pentru că îi ucisesem rudele în ambuscada pregătită de ei.

– Asta ţi-a spus?

Edeard se strădui să-şi amintească. Nu era uşor. Încerca de atât de mult timp să alunge tocmai această amintire.

– Prieteni. Aşa i-a numit: prietenii noştri. Urma să mor pentru ceea ce le făcusem „prietenilor noştri". Da.

– Interesant, a spus Finitan. Şi cât timp a trecut între ambuscada din pădure şi raidul asupra satului tău?

– Aproape un an.

– Deci nu a fost un răspuns impulsiv, instinctiv? L-au planificat.

Edeard dădu din cap, agăţându-se de amintire, oricât de tare îl durea.

– Ne cunoşteau. O ştiau pe Salrana. Cea de la biserică, aşa i-a spus. Presupun că trebuie să fi stat cu ochii pe noi. Nu m-am gândit până acum.

– Şi erau organizaţi?

– Da.

– Cu greu genul de raid pe care l-aş pune pe seama unor potlogari.

– Hainele lor, a exclamat Edeard. Cei din pădure erau grosolani, sălbatici, plini de noroi, şi erau desculţi. Dar cei care au venit în sat purtau haine normale şi cizme.

– Şi aveau arme cu foc repetitiv, încheie Finitan.

– Nu erau bandiţi, nu-i aşa?

– Nu, nu de tipul celor care au trăit mereu la marginea societăţii noastre, a fost de acord Finitan. Deşi bănuiesc că sunt aliaţi. Aceştia sunt emisarii a ceva cu totul diferit.

– Ce? a întrebat Edeard.

– Nu știu. Dar sunt necruțători.

Finitan făcu un semn scurt cu capul spre Topar.

– Eram cinci în grupul cu care am plecat în călătorie, a zis acesta. Ne-am întors doar doi în Makkathran. Edeard, îmi pare rău, dar provincia este complet pierdută. Opt sate au fost devastate, iar asta era atunci când am plecat, chiar înainte de Anul Nou. Capitala este fortificată și înspăimântată. Familiile pleacă în fiecare zi. Fermierii își părăsesc pământurile și se duc în provinciile estice. Nicio caravană nu mai trece pe acolo. Economia decade. Provinciile vecine nu mai oferă niciun fel de ajutor, sunt prea preocupate de propria lor luptă cu incursiunile bandiților.

Capul lui Edeard se prăbuși în mâini.

– Witham? a întrebat el.

– Da, a răspuns Topar. A căzut la șase luni după Ashwell. De atunci, raidurile s-au intensificat. Este la fel de fiecare dată, se distruge întregul sat, nimeni nu este lăsat în viață, clădirile sunt incendiate. Lipsa de sens este șocantă, nu o fac decât pentru plăcerea de a ucide. Nu există niciun alt motiv pentru asta.

Lacrimile amenințau să înceapă să-i curgă când Edeard își aminti de frumoasa ucenică pielar pe care o întâlnise în piața din Witham. Nu reușise să-i afle numele, băiat stângaci ce era.

Iar acum era moartă, fiecare haină sau șa sau ham la care lucrase erau distruse. Familia ei fusese ucisă.

– Nu e vina ta, a spus Finitan cu blândețe. Nu te mai pedepsi singur.

– A r trebui s ă m ă întorc, a spus Edeard. A r trebui să merg cu miliţia oraşului şi să-i alung, până la ultimul, din ţinutul pe care l-au contaminat. S-a temut de mine atunci, şi, pe Madona, avea dreptate să-i fie. O să-i termin şi pe el, şi pe cei ca el, într-un fel sau altul.

– Calmează-te, a spus Finitan. Va veni şi vremea în care să ne confruntăm cu bandiţii şi ai putea conduce bătălia aceea. Dar sunt multe lucruri pe care trebuie să le facem înainte de a ajunge acolo.

– De ce? a izbucnit Edeard. Dacă dumneata şi Owain vă aliaţi în Consiliu, aţi putea trimite toate brigăzile de miliţie pe care le avem. Şi le-aţi putea cere provinciilor să-şi mobilizeze miliţiile alături de noi. O *armată întreagă* ar putea năvăli în provincia Rulan. Bandiţii ăştia vor fi alungaţi din Querencia pentru totdeauna.

– De unde vin? a întrebat Finitan. Nu sunt barbari, poartă haine. Ridică din nou arma cu foc repetitiv cu a treia mână. Mai important, unde este produsă? Au un oraş ca Makkathran în spatele lor? Două? Un continent? Noi nu ştim încă ce se află dincolo de Rulan, nu cu certitudine. Toate aceste lucruri trebuie să le stabilim dincolo de orice îndoială, înainte de a ne implica într-o campanie masivă pentru a îmblânzi sălbăticia. O astfel de aventură va fi profund nepopulară, atât aici, în oraş, cât şi în ţară.

– Dar dacă nu o faceţi, în cinci ani, invadatorii ăştia vor fi în faţa Porţii Oraşului.

– Da, vor fi, a recunoscut Finitan. Aceasta este cea mai mare ameninţare cu care ne-am confruntat de

când Rah ne-a adus aici, acum două mii de ani. Sunt profund îngrijorat, Edeard. Există ceva acolo, o societate care evoluează cu un scop malign. O societate în opoziție cu a noastră, înclinată să ne distrugă pentru un motiv pe care nu-l cunoaștem. Mai important este că au aceste arme cu foc repetitiv blestemate. Cu puterea ta, tu ai putea îndepărta gloanțele trase în tine de una dintre acestea, poate chiar de două sau trei. Dar mă îndoiesc că eu aș putea rezista unui asemenea atac. Nici nu sunt prea mulți care ar putea. Spui să trimitem miliția împotriva lor. Un om înarmat cu așa ceva poate distruge o întreagă trupă de cavalerie. Și știu, de asemenea, să se camufleze. Nu putem trimite soldații miliției împotriva lor, ar fi un măcel la o scară de necrezut. Edeard, eu sunt speriat de acest lucru, înțelegi? Nu știu ce se va întâmpla.

– Da, domnule. Înțeleg.

– Nu se stabilesc undeva, a spus Topar. Ăsta e lucrul cel mai ciudat. Terenurile de pe care ne-au alungat în Rulan reintră în sălbăticie. Buruienile și iarba proliferează pe câmpuri, animalele bântuie liber, ruinele satelor sunt sufocate de viță-de-vie și liane. Nimeni nu locuiește acolo, străinii aceștia nu ne gonesc pentru ca ai lor să poată trăi în locul nostru. Când am ajuns la Ashwell, nu văzusem pe nimeni de peste o săptămână, o săptămână în care am călărit susținut. Doar la întoarcere ne-am confruntat cu ei. În acea zi am avut ghinion. O patrulă singuratică sau un spion ne-a văzut și am fugit imediat ce ne-am dat seama că veneau după *noi*. A fost ca și cum Honious însuși ne urmărea. Au fost

inexorabili. Aşa că am văzut aceste arme folosite cu furie, Edeard, ştiu cu ce oroare te-ai confruntat. Madona a făcut un miracol atunci când te-a condus la adăpost în siguranţă. Nu am putut decât să fugim şi, de trei ori, nici măcar asta nu a fost de ajuns.

– Dar atunci ce fac? a întrebat Edeard. Ce vor?

– Nu ştiu, a spus Finitan. Dar este imperativ să aflăm. Se uită la arma ruptă, oroarea strălucind în mintea lui. Dacă nu reuşim să-i oprim în provincii, atunci va trebui să producem arme similare doar pentru a supravieţui. Vă puteţi imagina masacrul care se va declanşa în această lume? Prejudiciul pe care un singur om îl poate face cu o astfel de armă, multiplicat de o mie de ori. Pentru că un astfel de lucru odată făcut, nu mai poate fi desfăcut.

– A fost deja făcut, a spus Topar cu amărăciune. Nu noi suntem vinovaţii aici.

Edeard întinse a treia mână şi apucă arma. O ridică în aer în faţa lui, sondându-i mecanismul complicat cu televederea. De fapt, nu erau foarte multe componente.

– Aţi examinat-o? l-a întrebat pe Topar.

– Nu am făcut nimic altceva luni, a spus Maestrul. Pe tot drumul spre casă am studiat-o.

– Este vreo parte secretă, ceva care trebuie să provină de pe navele care ne-au adus pe Querencia, sau ar putea s-o construiască orice fierar?

– Mecanismul este ingenios, dar asta este tot. Nu este nimic ieşit din comun în legătură cu ea, nicio magie sau invenţie imposibilă. Un Maestru competent din Breasla Armurierilor ar putea să fabrice şi el astfel

de componente. Chiar şi o calfă ar trebui să fie capabilă, bănuiesc.

Asta îl făcu pe Edeard să-i arunce o privire pătrunzătoare Marelui Maestru.

– Pistoalele cu ţeavă lungă proveneau de la Breasla Armurierilor. Un model antic, a susţinut Owain.

– Da, a răspuns Finitan pe un ton semnificativ, deşi mintea îi era bine protejată. S-ar putea ca ei să aibă deja acest lucru sau ceva similar în tezaurul lor ascuns. Cunoştinţe sau artefacte rămase de la nave.

– Credeţi că de acolo le-au obţinut invadatorii pe ale lor?

Finitan permise consternării să i se strecoare pe sub ecranul mental.

– Mi se pare incredibil că timp de două mii de ani nu am auzit nici măcar o şoaptă despre o altă civilizaţie pe Querencia.

– Nimeni nu a circumnavigat cu succes pe planetă, a spus Edeard. Sau cel puţin aşa mi s-a dat de înţeles. Poate de aceea. Poate că nu este imposibil din punct de vedere geografic, doar că nimeni nu trece niciodată pe lângă acele aşezări.

– Dacă ar fi fost aşa de mari şi de puternice, am fi ştiut de ele, a replicat Finitan.

– Poate că ar trebui s-o întrebăm pe văduva de veghe, a spus Topar ironic, aruncându-i lui Edeard o privire pătrunzătoare. De fapt...

– Nu am mai văzut niciun suflet după Chae, a răspuns Edeard. În orice caz, să ne întrebăm unde sunt nu ne ajută cu nimic. Ceea ce fac, asta este problema.

– Dacă am putea afla de unde provin, am putea reuși să le cunoaștem pe deplin intenția, a spus Finitan. Apoi a oftat. Ne învârtim în cerc. Răspunsul meu este cel pe care ar trebui să-l hotărâm acum.

– Poate un armistițiu cu Owain, a sugerat Edeard. Makkathranul trebuie să trimită iscoade în sălbăticie dincolo de Rulan pentru a descoperi originea armelor. Aș merge... a început nesigur.

– Nu, nu vei merge, a spus Finitan ferm. Avem nevoie de tine aici pentru anihilarea completă a bandelor. După ce orașul este consolidat, putem începe să încheiem alianțe mai bune cu provinciile. Asta e ceea ce nu înțelege Owain, cu greu putem asigura unitatea din zona rurală, dacă nu suntem capabili să implementăm legea universală aici, acasă. Iar în fața acestor incursiuni trebuie să ne arătăm uniți. Asta te face vital pentru campania mea, Mergătorule-Pe-Apă.

Edeard dădu din cap fără tragere de inimă.

– Și apoi?

– Când bandele vor fi alungate, și dacă devin primar, atunci ar putea fi momentul potrivit pentru tine să-ți urmărești rivalul. Deși Madona știe cum îi vei explica o astfel de absență proaspetei tale soții.

Edeard tresări, căci nu se gândise la asta.

– Uneori trebuie să faci ceea ce e greșit pentru a face ceea ce e drept, murmură el liniștit.

– Într-adevăr, a spus Finitan. Între timp, mă voi concentra pe câștigarea afurisitelor de alegeri. În felul acesta voi putea pune bazele pentru lupta inevitabilă care va veni.

– Ar putea veni mai repede decât crezi, a intervenit Topar. Provinciile din jurul Rulanului şi-au mobilizat deja miliţiile. Apelul la ajutorul Marelui Consiliu va ajunge mult înainte ca oamenii să înţeleagă ceea ce se întâmplă la frontierele noastre din vest.

– Nu doar la frontiere, a spus Edeard. Răufăcători sunt peste tot în ţară, şi devin tot mai îndrăzneţi. Va trebui să faceţi o mişcare decisivă odată ajuns primar.

– Dacă, băiatul meu, şi este încă un mare dacă. Owain nu este prost şi are mult sprijin în oraş. Oamenilor le place sloganul lui cu „o singură naţiune".

– Dar ceea ce discutăm acum înseamnă acelaşi lucru.

– În esenţă, da, dar eu voi începe lucrurile diferit. Siguranţa Makkathranului trebuie să primeze, fără asta, totul va fi pierdut. Owain utilizează unificarea pentru a strânge oraşul în spatele lui, oraşul aşa cum este acum. În cele din urmă, va fi un eşec.

– Facem progrese, a spus Edeard. Am o nouă tactică pe care suntem aproape gata să o implementăm. Este oarecum ca un joc de noroc, dar ne-ar putea ajuta să depăşim echilibrul actual.

– Atunci, să ne rugăm la Madona să reuşească.

Edeard se ridică, pregătindu-se să plece.

– Maestre?

– Au, spuse Finitan cu un zâmbet amabil. Nu-mi sună bine.

– Am nevoie de un genistar mic pentru a iscodi în jur fără să atragă atenţia asupra lui.

– O provocare interesantă, voi vedea ce pot sculpta pentru tine.

– Și mă întrebam, de asemenea, dacă știți cum se poate vedea printr-un camuflaj. Sunt convins că oamenii care mi-au întins capcana în Eyrie mă puteau percepe.

Finitan îi aruncă rapid lui Topar o privire amuzată.

– Din moment ce camuflajul nu există, sub nicio formă, atunci nu poate exista nici vreo modalitate de a-l penetra.

– Da, domnule, a răspuns Edeard dezamăgit.

– Desigur, nimic asemănător cu asta. Darul lui Finitan se precipită în mintea lui Edeard, o metodologie extrem de complexă pe care abia o putea înțelege.

– Atunci, în mod sigur îmi voi aminti să nu o folosesc, domnule.

– Vom face din tine un adevărat cetățean al Makkathranului, băiete.

Uniformele sosite de la croitor erau uimitor de confortabile, realizate dintr-o țesătură de bumbac cu dromătase, care era și moale, și rezistentă. Edeard nu se aștepta la așa ceva. Spre deosebire de uniforma pe care i-o dăduse Kristabel, acestea erau pentru uzul zilnic. Le lipsea ostentația uniformei de miliție, dar croitorul se străduise cumva să le facă cu mai mult farmec decât cele pe care Edeard le cumpărase de la furnizorul obișnuit al poliției. Butonii de platină străluceau mai puternic decât cei uzați din argint supralustruit ai lui

Dinlay. Croiala era subtil diferită, făcându-l să arate zvelt și elegant, un fel de tunică pe care un membru al nobilimii ar purta-o dacă s-ar coborî vreodată să se angajeze la o secție de poliție. Iar cămășile făceau zăpada din vârful munților să pară gri în comparație. Croitorul furnizase chiar un amestec special de fulgi de săpun pentru a fi utilizați de ge-cimpanzei, astfel încât să nu le mânjească puritatea. Cât despre cizmele înalte până la genunchi, spațiul dintre nebuloase nu era la fel de negru și nici nu avea un astfel de luciu.

În prima dimineață când a îmbrăcat-o pe una dintre ele, Edeard s-a postat nervos în fața oglinzii din apartament și s-a uitat la silueta reflectată în ea. Nu și-a putut împiedica cu niciun chip un zâmbet mândru.

Elegant, a decis el, *da, foarte elegant.*

Pelerina lungă avea și ea o contribuție. Era prinsă în jurul gâtului de o broșă rotundă incrustată cu smaralde pe care încercă să o fixeze cu o singură mână. Agită pelerina cu a treia mâna și admiră vârtejul pe care îl făcea în jurul lui. *Plăcut tușeu.* O agită din nou, făcând materialul să se ridice și să se unduiască lent. Poate că ar putea deveni semnătura lui. Noaptea, va intensifica luminile portocalii ale orașului ca să îi contureze silueta ce va apărea de nicăieri pentru a se năpusti în mod formidabil asupra criminalilor, cu pelerina rotindu-se ca un fum mânios în spatele lui. La vederea unei astfel de apariții impresionante, aceștia ar renunța la luptă și s-ar preda, căzând în genunchi și pocăindu-se. *Bine, atunci!*

– Au! Acul de la broșă i se înfipse în deget. Edeard îl scutură, apoi supse picătura de sânge. La naiba! *Bine, imaginea mai trebuie lucrată puțin.*

Fixă broșa la locul ei, își puse pălăria și își plimbă un deget de-a lungul marginii, încheind cu un salut către sine însuși.

– Ei bine, asta e ceea ce numesc eu un ofițer al orașului.

Macsen a numit-o cu totul altfel când Edeard a intrat mândru în sala mică a secției Jeavons. Tânărului Felax îi căzu falca de uimire când Edeard trecu pe lângă banca pe care stătea. Un cor obraznic de urlete de lup a răsunat în jurul încăperii.

– Sunt fericită să văd că nu ți-ai abandonat rădăcinile, îi aruncă Kanseen.

Edeard desfăcu broșa și își scoase mantia cu un gest elaborat.

– Mai e cineva gelos?

– Mă bucur că ne-ai învățat să ne camuflam, mormăi Boyd. Pentru că în niciun caz n-am să merg pe stradă alături *de aia.*

Dinlay se uită urât la el pentru o asemenea necuviință.

– Ești foarte elegant, a spus el. Oamenii au așteptări de la noi acum, și trebuie să arătăm în consecință.

– Mulțumesc, i-a răspuns Edeard.

Privi în jurul sălii. Erau zece polițiști la mese acum, oamenii în care avea implicit încredere, citind rapoarte. În ritmul în care se adunau dosarele, va trebui

în curând să angajeze Breasla Grefierilor ca să le ordoneze, gândi el cu tristețe.

– Șaptezeci și două acum, a spus Doral.

– Asta e bine, a recunoscut Edeard.

Cele mai multe dintre dosarele din sală erau pentru excludere, și încă se adunau. Dar echipa sa trecuse prin ele și evaluase rapoartele de la secțiile din oraș, împreună cu informațiile neprețuite care veneau prin Charyau și rețeaua sa de negustori și comercianți. Însemnările vechi ale lui Edeard din zilele sale de spionaj la Casa cu Petale Albastre erau, de asemenea, examinate cu atenție. Încet, dar sigur, identificau eșaloanele superioare ale bandelor. Conducătorii se întâlneau rar, astfel încât nu exista nicio dovadă palpabilă care să-i lege de vreun act criminal. Dar modul în care colaborau și își respectau reciproc teritoriile arăta că se cunoșteau și că erau organizați după criterii bine stabilite. De fapt, era în mod curios ca un fel de oglindă a modului în care interesele nobilimii convergeau. Edeard era iritat de faptul că nu descoperiseră încă o legătură între bande și familii aristocratice cu reputație proastă, precum Gilmorns, de exemplu.

– N-am putea merge să-i arestăm și gata? scânci Boyd. Cu siguranță, șaptezeci și doi sunt de-ajuns. Și Buate trebuie încă să compară în fața instanței financiare în fiecare zi.

Edeard se strâmbă.

– Aș vrea să fie o sută, a spus el.

Numărul acesta ar fi impresionant. Ar arăta cetățenilor Makkathranului faptul că făceau incursiuni de

amploare împotriva bandelor. Că nu se ocupau doar de mandatele de excludere şi de promisiunile candidaţilor la funcţia de primar.

Ideea nu era să obţină condamnări, Edeard ştia că nu avea suficiente dovezi pentru asta. Dar o clauză puţin cunoscută din articolele cu privire la arestare spunea că, dacă un poliţist jura că existau motive de suspiciune că deţinutul ar fi implicat în activităţi ilegale, aceasta putea fi făcută timp de douăzeci şi două de zile, fără punere sub acuzare. Acest interval trebuia să le acorde jandarmilor suficient timp pentru a aduna probe şi a interoga toate părţile implicate.

Raţionamentul lui Edeard era că, odată cu ridicarea de pe străzi a întregii conduceri, sau a cât mai multora pe care-i puteau identifica, şi ţinerea lor în izolare timp de o jumătate de lună, soldaţii obişnuiţi ai bandele ar fi complet anihilaţi. „Un corp fără cap", aşa cum rezumase Macsen.

Dacă rezistenţa bandelor se prăbuşea, aşa cum spera Edeard, eliberând oamenii de sub tirania lor, restabilirea întregii situaţii la sfârşitul celor douăzeci şi două de zile ar fi un argument puternic în favoarea lui Finitan pentru a propune exilul. Maestrul intenţiona, de asemenea, să introducă legislaţia de urgenţă în faţa Marelui Consiliului imediat ce începeau arestările, prelungind perioada de detenţie la o lună. Patruzeci şi patru de zile i-ar duce până după alegeri. Era uşor pe sub mână, credea Edeard, dar acesta era Makkathranul – nu-l putea schimba peste noapte.

Se așeză la masa pe care o folosea și aruncă grămezii ordonate de dosare din carton gri o privire abătută. Indiferent de cât de mult lucrau, sau de cât de mult delegau, hârțogăraia nu se diminua.

– Ceva în plus de citit pentru tine, a spus Dinlay.

Edeard își văzu prietenii zâmbind în timp ce Dinlay îi întindea o carte mică și roșie.

– Un cadou de la noi toți, a spus Kanseen.

Edeard luă cartea. Era foarte subțire. Pe copertă era scris cu litere mici de aur: *Ghidul unui gentleman pentru căsătorie.*

– Mulțumesc, a zis el, cu adevărat recunoscător.

– Ce spune despre noaptea burlacilor? a întrebat Macsen. Realizând ce spusese, aruncă o privire panicată spre Kanseen. Adică noaptea prietenilor, s-a corectat el.

Polițista tocmai gemuse obosită.

Edeard răsfoi paginile.

– O seară poate fi în mod justificat rezervată pentru ca bărbatul să-și ia adio de la cunoscuții de sex masculin pe deplin conștient de faptul că existența de burlac este pe cale să se încheie pentru el. Aceasta ar trebui să fie o seară de bun-gust, de revedere a locurilor pentru care păstrează amintiri plăcute și de experimentare a unor noi delicii pentru ultima dată.

– Nu vreau încă o noapte la Olovan's Eagle, a protestat Dinlay. Ăsta ar trebui să fie un lucru special.

– Am putea începe la restaurantul Rakas din Abad, cel la care ne-am dus după absolvire, a spus Kanseen.

Edeard s-a arătat într-o oarecare măsură de acord, deşi Salrana fusese cu ei în acea zi.

– Poate un altul, a spus el.

– Ştiu un teatru în Fiacre, a zis Boyd cu răsuflarea tăiată.

– Animatoarele se dezbracă în timp ce dansează.

– Serios? a întrebat Edeard.

În mod deliberat, Kanseen se concentră pe un punct chiar deasupra capului lui Edeard, cu maxilarele încleştate.

– Asta nu e rememorarea trecutului, a recunoscut Edeard.

– Vom începe de la pista de câini din Andromeda şi apoi o să trecem prin câteva taverne elegante din Lillylight, a concluzionat Macsen. Există o mulţime de restaurante bune şi teatre acolo, aşa că ne putem decide atunci.

– Excelentă idee, a spus Kanseen.

– Julan trebuie să obţină întâi votul în Consiliu, s-a plâns Edeard.

– Este considerat *conduită nepotrivită* să votezi împotriva unui proiect de lege de aprobare, a spus Dinlay. Nu a mai fost un vot împotrivă de peste trei sute de ani.

– Serios? Nu ştiam asta.

– Noi ştim, au spus ei la unison.

Edeard trebuia să-şi petreacă seara alegând costumul pe care urma să-l poarte la balul de caritate organizat de Maestrul Cartierului Nighthouse. Programat

să aibă loc peste două săptămâni, acesta avea loc în fiecare an pentru a strânge fonduri pentru spitalele orașului. Kristabel acceptase scuza că nu era decât ceva muncă de polițist care trebuia făcută pe timp de noapte.

– Fii atent, îi spusese ea, făcându-l să se simtă aproape vinovat. Aproape.

Aceasta era cu siguranță prima dată când Edeard îi fusese recunoscător lui Buate. Dar șeful bandelor aranjase o întâlnire cu câțiva din cei incluși în „Lista celor o sută" întocmită de polițiști. O reuniune atât de importantă nu putea fi trecută cu vederea.

Când se lăsă amurgul, își conduse echipa afară din secție. Toți au devenit imediat conștienți de cei trei ge-vulturi de deasupra capului și de cei câțiva mici ge-câini vagabonzi de pe stradă. Trecuse ceva timp de când bandele foloseau persoane în carne și oase pentru a le spiona venirile și plecările din secția de poliție.

– Vreau să încerc ceva, le-a spus celorlalți. Nu vom utiliza tunelurile pentru o vreme.

L-au urmat pe podul peste Canalul de Marmură care ducea în Drupe, acolo unde străzile erau înguste, iar clădirile înalte. Ge-vulturii se mențineau în dreptul lor, plutind și înălțându-se în aerul nopții.

– Am citit cartea voastră, a spus Edeard. Se pare că, după căsătorie, nu ar trebui să mă plâng lui Kristabel despre lucruri legate de gestionarea proprietăților mele, dacă treburile merg prost.

– Da, întotdeauna evit asta atunci când sunt cu Saria, a spus Boyd. Așa e cel mai bine.

– Şi nici nu ar trebui să fiu cârcotaş cu privire la partea din bugetul gospodăriei cheltuită pe garderoba ei. Se pare că e de datoria ei să arate întotdeauna cât mai bine pentru mine şi să mă sprijine în public.

– Aşa este, a spus Kanseen.

– Şi nu trebuie să mă simt inconfortabil dacă cedez într-o dispută cu ea.

– Asta trebuie să fi fost scrisă de o femeie, observă Dinlay.

Era deja întuneric la baza clădirilor când au intrat pe bulevardul Moslet, care era doar puţin mai mult decât o crăpătură adâncă între zidurile înalte de şase etaje. Cele două seturi de clădiri erau legate de mici poduri-tub boltite, cu fante subţiri de lumină portocalie în partea inferioară, care trimiteau o lumină slabă în jos, pe trotuar. Aleea era alcătuită dintr-o serie de colţuri ascuţite, care limitau televederea, în timp, îngustimea ei ar fi făcut pe oricine i-ar fi urmărit deosebit de suspect. Exact genul de loc care, de obicei, îi furniza lui Edeard o acoperire excelentă în timp ce dispărea în jos, în tuneluri.

Ordonă benzilor luminoase portocalii de pe poduri să se închidă, transformând întunericul într-o forţă claustrofobică. Un raid rapid cu televederea îi arăta că erau singuri atunci când au trecut de primul colţ. Continuă apoi cu o căutare mai subtilă, folosind tehnica dăruită de Finitan. Cineva era ascuns în alee. În mintea lui apărea ca un vârtej gri, ca un mic balon de ceaţă. În mijloc, se contura silueta unui om.

– Nu vă opriţi, le-a spus prietenilor săi. Trebuie să ne grăbim.

Au început să alerge înainte. Edeard observă cum silueta din spatele lor îşi accelera ritmul.

– OK, ne oprim aici, a ordonat el după ce au trecut de al doilea colţ.

Se aflau chiar sub unul dintre podurile mici, invizibili pentru ge-vulturii deasupra. Urmăritorul s-a ascuns grăbit după colţ, observând echipa strânsă laolaltă, de parcă comiteau un act ilegal. Braţul lui Edeard se ridică înainte, arătând spre el, iar pelerina se roti, urmându-i mişcarea.

Aleea îngustă a fost brusc inundată de o lumină albă strălucitoare. Un zgomot teribil ricoşă din zidurile apropiate.

Fulgerul miniatural trimis de Edeard lovi silueta direct în piept. Omul a fost trântit la pământ, camuflajul dispărându-i într-o clipă.

– Sfântă Madona, înghiţi în sec Dinlay.

Edeard se uită cu interes la spion: individul era scuturat de spasme, dar nu încerca să se ridice. Televederea îi dezvălui că era încă în viaţă, gândurile alergându-i în tiparul unui somn agitat. Fulgerul trebuie să-l fi făcut să-şi piardă conştienţa, deşi inima îi pompa încă sălbatic, şi nu tot timpul regulat. Jacheta groasă de piele fumega de la arsura din locul în care fusese lovit.

– Ai grijă de ge-vulturi, i-a spus Edeard lui Kanseen în timp ce ridica trupul inert cu a treia mână şi îl trăgea spre echipă.

Păsările văzuseră fulgerul, nu putuse împiedica asta. Dar trebuie să fi fost orbite. Proprietarii lor tot nu știau ce se întâmplă pe alee.

Imediat după ce Kanseen a reușit să dezorienteze genistarii deja amețiți de deasupra capului, Edeard îi ceru orașului să-l lase în tunelul de evacuare de sub stradă. Echipa se scufundă, împreună cu ostaticul.

Odată ajunși în siguranță în subteran, Edeard îl cercetă ținându-l cu mâna a treia deasupra firicelului de apă. Era destul de simplu, probabil pe la cincizeci de ani, cu un păr negru ondulat și o barbă mică, frumos tunsă.

– Îl cunoaște cineva? a întrebat Edeard.

– Eu nu mi-l amintesc de pe niciuna dintre listele noastre, a spus Dinlay.

Macsen lăsa să-i scape un oftat dureros.

– Nici n-ai avea cum, uită-te la cum e îmbrăcat.

Edeard îi aruncă omului inconștient o privire mai atentă. Hainele erau simple, o jachetă neagră de piele purtată peste o cămașă indigo și pantaloni bej din piele întoarsă. Ghetele până la glezne aveau agățători discrete pentru șireturi, făcute din argint. Genul de veșminte pe care le puteai cumpăra de oriunde în Makkathran fără să atragi atenția. Cu toate acestea, în ultimul timp, Edeard se familiarizase cu croitorii orașului pentru a recunoaște calitatea atunci când o vedea.

– Scump, a spus el.

– În niciun caz ieftin, a replicat Macsen. Știm, deci, că nu face parte din bande, nu direct.

– Familiile?

Pe fața lui Macsen apăru o expresie de suferință.

– Din nou ceva ce nu poate fi dovedit, nu că el ne-ar spune ceva.

– Și atunci, ce? a întrebat Boyd. Haide, e evident că știi ceva.

– Uitați-vă unde ne aflăm și cum am ajuns aici, a spus Macsen cu o voce serioasă și calmă, neobișnuită pentru el. Și fulgerul cu care l-ai doborât, Edeard, asta-i ceva nou. Se zvonește că apartamentul tău e diferit. O cădere din turn nu te ucide. Nu-i de mirare că familiile sunt interesate de tine.

– Și familiile pot să arunce lumina așa, a spus Edeard în defensivă. Eu doar am mai multă putere.

– Nu, e mai mult decât putere. Mai poate cineva să vadă suflete? Poate cineva să vorbească cu orașul însuși? Nimeni. Ești deasupra noastră, Mergătorule-Pe-Apă. Mult deasupra noastră.

– Și ce? a spus Dinlay. Întotdeauna am știut că Edeard este mult mai talentat decât noi toți la un loc.

– Asta merge dincolo de talentul psihic. Macsen îl privi pe Edeard în ochi. Înspăimânți oamenii, Mergătorule-Pe-Apă. Chiar și eu sunt nervos în prezența ta, și eu te cunosc mai bine decât cei mai mulți din orașul acesta. Nu cred că vei abuza de puterea ta. Dar, recunoaște, ce te-ar putea opri? Acesta-i motivul pentru care atragi atâta atenție.

– Dar eu niciodată nu aș... Eduard se frânse, făcând apel la prietenii lui. Vreau ca orașul să funcționeze, să fie un cămin pe care să ne putem bizui, un loc unde toată lumea să fie în siguranță. Știți asta, și de aceea

mă ajutați, nu-i așa? a întrebat el, îngrozit că ei ar putea să nu-i împărtășească ambițiile.

– Da, l-a asigurat Kanseen. Dar trebuie să recunoști că Macsen are dreptate. Nu numai că ai talent, dar ești și popular. Pun pariu că dacă ai candida pentru postul de primar, ai primi o grămadă de voturi.

– Dar nu vreau, eu îl sprijin pe Finitan.

– Știu asta, i-a spus ea. Ideea este că Marile Familii văd cât de mult sprijin ai, și ei știu că vrei să schimbi ceva. Schimbarea, revenirea la o conducere mai democratică, introducerea răspunderii, toate astea presupun diminuarea puterii lor și, Madona să-i ajute, chiar și a averilor lor. Asta e ceea ce protejează întreaga structură politică a orașului: păstrarea și extinderea proprietăților lor. Dacă vei elimina bandele, pasul următor va fi să-i urmărești pe ei și modul în care au distorsionat și abuzat de constituția lui Rah. Asta e inevitabil.

– Unii oameni spun că ești Rah, a zis Boyd. Ridică din umeri. Este adevărat. Sunt deseori întrebat. Ei cred că te-ai întors din Inimă pentru a transforma orașul în paradisul care era la început. Bandele și răufăcătorii care ne chinuie acum sunt felul de haos de care Rah și-a îndepărtat adepții.

– Oh, Madona.

Edeard se uită disperat la Dinlay.

– Oamenii m-au întrebat și pe mine, a spus acesta, parcă scuzându-se. Dar eu știu că nu o să te autoproclami împărat. Asta e o prostie. Nu ar spune așa ceva dacă te-ar cunoaște bine.

Edeard se simțea incredibil de obosit. După tot ce făcuse, după toate câte le îndurase, să afle că dăduse naștere doar unei imense surse de neîncredere și suspiciune era o revelație cumplită.

– Vreau doar ca oamenii să fie în siguranță, a strigat el. Vreau ca toate crimele să se oprească. Vreau ca frica să se termine. Vreau ca oamenii să știe că liderii și polițiștii lor îi vor proteja.

Kanseen îi cuprinse umerii cu brațul.

– Cred că asta este ceea ce deranjează cel mai mult familiile. Ei nu pot să creadă că cineva cu puterea ta poate fi cinstit. Dar ești, și de aceea eu voi rămâne alături de tine până la capăt.

– Și eu, a spus Dinlay.

– Am încredere în tine, Edeard, l-a asigurat Boyd.

Toți s-au întors spre Macsen.

– Hei! Se subînțelege.

– Spune-o totuși, i-a cerut Kanseen.

– Sunt alături de tine.

– Mulțumesc.

– Dar trebuie să recunoști că tot ce poți face tu este cu mult dincolo de orice a văzut Querencia până acum și, blasfemie sau nu, eu îl includ și pe Rah aici.

– Da, a recunoscut Edeard sfios.

– Deci... îl întrebă Dinlay, ești Rah?

– Nu!

– Atunci, de ce tu? a întrebat Macsen. Trebuie să fii ceva special.

– Vă spun adevărul, nu sunt.

– Ai fost ales, a zis Kanseen. Noi știm că tot ce a spus Madona în Scripturile ei este adevărat. Ne-ai arătat sufletul lui Chae – și nu-ți place ironia din asta? Deci, dacă avem suflete, și Marea lui Odin este calea către Inimă, în universul acesta există mai multe decât știm noi.

– Ales? repetă Edeard năucit.

– Nu știu de cine, sau de ce, dar nu e posibil ca tu, cu toate abilitățile tale, să apari într-un moment ca aceasta pur și simplu din întâmplare. Inima, sau strămoșii noștri, ne vorbește prin tine.

– Poate că nu ei, a replicat Edeard cu gândul la visele sale. Dar cu greu aș putea nega ceea ce pot face, indiferent care mi-a dat acest har. Vă promit că voi face cu el ceea ce cred că e bine. Și dacă vreunul dintre voi nu este de acord, atunci, de dragul Madonei, spuneți-mi. Privi în jos la ostaticul lor inconștient. Ceea ce ne aduce înapoi la el. Cine este?

– Familiile au propriile lor metode de a menține ordinea în oraș, a răspuns Macsen. La urma urmei, cu greu se pot bizui pe polițiști, nu-i așa? Nu înainte de a veni Mergătorul-Pe-Apă.

Dinlay îl opri.

– Polițiștii au adus întotdeauna legea și ordinea în Makkathran. Am fost creați de însuși Rah.

– Rah le-a permis Maeștrilor Cartierelor să organizeze poliția în fiefurile lor, a răspuns Macsen pe un ton echilibrat. Polițiștii independenți, la nivelul întregului oraș, au apărut mult mai târziu.

Edeard ridică o mână, făcându-l să tacă pe Dinlay, care se încruntase.

– Vrei să spui că mai există o altă forță de poliție în Makkathran?

Macsen clătină din cap.

– Ăsta e un cuvânt prea puternic. Adevăratele Mari Familii sunt la fel de vechi ca și orașul. Imediat ce s-au stabilit aici, au căutat metode pentru a-și apăra interesele. Familiile au propriii lor paznici, de exemplu. Ele au, de asemenea, grefieri, avocați, medici, o listă lungă de angajați pentru a acoperi toate cerințele. Ei bine, există și oameni care au grijă de interesele lor *politice*, ceea ce presupune multe. Cred că ai remarcat că cele mai mari familii nu sunt supuse intimidării de către bande. Proprietățile lor sunt imune. De ce?

– Pentru că lucrează cu ei? a întrebat Edeard.

– Nu, nu, mergi prea departe. Există o *înțelegere*, nimic oficial, nimeni nu a stat vreodată în jurul unei mese să traseze limitele. Dar familiile au grijă de ele însele la toate nivelurile. Dacă o bandă ar fi vreodată destul de stupidă sau de arogantă încât să depășească limitele, atunci anumiți membri ai familiei ar pune imediat capăt situației, și într-un mod în care bandele l-ar înțelege.

– Dar... Mirnatha, a spus Edeard.

– Da. Cel mai mare șoc care a lovit acest oraș, după cele întâmplate la Bazinul Birmingham. Nu-mi place s-o spun, dar e vorba despre cauză și efect.

– Ești unul dintre ei? a întrebat Dinlay. Unul dintre acești agenți ai familiilor?

– Nu.

– Se pare că știi multe despre ei.

– De fapt, nu știu. Unul dintre verii tatălui meu a sugerat de câteva ori că există un grup de rude care ar putea fi interesate să mă primească în calitate de asociat. Dar lucrurile nu au mers mai departe. Tatăl meu a murit și, ei bine, știți cu toții cum ne-au tratat familia mea pe mine și pe mama după aceea.

– Are sens, a spus Edeard. Numai că eu cred că este vorba de mai mult decât de un acord vag în ceea ce privește unele familii. Știu din proprie experiență că familia Gilmorn este puternic implicată în organizația lui Buate.

Macsen făcu semn cu capul spre ostatic, pe care Edeard încă îl ținea cu a treia mână.

– Au existat două tentative bine orchestrate pentru a scăpa de tine. Nu se vor opri acum, mai ales că abilitățile tale par să fie în creștere.

Edeard se gândi la ultima discuție cu Ivarl.

– Ai putea avea dreptate. În cazul acesta, nu conducem evenimentele în modul în care credeam noi.

– Bun venit în Makkathran, a spus Macsen.

– Unde totul este legat întotdeauna de politică.

– Bine, începi să înțelegi.

Edeard respiră adânc.

– Deci, ce facem cu prietenul nostru de aici?

– Ge-vulturii le-au arătat agenților familiilor că știi trucul cu fulgerul, a spus Kanseen. Și evident, poți penetra camuflajul acum. Data viitoare, vor veni după tine cu tot ce au.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare.

– De ce, ce-ai de gând să faci cu el?

– Nu știu. L-am neutralizat pentru că a trebuit s-o fac.

– Nu va ceda la interogatoriu, a spus Macsen. Are prea multă încredere în ai lui. Asta nu ne lasă prea multe opțiuni.

– Există un loc unde pot să-l duc și de unde nu există nicio cale de ieșire, a zis Edeard, întrebându-se dacă Macsen îl testa. Asta ne va ajuta până când vom putea decide ce să facem.

– Sună bine.

Când Edeard respinsese oferta lui Finitan pentru o perioadă de ucenicie în Breasla Oumodelatorilor orașului, o făcuse din convingerea că talentul său era la nivelul oricăruia dintre practicienii din Turnul Albastru. Acum, uitându-se la micul ge-șoricel cuibărit în mâna lui, știa cât de vanitos fusese în ziua în care luase decizia care îi schimbase viața. Creatura nu era mai mare decât o lungime de deget, blana întunecată îi era la fel de moale ca a unui pisoi terestru, și cele trei gheare curbate care se extindeau de la fiecare picior-crenguță erau ascuțite și dure, permițându-i să urce în fugă majoritatea zidurilor din oraș. Dar capul era o adevărată minune. Avea niște urechi lungi, care puteau auzi un ac căzând la o distanță de treizeci de metri, în timp ce ochii erau miniaturi ale sferelor acelora cu nuanțe indigo ale ge-vulturilor, permițându-i să vadă limpede în plină noapte.

Finitan i-l dăduse cu un mic rânjet de satisfacție.

– Cel puțin, vei aprecia eforturile mele. Fii amabil și ai grijă de creația mea.

– Da, domnule, a răspuns Edeard cu reverență, ridicând cu prudență ge-șoricelul, mintea agitată liniștindu-i-se în mod automat cu gânduri tămăduitoare.

Ochii mici îl priviră pasiv, apoi un licăr de încredere se manifestă în spatele lor. Edeard îi răspunse cu un zâmbet.

– Ah, ce ucenic bun ai fi fost, a spus Finitan melancolic.

– Care este durata de viață?

– Din păcate, nu mai mult de o săptămână.

Edeard simți un fior de compasiune, dar înțelegea că asta era situația. Nu mai văzuse până atunci un genistar atât de mic și durata lor de viață fusese întotdeauna proporțională cu mărimea.

Admirația sa pentru abilitățile Marelui Maestru crescu considerabil. Nu avea nicio idee cum să sculpteze un astfel de lucru. În primul rând, era mai mic decât un embrion de ge-câine de două săptămâni, ceea ce ridica unele întrebări interesante cu privire la incubație. Akeem spusese întotdeauna că o ge-pisică standard era cel mai mic posibil genistar.

Când Edeard și echipa au ajuns sub casa din Sampalok în care Buate se întâlnea cu oamenii lui, a scos animăluțul din buzunar și l-a ridicat în sus. Orașul l-a săltat din tunel în pivnița cea mai de jos. Edeard îi televorbi în minte, conducându-l cu grijă sub ușa pivniței și pe scări până la următoarea pivniță. Gheruțele

au trebuit să zgârie în substanța dură a orașului și să caute neregularități infime de care să se prindă, în timp ce se ridica de pe fiecare raft curbat. Doi paznici stăteau în coridorul scurt și întunecat din capătul scărilor, ambii având pistoale ascunse în centuri. Niciunul nu a observat ge-șoricelul trecând în goană pe lângă ei. Nu l-a remarcat nici omul înfășurat în camuflaj pe care Edeard îl percepea stând în picioare în interior, chiar lângă ușă.

Buate era deja în cameră cu alți opt lorzi ai bandei. Erau așezați în jurul unei mese mari și vechi, cu sticle de vin și de bere deschise în fața lor. Ge-șoricelul se strecură în spatele unui dulap înalt din colț și escaladă lemnul în tăcere, ieșind pe partea de sus unde cineva lăsase un set de vase antic de porțelan. De acolo îi dărui lui Edeard vederea lui clară și sunetul vocilor furioase.

Edeard împărtăși percepția cu echipa, alături de care stătea rezemat de peretele tunelului, mult sub podeaua pivniței.

– Aceia sunt Gormat și Edsing, a spus Dinlay. Și acela e Joarwel, și-a ras barba, uite.

– Ești sigur? a întrebat Kanseen.

– Da.

– Are dreptate, a spus Boyd. Nu a mai fost văzut de câteva săptămâni, și iată de ce. E isteț tipul.

– Îi știu pe Hallwith și pe Coyce, a spus Macsen. Dar nu-i recunosc pe ceilalți.

Încă doi oameni au sosit, salutându-i scurt pe Buate și pe ceilalți.

– De ce suntem aici? a întrebat Joarwel.

– Pentru că ne doare, i-a răspuns Buate. Pentru că tot spunem oamenilor noştri că totul este în regulă, iar ticălosul de Mergător-Pe-Apă ne ia stradă după stradă.

– Nu am nevoie să mi se spună asta, a replicat unul dintre necunoscuţi. Treizeci de ani am trăit în casa mea, ca să vină apoi un copil poliţist fluturându-mi în faţă un nenorocit de mandat de excludere. Tot ce am putut face a fost să nu trag pe loc în rahatul acela mic. Treizeci de ani!

– Situaţia se va înrăutăţi, a spus Buate. Vrea să ne aresteze pe toţi.

– Nu sunt destule închisori.

– Nu oamenii, doar pe noi. Face o listă. Vor fi o sută dintre noi pe ea.

– La naiba, mormăi Macsen. Cum a aflat asta?

Edeard ridică din umeri. El nu era surprins.

– Să ne aresteze pentru ce? întrebă Coyce. Abia am făcut destul pentru a mă hrăni anul acesta. Trei dintre băieţii mei au plecat şi s-au angajat la teatre, pentru numele Madonei.

– Pentru nimic, a spus Buate. Nu ne pune sub acuzare, doar ne închide.

– Care naiba e rostul?

– Poate să ne reţină douăzeci şi două de zile. Asta e legea.

– Douăzeci şi două de zile!

– Şi aşa ajunge la alegeri, a spus Buate pe un ton semnificativ. Fără noi, el crede că oamenii noştri se vor dezorganiza.

– Să-l ia naiba de ticălos, ar trebui să-i tăiem gâtul.

– Nu. Să-i tăiem gâtul fetei lui și să-l facem să se uite, apoi să-l ardem de viu. Asta am făcut cu băcanul din Zelda. După aceea, nu am mai avut nicio problemă cu negustorii.

– Mergătorul-Pe-Apă are dreptate, a spus Edsing. Fără noi, ca să ținem lucrurile sub control, vom rămâne fără nimic.

– Mai mult decât atât, a replicat Buate. Dacă Finitan câștigă, vom fi alungați din Makkathran.

– Și ce vom face în privința asta? a strigat Hallwith. Nu poate câștiga, ăsta este Makkathranul.

– Au fost mai multe tentative de a-l ucide și de a-l distruge. Cu toate acestea, încă se plimbă pe străzi nevătămat. Are puteri pe care noi nu le avem.

– Vrei să spui că *este* Rah? întrebă Edsing. Așa se vorbește oriunde mă duc.

– Superstiție stupidă. Este un orfan din provincia Rulan, nimic mai mult. Știu că ăsta este adevărul. Puterea lui este, totuși, formidabilă.

– Se spune că Pythia îl favorizează.

– Mă doare-n cot ce favorizează Pythia. Problema noastră nu este spirituală, ci una foarte reală. Mergem la închisoare, apoi suntem exilați pe o insulă părăsită de Madona pentru tot restul vieților noastre.

Pumnul Hallwith lovi în masă.

– Am înțeles! Acum spune-ne ce trebuie să facem.

– Luptăm cu el, fiecare dintre noi. Asta e tot ce ne-a rămas. Când vin să ne ducă în celule, ne luptăm, pentru că dacă nu o facem viața noastră este terminată.

Tragem în fiecare polițist, ardem fiecare depozit, scufundăm gondolele și navele din port. Arătăm Makkathranului că suntem la fel de puternici ca Mergătorul-Pe-Apă și de departe mult mai periculoși.

– Dar nu ne putem pune împotriva lui, a spus Coyce. L-au aruncat de pe vârful unui turn și a zburat. Gloanțele sunt inofensive. Am fost acolo în noaptea aceea de la Casa cu Petale Albastre, atunci când fratele tău l-a prins în ambuscadă. Este nemuritor. Madona! Poate că *este* Rah.

– Următorului dintre voi care mai spune asta îi tai gâtul, a spus Buate. Asta este o parte din puterea lui, să strecoare îndoială printre noi. Da, este puternic, dar el este unul. Unul! Când o să vină după mine, o mie dintre noi vor provoca dezordine în tot orașul. Nu ne poate opri pe toți. Acesta este punctul *nostru* forte. Și când vor vedea ce a declanșat prețiosul lor Mergător-Pe-Apă, locuitorii Makkathranului vor urla pentru sângele lui. El este cel care va fi exilat, și în noaptea aceea vom prăda conacul Culverit. Acum veți merge acasă și vă veți înarma, și vă veți alege țintele, iar atunci când el și echipa lui vor bate la ușa noastră, *veți deschide* porțile lui Honious pentru ei.

Echipa ocupa masa obișnuită la Olovan's Eagle. Priveau la paharele de bere fără să spună nimic. Gândurile ursuze li se scurgeau pe sub scuturile slabe.

– Credeți că o s-o facă? a întrebat Dinlay.

– Cel mai probabil, a spus Kanseen. I-am împins mereu înapoi. I-am rănit exact așa cum a spus Buate. Ce mai au de pierdut?

– Trebuie doar să-i săltăm repede și în liniște, a spus Boyd.

– O sută de arestări individuale? a spus Kanseen. Vă amintiți raidul nostru la depozitul pescarului? Cea mai mare parte a orașului știa despre el cu o jumătate de zi mai devreme. Buate a fost inteligent, i-a amorsat și sunt gata. O singură arestare va declanșa totul.

– Atunci hai s-o facem mâine la prima oră, a spus Dinlay. Nu s-au organizat încă. Au fost doar zece dintre ei acolo, ordinele lui Buate nu au fost transmise mai departe în noaptea asta. Îl înhățăm pe el primul, apoi le cerem celor de la celelalte secții să-i ridice pe restul de pe listă.

– Nici noi nu suntem pregătiți, a intervenit Edeard. Să grăbească arestările fusese primul lucru la care se gândise și el. Ne va lua cel puțin câteva zile pentru a organiza lucrurile cu căpitanii secțiilor.

– Cred că putem să presupunem că revolta lui Buate și schema de distrugere nu vor avea sprijinul Marilor Familii, a spus Boyd. Poate că agenții lor ar accepta să ne ajute.

– Nicio șansă, a spus Macsen pe un ton dezgustat. Pentru ei, noi rămânem problema. Fără noi, Buate nu ar fi planificat asta. Noi suntem sursa.

Edeard luă o gură zdravănă de bere.

– Ei știu ce avem de gând, iar noi știm ce plănuiesc. Dar ei nu știu că noi știm.

Dinlay mârâi disperat, lovindu-se cu mâinile de cap.

– Nu începe din nou.

– Este singurul nostru avantaj, a spus Edeard. Trebuie să ne gândim cum să-l folosim.

– Cum? a întrebat Kanseen.

– Nu ştiu, a recunoscut Edeard nefericit.

– Buate nu are un plan, a spus Macsen. Nu chiar. Face asta din instinct. Şi e un instinct bun, trebuie să recunosc. Dacă nu facem arestări, el tot va încerca să distrugă oraşul şi să omoare poliţişti atunci când Consiliul va adopta edictul referitor la exil. Nu i-a mai rămas nimic. Confruntarea de masă este ultima lui încercare de a rămâne în oraş. Este singura modalitate prin care pot face Consiliul Superior să dea înapoi.

– Cum putem transforma o revoltă în avantajul nostru? a întrebat Boyd. Nu-mi pot da seama, chiar nu pot.

Edeard ar fi dorit să ştie ce să-i răspundă, pentru a le arăta prietenilor săi că e un adevărat lider. S-ar fi mulţumit şi cu o mică strategie. În schimb, tot ce putea face era să se holbeze la bere şi să se roage la Madona pentru ceva inspiraţie. Iar ea va trebui să se grăbească cu asta.

Camera era un simplu cub cu latura de zece metri, cu un singur cerc de lumină pe tavan. Un colţ avea un pat mare, cu aceeaşi saltea spongioasă rigidă ce putea fi găsită pe fiecare pat din Makkathran. Un al doilea avea un bazin mic pentru spălat, în care apa circula în

mod constant. Al treilea avea un piedestal simplu, care servea drept toaletă. Al patrulea era gol. Nu exista nicio uşă. Câteva fante aproape de tavan lăsau să circule fluxul de aer proaspăt.

Televederea nu putea pătrunde prin pereţi sau podea, sau tavan, căci erau prea groase. Niciun sunet nu pătrundea înăuntru. Cercul de lumină nu răspundea la nicio comandă de a se diminua sau de a străluci, lumina rămânând constantă.

Singurul ocupant al camerei îşi petrecu prima zi mergând în jurul ei, examinând fiecare centimetru pătrat cu televederea, alunecându-şi degetele de-a lungul pereţilor, în căutarea vreunei fisuri, a unui indiciu despre o cale de intrare – şi ieşire. Nu a găsit nimic. Nici nu putea televorbi pentru a cere ajutor, grosimea pereţilor împiedicând acest lucru.

Când s-a trezit, pentru a se regăsi în această celulă nu-prea-neplăcută, în centrul camerei, pe podea, erau trei farfurii. Erau pâine şi unt şi două tipuri de brânză, câteva felii de carne de vită rece, fructe şi o tartă de caise destul de apetisantă. Mâncă de-a lungul întregii zile. Din când în când a mai făcut nişte flotări. De câteva ori a încercat să strige la răpitorii săi. Nici rugăminţile, nici insultele n-au avut vreun efect, nu a primit niciun răspuns.

În cele din urmă, cercul de lumină s-a diminuat până la cea mai mică strălucire portocalie. A aşteptat o vreme, apoi a cedat şi s-a culcat pe pat. I-a luat mult timp până să adoarmă.

Opt ore mai târziu, lumina a crescut din nou, arătându-i alte trei farfurii cu mâncare pe podea. Celelalte dispăruseră.

Astfel a început a doua zi lipsită de evenimente. La amiază, Edeard alunecă în sus prin podea. Omul stătea pe pat, mâncând niște struguri verzi și dulci. Se uită cu fascinație la modul în care podeaua din jurul lui Edeard părea să rămână solidă, examinând-o atent cu televederea.

– Asta este cu adevărat impresionant, Mergătorule-Pe-Apă, a spus el cu un zâmbet trist, și și-a mai aruncat o boabă în gură.

– Mulțumesc, a zis Edeard. Și tu ești?

– Cine sunt eu nu contează.

– S-ar putea să conteze pentru nevasta sau copiii tăi.

– Nu sunt căsătorit. Din fericire. Sunt prea iute pentru asta. Dar felicitări pentru logodna ta. O partidă foarte bună, tânăra Kristabel.

– De ce ne urmăreai?

Omul se uită la piept, pipăind urma de arsură de pe cămașa indigo.

– Eu doar îmi vedeam de treabă, domnule ofițer. Nu urmăream pe nimeni. Cineva m-a atacat și m-am trezit aici.

– Da. Acela am fost eu. Îmi pare rău pentru cămașă. Este frumoasă. Unde aș putea găsi una la fel?

– Într-un oraș de coastă numit Chelston. Este la nord de aici. Câteva zile de navigat cu vânt puternic.

– Înțelegi că nu te voi lăsa să pleci de aici până nu obțin niște răspunsuri?

– Ce se întâmplă dacă nu le primeşti? O să încerci să le obţii cu forţa?

– Nu, bineînţeles că nu. Vei sta doar aici până când îmi vei da răspunsuri care să mă satisfacă. Se pare că izolarea este o metodă destul de eficientă pentru încurajarea cooperării. Edeard îşi roti privirea în jurul camerei subterane pe care oraşul o transformase pentru el. Nu sunt sigur că izolarea ar trebui să fie atât de confortabilă, dar nu cunosc destul de bine metoda. Îmi pare rău.

– De obicei, pentru a pune întrebări dificile se procedează un pic altfel în Makkathran, a recunoscut omul, mult prea relaxat. Aşa ceva implică în mod normal lame şi foc şi stoarcerea inimii şi a plămânilor. Numai Mergătorul-Pe-Apă putea veni cu un interogatoriu atât de *ciudat* ca acesta.

– Dar ştii că va funcţiona. Începi să fii tulburat de izolare, văd asta. Atunci, de ce să nu sari peste toată partea neplăcută şi să-mi spui ce trebuie să ştiu? Îţi pot da drumul de aici.

– Şi unde este aici, mai exact, Mergătorule-Pe-Apă?

– Secţia de poliţie din Jeavons.

– Minţi prost.

– Ştiu. Toată lumea îmi spune că nu-mi pot proteja gândurile în modul în care o fac cei născuţi în oraş. Las prea multă emoţie la vedere.

Omul mai înghiţi o boabă de strugure şi zâmbi.

– Devii mai bun.

– Serios? Ne-am mai întâlnit?

– Toată lumea te cunoaşte, Mergătorule-Pe-Apă.

– Dar nu toată lumea se teme de mine.

– Mie nu mi-e teamă.

– Familiei tale îi este, altfel nu m-ai urmări peste tot.

– Ţi-am spus, nu am nicio familie. Locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, ăsta sunt eu.

– De ce se tem de mine?

– Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

– Dar dacă ar fi să ghiceşti?

– Călătoria pe care am făcut-o la Chelston este una de rutină pentru căpitan. Cunoaşte calea, ştie de ce să se ferească. A navigat-o toată viaţa lui, aşa cum a făcut şi tatăl său înaintea lui, şi tatăl acestuia înainte şi aşa mai departe înapoi până în ziua în care nava a căzut din cer. Este un traseu care îi ţine pe el şi familia lui îmbrăcaţi şi hrăniţi şi confortabil, este viaţa lor. Este un traseu care funcţionează. Cum crezi că s-ar simţi dacă într-o zi un recif ar apărea brusc în apa din faţa lui ameninţând să-i rupă chila corabiei?

– Un căpitan inteligent ar şti cum să-l ocolească.

– Nava lui este foarte mare şi supraîncărcată. Nu se poate întoarce cu uşurinţă.

– Da, cred că nu poate. Nu cu oameni ca tine, care o menţin pe curs. Dar nu se ştie niciodată, apele acelea de dincolo de recif, s-ar putea să fie mai uşor de navigat pe ele.

Omul clătină din cap şi oftă.

– Cum poate cineva atât de naiv să ajungă atât de departe în oraşul ăsta? Este un mister pe care mă îndoiesc că l-ar putea dezlega chiar şi Madona.

– Unii spun că Madona m-a ales ca să-i transmit mesajul în această lume.

– Minunat, chiar ai de gând să pretinzi că eşti Rah reîncarnat?

– Nu. Pentru că amândoi ştim că nu sunt.

– Ah, bine, cel puţin nu vei susţine că ai avea vreun drept divin să distrugi o societate care a funcţionat timp de două mii de ani. Asta mă reconfortează puţin, cred.

– Mă căsătoresc cu Kristabel, care este o parte mai mare din acest oraş decât o duzină de familii minore ca a ta. Chiar crezi că voi distruge tot ceea ce familia ei a construit? Va fi şi familia mea.

– Familii minore? Crezi că dacă încerci să mă înfurii o să mă faci să las garda jos?

– Asta te înfurie? Familiile cu adevărat mari cu greu ar putea fi deranjate de revenirea la lege şi ordine. Dar tu? Tu ce eşti? Cineva ca un al cincilea fiu al unui al patrulea fiu al unui al treilea fiu? Rudele tale trebuie să fi fost date afară din conacul acela fabulos cu mult timp în urmă. Te uiţi la el cu invidie de fiecare dată când treci pe acolo? Auzi râsete venind de peste zid? Iar tatăl tău ce este acum? Un comerciant de piaţă cu iluzii de grandoare? Pun pariu că nu plăteşte toate taxele. Este singura modalitate în care vă puteţi plăti facturile în mica voastră nouă casă? Este motivul pentru care nu-ţi ajung banii decât să te îmbraci la fel de frumos ca servitorii lui Kristabel? De asta te-ai alăturat acestei jalnice asociaţii de delincvenţi, ca să te poţi minţi că faci parte din nou din Marile Familii?

– Serios, Mergătorule-Pe-Apă, mă aşteptam la mai mult de la tine. Dar eşti foarte tânăr, nu-i aşa? Rămâne să fiu convins că ai ceea ce trebuie pentru a duce lucrurile până la amarul sfârşit. Pentru că va fi foarte amar, într-adevăr.

– În ceea ce mă priveşte, tu ai ajuns la sfârşit deja. Când legea exilului va fi adoptată, vei fi escortat afară din oraş. Nu te vei mai întoarce. Niciodată.

– Dacă nu pretinzi că eşti mai clarvăzător decât iubita noastră Pythia, atunci nu poţi vorbi despre viitor. Aşa că am să aştept aici să văd cum decurg lucrurile, mulţumesc.

Edeard înclină capul într-o parte, examinându-l cu curiozitate pe netulburatul şi suavul său adversar. Nu se aşteptase să fie atât de dificil.

– Ai fost unul dintre cei patru din turn?

Edeard revenise la baza turnului de trei ori după ce căzuse, examinând amintirile oraşului din ziua aceea. Simţise urmele celor patru atacatori urcând pe scara din centru cu trei ore înainte de schimbul de focuri, dar, oricât încercase, pur şi simplu nu le putuse reface traseul complet. Veniseră din mulţimea de credincioşi care participau la slujba de după-amiază de la biserică, câteva sute de persoane aflându-se acolo. Totul era prea confuz pentru a izola o singură pereche de picioare. Şi, desigur, după ce căzuse, nimeni nu a ştiut ce se întâmplase de fapt în vârful turnului până când nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Chiar şi atunci le spusese doar prietenilor săi. Deci, nu fusese făcută nicio încercare pentru a-i aresta pe cei patru indivizi misterioşi atunci

când s-au grăbit înapoi în mijlocul confuziei şi panicii care se dezlănţuise în jurul bazei turnului de mai bine de o oră.

Omul zâmbi. Avea o expresie dură.

– Când ai căzut, ai crezut că vei muri. Nu ştiai că o să trăieşti. Aceasta este cea mai mare preocupare a noastră. Cine te ajută, Mergătorule-Pe-Apă, şi de ce?

– Universul îi ajută pe cei care duc o viaţă bună. Aşa scrie în Scripturile Madonei.

– Răspunde-mi la această singură întrebare şi eu voi răspunde la toate ale tale.

Edeard scutură obosit din cap.

– Vei sta aici până vei coopera. Nu cred că va dura mult timp. Izolarea este un duşman. Iar tu eşti atât de izolat pe cât este posibil pe această lume.

– Chiar crezi cu adevărat că ai timpul de partea ta?

– Vom vedea al cărui aliat este timpul cu adevărat. O să mă întorc. În cele din urmă.

Îi ceru podelei să-l lase să treacă şi se scufundă sub ea.

Curţile financiare erau situate în centrul Palatului Parlamentului, întinzându-se de-a lungul părţii de sud a Primului Canal. Cele nouă poduri în formă de potcoavă care conectau clădirile de pe ambele maluri ale apei erau atât de groase, încât conţineau şiruri întregi de camere, care formau în esenţă un tunel peste micul canal. Din această cauză, lumina din interiorul încăperilor era furnizată aproape în întregime de octogoanele concave care decorau tavanele boltite. Ar fi putut la fel de bine să se afle în subteran, judecând

după diferența nesemnificativă pe care o făceau ferestrele înalte și înguste care dădeau spre cavitatea umbrită de sub poduri. Lumina obscură contribuia la sentimentul general de tristețe care domina Curtea a opta atunci când Edeard se strecură în liniște, în partea din spate a camerei semicirculare. Aceasta nu era aranjată ca o sală de judecată. În schimb, mesele lungi erau dispuse pe câteva niveluri, cu investigatorii fiscali așezați la o masă rotundă, în mijlocul lor. Lămpile erau aprinse la fiecare capăt de masă, uleiul de Jamolar aruncând pete de lumină galbenă peste vrafurile dezordonate de hârtii și dosare. La prima vedere, lui Edeard i se păru că hârtia prinsese viață și se înmulțea mai repede decât drakkenii. *Nu se putea* să fie atât de multe conturi cu privire la Casa cu Petale Albastre. Dar la fiecare masă se aflau cel puțin doi grefieri. Erau îmbrăcați la fel, în cămăși și veste. Cei mai mulți păreau să poarte ochelari. Niciunul nu avea sub cincizeci de ani.

Vesta inspectorului fiscal era tivită cu argint, altfel nu exista nicio modalitate de a face diferența dintre el și colegii săi de breaslă. El consulta o pagină dintr-un registru foarte mare, și punea o întrebare referitoare la venituri sau cheltuieli. Apoi, echipa de funcționari ai lui Buate șușoteau ei și treceau prin dosare și registre după care emiteau chitanțe sau declarații și ofereau o explicație cu privire la modul în care fuseseră cheltuiți sau încasați banii. Moment în care funcționarii aleși de Inspectorul General al primarului contracarau afirmația, producând diferite documente, sau o intrare

în registrul de afaceri în cauză, diferită de cele susținute de Buate.

După ce asculta dovezile, inspectorul nota unele lucruri în registrul său, trecând la următoarea întrebare.

Înregistrările pe trei ani erau obiectul acelei anchete. Fiecare achiziție de băutură din fiecare zi trebuia explicată. Trei ani de achiziții și spălări de lenjerie de pat de la Casa cu Petale Albastre. Trei ani de creștere de genistari. Trei ani de înlocuire de rogojini în spatele barului. Trei ani de cumpărare, spargere, depreciere și amortizare de veselă. Trei ani de cosmetice și coafură pentru fete. Trei ani de achiziționare de agrafe de păr, fiecare lot meticulos înregistrat și chestionat.

Buate stătea în fața instanței. Cu umerii căzuți, cu ochii la geamuri, cu pielea mai palidă decât o putea face lumina cenușie din încăpere. Când Edeard a intrat, Buate s-a uitat în sus. Expresia de suferință i s-a schimbat încet, ca și cum mușchii faciali își recâștigau puterea, modelându-i obrajii și maxilarul într-o grimasă de furie pură.

Edeard îi întâlni privirea fără să clipească, în timp ce inspectorul cerea să știe mai mult despre cheltuielile anormal de mari pe nuci de Toco afumate în a șasea zi de joi din iunie, în urmă cu doi ani. Buate nu-și mută privirea de la Edeard în timp ce funcționarii săi se străduiau să găsească chitanțe pentru borcane.

În cele din urmă, Edeard a fost cel care s-a uitat primul în altă parte. Surprinzător, dar aproape că îi era milă de Buate. Între ei se ducea o luptă epică pentru sufletul unui oraș întreg. Aceasta ar trebui să fie

purtată acolo, pe străzi și de-a lungul canalelor, cu adepții bătându-se cu pumnii și cu a treia mână, în timp ce conducătorii lor politici complotau în Consiliu. Nu așa. Lucrul acesta era inuman.

Și eu i l-am făcut.

Edeard își privi cizmele. Era întruchiparea fidelă a băiețelului din spatele clasei care se străduiește să nu chicotească. Se grăbi să părăsească încăperea, oprindu-se apoi sub arcadă și râzând. Grefierii cu vestele lor de culoare vișinie cu verde-oliv se uitară la el dezaprobator.

– Îmi cer scuze, le-a spus Edeard lor și breslei lor, în general.

Făcu un efort să-și recapete calmul, apoi o porni înainte spre Canalul Central. Putea face asta. Putea părăsi sala curții după un râs bun. *Hohote de bucurie, dacă sunt sincer.* Buate nu putea. Buate trebuia să rămână acolo șase ore în fiecare zi, așa cum făcuse timp de zece zile deja. Iar ancheta era posibil să mai dureze alte opt zile cel puțin, i se spusese.

Dacă am fi putut face asta cu toți cei o sută. I-am fi duihilat până acum. Nu am mai fi avut nevoie de exil, ar fi fugit de mult urlând pe porțile orașului.

Dar acest tip de control financiar era rezervat doar marilor companii ale orașului care aveau probleme în mod constant cu plata taxelor. Conetabilul-Șef trebuise să-l preseze pe Inspectorul General pentru a demara cercetarea oficială a conturilor lui Buate. Aceasta consumase deja o grămadă de timp și costase mult mai mult decât s-ar fi obținut vreodată din amenzi. Cel mai rău dintre toate era că grefierii nu găsiseră încă nicio

legătură concretă între Buate şi familia lui Ranalee. Desigur, asta nu conta cu adevărat. El folosea investigaţia fiscală doar ca să-l uite pe Buate în timp ce poliţiştii din Jeavons alcătuiau lista celor o sută. Dar o legătură dovedită ar fi fost frumos să găsească.

Edeard părăsi cupolele îmbinate din spatele clădirii Parlamentului şi traversă podul de cabluri alb şi delicat de peste Canalul Central. Peticul de teren înconjurat de micul canal nu era suficient de mare pentru a fi considerat un cartier. Oamenii îl numeau simplu grădina lui Rah. O oază de verdeaţă în mijlocul agitaţiei de la guvern. Merse de-a lungul drumului mărginit de arbuşti înalţi, tăiaţi în forme perfecte. Trandafirii îşi desfăceau primele flori, eliberând un miros blând în aerul calm. Mai multe iazuri cu apă dulce erau unite de pâraie traversate de poduri mici cu arcade de cărămidă. În timp ce le străbătea, vedea peştii roşii şi verde-smarald alunecând lin în jur, părând să-l privească cu viclenie.

De cealaltă parte a grădinii lui Rah, partea lui din spate a Palatului Orchard se ridica în faţa lui, mai mare decât oricare din domurile lăsate în urmă. Căpitanul Larose îl aştepta în faţa peronului larg şi simetric care ducea până în palat. Edeard îşi îndreptă tunica de gală, deşi era o cauză pierdută pe lângă uniforma de ceremonie a căpitanului.

– Mergătorule-Pe-Apă.

– Doar dumneata azi, căpitane?

– Mă tem că da, bătrâne. În interiorul palatului nu sunt nimic altceva decât un umil ghid.

– Atunci ghidează-mă, te rog.

Au urcat cele trei niveluri ale peronului și au trecut printr-o ușă mare arcuită. Cinci arcade lungi se întindeau din hol.

– Apropo, felicitări, i-a spus Larose. Kristabel e o partidă bună.

– Mulțumesc.

– Am întâlnit-o și eu de câteva ori. Evident, nu am impresionat-o prea mult.

Edeard se gândi că cel mai bine era să nu abordeze subiectul.

– Chiar ai văzut sufletul sergentului Chae?

– Da.

Edeard învățase în cele din urmă să înceteze să mai suspine când răspundea la această întrebare de douăzeci de ori pe zi. Era lipsit de respect.

– Asta probabil îți schimbă ideea despre viață, nu-i așa?

– Moartea nu este chiar atât de înfricoșătoare, dar asta nu înseamnă că viața nu ar trebui să fie celebrată.

– Ești un tip extraordinar, a declarat căpitanul când intrau în Sala Malfit.

Edeard și-l putea imagina pe căpitan citind *Ghidul unui gentleman pentru căsătorie* și agățându-se de fiecare cuvânt. Au trecut în Sala Liliala, unde Edeard se opri să privească tavanul cu aceeași uimire cu care o făcuse prima dată când văzuse imaginile din Sala Malfit. Furtuna se învârtea în tăcere deasupra lui, lumina

pâlpâia peste tot în jur, aruncând umbre în unghiuri ciudate în timp ce fulgerele săgetau printre nori. Apoi Alakkad se strecură printr-o spărtură dintre norii care alunecau rapid. O lume ca o bilă neagră netedă, traversată de sute de linii roşii strălucitoare, râuri mari de lavă ce galopau de-a lungul suprafeţei.

– N-am ştiut niciodată că asta se afla aici, a spus Edeard fermecat, întinzându-şi gâtul în încercarea de a vedea tot tavanul dintr-odată. Se poate vedea toată brăţara lui Gicon?

– Ştii ceva astronomie.

– Câteceva. Aveam un telescop foarte vechi în sala breslei la care am crescut. Maestrului meu îi plăcea să privească cerul. Spunea întotdeauna că încerca să vadă dacă vreo altă navă se îndrepta spre Querencia. Cred că de fapt îi căuta pe Lorzii Cerului.

– Într-adevăr. Dacă aştepţi suficient de mult, poţi vedea toate lumile din brăţară.

Norii au alunecat înapoi peste Alakkad. Lui Edeard i-ar fi plăcut să mai întârzie. Brăţara fusese întotdeauna favorita lui pe cerul nopţii – cinci planete mici rotindu-se una în jurul celeilalte, orbitând mai departe de Soare decât Querencia însăşi. Telescopul antic nu i-o arăta pe Alakkad atât de detaliat. Se întrebă cum ar arăta Vili aici, sau Gemenii Marte.

Larose l-a dus printr-o serie de camere splendide care alcătuiau spaţiul privat al primarului. Owain aştepta în sanctuarul oval, aşezat în spatele celui mai mare birou pe care Edeard îl văzuse vreodată. Se întrebă ce naiba

putea fi în toate sertarele acelea, dar se abţinu să le sondeze cu televederea.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus Owain cu un zâmbet sincer. Felicitările mele în această zi. Eşti un om foarte norocos.

– Vă mulţumesc, domnule.

Se părea că tot oraşul era mulţumit de el şi de Kristabel. Owain aşteptă ca Larose să plece.

– În primul rând, îngăduie-mi să-mi cer scuze pentru episodul din Eyrie.

– Domnule?

– Pistoalele acelea blestemate. Breasla mea le-a avut în păstrare timp de peste o mie de ani. Acesta este, probabil, cel mai bine păzit secret al nostru. Cum au ajuns să fie luate este încă un mister. Chiar dacă reuşeşti să le scoţi din seif, există paznici, încuietori... Ar trebui să fie imposibil. A fost imposibil până acum.

– Ştiţi cine este responsabil? Ronark şi Doral îi interogaseră pe toţi membrii bandei arestaţi în acea noapte, dar indivizii nu erau decât nişte curieri, nimeni nu cunoştea proveniența armelor, pe cel care le vindea.

– Credem că l-am identificat pe principalul responsabil, a declarat Owain. Deşi acesta, desigur, a dispărut în mod convenabil. Mi-e ruşine, a spus el, că a fost una dintre calfele din breasla mea, un om pe nume Argian.

– Nu i-am mai auzit numele.

– Un om studios, care urma să devină maestru, deşi, probabil, nu pentru a ajunge în Consiliul Breslei. Iată-l! Owain îi dărui imaginea acestuia.

Edeard a fost foarte mândru de modul în care şi-a păstrat calmul, cu mintea ferm protejată, nelăsând să-i scape surpriza. Argian era cel pe care îl închisese în celula din subteran.

– Voi anunţa secţiile de poliţie. Patrulele pot începe să-l caute.

– Bravo. Deşi bănuiesc că a părăsit oraşul. O astfel de trădare atrage după sine pedepse severe. Probabil că ştia asta. Sper că i-au plătit-o cum trebuie.

– Da, domnule.

Edeard se străduia să-şi dea seama care erau conexiunile. Era inevitabil ca agenţii familiilor să aibă pe cineva în interiorul Breslei Armurierilor, şi probabil în orice altă ghildă. Va fi uşor acum să găsească familia lui Argian – care nu ar recunoaşte niciodată vreo asociere cu el, în special dacă ar afla că acesta fusese reţinut de Mergătorul-Pe-Apă.

– Dar hai să uităm de asta, a spus Owain. Azi e ziua ta, da. E vremea bucuriei.

Edeard se forţă să zâmbească.

– Nu-ţi face griji, Mergătorule-Pe-Apă. E vorba doar despre o formalitate. Ştii că este considerată o *conduită nepotrivită* să votezi împotriva unui act de consimţământ. Am trecut de mult de astfel de barbarii.

– Mulţumesc, domnule.

– Va fi plăcerea mea să-i îngădui lui Julan să-l prezinte. Deci, eşti pregătit?

– Aşa cred.

– Ei bine, eu sunt. Tu şi Kristabel sunteţi un cuplu potrivit. Şi, chiar dacă mă repet, dar nu strică

niciodată să mai scuturi un pic lucrurile. Dacă mă întrebi pe mine, Marile Familii sunt cam vlăguite în ultimul timp. Să aibă pe cineva ca tine în rândul lor este exact ce le trebuie.

Edeard alunecă lin prin podeaua celulei, găsindu-l pe Argian mergând în jurul încăperii. Omul era tot mai nervos. Vorbea singur. Începuse cu mici mormăieli în dimineaţa celei de a treia zi, ajungând până la propoziţii complete. Zidurile celulei îi transmiseseră lui Edeard atât imaginile, cât şi sunetele. Nu era nimic revelator.

„Ei bine, am ştiut că nu va fi simplu."

„Atât de mult sprijin, va fi dificil de distrus."

„Oare ar trebui să-l lăsăm s-o facă?"

„Dacă se căsătoreşte cu ea, ar putea da înapoi. Lorin a spus asta înainte să i se urce la cap. Păcat că Ranalee a eşuat. Totul ar fi fost rezolvat. Căţea idioată."

În timp ce-şi mânca sendvişul cu ou la prânz:

„Otravă. Nu una rapidă, ceva care ar putea dura săptămâni. Luni. Da, da. Luni. Nimeni nu ar bănui nimic."

„Mai repede, mai repede. Alegerile ar putea fi ucigaşul. Revoltele îi vor face să se gândească de două ori. Kristabel. Totul se bazează pe Kristabel. E tânără. Prostuţă. Dar ea are noţiunea de familie. Ea ar putea. Ea ar putea."

„Avem dreptate. Avem dreptate, totuşi. Da, avem. Sângele lui va trece la noi toţi."

„Cum o face? Cum?"

Argian își rodea degetul mare când a apărut Edeard. S-a oprit imediat, ascunzându-și mâna la spate cu o expresie vinovată.

– Hainele tale s-au cam șifonat, i-a spus Edeard pe un ton amical. M-am gândit că ai vrea unele curate.

Îi întinse pachetul de cămăși frumos împăturite și de șosete pe care îl adusese, împreună cu un borcan de fulgi de săpun și un pulover deasupra.

– Mulțumesc...

Argian se opri, holbându-se la ele.

– Le-am găsit în camera ta, a spus Edeard.

Prizonierul făcu o plecăciune politicoasă în semn de înfrângere.

– Foarte inteligent.

– Nu chiar, Argian. Mă tem că Owain însuși a fost cel care mi-a dat numele tău. Îți vine să crezi că ești singurul suspect oficial în cazul furtului pistoalelor speciale de la Breasla Armurierilor?

– Owain?

– Da.

– Nu.

– Da. Te-au aruncat la rapivulpi. Ți-am vizitat mama. E destul de tulburată de acuzații. I-am spus că eu cred că ai părăsit orașul. M-am gândit că e mai bine să nu-i dau prea multe speranțe că te va vedea din nou.

– Toate astea mi se par extrem de dubioase.

– Serios, mie mi s-a părut că au fost destul de inteligenți. Este evident că prietenii tăi știu că te-am arestat, așa că pur și simplu se asigură că te pot acuza de o infracțiune care implică moartea unui polițist.

Şi iată, dintr-odată n u mai eşti o problemă. Şi asta a făcut parte din înţelegere atunci când li te-ai alăturat? Te sacrifici dacă eşti prins? Pe de altă parte, nu cred că vreunul dintre ai tăi a fost prins vreodată înainte de a apărea eu, nu-i aşa?

Argian se aşează pe marginea patului şi îi zâmbi lui Edeard.

– Nu-ţi spun nimic.

– Ştii, ajunsesem deja calfă când aveam şaptesprezece ani, a continuat Edeard. Tu ce vârstă ai? Patruzeci şi opt, nu-i aşa? Şi încă eşti calfă. Nu e de mirare că a trebuit să furi pistoalele alea din depozit. Nu mi-ar plăcea să folosesc unul făcut de tine.

– Cred că am stabilit deja că provocarea nu funcţionează.

– Da. De fapt, nu cred că ai fost vreodată calfă, nu chiar. Cred că e doar o poziţie care îţi oferă o faţadă de respectabilitate.

– Oh, grozav. Până la urmă ţi-ai dat şi tu seama singur de ceva. Sau a trebuit ca nenorocitul tău de prieten Macsen să-ţi explice?

– Nu este o idee bună să mă provoci. Eu nu am stăpânirea ta de sine.

Argian îşi deschise larg braţele.

– Fă ce poţi mai rău. Oh, da, asta e tot ce poţi tu mai rău, nu-i aşa?

– Nu, bineînţeles că nu. Dar nu mă grăbesc.

– Nu aş conta pe asta, Mergătorule-Pe-Apă.

– N-ai vrea să-mi spui mai multe?

– Nu.

– Înţeleg, suspină Edeard. Ei bine, nu mai pot să stau, trebuie să mă pregătesc pentru petrecerea de logodnă. Şi trebuie să o liniştesc pe Kristabel.

– De ce?

– Unul dintre Maeştri nu a semnat proiectul de lege de aprobare a căsătoriei.

– Bise, a spus repede Argian.

– Da. Se pare că mă urăşte suficient de mult pentru o *procedură nepotrivită*.

– Şocant.

– Ei bine, nu eu sunt cel care trebuie să-şi facă griji. După cum am descoperit azi, nici Honious nu e capabil de atâta furie ca o femeie pe care o superi în timpul pregătirilor ei de nuntă.

– Bietul Bise!

– Nu sunt sigur când mă voi putea întoarce. Avem o mulţime de petreceri la care trebuie să participăm.

Autocontrolul lui Argian şovăi. Se uită dezorientat la Edeard.

– Chiar ai de gând să mă laşi aici?

– Nu chiar. Treaba asta nu funcţionează atât de bine precum am sperat. Şi eu am nevoie să funcţioneze. Trebuie să ştiu exact cu cine mă confrunt. Şi tu ai rolul-cheie aici.

Doar pentru o clipă, pe faţa lui Argian se citi o licărire de speranţă. Apoi Edeard coborî prin podea.

– Madona să te blesteme! strigă prizonierul după el. Îşi ridică pumnii încleştaţi spre tavan. Apoi îngheţă prinzând cu coada ochiului o mişcare uşoară. Zidurile se mişcau.

– Nu, şopti el.

Celula se strângea. Îşi puse mâinile pe zidul cel mai apropiat şi începu să împingă, folosindu-şi a treia mână.

– Nu.

Nu putea face nimic să oprească mişcarea inexorabilă.

– Nu! Nu, nu. Încetează.

Realiză apoi că şi plafonul cobora.

– NUUU!

Clădirea operei din Makkathran era inima cartierului Lillylight. O vastă întindere palaţială, care se transformase în Conacul Octavelor, în care era găzduită Breasla Muzicienilor. La început, când oamenii se mutaseră în Makkathran, găsiseră un vast amfiteatru interior ale cărui rânduri gigantice dispuse pe mai multe niveluri aveau o curbură imposibilă pentru ca ei să poată sta confortabil. Jumătatea inferioară a peretelui înconjurător avea ferestre imense, divizate de stâlpi perpendiculari. În mod neobişnuit pentru oraşul de cristal, ferestrele erau colorate, trimiţând raze mari de curcubeu care se intersectau pe scena din centru. Deasupra acesteia, o mie de stalactite lungi, albe şi violet, atârnau din tavanul boltit, de parcă ar fi fost interiorul unei geode masive. La lăsarea nopţii, turlele începeau să radieze lumina portocalie omniprezentă a oraşului.

Marile Familii luaseră cu mult timp în urmă în stăpânire diferitele secţiuni ale rândurilor suprapuse şi comandaseră tâmplarilor să le construiască bănci

elaborate. De-a lungul timpului, băncile fuseseră înconjurate cu lambriuri sculptate, transformându-se în loji confortabile.

Se extinseseră, de asemenea, în mod constant înapoi peste margini, după cum a descoperit Edeard atunci când a trebuit să-şi croiască drum prin spatele lojilor care aglomerau al doilea nivel pentru a ajunge la cea a familiei Culverit. Kristabel, a cărei rochie de satin magenta avea o fustă largă evazată, se lupta să-şi păstreze zâmbetul obligatoriu în timp ce mergea în urma lui.

– Mereu uit cât de înghesuit este aici în spate, se plânse ea.

– Am putea oricând să mergem în partea de sus a lojilor, a spus Edeard vesel.

Zâmbetul ei dispăru. Păstră tăcerea până când au ajuns la boxa familiei Culverit.

În interior, aceasta era decorată cu catifea şi dantelă, cu opt scaune luxos capitonate în piele dispuse de-a lungul părţii din faţă. Trei servitori erau deja acolo, pregătind vin şi fructe în mica lor despărţitură din spate. Unul dintre ei luă şalul de mătase al lui Kristabel. Edeard le dădu şi pelerina lui, foarte jenat în sacoul turcoaz cu auriu şi pantalonii fumurii pe care îi purta. Apoi realiză că de fapt nimeni nu-l putea vedea în lojă şi se relaxă.

– Acum e mai bine, a declarat Kristabel, ocupând scaunul din mijloc cu un oftat uşurat.

Edeard se aşeză lângă ea. Parcă stătea pe un tron, cu o vedere excelentă asupra scenei circulare peste acoperişurile lojilor din rândul de mai jos. Ceţuri de

izolare protejau mai multe locuri în care oameni bârfeau înainte de începerea spectacolului sau discutau cu cine nu ar fi trebuit. Când se uită peste balustrada îngustă, Edeard îl observă pe bătrânul Maestru din Cobara trăgând-o după el pe amanta lui adolescentă, alunecând de-a lungul spațiului de dedesubt.

– Să nu îndrăznești, a spus Kristabel.

– Ce? a întrebat Edeard.

– Să-mi faci asta vreodată, a răspuns ea, cu degetul arătător îndreptat spre peruca proastă a Maestrului.

Se aplecă să o sărute și își dădu seama că scaunele erau de fapt prea depărtate, așa că a trebuit să iasă și să se ducă la ea, ceea ce cam distruse spontaneitatea.

– Ești mult prea energică în pat pentru ca eu să mă gândesc măcar la altcineva, i-a murmurat la ureche.

– Poartă-te cum trebuie.

Dar pe buzele ei flutura un zâmbet sfios pe care îl cunoștea prea bine.

– Știi, a spus el lingându-i lobul urechii, nimeni nu ne poate vedea de fapt, aici.

– Membrii orchestrei pot.

– Ah.

Edeard își întoarse fața spre scenă. Primii muzicieni începeau să iasă din casa scărilor din centru, cărându-și cu ei instrumentele.

– Ah, ce antipatici. Își trase cu a treia mână scaunul lângă al ei și se așeză din nou. Te simți mai bine?

Ea dădu din cap.

– Da.

Nu o văzuse niciodată atât de furioasă pe Kristabel ca în după-amiaza în care Bise ignorase cu dispreț pergamentul trecut de-a lungul mesei lungi din Camera Superioară a Consiliului pentru a fi semnat de fiecare Maestru. Refuzul său de a aproba proiectul de lege îl îngrozise chiar și pe Owain, dar Bise se arătase imun la obiecțiile celorlalți. Nici Pythia nu l-a putut face să se răzgândească. Așa că, pentru prima oară în trei sute nouăsprezece ani, un proiect de lege de aprobare a căsătoriei nu a fost votat în unanimitate.

Acest lucru nu însemna nimic pentru Edeard, desigur. Dar Kristabel era ultragiată. Era o insultă la adresa întregii familii Culverit, fără a o mai menționa pe ea personal. După ce Owain a anunțat oficial consimțământul majorității Consiliului Superior, ea a ieșit valvârtej din încăpere jurând răzbunare.

– E un idiot, a spus Edeard în timp ce muzicienii începeau să-și ocupe locurile. Și o să plece în curând.

– Are abia nouăzeci de ani, a replicat Kristabel. Va mai sta în Consiliu încă un secol, cel puțin. Iar eu voi sta acolo cu el.

– Nu vei sta. O să facsă fietrimislamina Trampello, vei vedea. Încerc să dovedesc legătura lui cu bandele.

– Edeard, te iubesc foarte mult, dar te rog, chiar trebuie să înveți tradițiile și legile orașului. Bise este Maestrul unui Cartier, el nu poate fi judecat în instanțele ordinare.

– Ce? De ce nu?

– Numai Maeștrii Consiliului Superior îl pot judeca pe unul dintre ei, indiferent de infracțiune. Legea

scutirii de responsabilitate a fost elaborată pentru a descuraja litigiile frivole provocate de oricine avea o ranchiună.

– Oh! El își înclină capul și o privi cu atenție. Cum de știi asta? De îndată ce a spus-o, a știut că a greșit. Pentru informarea dumneavoastră, a răspuns ea cu răceală, de la paisprezece până la nouăsprezece ani am petrecut zece ore pe săptămână studiind dreptul sub îndrumarea Maestrului Ravail de la Breasla Avocaților. Aș putea trece examenul de polițist stagiar și în somn.

– Corect.

– Ce-ai crezut, că sunt needucată și ignorantă?

– Nu.

– Voi fi Stăpâna unui întreg cartier. Ai măcar idee ce responsabilități implică asta?

El îi luă mâna, strângându-i-o ușor, pentru mai multă convingere.

– Da, Kristabel.

– Îmi pare rău, zise ea zâmbindu-i.

– În mod normal, eu sunt cel care spune asta.

– Știu. Sunt atât de furioasă pe el.

– Asta este o bătălie dusă pe mai multe niveluri.

– Dar cel puțin la nivelul tău ai obținut unele rezultate.

– Nu chiar, a recunoscut el, în timp ce primele note discordante ale muzicienilor care-și acordau instrumentele au început să reverbereze în jurul uriașului auditorium.

Era surprins de cât de tare se auzeau. Trebuie să fie ceva legat de acoperișul cu vârful ascuțit, decise el.

– Credeam că aţi alcătuit lista celor o sută, a spus ea.

– Aşa este.

A început apoi să-i povestească despre strategia lui Buate de a riposta, provocând cât mai multe tulburări în oraş, astfel încât consiliile să-i ceară lui Edeard să pună capăt campaniei sale.

– Inteligent, a zis ea când a terminat. Dar, inevitabil. Ai fost foarte eficient în limitarea activităţilor lui. Asta se întâmplă atunci când încolţeşti oamenii. Încep să se dezlănţuie.

– Crezi că nu ar trebui să-i arestez pe cei o sută?

– Problema cu alegerile este că sunt imprevizibile. Ideea ta de a zdrobi în prealabil conducerea bandelor este excelentă. Le vei arăta oamenilor cum ar fi viaţa dacă Finitan va face să fie adoptată legea exilului. Dar, dacă nu-i arestezi, lucrurile vor rămâne aşa cum sunt, sau mai rău, Buate ar lansa zvonul că ţi-e prea frică să acţionezi, şi votul ar putea foarte bine înclina spre Owain.

– Owain mă va sprijini, mi-a spus-o chiar el.

– Da, dar numai referitor la manifestul lui cu privire la O Singură Naţiune. Şi dacă vrei să mă asculţi, eu cred că Finitan are dreptate, trebuie să consolidăm oraşul înainte de a încerca să ajutăm provinciile.

– Şi atunci, ce să fac?

– Nu poţi permite o revoltă la nivelul întregului oraş. Asta ar fi împotriva poziţiei tale ca poliţist. Răzmeriţa trebuie să fie împiedicată.

– Uşor de spus, dar cum?

– Uneori trebuie să faci ceea ce e greşit pentru a face ce-i drept.

– Ştiu. Chiar m-am gândit să-i înhaţ pe lorzii din topul bandelor şi să îi ţin izolaţi, dar ne întoarcem mereu la acelaşi lucru: nu suntem suficienţi, nu pentru acest tip de acţiune. Aş putea doar să pun mâna pe doi sau trei dintre ei înainte de a se duce vestea, iar asta ar declanşa revolta. Pur şi simplu nu văd cum ar putea fi oprită.

– Probabil ai dreptate, aşa că va trebui să încercaţi să o limitaţi şi ştiu şi locul.

– Unde?

– Sampalok.

– Oh, Madona.

– Nu. El e cel care domină bandele. El le asigură adăpost. A mers până acolo încât te-a exclus din cartier. Ei bine, este vremea să-şi dea seama că există un preţ pentru colaborare.

– Cum, în numele Madonei, pot limita o revoltă la Sampalok?

– Dacă acolo sunt protestatarii, acolo va fi şi revolta. Împinge-i acolo, Edeard. Foloseşte-le propriile tactici pentru a-i învinge.

– Dar...

– Asta nu e bine? a întrebat ea cu viclenie. Edeard, dacă vrei să câştigi, trebuie să joci pentru a câştiga. Tu eşti Mergătorul-Pe-Apă. Nimeni altcineva nu va putea face asta.

– Da, a spus el cu blândeţe, în timp ce dirijorul urca pe scenă şi aplauzele începeau să umple auditoriumul. Da, ştiu.

– Pistoalele au fost uşor de obţinut. A fost nevoie de o cheie, iar gardienii din acea noapte erau dintre aceia care ştiau să nu pună întrebări.

– O cheie? Cheia depozitului?

– Da. De fapt, este nevoie de cinci chei, pentru a trece de trei uşi, şi de o combinaţie de numere. Încuietorile sunt imposibil de deschis prin telekinezie, există prea multe piese pentru a le putea manipula simultan.

– Cine ţi-a dat cheile?

– Warpal mi-a spus unde va fi lăsat un set. Combinaţiile erau cu ele.

– Warpal este liderul vostru?

– Nu există niciun lider. Suntem pur şi simplu oameni care sunt de acord asupra a ceea ce trebuie să fie făcut pentru a menţine un minim de ordine în oraş.

– Fii ai Marilor Familii?

– Oameni care împărtăşesc un bun background de familie şi o bună descendenţă, care au aceeaşi înţelegere a vieţii. Nu este nimic atât de formal precum crezi.

– Dar cineva trebuie să-i organizeze.

– Nu chiar. Noi ne sprijinim reciproc şi, în ultimă instanţă, domnia legii.

– Protejaţi familiile împotriva bandelor?

– Exact. Dar şi împotriva oricăror altor ameninţări.

– Şi atunci, de ce nu aţi scăpat de bande?

– O subclasă de delincvenţi este oarecum inevitabilă. După cum ai aflat, sunt bine organizaţi. Pentru a-i învinge ar trebui în primul rând să acţionăm asemenea lor, şi nu asta facem noi. Noi doar avem grijă

de ce-i al nostru. Dacă clasele de jos vor să facă ceva pentru a opri bandele, este treaba lor.

– Şi cu toate astea, când am apărut eu şi am început să fac exact acest lucru, aţi încercat să mă eliminaţi. De ce?

– Tu eşti mai mult decât un poliţist, mult mai mult. Ai o putere în acest oraş pe care nimeni nu o înţelege. Şi ai propria ta viziune cu privire la lege şi ordine, una intolerantă şi rigidă. Dacă ar fi să o pui în aplicare, le-ai face nespus de mult rău familiilor.

– Nu vreau să distrug nimic.

– Drumul spre Honious este pavat cu bune intenţii. Makkathranul funcţionează foarte bine aşa cum este.

– Pentru nobilime poate. Bandele au devenit prea mari şi prea puternice sub conducerea voastră laxă. Aţi lăsat să se întâmple asta. Makkathranul nu funcţionează pentru toată lumea, aşa cum ar trebui de fapt.

– Noi facem ce putem.

– Ai fost unul dintre cei care m-au împins din turn?

– Da.

– Cine mai era acolo?

– Warpal, Merid şi Pitier.

– Cine a organizat ambuscada?

– Warpal.

– Şi cine i-a spus să facă asta?

– Nu aşa lucrăm.

– Nimeni nu decide brusc să facă aşa ceva. Trebuie să fie cineva care se ocupă de voi.

– Membrii noştri mai în vârstă ne oferă îndrumări, asta-i tot. Ei netezesc drumul în bresle, ne furnizează

fonduri suplimentare, genul acesta de lucruri. Ei au legături cu consiliile de familie, astfel încât sunt conştienţi de problemele care apar înainte de restul oraşului. Aşa putem să fim informaţi cu privire la cazurile respective şi să ne ocupăm de ele discret. Munca noastră se desfăşoară sporadic şi în linişte. Unii dintre noi nu sunt niciodată chemaţi.

– Şi atunci, aceşti membri mai în vârstă vă controlează?

– Ei ne călăuzesc şi ne sfătuiesc. Fiecare dintre noi are un mentor. Ei sunt cei care ne iniţiază în „artele confidenţiale" ale familiilor.

– Cum este camuflajul?

– Acesta este una dintre ele, da.

– Cine este mentorul lui Warpal?

– Motluk este mentorul lui Warpal şi al meu.

– Motluk?

– Este Maestru junior în Breasla Pielarilor.

– Şi din care familie provine?

– Este fiul lui Altal. Al patrulea, cred.

– Altal?

– Altal este al treilea fiu al lui Carallo, care este un Diroal, al cincilea fiu al Maestrului anterior. Carallo este căsătorit cu Karalee, a treia soră a lui Tannarl.

– Un Diroal? Madona! Te referi la Diroal, Maestrul Cartierului Sampalok?

– Da.

Butoaiele erau păstrate într-un depozit mare al familiei Gilmorn, la marginea Cartierului Portului.

Edeard aprecie ironia situației atunci când îi ceru orașului să schimbe podeaua pe care erau așezate. Unul câte unul, butoaiele au căzut în tunelul de sub Canalul Tail. A treia mână a lui Edeard ridică opt dintre ele, iar acestea începură să se legene în aerul din spatele lui, în timp ce parcurgea distanța scurtă de-a lungul tunelurilor curbate de sub străzile cartierului Myco care duceau până sub Casa cu Petale Albastre.

Cu două ore înainte de ivirea zorilor, când el și butoaiele s-au ridicat prin podea, era încă foarte întuneric în interiorul salonului. Constată cu televederea că mai multe persoane dormeau la etaj, inclusiv Buate, care împărțea patul cu două dintre fetele casei. O scanare mai detaliată îi arătă că în interiorul clădirii nu exista niciun gardian ascuns sub camuflaj.

Edeard trimise trei butoaie în derivă prin ușile care duceau la galeria de lemn. Cu mâna a treia, le deschise, iar uleiul gros de Jamolar din interior se revărsă de-a lungul coridoarelor. Încă două butoaie au fost dirijate la ultimul etaj, înecând covoarele și mobilierul din biroul mare al lui Buate. Uleiul trecu pe sub ușă, spălând coridoarele și scările.

Televorbirea îi pătrunse în mintea adormită a ge-cimpanzeilor aflați în micul lor țarc din spatele bucătăriei.

– Ieșiți afară, le-a ordonat el în timp ce urca la etaj.

Aceștia au lipăit ascultători în liniște până în stradă.

Cu mâna a treia a deschis cele două butoaie de la parter, lăsând unul intact pe tejgheaua barului. Uleiul de Jamolar se împrăștie pe podea.

– Nostalgia, murmură el luând-o pe scări până la etajul superior.

Ajunse în faţa uşii dormitorului lui Buate. Cu a treia mână, luă un tăciune dintr-una din sobele din salon şi îl lăsă să cadă pe podea.

Flăcările încercuiră încăperea. Mobilierul se aprinse imediat, limbile lungi de foc căţărându-se pe bar. În câteva secunde, uleiul care se scurgea în jos pe scări se aprinse, trimiţând flăcările de-a lungul podelei primului etaj. Focul urmă traseul umed pe următoarea porţiune de scări şi năvăli în birou.

Edeard sparse uşa dormitorului şi păşi în cameră cu flăcările sărind şi dansând în spatele lui. Capul beat de somn al lui Buate se ridică de pe perne. Fetele au strigat când au văzut silueta neagră în uşă, cu mantaua învârtejindu-se în aer ca un apendice viu. S-au agăţat una de alta speriate.

– Ce mama nai...

Buate icni şocat. Televederea lui sonda clădirea, găsind foc peste tot.

– Stabilimentul acesta pare predispus la accidente, observă Edeard.

Butoiul de pe bar explodă. Uşile s-au spulberat, lăsând să pătrundă un vârtej de aer proaspăt. Flăcările au ţâşnit până la tavanul salonului.

– Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mai întoarce aici niciodată, a spus Edeard. De fapt, mă îndoiesc că e vreun loc undeva în acest oraş unde vei fi în siguranţă.

Flăcările se prelingeau în dormitor, curgând în jurul picioarelor lui Edeard şi înghiţind covorul. Pelerina

lui flutură. Fetele au scâncit, împingându-se de tăblia patului. Fumul a început să îngroaşe aerul.

– Eşti mort, Mergătorule-Pe-Apă, a strigat Buate.

– Warpal a încercat şi nu a reuşit. Ce şanse ai tu?

Buate înţepeni la auzirea numelui, făcându-l pe Edeard să rânjească amuzat.

– Acum, ieşi din oraşul meu, ia-ţi oamenii cu tine, şi dacă încerci vreodată să declanşezi vreo revoltă, te vei alătura fratelui tău în modul pe care l-am menţionat în timpul vizitei mele anterioare. E ultimul avertisment. A dat apoi din cap politicos spre fete. Doamnelor.

Acestea au ţipat când le-a ridicat cu a treia mână. Apoi, ferestrele dormitorului s-au dezintegrat, iar ele s-au trezit plutind prin golul creat, coborând uşor pe strada de mai jos, unde ge-cimpanzeii casei se agitau neliniştiţi.

Buate le urmări uluit zborul.

– Hei, dar eu? a strigat el.

Dar când a privit în jur, Edeard plecase. Flăcările lingeau cu poftă baza patului.

Edeard alese zona de mijloc din Golden Park, la miezul nopţii. Marea plaza era pustie, cu lumina nebuloaselor strălucind slabă pe vârfurile stâlpilor din metal alb care o înconjurau. Doar o umbră minusculă cădea pe pavajul lucios când două siluete întunecate au apărut de nicăieri.

– Eşti liber să pleci, i-a spus Edeard cu un gest expansiv.

– Să plec unde, mai exact? Sunt un om căutat. Cât timp crezi că voi rezista acolo?

– Nimeni nu te va recunoaşte în provincie.

– Crezi că ar trebui să mă alătur lui Nanitte? a întrebat Argian cu un zâmbet amar. Eşti mai crud decât am crezut, Mergătorule-Pe-Apă.

– Sunt mai disperat decât crezi.

– Iartă-mă că nu-ţi ofer veşnica mea simpatie.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ţi-am dat tot ce am putut. Nu mi-a mai rămas nimic.

– Îţi cer doar să faci ceea ce ai fost antrenat să faci. Îţi cer să-ţi păstrezi loialitatea faţă de acest oraş.

– Vremea mea aici s-a terminat. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

– Stai de veghe pentru mine, vezi ce fac oamenii tăi.

– Asta nu este loialitate, ci trădare.

– Nu faţă de oraş. În adâncul sufletului eşti un om de onoare. Ştii că trebuie făcut ceva pentru a scăpa de bande şi a limita excesele familiilor. Lucrurile nu pot continua aşa cum sunt, asta ne va condamna pe toţi. Ajută-mă. Dacă nu altceva, fii tu vocea moderaţiei. Dacă într-adevăr ţi-e teamă că sunt prea intransigent, rămâi şi exercită-ţi influenţa atât cât poţi asupra mea.

– Eu să te influenţez pe tine?

– Tu înţelegi cum merg lucrurile cu adevărat. Ţi-aş asculta sfaturile, dacă mi le-ai da cu bună-credinţă. Spune-mi cum să reuşesc să se facă dreptate, fără a aliena şi a distruge cei mai bun din ceea ce există.

Netezește-mi calea. Nu lăsa acest oraș să fie divizat de nepriceperea mea. Nu asta este chemarea ta?

– Se pare că ți-ai ratat vocația.

– Ăsta a fost un da?

Argian oftă adânc.

– După tot ce mi-ai făcut, te aștepți să te ajut?

– Te-am lăsat singur. Atâta. Dacă au fost și demoni acolo cu tine, nu eu i-am trimis.

– Îmi va lua ceva timp să-mi adun lucrurile. Dacă aflu ceva înainte de a pleca, am să-ți spun.

– Mulțumesc.

Felax intră alergând în sala mică din partea din spate a secției de poliție Jeavons, foarte agitat și abia respirând.

– Mergătorule-Pe-Apă, Maestrul Gachet de la Breasla Avocaților este aici! Vorbește cu căpitanul. Spune că are un mandat de arestare pe numele tău.

– Serios? a întrebat Edeard cu interes.

– Bineînțeles, l-a asigurat tânărul polițist. Nu glumesc.

– Sunt sigur că nu. Televederea lui îl surprinse pe un Boyd foarte dezgustat dându-i niște bani unui Macsen foarte elegant. Vin imediat.

Echipa se ridică să plece.

– Continuați, i-a îndemnat Edeard pe polițiștii care lucrau la mese. Suntem foarte aproape de o sută acum. Nu mă aștept ca această neînțelegere să dureze mai mult de o zi.

Apoi a părăsit sala mică împreună cu prietenii lui.

– Sunteţi gata?

Macsen rânji când uşa sălii se închise în urma lor.

– Oh, Madona, da.

Edeard îşi scoase în grabă tunica lui distinctivă. Macsen purta deja cizmele lucioase ale lui Edeard, deşi picioarele lui erau prea mari.

– Ţine minte, îi spuse Dinlay rugător. Nu spune nimic.

– Cine, eu? a întrebat Macsen în timp ce-şi încheia nasturii la tunică.

– Hai să vedem, a spus Boyd.

Macsen dădu din cap, mintea lui trădând o scurtă fluturare de nervozitate, apoi se concentră. Umbrele s-au îngroşat în jurul feţei lui, aducând-o la un cenuşiu nesănătos. Apoi s-au întins într-o imagine ceţoasă.

Edeard îşi ţinea respiraţia în timp ce Dinlay se strâmbă, aşteptând. Echipa se antrenase pentru asta timp de o zi, ajutându-se reciproc cu idei şi tehnici pe măsură ce dezvoltau încet ideea, rafinând şi îmbunătăţind metoda originală de camuflaj. În mod surprinzător, Macsen s-a dovedit cel mai bun. Edeard presupusese că va fi Dinlay, care era întotdeauna cel mai studios.

Umbrele dispărură de pe faţa lui Macsen. Kanseen lăsă să-i scape un mic şuierat de apreciere. Edeard scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Se holba la sine însuşi. Propria lui faţă îi oferea un zâmbet diabolic.

– Cum arăt? De fapt, cum arăţi tu?

Dinlay scoase un şuierat de exasperare.

– Nu mai vorbi! Strici totul.

– Du-te! îl grăbi Boyd. Noi continuăm de aici.

– Noroc, le-a urat Edeard.

Podeaua se schimbă, iar el se adânci în tunelul de dedesupt. Televederea sa îi urmări pe Macsen, Dinlay și Kanseen care se îndreptau către biroul căpitanului Ronark.

Maestrul Gachet aștepta acolo, împreună cu doi oficiali ai curții.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus Maestrul Gachet. Îți transmit complimentele colegului meu, Maestrul Cherix, care spune că se va bucura să te vadă în instanțele de judecată, unde se va instrumenta acest caz. Ar fi venit el însuși aici, dar există un mandat de excludere pe numele lui.

– Ce se întâmplă? a întrebat Kanseen.

– Maestrul Gachet are un mandat civil, a răspuns căpitanul Ronark dezgustat. Este autentic.

– Nu spune nimic, îl instrui Dinlay.

Macsen ridică din umeri, păstrându-și fața falsă perfect calmă.

– Aș vrea să-l văd, vă rog.

Dinlay întinse mâna.

– Tu? întrebă Gachet surprins.

– Am în vedere o carieră în drept, a spus Dinlay. Îi voi servi drept consilier caporalului Edeard până când va fi numit un avocat autorizat.

Gachet, extrem de amuzat, îi dădu mandatul.

– Ai fost indicat de Buate drept agresor, citi Dinlay. Ești, de asemenea, acuzat de incendierea Casei cu Petale Albastre.

– Şi eşti obligat să le plăteşti despăgubiri proprietarilor pentru pierderile în afaceri, spuse Gachet batjocoritor. Să sperăm că logodnica ta este înţelegătoare, altfel va trebui să renunţi la salariul pe următoarea sută de ani.

– Îi vom cere Maestrului Solarin să se ocupe de acest lucru, a replicat Dinlay. El va obţine invalidarea mandatului în cinci minute.

– Poate, a spus Maestrul Gachet. Dar până atunci, ofiţeri, şi făcu un gest spre cei doi oficiali ai curţii care păreau foarte stânjeniţi, faceţi-vă datoria.

– Du-te cu ei, a zis Dinlay.

Ofiţerii curţii s-au aşezat nervoşi de o parte şi de alta a Mergătorului-Pe-Apă şi l-au escortat afară din secţie, însoţiţi de Dinlay, Kanseen şi de Maestrul Gachet. Poliţiştii s-au înşirat de-a lungul coridorului, privind încruntaţi procesiunea. Maestru Gachet făcu tot posibilul să îi ignore, dar furia îndreptată spre el era intensă.

A fost o plimbare lungă prin Jeavons până la Canalul de Centură. Vestea că Mergătorul-Pe-Apă a fost arestat cu complicitatea lui Buate s-a răspândit curând. Oamenii s-au grăbit în stradă pentru a vedea cum Edeard era dus la Curtea de Justiţie. Acesta zâmbea în modul în care o făcea întotdeauna, fără să scoată însă niciun cuvânt.

Edeard alunecă în sus prin podeaua casei din Padua şi lăsă să-i cadă camuflajul. Ţinea cu a treia mână doar un butoi de ulei de Jamolar. Nu era o casă mare. Edsing icni de uimire atunci când îl văzu. Mirayse, soţia lui,

înțepeni, apoi se grăbi spre cei trei copii și îi cuprinse într-un gest protector.

Edeard sparse butoiul. Uleiul stropi totul în jur, șiroaie lungi arcuindu-se prin cameră pentru a fi apoi absorbite de mobilier. O cascadă lungă năvăli pe ușă împărțindu-se în trei, fiecare din cele trei brațe prelingându-se către un dormitor.

Edeard îl privi neclintit pe Edsing, întărindu-se împotriva scâncetelor speriate ale copiilor.

– Vei pleca de aici, i-a spus el. Îi vei lua cu tine pe cei de sub comanda ta, sau îi voi arde în casele lor. Informează-i. Acum du-te. Focul va izbucni într-o jumătate de minut.

Edsing întinse un deget către Edeard, cu fața schimonosită, mârâind.

– Tu...

– Douăzeci de secunde.

– Asta-i viața noastră! a strigat Mirayse.

– Și acum s-a terminat, a informat-o Edeard. Cincisprezece secunde.

Se uită semnificativ la copii.

– Afară, afară, țipă ea, și îi împinse afară din casă.

Edsing scoase un urlet de frustrare și de furie înainte de a alerga după familia sa.

Edeard ridică o mână deasupra capului și alunecă sub podea. Doar cu o clipă înainte ca degetele să-i dispară, o singură scânteie țâșni din ele.

– Există o dublă eroare aici, domnii mei, le-a spus Maestrul Solarin celor trei judecători care ascultau

cererea de anulare. În primul rând, vă atrag atenţia asupra legii proceselor rău-intenţionate, cu referire la aplicarea ei asupra celor angajaţi de autoritatea acestui oraş. Mergătorul-Pe-Apă, după cum ştim, s-a făcut remarcat în efortul de a scăpa oraşul de criminalii activi violenţi. Acum, campania a generat un conflict personal între Mergătorul-Pe-Apă şi Buate, fapt pe care reputatul meu coleg îl ştie foarte bine.

– Obiecţie! a strigat Maestrul Cherix.

Maestrul Solarin chicoti.

– Vai de mine, sper că nu trebuie să menţionez un caz respins recent de atac psihic grav între clientul meu şi domnul procuror.

– Obiecţie!

Edeard zbura de-a lungul unui tunel adânc puternic luminat, cu braţele larg deschise de parcă ar fi avut aripi. Aerul îl lovea din faţă, dându-i părul spre spate. Gura îi era deschisă, strigând extatic.

– În plus, în cazul Barclay versus Pollo, s-a considerat că probele nominalizate trebuiau verificate în mod independent, pentru ca mandatul să fie validat.

– Domnii mei, trebuie să protestez pentru că apărarea trage de timp, a spus Maestrul Cherix. Dovada este pe deplin verificată. Am adunat eu însumi mărturiile de confirmare.

– Nu am nicio îndoială cu privire la acest lucru, domnilor. După cum învăţatul Consiliu este, de asemenea, pe deplin conştient, dar a ales să treacă cu

vederea, mărturia în acest caz nu este validă. Maestrul Solarin se înclină cu bunăvoință spre cele două fete de la Casa cu Petale Albastre care stăteau în spatele băncii acuzării și care au chicotit la el. Aceste doamne încântătoare, pe mărturia cărora se bazează întregul caz de urmărire penală, sunt ele însele angajate ale stabilimentului deținut de reclamant. Imparțialitatea, în asemenea condiții, este contestabilă așa cum s-a stabilit prin Rupart versus Vaxill, și împreună cu ea și validitatea. Aș solicita hotărârea dumneavoastră imediată cu privire la acest aspect.

Casa Hallwith era la etajul al cincilea al unui pod în Cobara. Două butoaie atârnau în aer lângă Edeard în timp ce-l fixa încruntat pe lordul bandei cu o privire necruțătoare.

– Părăsește locul acesta, i-a cerut Mergătorul-Pe-Apă.

Uleiul curse orizontal din butoaiele sparte, formând o foaie de lichid strălucitor ce plutea la jumătatea distanței dintre podea și tavan.

– Nu au fost angajate de Casa cu Petale Albastru, a spus Maestrul Cherix, radiind o mare oboseală, de parcă se simțea trist să sublinieze o astfel de eroare evidentă. Sunt agenți liberi care plătesc stabilimentului un procent din veniturile lor. Ca atare, Rupart versus Vaxill nu se aplică.

Tunelurile laterale fulgerau în urmă cu o viteză uimitoare. Edeard își împreunase degetele în față, ca

și cum ar fi plonjat de pe un pod într-un bazin adânc. Se rostogolea exuberant în timp ce înainta rapid, întrebându-se în treacăt unde duceau toate ramificațiile.

– Ceea ce ne conduce la identificarea pozitivă. Mărturia lui Buate precizează clar că intrusul era luminat din spate. Voi afirma că, în aceste condiții, o identificare vizuală este imposibilă.

– Domnii mei, onorabilul domn face o glumă proastă. Mergătorul-Pe-Apă este, probabil, omul cel mai ușor de identificat din tot Makkathranul.

Maestrul Cherix se încruntă iritat în timp ce câteva persoane din spatele încăperii începeau să șușotească. O agitație mentală de excitare se stârni deodată. „Edeard." Kanseen și Dinlay au făcut tot posibilul să nu zâmbească și să nu se întoarcă. Boyd se strecură în partea îndepărtată a încăperii, cărând un sac de pânză. Se așeză în spatele colegilor lui de echipă și se aplecă să-i șoptească ceva lui Dinlay. Toată lumea de pe banca acuzării a făcut tot posibilul să-l ignore. Murmurul de surpriză s-a amplificat.

Judecătorul senior lovi cu ciocănelul, cerând ordine.

– Cred că reputatul meu coleg tocmai și-a răspuns la întrebare, domnii mei, a spus Maestrul Solarin. Da, Mergătorul-Pe-Apă este renumit, ceea ce face ca astfel de acuzații să fie tot mai ușor de adus. Ceea ce cred că ne aduce din nou la legea proceselor rău-intenționate.

Dinlay se ridică să-i șoptească ceva la ureche Maestrului Solarin. În cealaltă parte a judecătorilor,

Maestrul Cherix primea un mesaj la fel de urgent de la un avocat junior din echipa lui.

– Domnii mei, solicit o mică pauză, a spus Maestrul Solarin. S-ar părea că unele dovezi nou-apărute îl vor exonera complet pe clientul meu.

Judecătorul senior încuviință și lovi cu ciocănelul.

– Curtea se va reuni într-o oră. Inculpatul nu va părăsi clădirea.

Edeard se camuflă în timp ce se strecura cu agilitate prin galeriile care se împleteau printre sălile Curții de Justiție. Echipa îl aștepta într-o cameră de pregătire a avocaților, chiar lângă sala de judecată în care se desfășura audierea. S-au întors surprinși atunci când ușa s-a deschis aparent singură. Apoi s-a închis, și Edeard s-a materializat în fața ei.

Kanseen fugi spre el și îl sărută.

– Cum a mers? a întrebat Dinlay.

– I-am vizitat pe șapte dintre ei personal, a spus Edeard. Și am reușit să televorbesc și să trimit avertismente altor doisprezece.

– Asta ar trebui să fie suficient, a spus Macsen, scoțându-și splendida tunică.

– Nu a fost ușor, a replicat Edeard în timp ce își trăgea pe umeri haina. Trei dintre ei aveau copii.

– Am mai trecut prin asta, a spus Kanseen forțat. Aproape toate victimele au familii și au fost rănite foarte grav.

– Știu.

Macsen oftă uşurat când scăpă de cizmele lui Edeard. Îşi mişcă degetele de la picioare, zâmbind. Boyd deschise sacul de pânză şi scoase cizmele lui Macsen. Încălţările vechi purtate de Edeard au fost băgate în interior. Boyd îi privi pe amândoi.

– Bun, putem merge, a decis el.

– Domnii mei, a spus Maestrul Solarin înclinându-se ceremonios. După cum probabil ştiţi de acum, în această după-amiază s-au înregistrat mai multe incidente regretabile de incendiere prin oraş. Pentru a fi mai exact, chiar în timpul acestei audieri pentru anulare. În fiecare din ele, persoanele în cauză şi-au părăsit casele, susţinând că Mergătorul-Pe-Apă a fost cel care i-a ameninţat şi a aprins focul. Oameni pe numele cărora, printr-o coincidenţă stranie, au fost emise mandate de excludere. În mod evident, aceasta este o conspiraţie criminală serioasă pusă la cale de elemente nedorite ale oraşului, urmând în mod deliberat distrugerea reputaţiei clientului meu.

– Obiecţie, a spus Maestrul Cherix. Zvonuri. Cred că ne-am complăcut mai devreme într-o dispută legală îndelungată cu privire la verificare. Îmi displace ipocrizia practicată acum de avocatul apărării.

– Domnii mei, nu am depus nicio moţiune. Vă informez pur şi simplu cu privire la o succesiune de evenimente. Vă revine dumneavoastră sarcina să cântăriţi particularităţile cazului şi să decideţi dacă timpul şi cheltuielile curţii vor fi irosite pe trivialităţi care nu vor rezista nici măcar în prima oră a unui proces.

Judecătorul senior le făcu semn ambilor avocați să se așeze. Discută apoi cu cei doi colegi ai săi.

– Cererea de revocare a mandatului este aprobată. Mergătorule-Pe-Apă, ești liber să pleci.

Ciocănelul lovi masa, încheind ședința de judecată.

Cupola din partea de est a Casei Parlamentului era una dintre cele mai mari. Avea o galerie exterioară cu o balustradă albă bulboasă, care venea până la genunchii unui adult. Echipa stătea în spatele acesteia, uitându-se peste oraș, spre Cartierul Portului. Era după-amiaza târziu și soarele începea deja să se scufunde după restul de cupole ale Casei Parlamentului din spatele lor.

Ochii lui Edeard erau închiși în timp ce străbătea orașul cu televederea. Se concentra pe Edsing și pe familia lui, care se târau prin centrul Parcului Pholas în drum spre Sampalok. Duceau cu ei câteva boccele mici – tot ce putuse fi salvat din foc. Mirayse îl ocărâse pe Edsing tot drumul. Judecând după nuanța sa mentală, bărbatul era pe punctul de a o plesni.

– Se mișcă, îi informă Edeard pe ceilalți. Cred că peste șaizeci sunt în drum spre Sampalok.

– Este suficient? a întrebat Kanseen.

– Nu, a spus Edeard. Vreau ca majoritatea să ajungă acolo. Voi televorbi cu ceilalți în această seară și le voi trimite un avertisment similar. În două zile îi vom aresta pe cei o sută.

– L-am simţit pe Buate când am plecat de la tribunal, a zis Boyd. Scutul i-a cedat pentru un moment. Era foarte confuz.

Macsen zâmbi la vastul oraş din faţa lor.

– O altă legendă a Mergătorului-Pe-Apă. Poţi fi în mai multe locuri în acelaşi timp.

– Despre asta..., a spus Dinlay. Edsing locuieşte în Padua.

– Da, a răspuns Edeard, ghicind ce avea să urmeze.

– Dar Hallwith trăieşte în Cobara, în timp ce Coyce este în Ilongo, iar ceilalţi sunt la fel de răspândiţi. Cu toate astea, i-ai vizitat pe şapte dintre ei.

Macsen se încruntă acum.

– Am fost în instanţă doar pentru o oră şi jumătate, cel mult, a spus Dinlay. Cum ai ajuns pe la toţi în timpul ăsta?

– Alergările pe care le fac în fiecare dimineaţă mă menţin în formă. Ar trebui să mi vă alăturaţi.

– Nimeni nu aleargă atât de repede.

Edeard îşi retrase televederea şi zâmbi către cele patru feţe întrebătoare care se uitau la el.

– Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă, le-a spus el misterios.

Mantia se zbătea dramatic în jurul lui.

Ceea ce era pe cale să se întâmple nu era niciun secret. Colportorii de bârfe ai oraşului fuseseră ocupaţi cu o seară înainte să raporteze cum poliţiştii de la fiecare secţie de cartier erau chemaţi şi puşi să se pregătească. Tot Makkathranul ştia că aceasta era ziua.

Edeard a simțit mai mulți oameni decât ar fi putut număra cu televederea atunci când a ieșit din casă în dimineața aceea. Își lua o pauză de la alergarea matinală. Avea să fie o zi lungă.

– Fii atent, îi spusese Kristabel când îl sărutase de noapte bună după petrecerea din Zelda din seara precedentă.

– O să fiu, o asigurase el.

– Nu, Edeard, i-a spus ea, punându-și mâna pe brațul lui, privindu-l rugător cu ochii gri-albaștri. Nu promite așa. Te rog. Fii atent. Ceea ce vei propune mâine este periculos. Acesta este punctul crucial în lupta ta și toată lumea în Makkathran știe asta. Așa că, te rog, fii atent. Warpal și oamenii lui trebuie să fi aflat că Argian a mărturisit totul. Dacă vor observa un punct slab, vor lovi ca o rapivulpe.

El îi luase mâinile într-ale lui.

– Știu. Încerc s-o iau ușor pentru că nu vreau să-ți faci griji. Acum amintește-ți ce mi-ai promis.

Ea oftase și își dăduse ochii peste cap.

– Voi rămâne acasă, la ultimul etaj, și voi suporta gărzile suplimentare atribuite de Homelt.

– Indiferent ce se întâmplă.

– Indiferent ce se întâmplă, a fost ea de acord.

După ce închise poarta casei din spatele lui, Edeard verifică ziguratul Culverit cu televederea. Kristabel era acolo, luând micul dejun în grădină împreună cu Mirnatha și cu tatăl lor, toți trei întorcându-și cu nerăbdare televederea spre Sampalok.

Echipa sa îl aştepta pe stradă în faţa clădirii. Încercă să-şi amintească prima dimineaţă în care au intrat împiedicându-se în sala mică de la secţia Jeavons pentru ca Chae să strige la ei. O mână de copii proşti, semiidealişti, dintre care niciunul nu ştia cu adevărat în ce se băga.

Acum, abia putea recunoaşte acei tineri dornici şi nervoşi în prietenii lui. Macsen, îmbrăcat aproape la fel de elegant ca Edeard, era încă cel mai încrezător în sine din grup. Boyd, a cărui înălţime nu-l mai făcea să pară greoi, purta uniforma cu o autoritate deplină. Acum, dacă ţi-ar fi spus să te opreşti, ai fi făcut-o din respect pentru instituţia pe care o reprezenta. Dinlay, despre care încă nu se putea considera că se schimbase destul de bine, în ciuda noii uniforme pe care o purta în ultima vreme, dar care câştigase încredere în sine şi o înţelegere realistă a naturii umane. Dar să fii împuşcat ar avea efectul acesta asupra majorităţii oamenilor. Şi Kanseen, care zâmbea cu mult mai mult în ultimul timp. Ca întotdeauna, ea era cea mai solidă şi de încredere dintre toţi.

Edeard zâmbi spre toţi patru, ştiind că se putea bizui pe ei în mod necondiţionat. Şi presupunea că va trebui s-o facă, probabil, înainte de sfârşitul acelei zile.

– Să mergem.

O gondolă îi aştepta la Canalul Sosirii. Îi duse în jos până la Bazinul de Sus şi întoarse, pornind pe Marele Canal Principal. În mod deliberat, Edeard nu se uită la marele zigurat când au trecut pe lângă el, întreaga lui atenţie fiind îndreptată înainte, spre Sampalok.

Buate era deja treaz şi îmbrăcat. După focul de la Casa cu Petale Albastre se mutase într-o clădire nerevendicată de pe strada Zulmal, la jumătatea distanţei dintre conacul Maestrului Cartierului Sampalok şi Bazinul de Mijloc. Avea cinci camere cu tavane ciudate, convexe. Două camere formau parterul, iar restul fuseseră construite una deasupra celeilalte, ceea ce făcea ca întregul edificiu să semene cu un coş de fum bulbos cu scări care spiralau pe lateral într-un cilindru îngust. Terasa triunghiulară de pe acoperiş era sufocată de viţă-de-vie sălbatică care învelea tot exteriorul. Un tâmplar instalase pentru el o uşă la intrarea din faţă şi câteva piese de mobilier fuseseră asamblate la parter. Hainele şi alte elemente esenţiale erau încă în cutiile în care fuseseră transportate. O ge-maimuţă singuratică executa sarcinile domestice pentru el. Buate încercase să o facă pe biata creatură să se caţere pe viţa-de-vie şi să o îndepărteze de la ferestre, cu prea puţin succes însă. Era un fel de decădere, de la luxul şi serviciile cu care era obişnuit la Casa cu Petale Albastre. Edeard suspecta că era ceva deliberat.

Boyd îl înghionti când treceau prin Bazinul Pădurii.

– Se pare că toată lumea s-a trezit devreme azi.

Urmărind direcţia mentală a lui Boyd, televederea lui Edeard îl observă pe Maestrul Cherix mergând pe podul de lemn şi cabluri dintre Golden Park şi Anemone. Era drumul pe care avocatul trebuia să-l parcurgă în fiecare zi pentru a ajunge la birourile breslei sale din Casa Parlamentului după ce fusese exclus din Jeavons.

– Nici chiar el nu poate obține revocarea unei legi, a spus Edeard. Îl consultase pe Maestrul Solarin cu privire la articolele despre arest și acesta îl asigurase că perioada de reținere de douăzeci și două de zile rămânea aplicabilă în mod legal, cu condiția să existe o depoziție de suspiciune din partea polițistului care făcea arestarea. Era un aspect pe care îl subliniase în mod repetat, ieri când se întâlnise cu căpitanii secțiilor pentru a organiza arestările.

În timp ce mătura cu televederea între Anemone și Sampalok îi văzu pe polițiști traversând Parcul Pholas și cartierul Tosella. Erau sute dintre ei mărșăluind de la fiecare secție din oraș, împărțiți în echipe de arestare și echipe de întărire la poduri. Zeci de ge-câini tropăiau alături, în timp ce ge-vulturii roiau deasupra pe cerul senin.

Când treceau prin Bazinul de Mijloc, Edeard simți un accent de televedere cunoscut pe gondolă.

– Salrana?

Nu mai vorbiseră, din ziua aceea de la îngrăditurile caravanelor. Cele câteva încercări de a-i televorbi fuseseră întâmpinate de un scut mental de gheață.

Acum, își direcționa televorbirea numai spre el în gondolă.

– Edeard, oamenii se tem. Multe familii au venit la biserică în această dimineață. Ceea ce faci îi sperie.

– Știu. Dar, odată ce ziua de azi va trece, frica lor va dispărea.

– Nu poți ști asta.

O astfel de îndoială nu-i stătea în fire. Salrana obișnuia să fie cea care-l aplauda tot timpul.

– Pot spera, nu-i așa? Unde am fi fără speranță?

– Devii un politician, Edeard.

– Eu voi fi primar, și tu vei fi Pythia, a răspuns el cu căldură.

– Nu mai suntem copii. Mândria ta te-a împins în această confruntare ridicolă.

– Nu e așa! i-a răspuns iritat. Știi foarte bine că nu putem trăi cu bandele care aduc atâta suferință în viețile tuturor. Tu vezi suferința la fel de mult ca și mine, dacă nu mai mult. Mă străduiesc, Salrana. Poate că asta nu e calea perfectă de a scăpa de ele, dar este ceva. Madona va aprecia asta, la fel de mult cât m-ar disprețui dacă aș sta și nu aș face nimic.

– Nu-mi spune mie ce va gândi Madona.

Televederea ei se retrase brusc. Edeard se întoarse să se uite exasperat în direcția Ysidro. Refuză să-și trimită propria televedere spre Biserica Madonei din cartier, acolo unde fusese repartizată Salrana.

Va vedea, își spuse el. *După ziua de azi, va vedea că am dreptate.*

Gondola lor trase la o platformă de acostare de la marginea Bazinului de Mijloc. Edeard și echipa au urcat scările de lemn către promenada largă din jurul acestuia. Era ciudat de pustie. Clădirile care formau latura îndepărtată aveau patru sau cinci etaje, fiecare din ele independentă față de celelalte, înalte și înguste precum cele mai multe structuri din cartier, cu burlane de scurgere neregulate pe părțile laterale. Ferestrele

ieşeau din ele ca nişte ochi de insecte. Mai mult decât oriunde în oraş, structurile din Sampalok păreau să fie bazate pe o formaţiune organică.

Edeard putea vedea familii întregi aliniate în spatele bulelor de cristal, holbându-se la ei. Agitaţia umplea aerul ca un fum nociv.

– E în direcţia asta, a spus Edeard, şi o luă în susul străzii Zulmal. Televederea lui observă cum poliţiştii se adunau la fiecare punte din Sampalok, pregătiţi să împiedice pe oricine să iasă în oraş, în special pe protestatari. Nu era aproape nicio gondolă pe canalele din jurul cartierului.

A mers timp de aproape zece minute de-a lungul străzii întortocheate, plină de gunoaie. Mereu în umbra caselor întunecate înfăşurate în plante. Cele câteva persoane care erau pe afară i-au aruncat priviri ursuze, grăbindu-se pe aleile laterale. Câteva dintre ele au scuipat dispreţuitor. Edeard continuă să se uite spre conacul lui Bise, un turn înalt în trepte înconjurat de un zid gros, rectangular, cu doar trei porţi. Erau o mulţime de oameni în interior, dar niciunul nu ieşea. Porţile mari legate în fier erau toate bine închise. Nu era sigur că vreunul dintre cei o sută se aflau în interior. Dacă erau acolo, să-i scoată afară ar fi fost o sarcină pe măsura lui Honious. *Probabil că nu merită.*

Edeard îşi direcţionă televorbirea către o siluetă singuratică, ascunsă pe una dintre aleile laterale pe lângă care trecuseră.

– Ai văzut ceva?

– Opt dintre oamenii mei merg prin Sampalok astăzi, a răspuns Argian. Nu folosesc camuflajul. Nu încă. Asta ar atrage atenţia ta asupra lor.

– De ce sunt aici?

– Am vorbit cu Pitier. Dintre noi toţi, el are opinii mai apropiate de ale mele. Mi-a spus că li s-a cerut să observe, dar să fie pregătiţi.

– Înţeleg. Mulţumesc.

Buate stătea calm pe unul dintre cele două scaune atunci când echipa a ajuns la el. Edeard bătu tare la uşă. Televederea lui l-a examinat cu atenţie în timp ce venea să le deschidă, dar nu avea niciun pistol sau cuţit.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus Buate cu un glas obosit. Ai venit să mă escortezi la curtea financiară?

– Nimic atât de plăcut. Eşti arestat.

– De ce sunt acuzat?

– Suspiciune de extorcare. Intenţionăm să te reţinem în timp ce adunăm şi coroborăm probele.

– Eşti sigur că vrei să faci asta?

– Da.

– Foarte bine. A închis ochii şi a televorbit puternic. Asta e, prieteni. Daţi-i drumul!

Edeard ceru în liniştea oraşului să aducă restul butoaielor cu ulei de Jamolar din tunelul care trecea pe sub strada Zulmal. Acestea au alunecat uşor în spaţiile libere dintre protuberanţele clădirilor, rămânând neobservate în umbra lianelor şi a copacilor, dislocând o parte din gunoiul adunat în jgheaburi. Echipa ieşi din casă, încadrându-l pe Buate. Toate uşile au început să se deschidă de-a lungul străzii Zulmal. Au apărut

bărbați care purtau bâte lungi sau cuțite, ciocane, țepușe, sticle sparte. Edeard i-a ignorat, concentrându-se pe cele cinci butoaie care se materializaseră în partea laterală a casei lui Buate. A treia mână scoase capacul fiecăruia.

– Nu vei reuși să parcurgi nici zece metri, râse Buate.

În fața lor, pe fiecare parte a străzii, oamenii începuseră să se alinieze la marginea drumului. Îi aruncau lui Edeard și echipei lui priviri nervoase, dar se mișcau încet și sigur. Era o mulțime de televorbire între ei.

– Continuați, continuați, erau cuvintele cele mai comune. Continuați să mergeți. Noi suntem sute.

– Dați-vă la o parte, le ordonă Edeard cu voce tare.

O piatră veni rostogolindu-se din cer, aruncată de cineva din spatele gloatei care se umfla. A treia mână a lui Macsen o devie cu ușurință. Buate a început să râdă.

– Nu ești chiar campionul poporului așa cum credeai, nu-i așa, Mergătorule-Pe-Apă?

A treia mână a lui Edeard scoase uleiul din toate cele cinci butoaie, consolidându-l într-un glob uriaș pe care îl trimise drept înainte. Când a ajuns la câțiva metri deasupra capului său a ridicat o mână. Un singur fir de lumină pârâi de la degetul arătător întins. Uleiul s-a aprins cu un vuiet puternic, scuipând globule grase de foc. Edeard îl ghidă până la un metru deasupra străzii, apoi îl trimise cu viteză în fața lui. Oamenii de pe marginea drumului au strigat speriați și s-au dat la o parte. Picături mari de ulei în flăcări se împrăștiau pe stradă, șuierând și fâsâind în urma lor.

– P e aici, i-a spus Edeard politicos unui Buate dintr-odată speriat.

Au început să meargă din nou în josul străzii Zulmal. Mulţimea păstra distanţa acum, uitându-se la mingea de foc cu nelinişte în timp ce Edeard începea să o tragă înapoi.

– N-am apucat să-i mulţumesc fratelui tău drag pentru această idee, i-a spus el lui Buate. A fost una bună.

– Este un drum lung până la Casa Parlamentului, mormăi Buate. Şi nu am ajuns încă acolo.

Îşi folosi televorbirea pentru a emite un flux rapid de instrucţiuni.

Televederea lui Edeard îi arătă oameni în stradă peste tot în Sampalok. Era pregătit pentru asta. Poliţiştii fuseseră instruiţi ca în niciun caz cineva din cartier să nu reuşească să treacă peste vreun pod şi să răspândească tulburările în restul oraşului. Din ceea ce putea percepe, echipele de întărire de la poduri se ţineau bine. Niciuna dintre mulţimile care se formaseră rapid nu reuşea să se apropie de capul vreunui pod. Identifică câţiva dintre cei o sută care conduceau oamenii, împingându-i înainte. Pietre şi sticle au început să fie aruncate şi ghidate telekinetic spre poliţişti. Discuri tăioase spintecau, de asemenea, aerul.

Echipele de arestare nu se descurcau atât de bine precum sperase. Poliţiştii cu cea mai bună televedere fuseseră desemnaţi să-i urmărească pe cei de pe listă şi să orienteze echipele spre ei. Aveau dificultăţi să treacă prin mulţimea ostilă care se îmbulzea pe străzi.

– Problema cu focul, Mergătorule-Pe-Apă, este că nu poate fi cu adevărat controlat cum arde, a spus Buate. Edeard era foarte conştient de cât de repede se consuma mingea de foc de sus. Strada din spatele lor era acum blocată de oameni furioşi care strigau insulte şi injurii. Mai multe grupuri au început să se învârtă pe aleile de pe drumul către Bazinul de Mijloc. Imediat ce a trecut echipa, au venit să se alăture presiunii din spatele lor.

– Edeard, a mârâit Boyd în barbă.

– Ştiţi că ne putem apăra de orice se aruncă în noi, le-a spus Edeard cu calm şi siguranţă prietenilor lui. Singura noastră preocupare reală este să-l ducem pe acest nenorocit într-o celulă.

– Odată aprinsă, o flacără va arde până când nu mai există combustibil, a spus Buate. Mâna lui flutură spre mulţimea din urma lor. Ei nu mai au nevoie de instigatori. Ei ard de ură pentru tine.

Butoaiele ascunse pe alei fuseseră descoperite. Erau scoase şi distruse. Uleiul de Jamolar se ondula pe stradă în faţa echipei. Edeard trimise mingea de foc deasupra acoperişurilor, apoi o sparse într-un halou viu de flăcări. Mulţimea de jos tresări.

Edeard prinse doar un fulger de lumină albă. Uleiul de pe stradă a izbucnit în flăcări. Oamenii au ţipat şi au fugit. Un zid de foc alerga spre echipă.

– La naiba, mormăi Edeard. Îi ceru oraşului să schimbe strada şi uleiul dispăru, aspirat de solul devenit brusc poros. Nori de fum pluteau printre clădiri, risipindu-se în briză. Lui Buate îi căzu maxilarul.

– Ce...

Edeard îi făcu cu ochiul.

– Mergi.

De-a lungul străzii Zulmal, mulțimea păstră o distanță respectuoasă, în timp ce echipa parcurgea restul drumului spre promenada de la Bazinul de Mijloc. Erau peste o sută de polițiști dispuși într-un semicerc larg în jurul piscinei, iar și mai mulți se aflau în spatele podurilor spre Bellis și Parcul Pholas. Mulțimile livide fierbeau la intrarea în fiecare stradă care ducea în Sampalok. Macsen și Boyd l-au predat pe Buate uneia dintre echipele de arestare, cu instrucțiuni să-l ducă la celulele de sub Casa Parlamentului.

– Și acum ce? a întrebat Kanseen, privind la mulțimea batjocoritoare care bloca intrarea în strada Amtol.

– Nu știu, a spus Edeard. Televorbea cu sergenții seniori de la fiecare pod, verificând progresele celorlalte echipe de arestare. Am reușit să punem mâna pe opt dintr-o sută, inclusiv pe Buate. Asta nu va avea efectul scontat.

Aruncă mulțimii de pe stradă o privire îngrijorată.

– Nu vreau să mai trimit pe cineva acolo. Asta chiar ar declanșa lucrurile.

– Dacă stăm aici, am pierdut, a spus Macsen. Vei recunoaște că ei stăpânesc Sampalokul și nu poți face nimic în legătură cu asta.

– Credeam că nu ne pasă dacă se revoltă în Sampalok, a intervenit Boyd.

– Există o mulțime de oameni decenți care locuiesc aici, a spus Edeard. Iar asta este o mulțime foarte

mare. Este la fel la fiecare pod. Nu mi-am dat seama că Buate mai are încă atât de mult control.

– Am putea merge camuflați, a propus Dinlay. Îl înhățăm pe cel mai apropiat de pe listă și îl scoatem repede afară. Cei o sută sunt cheia situației, ei sunt cei care stârnesc oamenii. Să-i luăm unul câte unul.

– S-ar putea să ai dreptate, a spus Edeard.

Dar nu era sigur. Dimensiunea și animozitatea răspunsului îl luaseră prin surprindere. Pe de altă parte, locuitorii din Sampalok fuseseră întotdeauna mai arțăgoși și mai ranchiunoși, și nu era nevoie de prea mult pentru a-i scoate din sărite.

Merse până la grupul de gură cască de la capătul promenadei de lângă Canalul Rutei Comerciale pentru a afla care din cei o sută se afla în apropiere. Înainte de a apuca să vorbească cu cineva, sergentul de la podul de mijloc dinspre High Moat îi comunică prin televorbire că mulțimea se dezlănțuise de-a lungul străzilor, spărgând magazine și ateliere. Jafurile începuseră. Televederea lui Edeard săgetă peste zonă, percepând un potop de furie și de bucurie. Nu era o combinație bună, gândi el în timp ce repera cu televederea un ge-vultur deasupra capului. Vederea pătrunzătoare a genistarului îi releva flăcări și fum peste cinci sau șase clădiri. Când acesta s-a repezit în jos, a putut vedea congregațiile dense îngrămădite în spațiile comerciale. Mărfurile erau scoase pe ușile spulberate pentru a fi trecute în mâinile mulțimii nerăbdătoare. Zeci de copii fugeau, fiecare ținând la piept o parte din pradă.

Gândurile ge-vulturului deveniră agitate. Cineva trăgea de el, forțându-l în jos spre acoperișurile curbate și înclinate din Sampalok. Aripile sale puternice fluturau nebunește în timp ce neliniștea creștea.

Edeard găsi faptul extrem de alarmant. Puțini oameni aveau puterea telekinetică de a ajunge până la un ge-vultur, iar și mai puțini erau înclinați să atace o creatură fără apărare.

Era extrem de dificil să identifice cu televederea o a treia mână, dar Edeard reuși să perceapă banda slabă a forței care se întindea de la pământ. Se concentră pe sursă, un tânăr în vârstă de nu mai mult de cincisprezece ani, care stătea pe bulevardul Entfall, în timp ce mulțimea creștea în jurul lui.

– Încetează, îi ordonă Edeard.

Băiatul a tresărit. A abandonat ge-vulturul și a luat-o la fugă spre cea mai apropiată clădire.

Un sunet de lemn făcut țăndări reverberă pe întreaga promenadă de la Bazinul de Mijloc. Edeard se uită în jur, observând un grup de oameni doborând ușa de la magazinul unui brutar de pe bulevardul Mislore. Uralele au răsunat în timp ce mulțimea se repezea să se servească cu pâine și cu prăjituri proaspete. Strigătele ascuțite ale brutarului și ale familiei sale au fost acoperite rapid. Apoi, a fost atacată băcănia de alături. Un magazin de îmbrăcăminte. O tavernă – în acompaniamentul uralelor puternice. O fierărie. O cafenea. O cizmărie.

– Ce facem, Mergătorule-Pe-Apă? a întrebat sergentul principal de pe promenadă.

Edeard se uită la el fără să știe răspunsul. Apoi veni sunetul ușilor sparte pe strada Zulmal.

– Madona! Se întoarse către sergent. Îi împingem înapoi. Îi scoatem din clădirile acelea.

Sergentul, care era de la secția Vaji, îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Da, domnule.

O echipă de peste cincizeci de polițiști se formă imediat, cu Edeard în frunte. Îi conduse pe bulevardul Mislore. De îndată ce mulțimea îi văzu venind, toată lumea s-a întors și a fugit. O ploaie de proiectile țâșni prin aer către polițiști. Edeard le devie pe toate, rostogolindu-le la pământ în fața lui. Când se uită în josul primei alei laterale, văzu direct în strada Zulmal, unde revolta și jaful erau de și mai mare amploare.. Mai sus, pe bulevardul Mislore, mulțimea distrugea un nou rând de magazine.

– Tu ai făcut asta! a țipat la el o femeie. Ieșea alergând pe o ușă spartă, purtând o rochie lungă, de culoare galbenă, stropită cu sânge. Mâna ei apucă un cuțit lung și îl flutură nebunește. Tu ne-ai distrus, Mergătorule-Pe-Apă. Două sute de ani a trăit familia mea aici, două sute de ani magazinul nostru a prosperat, iar acum am pierdut totul. Să putrezești în Honious, nenorocitule.

Edeard opri avansarea pe bulevardul Mislore. Tot ce făcea era să împingă oamenii în zone care nu fuseseră afectate, oferindu-le noi obiective.

– Madona, ajută-mă, murmură el.

Încă trei sergenți au raportat izbucnirea de revolte. Șase secțiuni din Sampalok erau cuprinse de haos acum.

– Probleme aici, îl informă Dinlay prin televorbire.

Edeard realiza că prietenul său încerca să nu intre în panică.

– Înapoi la promenadă, le-a spus polițiștilor pe care îi conducea.

Când au ajuns acolo, i-au găsit pe protestatarii din strada Zulmal care, încurajați de absența sa, se revărsau pe promenadă, luptându-se cu polițiștii care apărau podul spre Bellis. În spatele lor, jafurile se multiplicau. Violența se împrăștia pe stradă, iar proprietarii obiectivelor asediate se luptau cum puteau mai bine să-și apere familiile. A văzut bâte lovind cu brutalitate.

Mâinile terțe se ciocneau. Apoi, lucrul de care se temea cel mai tare s-a întâmplat: a răsunat un foc de pistol.

Toată lumea de pe promenadă a înghețat, încercând să vadă de unde venise împușcătura. Cu colțul ochiului, Edeard o văzu pe Kanseen căzând. Se afla în fața polițiștilor (desigur). Acum se prăbușise în genunchi, apăsându-și pieptul, respirând cu dificultate.

– Kanseen! urlă Macsen.

Îi împinse din drum pe polițiștii tăcuți pentru a ajunge lângă ea. O cuprinse cu brațele.

– Sunt bine, spuse ea uimită. Sunt bine. Madona! N-am să mă mai plâng niciodată de vestele de dromătase.

Se frecă pe piept, acolo unde lovise glonțul. Macsen scoase un suspin de ușurare și o sărută.

Furios, Edeard păşi în zona liberă dintre poliţişti şi protestatari. Cei din apropierea lui au dat înapoi.

– Împrăştiaţi-vă! urlă Edeard. Duceţi-vă înapoi la casele voastre. S-a terminat.

Pentru o clipă a fost tăcere. Apoi, cineva nevăzut a strigat.

– La naiba cu Mergătorul-Pe-Apă.

Au răsunat două focuri de pistol. Edeard era pregătit pentru ele. Gloanţele atârnau în aer la câteva zeci de centimetri în faţa lui. Avea de gând să facă un spectacol examinându-le, rânjind dispreţuitor. Să-i plesnească pe protestatari cu ideea că era invincibil, că momentul lor de rebeliune se încheiase. Dar a fost un semnal pentru încă o rundă de batjocură.

– Unul dintre ai mei a tras focurile de armă, i-a spus Argian prin televorbire. Privirea lui Edeard se îndreptă spre acoperişul clădirii din capătul străzii Zulmal. Argian era acolo, ghemuit în mijlocul viţei-de-vie abundente înflorite.

– Cine? Unde? a întrebat Edeard.

– Junlie. Se retrage deja.

O grindină de proiectile se dezlănţui din nou.

– Bine, a mârâit Edeard la protestatari. V-am avertizat.

Cei din faţă s-au împiedicat, batjocura şi injuriile lor încetând când i-au văzut determinarea.

Mantia lui Edeard flutură larg, eliberându-i braţele. Făcu o mişcare rotundă largă, cu ochii închişi. Concentrându-se puternic. Nu-şi exercitase cu adevărat puterea telekinetică completă până acum. Nu astfel.

Nu agresiv. În spatele lui, suprafața Bazinul de Mijloc tremura. Jeturi gemene de apă au explodat, ridicate în aer. Crestele lor s-au rotunjit pentru a se orienta peste promenadă, fuzionând direct deasupra lui Edeard. Polițiștii aflați sub fluxul gigantic din aer au icnit, ghemuindu-se de teamă. Edeard rânji fără milă. Direcționă apa direct pe protestatari într-un singur val uriaș. Acesta lovi pământul în fața străzii Zulmal, aruncând în sus un nor imens de spumă. Cea mai mare parte a apei năvăli înainte în stradă, trântind pe toată lumea. Mâinile terțe formau scuturi disperate, îndepărtând spuma fulminantă de gură și de nas. Edeard continuă să trimită apă, stând în picioare nemișcat în timp ce torentul curgea pe deasupra lui. Filișobolanii capturați țipau înspăimântați în timp ce erau propulsați în sus în inundația nenaturală. Valul din față se rostogolea grăbit în josul străzii pe cincizeci de metri – șaptezeci – o sută. Forța și dimensiunea i se reduceau treptat în timp ce fluxuri mai mici se revărsau în jos pe aleile laterale.

Suprafața Bazinului de Mijloc se reducea dramatic în timp ce Edeard continua să-l golească. Apa din canalele de legătură a început să coboare și să alerge să umple depresiunea creată.

Edeard respiră profund să se calmeze, și își coborî încet brațele. Deasupra lui, un jet final de apă se îndreptă în jos, pe stradă.

Nu mai era nicio revoltă. Șuvoaiele se scurgeau mai departe pe alei și în canalele de scurgere. Edeard se uită la sutele de corpuri înmuiate rămase agățate de clădiri

sau unele de altele, zbătându-se ca niște pești eșuați. O mulțime de strănuturi și icnete își trimiteau ecoul de-a lungul zidurilor de viță-de-vie plângătoare. Lumina soarelui strălucea prin fâșiile calme de alto-cumulus, creând un luciu ciudat de frumos pe suprafețele umede.

– V-am spus deja, a rostit Edeard impasibil. Duceți-vă acasă.

Polițiștii s-au deplasat pe strada Zulmal, ajutând oamenii să se ridice în picioare, asigurându-se că erau bine. Membrele rupte erau leziunea cea mai întâlnită. Peste două duzini au fost cărați pe promenadă unde fuseseră chemați medicii. Două arestări au fost făcute când i-au găsit pe doi dintre oamenii de pe lista celor o sută a lui Edeard. În afară de asta, nu au mai existat incriminări. Protestatarii se îndepărtau furișându-se, tremurând în hainele ude. Bulevardul Mislore era la fel de liniștit.

– Ce în numele Madonei se întâmplă acolo? a întrebat Conetabilul-Șef Walsfol prin televorbire direcționată.

Deși telepatia era blândă și precisă, Edeard putea simți furia și teama omului.

– A trebuit să fac ceva, domnule. Protestatarii distrugeau toată strada.

– Este posibil să fi calmat zona în care te afli, dar restul cartierului Sampalok este cuprins de anarhie, la naiba.

– Știu, a răspuns Edeard.

Televederea lui putea vedea mulțimile dezlănțuite pe străzile și aleile din restul cartierului. Fumul se răsucea în aerul dimineții, blocând lumina puternică a soarelui. În loc să le dea o pauză de gândire, acțiunile sale fuseseră, de fapt, un fel de stimulent pentru mulțime.

– Voi merge pe strada Galsard acum, este cea mai apropiată. Apoi voi trece pe la...

– Nu vei face așa ceva, a spus Walsfol. Suntem îngrijorați de faptul că acțiunile tale nu fac decât să inflameze situația. Retrage-te, Mergătorule-Pe-Apă, te vreau înapoi în Jeavons până la prânz. Ordonă tuturor polițiștilor să se retragă în spatele podurilor.

– Dar oamenii sunt răniți, a protestat Edeard.

– Poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a începe această acțiune. M-ai asigurat că perturbarea va fi minimă. Nu știu cine a forțat capii bandelor în Sampalok, dar tot ce a făcut a fost să amplifice tot acest dezastru nenorocit.

Ar fi fost mai rău. Fiecare cartier ar fi ars ca acesta până acum. Probabil. Madona, ce am făcut?

– Da, domnule.

– Primarul crede că vor fi necesare mai multe măsuri directe pentru a sprijini cetățenii aflați în prezent în pericol.

– Ce fel de acțiuni?

– Nu suntem siguri. Consiliul Superior s-a întrunit în sesiune de urgență de douăzeci de minute, dar nimic nu a fost decis.

Edeard privi în jurul promenadei. Un flux de mică adâncime revenea clipocind din strada Zulmal pentru

a se învolbura înapoi în Bazinul de Mijloc. Câțiva medici răspunseseră la apelurile sergenților, deplasându-se de-a lungul șirului de răniți. Novicele Madonei în robele lor albastru cu alb se agitau în jur, ajutând medicii și liniștind pacienții ametiți.

S-a auzit o împușcătură. Toți polițiștii au tresărit, privind automat spre strada Zulmal. Televederea lui Edeard îi percepea inconștient colegii de echipă – așa cum îi învățase Chae cu atât de mult timp în urmă. Gândurile lui Boyd dispăruseră din percepție.

Undeva în apropiere, Kanseen a țipat.

Televederea lui Edeard fulgeră spre locul unde Boyd fusese cu o clipă înainte, lângă una din prăvăliile de pe strada Zulmal. O minte în camera din față strălucea de satisfacție, fără nicio remușcare. Un corp lipsit de viață se afla acolo, dar televederea nu-l putea ajuta pe Edeard să-l identifice. Dar putea distinge tipul de kit pe care îl purta fiecare polițist.

– Madona, nu, șopti el.

În clipa următoare, alerga peste promenadă și în strada Zulmal. Era, desigur, atelierul unui brutar. Potopul de apă năvălise înăuntru prin ușa spartă, creând haos în interior. Rafturile și tejghelele fuseseră răsturnate când curentul puternic se îndreptase către partea din spate. Acesta lovise cuptoarele din bucătării, eliberând nori de abur periculoși, în timp ce stingea focurile. Unul dintre dulapurile grele din față se răsturnase peste un adolescent, țintuindu-l la pământ. Așa îl găsise Boyd, scâncind în agonie, scuipând apă, cu sângele îmbibându-i în hainele acolo unde oasele rupte ale

şoldului îi străpunseseră pielea. Un fiu de brutar sau un scandalagiu, lui Boyd nu-i păsa: băiatul fusese rănit şi avea nevoie de ajutor. Şi Boyd l-a ajutat. Folosindu-şi a treia mână şi o bucată de lemn, s-a ghemuit lângă dulap, ridicându-l.

Când Edeard a năvălit înăuntru, Mirayse era încă în picioare lângă cadavrul lui Boyd, cu pistolul în mână. Hainele îi erau pline de sânge. Pusese ţeava pistolului la câţiva centimetri de spatele capului lui Boyd pentru a trage. Faţa acestuia explodase, împrăştiind sânge peste dulap şi peste bietul băiat de dedesubt, care acum plângea isteric. Mirayse chicoti la poliţiştii care se adunau în prăvălie.

– V-am prins, a spus cu o voce ciudată, cântată. V-am prins. Mi-aţi ucis viaţa. Acum suntem chit.

Dinlay se repezi înainte, cu faţa schimonosită de furie, întinzând a treia mână pentru a-i strânge inima femeii demente. Scutul lui Edeard o protejă.

– Nu! Va fi judecată. Îşi smulse cu a treia mână pistolul. Luaţi-o, i-a spus el lui Urarl. A ridicat apoi fără efort dulapul de pe băiat. Şi chemaţi un doctor aici.

Urarl şi doi poliţişti au scos-o pe Mirayse din prăvălie. După ce au plecat, Argian s-a strecurat înăuntru. Macsen se lăsă în genunchi lângă cadavrul lui Boyd. Întinse mâna ezitând, ca şi cum prietenul său se prefăcea doar. Sângele amestecat cu apă i se îmbiba în pantalonii uniformei. Kanseen îl ţinea pe Dinlay care plângea în hohote, lacrimile curgând din ochii ei în tăcere.

– De ce? a şoptit ea.

Argian ridică pistolul.

– Acesta este modelul nostru preferat. Îi cunoşteau starea de spirit. A fost simplu să-i dea arma şi să-i şoptească unde se afla unul din membrii echipei Mergătorului-Pe-Apă.

Macsen se întoarse mârâind la Argian.

– Stai, a spus Edeard.

I se părea ciudat că se simţea atât de calm. Şocul părea să-i fi încetinit gândurile, ducându-l undeva departe. Era ca şi cum evenimentele din interiorul prăvăliei brutarului aveau loc pe o scenă îndepărtată.

– Ce? gemu Macsen. A murit!

Edeard stătea nemişcat, cercetând cu televederea. Prietenii lui păleau, la fel ca şi zidurile brutăriei. Picăturile din pereţii uzi şi din mobilier loveau podeaua udă cu un sunet ca de clopot. Încetinind. Cenuşiul eclipsa lumea prin care umbla.

În mijlocul acestui univers tăcut şi sumbru, o singură siluetă sclipea. Edeard zâmbi.

– Ai rămas.

– Nu mi-am luat rămas-bun, îi zise sufletul lui Boyd. Aş vrea să spun la revedere. Dar e dificil, Edeard. Ei nu mă pot auzi.

– Ia tot ce ai nevoie, i-a răspuns el, şi îi întinse braţele.

Fantoma lui Boyd îl atinse. Era ca şi cum un vârf de gheaţă i se înfigea în inimă. Gura lui Edeard se deschise într-un O şocat, propria lui viaţă scurgându-se prin punctul de contact. Universul real se grăbi să-l înghită înapoi.

Lui Kanseen i se tăie respirația când forma spectrală a lui Boyd se materializă deasupra propriului cadavru. Edeard gâfâia, chinuindu-se să tragă o gură de aer. Răceala se răspândea prin el. Amorțea.

– Boyd? a întrebat Dinlay.

– Prietenii mei.

Boyd privi în jur la ei cu mărinimie.

– Nu pleca, l-a rugat Kanseen.

– Trebuie să plec. Aud nebuloasele cum mă cheamă. Este foarte frumos. Am așteptat doar ca Edeard să mă observe.

– Și noi avem nevoie de tine.

– Dinlay, vorbește cu Saria pentru mine. Fii bun cu ea, trebuie să fie consolată.

– Promit.

– Kanseen, Macsen, nu vă ascundeți, nu așa. Viața este prea prețioasă ca să pierdeți fie și un singur moment de fericire.

– Eu... Kanseen îi aruncă lui Macsen o privire disperată. Da. Da, ai dreptate.

Boyd îl privi pe Argian.

– Tu, neîncrezătorule. Ai încredere în Edeard, el este mai puternic decât noi toți. Eu pot vedea asta. Pot vedea modul în care interacționează el cu acest univers. Curge după voia lui.

Edeard făcu o grimasă, îndoindu-și genunchii. Răceala devenea de nesuportat.

– Îmi pare rău, Edeard, a spus Boyd. Te-am obosit. Eu sunt un tipar pe care nu-l poți susține.

– Tipar? icni Edeard uimit.

– Da, sigur. Asta este universul nostru, o amintire frumoasă. Există atât de multe tipare pliate în interiorul structurii lui, încât se întind la infinit.

Dădu drumul mâinii lui Edeard și imediat începu să se diminueze. În același moment, le dărui un zâmbet cunoscător.

– Nu mi-am dat seama că orașul este atât de viu, Mergătorule-Pe-Apă. Dar tu știi, nu-i așa? Poți să-i simți visele. Fă-l să te ajute, azi mai mult decât oricând. Nu mai fi atât de timid. E nevoie de mai mult decât de apă ca să rezolvi situația asta. Ai curaj și fii îndrăzneț.

Edeard nu se putea opri din tremurat.

– Voi fi, a promis el.

– Trebuie să crezi că sunt atât de slab pentru că plec, a spus Boyd în timp ce spectrul lui se ridica spre cer, subțiindu-se.

Percepția lui Edeard îl urmă.

– Nu, a spus el.

Apoi a auzit:

– Trebuie să rămânem, el este tot ce avem.

– Ce? a întrebat el.

O senzație de zâmbet apăru din esența lui Boyd.

– Am înțeles. Și a plecat, ridicându-se spre nebuloase.

Kanseen plângea în hohote când au revenit pe strada Zulmal.

– Îmi pare rău, a murmurat ea, ștergându-și ochii cu dosul mâinii. O să-mi revin.

– Chiar vezi sufletele, a spus Argian uluit.

– Da, a răspuns Edeard.

Era incredibil de obosit. Ar fi fost atât de uşor să se aşeze şi să închidă ochii, căutând o clipă de odihnă. La urma urmei, Walsfol îi ordonase să se întoarcă în Jeavons. Nimic din toate astea nu mai erau problema lui.

Da, sigur!

– Ce vrei să faci? a întrebat Macsen.

Edeard îi aruncă o privire disperată.

– Nu ştiu.

– Poporul meu, apelă prin televorbire vocea lui Bise.

Toţi ca unul, echipa se întoarse cu faţa spre conacul Maestrului Cartierului situat în inima Sampalokului. Bise stătea pe acoperiş, îmbrăcat în roba sa fluidă violet, cu gluga îmblănită aruncată peste umărul stâng. Îşi ţinea braţele întinse într-un gest de binecuvântare pentru vasta sa audienţă.

– Eu vorbesc în numele tuturor celor din Sampalok, al celor ale căror familii au fost aici de generaţii şi al nou-veniţilor, care caută refugiu în faţa persecuţiilor Mergătorului-Pe-Apă.

Edeard se înfrână imediat.

– Nu spune nimic, ordonă Kanseen cu asprime. O dispută în public te va face să pari mărunt.

– Nu luptaţi între voi, a zis Bise încet. Inamicul este afară, iar acest conflict nu face decât să-l întărească. Chiar acum forţele care se tem de libertăţile voastre se adună în High Moat. Eu vă îndemn să staţi ferm împotriva lor. Rezistaţi, nu-i lăsaţi să vă ia căminul, ultimul loc în acest oraş în care sunteţi nişte oameni independenţi, aşa cum a promis Rah. Ofer familiilor

adăpost între zidurile conacului meu. Aici vor fi în siguranţă în timp ce luptă pentru a-şi dobândi libertatea împotriva opresiunii abătute peste noi toţi de Mergătorul-Pe-Apă. Avem puţin timp acum. Ascultaţi-i pe cei care umblă printre voi şi vorbesc sub autoritatea mea. Rezistaţi invaziei celor care caută să vă alunge din acest oraş, să vă ia dreptul vostru din naştere.

Bise le dărui un zâmbet umil şi intră în turn.

– Ce, pe Honious, a fost asta? a întrebat Dinlay. Un fel de cascadorie electorală?

– Habar n-am, mormăi Edeard la fel de confuz. Îi aruncă lui Argian o privire întrebătoare. Oare chiar ar putea fi el şeful suprem al bandelor?

– Nu, a spus Argian. Nu este aşa. Cei din familia Diroals au legături puternice cu bandele. Profită când competitorii lor în afaceri sunt slăbiţi, dar Bise este suficient de inteligent pentru a păstra distanţa. Asta este cu totul altceva.

– Oh, Madona, gemu Kanseen. Era cu faţa spre nord, cu ochii închişi şi cu televederea la distanţă. Vine miliţia.

– Ce? întrebă uimit Edeard.

– Miliţia. Un întreg regiment, după cum arată. Vine peste High Moat.

Televederii lui Edeard îi luă doar o secundă pentru a găsi lungul şir de oameni care mărşăluiau pe lângă îngrăditurile caravanelor.

– Ce au de gând să facă? Poliţiştii îi ţin pe protestatari în Sampalok, nu pot trece peste poduri.

– Legea şi ordinea nu mai acţionează acum în interiorul Makkathranului, a spus Macsen pe un ton alb. Dacă ai fi primar, ce ai simţi în legătură cu asta? Miliţia nu vine să consolideze podurile, ci să oprească revoltele.

– Cum? a întrebat Edeard. Asta nu intră în sarcinile miliţiei. Poliţiştii sunt mult mai bine pregătiţi pentru a împrăştia mulţimile.

– Sunt înarmaţi, a spus Kanseen calmă.

O răceală asemănătoare cu cea simţită de Edeard la atingerea lui Boyd îl cuprinse din nou. Dintre toţi poliţiştii pe care îi organizase să ajute astăzi, doar sergenţii şi caporalii erau autorizaţi să poarte revolvere. Dar oamenii de pe străzi...

– Şi Bise tocmai le-a spus să reziste invadatorilor, a spus Dinlay.

– Trebuie opriţi, a zis Edeard. Miliţia nu poate trage în civili, chiar dacă aceştia încalcă legea.

– Oamenii din gloată sunt înarmaţi, a intervenit Argian. S-ar putea să se tragă în miliţie mai întâi. Asta ar fi... convenabil.

– Oamenii tăi te vor asculta? Poţi să-i faci să oprească asta?

– Nu se poate face prea mult pe străzi, a spus Argian. Voi încerca să vorbesc cu cei din grupul meu care patrulează azi în Sampalok. Dar Motluk şi ai lui sunt cei care deţin de fapt puterea.

– Vorbeşte cu el, i-a cerut Edeard. Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva.

– Voi face tot ce pot.

Argian s-a întors şi a pornit-o de-a lungul străzii.

– Cu mine, le-a spus Edeard celorlalți. Trebuie să ajungem la High Moat și să oprim asta.

A început să alerge înapoi pe promenadă, cu televederea măturând înainte.

– Madona să-i blesteme, unde sunt toate gondolele, de ce nu sunt niciodată aproape atunci când ai nevoie de una?

– Ai de gând să-i oferi miliției o baie bună? a întrebat Dinlay plin de speranță.

– Tot ce este nevoie. Cea mai apropiată gondolă pe care o putea simți Edeard era pe Canalul Liliacului, îndreptându-se spre Marele Canal Principal.

Ar lua prea mult timp. Stătea în mijlocul promenadei de la Bazinul de Mijloc, răsucindu-se pe loc, devorat de nehotărâre. Sprijinul pe care i-l dăduse lui Boyd îl lăsase cu dureri și slăbit și știa că nu va avea puterea de a mai face multe cascadorii cum fusese cea cu potopul, mai ales dacă ar fi trebuit să alerge mai întâi pe toată lungimea Sampalokului pentru a ajunge la podul de la High Moat.

– La naiba. Își trimise televederea direct în Palatul Orchard, găsindu-l pe primar în camera Consiliului Superior. Domnule, vă rog, trebuie să vă vorbesc.

– Mergătorule-Pe-Apă. Tonul primarului era rece. Singurul motiv pentru care mai ești încă în acest oraș este ca să poți depune mărturie în fața comisiei pe care am înființat-o ca să cerceteze evenimentele de astăzi și să stabilească cine este de vină. După aceea, nu am nicio îndoială că Marele Consiliu va adopta o lege specială de exil, numele tău fiind singurul pe listă.

– Domnule, vă rog, trebuie retrageți miliția.

– Pe Madona, ce opțiune mi-ai lăsat? Makkathranul nu a văzut astfel de tulburări de peste o mie de ani. Și totul a fost ideea ta. Arestarea celor o sută de răufăcători ar fi trebuit să pună capăt haosului. Dar nu ai făcut decât să provoci ultragiu și oroare. Oamenii, oamenii cumsecade din Sampalok – și sunt mulți, contrar propagandei tale –, se confruntă cu o brutalitate de nedescris în mâinile unei gloate sălbatice. O gloată pe care tu ai stârnit-o. Eu sunt primarul, și nu voi lăsa lucrurile așa. Trebuie să le opresc.

– Lăsați-mă să le opresc eu, domnule. Pot folosi din nou apa asupra lor. De câte ori e nevoie. De zece ori, dacă trebuie. Vă rog, nu puteți lăsa miliția să tragă în oameni.

– Din moment ce este atât de evident că ți-e foarte greu să înțelegi, ți-o voi spune în termeni simpli. Trebuie să pleci imediat din Sampalok. Ofițerii miliției nu sunt sălbatici, se vor ocupa de acest lucru în mod rapid și profesionist. Nu înțelegi? Dacă nu te supui în clipa asta, îi voi cere lui Walsfol un ordin de arestare pe numele tău. Nici chiar tu nu poți rezista în fața a o sută de polițiști o dată.

– Da, domnule, a spus Edeard.

Gâtul îi era ciudat de uscat, făcându-l să înghită cu greu.

– Deci, ce facem? a întrebat Dinlay.

Edeard se uită în jur. Echipa încă aștepta cuvântul lui. *Și uite unde ne-au adus ideile mele. Dar eu știu că*

ceea ce fac este drept. Știu că este. Politicienii și familiile răstălmăcesc totul. Zâmbi încruntat la prietenii lui.

– Facem exact ceea ce mi-a spus Boyd: vom fi îndrăzneți. Sunteți cu mine?

Macsen afișă o expresie îndurerată.

– De ce mai întrebi?

Câțiva polițiști se îndreptau spre ei, conduși de un sergent foarte stânjenit. Edeard își flutură mâna cu insolență spre ei.

– Cred că tocmai am încetat să mai fim polițiști.

– Oh, Honious, gemu Kanseen.

– Acum chiar va trebui să mă țineți de mâini, le-a spus Edeard, savurând dintr-odată ceea ce era pe cale să facă.

Prietenii lui i-au simțit noua stare de spirit și au zâmbit. Așa că s-au ținut de mână, toți patru stând împreună în mijlocul promenadei. În plină zi, cu o sută de polițiști uitându-se la ei și mii de priviri prin televedere peste ei, au trecut prin suprafață solidă, continuând să râdă sfidător.

Macsen a fost cel care a strigat cel mai tare în timp ce treceau prin tunelul luminos ca și cum cădeau pe Querencia direct din nebuloase.

– Edeard, ce faci? îl întrebă televorbirea lui Finitan atunci când s-au materializat într-o alee pustie, nu departe de podul de peste Canalul Norilor.

– Trebuie să opresc miliția, domnule, a răspuns Edeard, impresionat de cât de repede îl găsise Marele Maestru.

Apoi a văzut un ge-câine la celălalt capăt al aleii.

– Ascultă-mă, Edeard, nu folosi forța împotriva miliției. Nu ai aprobarea tuturor ofițerilor lor, iar Owain le-a dat mână liberă să se ocupe de protestatari.

– De ce? a întrebat Edeard. De ce face asta?

– Așa cum poate vedea orașul, el curăță mizeria creată de tine, a răspuns Finitan cu o oboseală infinită. Procedând astfel, el te uzurpă, ca putere de lege și ordine în Makkathran, și în același timp distruge și bandele. Când oamenii vor fi uciși, indiferent de numărul lor, orașul te va învinui pe tine. Și din acest motiv, vor vota pentru el la toate alegerile în următoarea sută de ani.

– Totul este despre *voturi?*

– Nu, Edeard, așa cum ți-am spus chiar de la început, este vorba de politică. Întotdeauna. Cei de la putere nu sunt ușor de îndepărtat. În mod sigur nu cu bune intenții.

– Dar cu Bise ce este? Le oferă oamenilor adăpost în conacul lui în timp ce protestatarii sfidează miliția. Nu face decât să înrăutățească lucrurile.

– Bise este un sacrificiu pe care Owain este pregătit să-l facă. Au fost aliați în cadrul Consiliului până în această dimineață. Fiecare a vrut să obțină credit pentru înfrângerea ta. Bise a subestimat determinarea lui Owain. Este o separare pe care primarul a jucat-o perfect. Vorbește deja în Consiliu despre judecarea

lui Bise pentru complicitate și există destule rude de-ale acestuia care vor încerca să beneficieze de șansa de a prelua stăpânirea asupra cartierului, dacă el va fi exclus. Tot ce poate face Bise este să reziste, în speranța că va îngreuna lucrurile pentru Owain.

– Credeți că va reuși?

– Nu am nicio idee. Ar putea încă ajunge la un acord înainte de a se atinge punctul fără întoarcere. Indiferent dacă îl încheie sau nu, nimeni nu va vota pentru mine, nu după ziua de azi, probabil că nici eu însumi. Mă gândesc serios să-i ofer lui Owain susținerea mea, încercând astfel să mai salvez o parte din influența mea politică. Eventual, dacă lucrez cu el, aș putea juca rolul de moderator.

– Nu, nu puteți face asta.

– Trebuie să acceptăm realitatea, Edeard. Adună orașul în spatele lui la fel cum am sperat și noi s-o facem.

– Făcând să moară oameni! Există agenți ai familiilor amestecați în mulțime, gata să amplifice conflictul cu miliția.

– Atunci, Madona trebuie să facă un miracol, pentru că nu văd nicio altă cale de ieșire din această situație. Suntem presați din toate părțile. Iar tu, curajosul meu prieten, vei fi pierdut tot ce ai realizat.

– Asta nu se poate întâmpla.

– S-a întâmplat deja. Te voi proteja cât pot de bine, dar mă îndoiesc că îți va fi de mare folos mâine.

Edeard își lăsă bărbia în piept, după ce încheie televorbirea cu Marele Maestru.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Dinlay.

– Suntem pe cont propriu, le-a spus Edeard. Owain a câştigat. Tocmai ne-a măturat pe toţi din drum, de parcă nici nu am exista.

– Dar noi existăm, a spus Macsen imperativ. Eu sunt aici cu tine ca să te ajut să împiedici miliţia să ucidă oameni. Hai să mergem s-o facem.

Televederea lui Edeard observă primul şir de miliţieni trecând peste podul din High Moat.

– Bine, a spus el, fără convingere. O ultimă încercare.

Au fost observaţi de îndată ce au început să se îndrepte spre pod. Mii de priviri prin televedere s-au aşezat pe ei. Tot mai mulţi oameni îşi orientau atenţia spre ei pe măsură ce vestea se răspândea în fiecare cartier. Greutatea acesteia era ca aerul umed şi cald dintr-o zi de vară, apăsându-i pe cei patru prieteni în timp ce înaintau. Nimic altceva nu se întâmpla în oraş, toată lumea urmărind evenimentele din Sampalok. Un baraj mare de huiduieli şi insulte televorbite căzu peste ei. Edeard le bloca pe toate, încercând să se gândească ce să facă.

Un miracol de la Madona, asta a spus Finitan că ne trebuie. Şi are dreptate. Dar Madona nu a făcut decât un singur miracol real aici, în oraş: biserica ei. Mă întreb... Asta ar fi mai îndrăzneţ decât şi-a închipuit Boyd.

Podul central peste Canalul Norilor de la High Moat era un arc mic de substanţă a oraşului, mărginit de stâlpi de smarald ascuţiţi cu caneluri portocalii spiralând în afară. Acesta dădea într-o piaţetă unde copacii-spalier înalţi fructiferi crescuseră pe părţile laterale ale fiecărei clădiri, acoperind pereţii arcuiţi

cu rânduri groase de flori. Aromele uşoare de piersici şi prune erau acum copleşite de fumul acru ce pufăia din baricade. Atât strada Burfol, cât şi aleea Jankal care duceau în inima Sampalokului erau blocate de mormane de mobilier cărora mulţimile îi dăduseră foc. În spatele lor, prăvăliile şi atelierele fuseseră toate jefuite. Edeard şi prietenii săi i-au văzut pe câţiva dintre cei ale căror nume se aflau pe lista de o sută deplasându-se în mulţimea încrezătoare, felicitând prieteni, mormăind instrucţiuni. Au văzut, de asemenea, numeroase pistoale purtate în mod deschis. În interiorul clădirilor, povestea era tristă. Negustorii şi comercianţii răniţi îşi îngrijeau rănile, în timp ce familiile lor urmăreau carnavalul triumfalist de afară cu gânduri triste şi o mare de furie reprimată.

Edeard îşi întinse gândurile spre Kristabel.

– Poţi să simţi toate astea? a întrebat el.

– Da, iubirea mea. Toată lumea din oraş se uită spre Sampalok acum. Nimeni nu poate să creadă că a fost adusă miliţia. Tata se teme de ce-i mai rău, dar există atât de puţine voci din cadrul Consiliului care vor îndrăzni să se opună primarului. Oh, Edeard, ce mizerie, şi e vina mea.

– Nu.

– Ba da, a insistat ea. A fost ideea mea să-i grupezi pe toţi în Sampalok, şi uite cât de mulţi oameni cumsecade au avut de suferit deja.

– A fost o idee bună, imaginează-ţi acest lucru replicat în fiecare cartier. Asta e ceea ce s-ar fi întâmplat.

– Oare? Acum nu mai ştiu.

– Responsabilitatea este doar a mea. Kristabel, va trebui, probabil, să părăsesc oraşul în curând. Asta dacă nu ajung în mina Trampello.

– Eu te voi însoţi, ştii asta. Oriunde te duci.

– Nu, draga mea, tu vei fi Stăpâna Haxpenului.

– Nu cred că vreau să fiu, nu şi dacă va fi un Haxpen sub conducerea lui Owain cu politica lui pentru O Singură Naţiune.

– Hai să nu luăm nicio decizie până mâine, în niciun caz cu spiritele încinse.

– Cum spui tu. Nu este nimic cu care să te pot ajuta? Te rog. Vreau să fiu acolo cu tine.

– Nu. Dar există o mulţime de oameni răniţi deja. Au nevoie de medici.

– Mă voi ocupa eu de asta, voi vorbi cu Marele Maestru al Breslei Medicilor. Cel puţin el nu este aliatul lui Owain.

– Bine, atunci.

Aleea dădea în calea Canalul Norilor, puţin înainte de pod. Poliţiştii stăteau de-o parte şi de alta, uitându-se neputincioşi cum regimentul de miliţie mărşăluia peste el. Soldaţii soseau încă de la High Moat, formând în piaţă rânduri ordonate. Cu excepţia unui pluton care se aliniase în patru rânduri în adâncime pe întreaga cale. Douăzeci şi opt de pistoale îl vizau pe Edeard în timp ce se apropia.

– Aş vrea să vorbesc cu locotenentul, a spus el.

Rândul din faţă s-a despărţit pentru a-l lăsa pe locotenent să treacă. Era înalt, apropiindu-se de patruzeci de ani, cu părul blond ondulat sub chipiul negru.

Fiecare buton de alamă strălucea puternic pe tunica sa verde cu safir. O sabie lungă era prinsă de centura albă.

Edeard își ținea mintea bine protejată, deși nu avea prea multe speranțe. Locotenentul era la fel ca oricare ofițer stupid din miliție, un aristocrat tânăr care se califica pentru funcție doar din pricina aroganței sale infinite. Ar fi dorit ca măcar o dată să fie unul cu o scânteie de inteligență și de independență.

– Mergătorule-Pe-Apă, zise ofițerul, înclinându-și capul. Sunt locotenentul Eustace. Eu sunt șeful aici și am ordine stricte de la colonelul meu să nu te las să treci.

Numele îi era oarecum familiar lui Edeard, dar nu era sigur că îl mai văzuse vreodată până atunci.

– Dacă ordinele dumitale sunt să oprești protestatarii, atunci pot face eu asta. Am făcut-o deja la Bazinul de Mijloc.

– Fapt care a agitat mulțimile în altă parte, a replicat locotenentul Eustace. Ești o amenințare, Mergătorule-Pe-Apă. Cu cât părăsești mai repede acest oraș, cu atât mai bine.

– Oamenii vor fi foarte grav răniți, a spus Edeard. Cu siguranță îți dai seama de asta. Nu pot permite ca această situație să escaladeze și miliția să tragă asupra mulțimii. Polițiștii sunt suficienți pentru a se ocupa de acest lucru.

– Grija ta bruscă pentru elementele criminale este emoționantă. Cine și-a petrecut ultimul an provocându-le?

– Te rog, lasă-mă să încerc. Ţi-o cer ca de la bărbat la bărbat, ce ai de pierdut? Dacă îi liniştesc, colonelul te va lăuda pentru iniţiativa dumitale. Dacă nu reuşesc, atunci nu trebuie decât să execuţi ordinul primit.

– De la bărbat la bărbat, nu-i aşa?

Edeard dădu din cap. Era ceva în neregulă aici, faţa locotenentului era complet lipsită de expresie.

– Avem o vorbă aici în Makkathran, a spus Eustace. Una pe care un băiat de la ţară, probabil, nu o cunoaşte. Nu te pişa în canale, nu ştii niciodată când va trebui să bei apă din ele.

Cu o mişcare languroasă, îşi flutură mâna stângă în semn de concediere. Edeard văzu inelul de argint de pe al treilea deget şi nu putu împiedica un geamăt de disperare să-i scape de pe buze. Era în formă de viţă-de-vie, cu un singur rubin pe creastă.

Logodnicul lui Jessile.

– Destul, a spus scurt locotenentul Eustace răsucindu-se. Fă încă un pas spre pod, Mergătorule-Pe-Apă, şi vom afla de cât de multe gloanţe vă puteţi apăra tu şi echipa ta. Acum întoarce-te dracului în balega infectă de unde ai venit.

– Lasă-l, se repezi Dinlay în timp ce plutonul îşi închidea din nou rândurile. Ocoleşte-i pur şi simplu, foloseşte camuflajul. El nu este o problemă. Putem ajunge în piaţă cu uşurinţă.

Edeard privi dincolo de plutonul de feţe dure care îl ţineau în vizor, uitându-se la camarazii lor, care încă se adunau în piaţă. O burniţă blândă de petale de flori cădea în jurul lor ca o zăpadă roz şi uscată.

– Nu pot lupta cu ambele părți, a spus el.

– Atunci împrăștie-i, aruncă pe ei un munte de apă, a zis Macsen. Orice i-ar putea opri să tragă.

– Nu sunt sigur că e de ajuns aici, a spus Edeard, uitându-se nefericit la Canalul Norilor.

– Aer atunci, a spus Kanseen. Poți folosi aerul? Poți să-i lovești cu un uragan?

– Ei bine, probabil că da.

Deodată, a răsunat un foc de pistol. Toți patru s-au dat instinctiv înapoi la auzul teribilului sunet distinctiv. Cei din pluton se uitau peste umăr, devenind periculos de stresați.

– Oh, la naiba cu ăștia, mormăi Edeard. Nu avem timp.

Atunci s-a auzit o altă împușcătură. Edeard trase o coloană enormă de apă din canalul de lângă pluton.

– Milițieni, la țintă, s-a strigat în depărtare.

Locotenentul Eustace se feri de apa care începea să se curbeze peste drumul de lângă canal. Plutonul începu să-și împletească a treia mână pentru a o respinge. Edeard lăsă greutatea enormă să cadă liber.

– Foc!

Aerul tună cu puterea a două sute cincizeci de revolvere care trăgeau împreună de pe strada Burfol și aleea Jankal.

– Nu, a strigat Edeard îngrozit.

Cascada lui trânti la pământ o duzină de membri ai plutonului, toți încercând să se agațe de ceva în timp ce alunecau peste margine, în canal.

– Foc!

O a doua salvă răsună.

– Țineți-i departe de mine, le-a spus Edeard prietenilor lui.

Macsen și Dinlay au început imediat să-i hărțuiască pe soldații care căzuseră în Canalul Norilor. A treia mână a lui Kanseen smulse revolverele celor care avuseseră prezența de spirit să-l ia la țintă pe Mergătorul-Pe-Apă.

Sus, deasupra străzii Burfol, un cilindru lat de aer începu să se rotească. Poveștile despre tornade fuseseră unele dintre favoritele lui Edeard în copilărie, înainte de culcare. Regretase întotdeauna faptul că nu văzuse fenomenul cu propriii ochi. Acum, răsucea una cum se pricepea mai bine.

Aerul se îngroșă, întunecându-se, în timp ce scotea un țipăt torturat. Un deget rotitor își făcea drum din partea de jos, îndreptându-se spre piață.

Unul dintre membrii plutonului reuși să tragă un foc în Edeard. Dinlay îl observă, și împinse în lateral cu a treia mână brațul înarmat al soldatului. Glonțul a trecut pe lângă țintă, iar Dinlay l-a doborât fizic pe individ la pământ. Locotenentul Eustace sări pe Dinlay, toți trei alunecând pe cărarea umedă, începând să se lovească. Un alt soldat sări și el deasupra.

Fiecare petală de floare din piață se ridică în aer, formând un nor solid și roz care trecea peste acoperișurile din jur. Tornada atinse grămada de mobilier aprins care bloca strada Burfol. Resturile în flăcări se ridicau fără efort în aer, spiralând rotund și rotund în coloana care se răsucea mugind. La două sute de metri

deasupra oraşului, bucăţile s-au eliberat din coloana de vânt, ţâşnind în lateral. Miliţieni şi protestatari deopotrivă fugeau să-şi salveze viaţa, în timp ce scaune grele şi bănci şi mese arzânde au început să cadă rapid în jos.

Doi soldaţi au sărit pe Kanseen. Ea pivotă în timp ce o trăgeau, plonjând împreună cu unul dintre ei peste marginea canalului, sub apă.

Edeard mută vârful tornadei pe pământ şi îl îndreptă spre baricada din aleea Jankal. În timp ce o coloană de resturi aprinse cobora, o alta ţâşnea în sus.

Locotenentul Eustace reuşi să iasă din grămada care-l ţintuia pe Dinlay la pământ. Macsen îl înfruntă, cu un zâmbet sălbatic pe faţă.

– Nu ştiu de ce eşti atât de supărat. Tot dormitorul nostru a fost de acord că nu-i bună de nimic în pat.

Eustace mugi de furie în timp ce se repezea la Macsen.

Cu câteva clipe înainte de a-şi pierde toată puterea, Edeard dădu drumul aerului pe care îl modelase. În faţa lui, cei trei soldaţi rămaşi din pluton se grupau în timp ce Macsen şi Eustace se luptau zvârcolindu-se ca nişte şerpi pe drumul lunecos.

– Du-te, i-a strigat Macsen.

Edeard merse înainte, cu pelerina ondulându-se în spatele lui. Tremurând, soldaţii au tras câteva focuri pe care Mergătorul-Pe-Apă nici măcar nu a părut să le observe. Proiectilele s-au aplatizat de pereţii unei

case de pe malul canalului în timp ce trecea pe lângă ei, rigizi într-o aşteptare înfricoşată.

Când Edeard a ajuns în piaţă, regimentul începea să se regrupeze. Mai mulţi ofiţeri strigau la el provocându-l, dar îi ignoră. Ordinele erau strigate şi televorbite, în încercarea de a reface rândurile şi de a lua la fugă silueta cu mantia neagră fluturând în spate. O ploaie de petale mici cădea încet pe pământ.

Edeard stătea în capul străzii Burfol, văzând cum oamenii se uitau timid de după uşile şi din aleile unde se adăpostiseră pentru a evita ploaia de mobilă aprinsă.

– Mişcaţi-vă! a strigat la ei. Dacă staţi aici miliţia vă va ucide, iar dacă vă prind eu, va fi chiar mai rău pentru sufletul vostru.

Au luat-o la fugă. Doar câţiva la început. Apoi Mergătorul-Pe-Apă a început să avanseze pe stradă. Şi-a ridicat braţul şi din degetele lui s-au format fulgere pe care le direcţionară către ramurile dezgolite ale copacilor-spalier. Totul s-a transformat într-o debandadă. Zeci de oameni se aruncau înainte ca să se pună la adăpost de personajul teribil de care se temeau cel mai mult. Televederea îi arăta oameni în mişcare peste tot în Sampalok. Mulţimile, care cu câteva minute înainte erau sigure de dominaţia lor asupra străzii, dădeau acum năvală spre ultimul lor refugiu: conacul lui Bise. Edeard aproape se poticni când ajunse în dreptul primului cadavru. Era o femeie care încasase trei gloanţe. Petale mici alunecau în jos, aşezându-i-se pe hainele însângerate. Televederea lui examină zona din jur şi îi găsi sufletul plutind deasupra cadavrului.

– Îmi pare rău, a spus. Ar fi trebuit să fiu mai rapid.

Fața ei spectrală se uita descurajată la el.

– Băieții mei, ce zici de băieții mei? Sunt atât de tineri.

– Vom avea grijă de ei, îți promit.

– Vreau să-i văd înainte să plec, a spus ea, și începu să plutească spre o alee din apropiere. Îi simt lângă mine. O ultimă privire, ca să fiu sigură.

Edeard făcu o grimasă și își continuă drumul. În total, a numărat cincisprezece morți și mai mult de douăzeci șchiopătând în fața lui, strângându-și rănile din care curgea sângele. Își direcționă televorbirea spre ei, șoptindu-le că ar trebui să o ia pe aleile laterale unde vor veni medicii. Unii l-au ascultat, opt nu au făcut-o. Televorbirea lui Owain l-a găsit când era la jumătatea străzii Burfol.

– Nu știu ce crezi că poți realiza cu asta. Dă-te la o parte și lasă miliția să-și facă treaba cu gunoiul ăsta. Voi cere comisiei să fie indulgentă cu rolul pe care l-ai jucat azi.

– Miracolul Madonei, a răspuns Edeard, fără să-i pese că restul orașului îi putea simți televorbirea.

– Poftim?

– Madona a făcut un miracol în Makkathran o dată, și eu am de gând să-l repet astăzi.

– Tu ești dincolo de mântuire, Mergătorule-Pe-Apă.

– Atunci, lasă-mă în pace.

– Nu pot face asta.

Ecoul răsună pe stradă purtând ordinul:

– Regiment, înainte marș.

– Vrei să pariezi? murmură Edeard în șoaptă, apoi continuă: Boyd, sper că te uiți la asta. Este ideea ta, pe Madona.

Își încetini ușor mersul, asigurându-se că cei care fugeau spre conac vor avea timp să ajungă acolo înaintea lui. În spatele său, regimentul presa pe stradă în jos. Își potriviseră ritmul cu al lui, menținând perfect distanța. Asta îl făcu să zâmbească.

– Edeard, i se adresă doar lui televorbirea coplesitor de precisă a Salranei. Ce ai devenit?

– Sunt ceea ce am fost întotdeauna.

– Puterea, da, dar această aroganță... asta este ceva nou.

– Nu mi-au dat de ales.

– Edeard, acționezi împotriva voinței întregului oraș. Oprește-te.

– La sfârșitul acestei zile, bandele trebuie să fie distruse și alungate. Nimic altceva nu contează.

– Ceea ce faci este greșit. Afirmi că-ți asumi toată responsabilitatea. Abuzezi de darurile tale ca să sfidezi Consiliul.

– Cu mult timp în urmă, Rah și-a folosit puterea pentru a dărui oamenilor un sanctuar în fața haosului. Nu pot face nimic mai puțin cu darul meu, cu puterea mea. Să dau greș acum ar însemna să trădez tot ce a întemeiat el, tot ce a dăruit acestei lumi.

– Să nu îndrăznești să-l invoci pe Rah. Tu nu ești Rah.

– Știu. Dar nu voi lăsa moștenirea lui minunată să se ofilească și să moară. Ăsta sunt eu. Acceptă asta.

– Mă voi ruga la Madona pentru lumina care a fost odată sufletul tău frumos.

Edeard scrâșni din dinți. Își îndepărtă atenția de prietena sa din copilărie. *N-o pot lăsa să mă distragă. N-o voi lăsa! Și nu toată lumea se îndoiește de mine.*

Ca și cum ar fi căutat să contrabalanseze cumplita neîncredere a Salranei în el, Edeard își direcționă televorbirea către Felax, care era încă pe promenada de la Bazinul de Mijloc.

– Aș avea nevoie de ceva ajutor.

– Da, domnule, a răspuns Felax cu mândrie. Bineînțeles că vă voi ajuta.

Încrederea neabătută a băiatului îl făcu să simtă stânjenit.

– Vreau ca tu și alții pe care te poți baza să alergați la sergenții care sunt la comandă la fiecare pod. Spune-le că Mergătorul-Pe-Apă are nevoie ca echipele de televăzători să-i țină sub supraveghere pe cei o sută și, în plus, să găsească cât mai mulți dintre cei trecuți pe mandatele de excludere. Cât de mulți pot. De asemenea, dacă lucrurile merg cum trebuie, am nevoie ca echipele de arestare să se regrupeze. Vor trebui să-și asume sarcini de escortă.

– Da, domnule. Voi face asta imediat. Dar, domnule, eu vreau să vă ajut, vreau să fiu acolo cu dumneavoastră.

– Asta este cu adevărat ceea ce am nevoie. Dacă faci asta pentru mine, încă mai putem să răsturnăm situația în favoarea noastră azi.

– Am știut eu c-o s-o faceți, domnule. *Am știut.*

Edeard era la o sută de metri de capătul străzii Burfol. Putea vedea marea piață deschisă din jurul conacului lui Bise. Fântânile încă jucau în bazine, oferind singura mișcare pe toată întinderea. În spatele lor, porțile legate în fier din zidul înalt se deschideau larg.

Păși în piață și se uită în sus la conacul circular. Peste o sută de oameni se aflau de-a lungul părții de sus a crenelurilor de pe zidul exterior. Atât cât îi putea arăta televederea, toți erau înarmați. Fiecare pistol era îndreptat spre el.

În spatele lor, turnul de șapte etaje forma o siluetă mândră pe cerul pătat de rugurile de fum. Zidurile sale erau un mozaic de verde și galben, fiecare nivel de o nuanță mai deschisă decât precedentul. Ultimul etaj era aproape alb. Bise stătea pe acoperiș, cu splendidele lui robe de ceremonie fluturând în vântul blând. Televorbirea îi răsună, suficient de puternic pentru a atinge mai mult de jumătate din oraș.

– Nu ai nicio autoritate aici, Mergătorule-Pe-Apă. Maestrul Cartierului are stăpânirea deplină între propriile sale ziduri. Părăsește acest loc.

Edeard era extrem de tentat să răspundă cu un singur gest din mână. În schimb, a spus:

– Stai acolo, te rog. Trebuie să rezolv cu miliția întâi.

Se întoarse cu spatele la conac. Câteva focuri au fost trase spre el. Devie gloanțele cu ușurință. Comenzi încinse curgeau de-a lungul meterezelor, dar nimeni nu a tras din nou.

Edeard așteptă cu răbdare, cu televederea întregului oraș direcționată spre el. Se simțea ridicol de

obraznic, şi savura senzaţia cu fiecare secundă care trecea.

Da, acest lucru chiar este îndrăzneţ!

Regimentul de miliţie ajunse la capătul străzii Burfol şi se opri. Primele trei rânduri au luat imediat în obiectiv silueta singuratică din mijlocul pieţei, a cărei pelerină atârna într-o nemişcare nefirească. Fântânile clipoceau mai departe voios pe fiecare parte a acesteia.

– Căpitane Larose, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Mă bucur că eşti dumneata. Eşti un om integru.

Căpitanul a făcut un pas înainte şi a salutat din cap politicos.

– Ca şi tine, Mergătorule-Pe-Apă. Te rog să te dai la o parte astfel încât să ne putem îndeplini ordinele emise de autoritatea juridică a oraşului.

– Care sunt aceste ordine?

– Trebuie să arestăm răufăcătorii care se ascund în interiorul conacului Maestrului Cartierului.

– Sunt puternic înarmaţi.

– Aşa cum suntem şi noi.

– Da, dar eu nu voi permite vărsări de sânge la scara pe care o implică ordinele primite. Nu în oraşul meu. Mă voi ocupa de Bise şi de cei pe care îi adăposteşte, ai cuvântul meu. Edeard se roti într-un cerc complet, televorbirea lui devenind tot mai puternică. Toată lumea are cuvântul meu.

– Din păcate, după ziua de azi, cuvântul tău nu mai este de ajuns, a spus căpitanul Larose. Dă-te la

o parte, Mergătorule-Pe-Apă, sau voi fi forțat să le ordon oamenilor mei să te împuște.

Edeard îi zâmbi căpitanului.

– Și, mai exact, cum vor face asta de acolo de sus? întrebă el și îi ceru orașului să-l ajute.

– Unde sus?

Căpitanul Larose aruncă brusc spre pământ o privire nervoasă. Începu să se ghemuiască în încercarea de a-și recâștiga ceea ce percepea ca o pierdere a echilibrului. A fost o mișcare ce i-a împins cizmele lustruite pe paviment. O mișcare ce l-a împins apoi în sus deasupra solului. În spatele lui, trei sute de soldați făceau exact același lucru în timp ce simțurile lor le spuneau că se prăbușesc. Trei sute de soldați au început să se deplaseze ușor în aer. Toți au început să strige consternați și să-și agite brațele, cuprinși de panică. Asta a înrăutățit și mai mult lucrurile. S-au învârtit și s-au răsucit. Câțiva dintre ei s-au aruncat în zidurile îmbrăcate în viță-de-vie ale clădirilor de pe fiecare parte a străzii, ceea ce i-a trimis rostogolindu-se în grupul principal al colegilor lor frenetici. Edeard stătea perfect nemișcat și se uita. Strigătele lor combinate erau colosale, iar panica mentală care se revărsa era suficient de puternică pentru a-l face să se clatine. Majoritatea soldaților erau acum la zece sau doisprezece metri de sol și totuși membrele lor băteau sălbatic aerul. Observă că aproape toți aveau revolverele scoase și clătină trist din cap, nevenindu-i să creadă.

– Ar trebui să încercați să vă folosiți a treia mână pentru a vă ghida împreună, îi sfătui Edeard. Dacă vă conectați, veți fi, probabil, mult mai stabili.

– Încetează! urlă căpitanul Larose.

Acesta se întorcea lent, picioarele fiindu-i paralele cu strada de mai jos.

Edeard ridică mâinile a scuză, de parcă era intrigat de lucrul la care asista.

– Eu nu fac nimic.

Ochii lui Larose se bulbucară. Reuși să-și rotească brațul, înclinând țeava revolverului în jos, încet, spre Edeard.

– Eu chiar nu aș face asta dacă aș fi...

Larose trase. Puternica forță de recul îl aruncă învârtindu-se cu viteză înapoi spre strada Burfol. Se izbi în drum de câțiva dintre oamenii săi, făcându-i să înceapă să se învârtească. Asta nu era bine pentru urechile lor interne.

Edeard se strâmbă când primul soldat vomită spectaculos la cincisprezece metri deasupra pavimentului. În loc să cadă pe jos, voma oscila prin aer, luând forme nebuloase ciudate. Soldatul îngrozit de lângă el privea neputincios, în timp ce se ciocneau într-o mișcare lentă. Apoi, și alții au început să vomite. Strigătele inițiale de șoc ale regimentului și-au schimbat tonul, devenind vaiete de dezgust.

Edeard ridică un deget în semn de nemulțumire.

– Nu plecați. Mă întorc imediat, și o să vorbim atunci despre introducerea armelor înapoi în toc.

Se întoarse cu fața spre conac. De data aceasta, nimeni de pe creneluri nu-l mai avea în vizor.

Întregul Makkathran era foarte tăcut.

Mergătorul-Pe-Apă se uită la silueta îndepărtată a Maestrului Cartierului, Bise.

– Pretinzi că ai jurisdicție aici, dar uiți că împreună cu puterea vine și responsabilitatea. Tu și familia ta ați abuzat în mod continuu de poziția voastră și ați permis bandelor să se infiltreze în tot cartierul. Încurajezi sfidarea și manipularea legii pentru propriile scopuri. Iar rezultatele sunt mizeria și moartea la care am fost martori astăzi.

– Nu eu sunt cel care aduce...

– TĂCERE.

Edeard îl ținti cu mâna dreaptă. Un fulger colosal i se desprinse din vârful degetului, lovind partea de sus a acoperișului turnului la un metru de locul unde se afla Bise. Bucăți încinse de zid s-au îndoit în afară, căzând departe, în curtea de jos. Maestrul se ghemui, cu brațele ridicate în fața ochilor.

– Ai uitat, Maestre Bise, că nici tu, nici Marele Consiliul nu sunteți autoritatea finală aici. Suntem cu toții oaspeții acestui oraș. Să trăim aici nu este un drept, ci un privilegiu. Începând din această zi, orașul îți revocă acest privilegiu. Drept urmare, familia Diroal este deposedată de poziția și de averea sa. Jumătate din bani vor fi redistribuiți ca recompensă locuitorilor din Sampalok care au avut de suferit în această zi. Restul va merge la noul Maestru. Îi adaug, de asemenea, la această listă de exil pe toți cei care sunt

numiți în mandatele de excludere. Veți pleca acum din Makkathran și nu vă veți mai întoarce. Niciodată.

– Nici chiar tu nu ne poți obliga să facem asta, răspunse Bise.

– Nu, i-a replicat Edeard pe un ton plat. Eu nu pot. Orașul, însă, poate. Și va începe cu revocarea conacului tău.

Pentru un minut foarte lung, Edeard și Bise s-au uitat unul la altul. Nimic nu părea să se întâmple. Hohote de râs au izbucnit printre cei de pe creneluri, injurii și batjocuri au răsunat din nou.

Portile gigantice legate în fier din fața lui Edeard au scos un trosnet uluitor de puternic. Oamenii au icnit și s-au aplecat peste metereze pentru a vedea ce se întâmplă. Porțile păreau să fie intacte. Din mintea ecranată a lui Bise izbucni dintr-odată spaima. Marginea acoperișului, acolo unde se curba ușor pentru a se uni cu pereții turnului, se schimba. Se slăbea și se fractura, transformându-se în particule fine de praf care curgeau ca un lichid. Râulețele de praf au început să se prelingă pe perete spre etajul de mai jos. Apoi, acestea s-au transformat într-un potop, acoperind modelul delicat verde cu galben. Bise se uită în jos, văzând mareea care accelera, acoperindu-i cizmele.

– Dacă aș fi în locul tău, îl sfătui Edeard liniștit, aș coborî cât timp mai există scări pe care să poți păși.

Porțile au scos un alt trosnet agonizant. Șuruburile balamalelor robuste băgate la o adâncime de peste optsprezece centimetri în substanța zidurilor erau respinse. Procesul care de-a lungul timpului împingea

mereu afară lucrurile fixate de oameni era acum accelerat. Din interiorul conacului puteau fi auzite o serie întreagă de scârțâieli și trosnete și gemete pe măsură ce fiecare ușă era forțată să iasă din cadru. Tablourile au căzut de pe pereți când piroanele de care erau suspendate s-au desprins. Rafturile din boxe și camerele de depozitare s-au prăbușit la podea, conținutul lor fiind împrăștiat peste tot.

Bise s-a întors și a fugit spre casa scării.

Apa se scurgea în conac din bazinele de baie de la fiecare etaj. Segmentele de iluminat portocaliu se estompau și dispăreau. Geamurile de cristal se spărgeau ca niște baloane de săpun. Ușile au căzut, făcându-se țăndări. Apoi pereții solizi au început să se prelingă în timp ce își pierdeau încet coeziunea, transformându-se într-o maree verticală de praf lichid.

Familia Diroal și toți slujitorii lor s-au grăbit spre scări. Ge-cimpanzeii și maimuțele și pisicile terestre alergau pe lângă ei, amplificând balamucul din casa întunecată a scărilor. Bise abia ajunsese la jumătatea drumului spre etajul șase, când acoperișul s-a dizolvat în sfârșit. Lumina soarelui strălucea peste camerele expuse de la ultimul etaj, dezvăluind covoarele și mobilierul deteriorat înghițite lent de o cascadă de praf. Maestrul a gemut înspăimântat și a continuat să fugă. Putea simți deja sub picioare cum suprafața curbată a scării incomode începea să devină alunecoasă.

Una câte una, cele trei porți din peretele exterior au ieșit încet din cadru, sistemele lor de închidere desprinzându-se. Au pivotat cu grație lentă și s-au

răsturnat în piață. Nimeni nu mai rămăsese pe creneluri pentru a asista la clipa lor finală. Toți erau grămadă pe scări, încercând cu disperare să ajungă în curte, în siguranță. În total, a fost nevoie de peste treizeci de minute pentru ca întreaga clădire să se topească, pentru că era un edificiu gigantic și nici măcar orașul nu-i putea resorbi masa mai repede. În acest timp, echipele de polițiști pe care le ceruse Edeard sosiseră în piață și formaseră un cerc pe cinci rânduri în jurul conacului pe cale de dispariție. Căpitanul Ronark se afla printre ei. L-a salutat pe Mergătorul-Pe-Apă, așa cum au făcut și sergenții. I-au ascultat ordinele simple, apoi și-au organizat oamenii așa cum a vrut el.

La sfârșit, când ultimele bucăți de perete s-au scurs, zona unde se ridicase înainte conacul fusese redusă la un mic lac de praf. Acesta deveni solid ca piatra. Deasupra lui erau îngrămădite o movilă de mobilier distrus și haine, și perdele, și covoare, și lenjerie de pat, cărți și sticle de vin, veselă spartă, tacâmuri îndoite – toate rămășițele strălucitoare pe care orice familie incredibil de bogată le-ar acumula timp de peste două milenii. Lângă toate astea stăteau aliniați supraviețuitorii ursuzi și plini de resentimente, dar mai ales de frică de Mergătorul-Pe-Apă și de puterea lui. S-au uitat urât la Edeard când le-a vorbit, dar niciunul nu a îndrăznit să-l întrerupă sau să-l contrazică.

– Dacă sunteți un Diroal sau unul dintre cei pe care i-am numit în mandate, veți preda armele polițiștilor, le-a spus el. Iar de aici, veți merge la Poarta de Nord.

Poliţiştii vă vor escorta şi vă vor asigura trecerea. Puteţi lua cu voi tot ce puteţi duce, dar nu mai mult. Toată lumea este liberă să plece.

Căpitanul Ronark conducea procesiunea pestriţă, cu umeri drepţi şi strălucind de mândrie, ducându-i în jos pe aleea Jankal.

– Voi veni şi eu într-o clipă, îi spuse Edeard, şi traversă piaţa spre strada Burfol.

Regimentul încă plutea uşor între clădiri. Câteva zeci de soldaţi reuşiseră să se agaţe de viţa-de-vie, atârnând tremurând. Nu conta cât de tare strângeau frunzele, stomacurile lor insistau că s-ar afla în cădere. Aerul era plin de globule mici de lichid lipicios. Edeard strâmbă din nas în timp ce se apropia. Mirosul era cu adevărat respingător.

Cu a treia mână, îl trase pe căpitanul Larose în partea din faţă a zonei de cădere pe care oraşul o crease pentru el.

– Nu am ordine pentru dumneata, pentru că eu nu sunt primarul, i-a spus Edeard uitându-se în sus la bietul om în uniforma lui pătată îngrozitor. Dar aş dori să sugerez ca regimentul să ajute victimele din această zi. Nu vi se pare o sugestie înţeleaptă, căpitane?

– Da, şopti bărbatul.

– Mulţumesc. Îmi cer iertare pentru orice disconfort creat. Vă rog pe toţi, luaţi-vă măsuri de siguranţă, nimeni nu doreşte un accident acum.

Regimentul coborî încet, în jos, pe pământ.

Edeard se alătură şirului de poliţişti din serviciul de escortă. Cei cu care s-a nimerit erau de la secţia din

Fiacre. Toți l-au întâmpinat cu zâmbete mute, încercând să nu pară prea triumfali, dar gândurile lor erau atât de strălucitoare, încât cu greu le puteau ascunde. Televederea i-o arătă pe Kristabel ajungând la Bazinul de Mijloc. Era într-una din gondolele familiei împreună cu bătrânul lor doctor, Acena. În spatele ei se afla o procesiune de treizeci de gondole, fiecare cu câte doi medici și mai multe novice.

– Miliția va fi cu voi în scurtă vreme, îi spuse Edeard. Vă vor ajuta să aveți grijă de victime. Încercați să ignorați mirosul.

– Nu sunt sigură că am nevoie de ajutorul lor, a răspuns ea tăios.

– Fără resentimente, dragostea mea. Va trebui să trăim împreună după ce se încheie toate astea.

– Da. Desigur.

– Poți să vorbești cu tatăl tău pentru mine? Aș dori o navă încărcată cu alimente și pături pentru a naviga spre nord în această după-amiază. Poate ancora în apropierea țărmului pentru a le furniza exilaților suficiente provizii pentru a rezista în următoarele câteva zile. Nu-i putem arunca pur și simplu fără nimic. Sunt și copii printre ei.

– Sunt momente, Edeard, când îi este foarte greu omului să se ridice la standardele tale de decență, dar nu trece o zi în care să nu mulțumesc Madonei că le ai. Voi vorbi cu tata imediat.

În timp ce Edeard și exilații traversau Sampalokul, grupuri mici de polițiști ghidau alte persoane să li se alăture: oameni care aveau mandate de excludere emise

împotriva lor. Unii erau însoţiţi de soţiile şi copiii lor, alţii veneau singuri. În timp ce înaintau, Edeard simţea presiunea continuă, intangibilă, a televederii apăsând pe coloana ursuză de nefericiţi. Putea simţi întrebarea care creştea în subconştientul locuitorilor oraşului: şi acum, ce urmează? Era o întrebare oarecum vagă chiar şi pentru el.

– Domnule, am nevoie de un sfat, i-a spus el lui Finitan.

– Cred că toţi suntem redundanţi acum, nu-i aşa? i-a răspuns Marele Maestru.

– Asta e problema, nu pot fi privit ca un fel de împărat care nu face parte din Consiliu. Fiecare dintre noi trebuie să acţioneze în cadrul legii, altfel totul devine irelevant, iar oamenii nu pot trăi fără ordinea pe care aceasta o aduce. Aproximativ despre asta a fost ziua de azi, despre restabilirea ordinii. Nu putem pierde acum. Au murit oameni.

– Ştiu. Până în ultimul minut, m-am gândit că Owain va da înapoi. Dacă eşti dispus să accepţi constrângerile impuse de lege, atunci ar trebui să fie posibil să o luăm de la capăt. Nu va fi uşor. Cu toate acestea, odată ce oamenii vor avea timp să reflecteze, şi cu unele încurajări, ar trebui să fie în măsură să vadă că ai acţionat cât se poate de bine. Trebuie doar să avem o strategie care să ne poată duce până la alegeri. Atunci când amândoi ne vom confrunta cu judecata finală.

– Ştiu asta. Şi am câteva idei.

– Foarte bine, băiatul meu, să le auzim.

Kanseen, Dinlay şi Macsen erau pe podul de pe Canalul Norilor, stând împreună pe unul dintre pilonii răsuciţi. Îşi întinseseră tunicile pe stâlpul alăturat să se usuce în lumina puternică a soarelui. Părul umed al lui Kanseen atârna de pielea capului ca o beretă stricată. Degetele îi erau zgâriate şi pline de noroi. Dinlay încerca să cureţe singura lentilă intactă rămasă în ochelarii lui. Nu că ar fi contat prea mult, un ochi era atât de grav umflat, încât abia putea zări cu el. Buza îi era despicată şi încă îi curgea sânge. Îşi scosese cizmele, astfel încât glezna stângă să poată fi legată într-un bandaj gros. Nasul lui Macsen era rupt. Două bucăţi mici de şerveţel erau împinse în fiecare nară, roşii de sânge. Tunica lui lipsea, iar cămaşa de sub vesta de dromătase era ruptă, dezvăluind o mulţime de zgârieturi şi vânătăi pe braţe.

Nu s-au ridicat atunci când Edeard s-a apropiat. Stăteau doar, acolo, privindu-l în tăcere. Se opri în faţa lor.

– Nu-mi spuneţi, le-a zis el. Ar trebui să-i văd pe ceilalţi.

Kanseen rânji batjocoritor.

– Dacă a mai rămas ceva din ei.

– Aţi rămas alături de mine, le-a spus. Aţi crezut în mine. V-aţi ocupat de idioţii lui Eustace, astfel încât să pot trece de ei.

Macsen se întoarse spre Dinlay şi zâmbi.

– Idioţii lui Eustace. Un nume bun pentru un pluton.

– Putem obţine, probabil, să fie oficializat, a recunoscut Dinlay. Se ridică de pe pilonul scurt, tresărind

de durere în timp ce punea greutate pe glezna luxată. Vino aici.

Edeard îl îmbrățișă, incredibil de fericit că nu se întâmplase nimic rău cu prietenii săi supraviețuitori – ei bine, nimic permanent. Apoi Kanseen păși în brațele lui deschise. În cele din urmă, Macsen i-a dat și el o îmbrățișare.

– Au!

– Ești bine? l-a întrebat Edeard neliniștit.

– O fi el complet idiot, și arătătorul lui Macsen pipăi nasul prudent, dar, trebuie să recunosc, știe cum să lupte murdar. Așa că i-am dat asta.

– Deci, a spus Dinlay, am reușit să rămânem polițiști.

Edeard le aruncă lui Macsen și Kanseen o privire ușor vinovată.

– Pentru moment, da. Mă ajutați să-i escortăm pe exilați?

Dinlay se uită iritat la glezna bandajată.

– Nu cred că voi reuși să fac tot drumul până la Poarta de Nord.

– Medicii vor ajunge aici în curând, l-a asigurat Edeard. Voi doi ce ziceți?

– Pe Honious, totul e despre mersul cu tine, nu-i așa?

Marșul peste High Moat era destul de rapid. În momentul în care Ronark a ajuns la Poarta de Nord, Edeard numărase aproape opt sute de persoane în coloană. Detesta faptul că atât de multe femei și copii

erau alungați, dar nu mai putea face nimic în legătură cu asta, nu acum. *Întotdeauna o să fie așa.*

Drumul pe ambele părți ale porții gigantice era pustiu. Edeard și polițiștii au rămas lângă zidul de cristal. Bise, care era în capul coloanei, s-a oprit la arcada gigantică din zid.

– O navă va ancora în golful Cauley în această seară, i-a spus Edeard fostului Maestru de Cartier. Are provizii pentru voi. Pentru voi toți.

Bise se uită urât la el.

– Unde ar trebui să mergem acum?

– Există terenuri libere în provincie. O puteți lua de la început dacă vreți.

– Eu sunt un *Maestru de Cartier*, a strigat Bise furios. Peste cincizeci de membri ai familiei Diroal erau adunați în spatele lui, toți purtând haine corespunzătoare statutului lor, dar total nepotrivite pentru un marș în afara orașului. Tivurile de la fustele fanteziste ale femeilor mai în vârstă erau deja zdrențuite și murdare după ce fuseseră târâte de-a lungul drumului plin de praf de pe High Moat. Bărbații purtau haine de blană căptușite și asudau în cămășile și pantalonii lor țipători. Două dintre soțiile mai tinere duceau în brațe bebeluși care plângeau. Niciuna dintre ele nu avea încălțăminte care să reziste mai mult de câteva zile pe drum. Edeard se străduia să nu se simtă vinovat sau îndurerat la nefericirea din fața lui.

– Dacă ai fi acționat conform responsabilităților tale, încă ai mai fi, a spus el. Acum pleacă, cât timp mă mai simt generos.

– Nu vei trăi mai mult de miezul nopții, scuipă Bise.

Edeard a zâmbit sec.

– Sper că nu te bazezi pe Warpal sau pe Motluk pentru a face din asta o realitate.

Bise păli. Se uită în sus la arcadă și trecu dincolo de ea cu capul sus. Familia se târî după el.

– Până la lăsarea întunericului va fi în pavilionul de pe Iguru al vreunui prieten, spuse căpitanul Ronark. Îmbrăcat în haine curate, sorbind vin și punând la cale răzbunarea în timp ce restul acestor nefericiți vor tremura pe marginea drumului.

– Știu, a declarat Edeard în timp ce oamenii menționați în mandatele de excludere începeau să treacă în șir, proferând insulte și promisiuni de răzbunare. Cel mai important lucru este exilul în sine. Fără membrii cei mai activi ai bandelor, putem instaura ordinea în oraș. În plus, cât timp credeți că Bise va fi binevenit în pavilionul acela? Două săptămâni? O lună? Cât timp i-ați hrăni și i-ați îmbrăca toată familia? Va fi mutat în cele din urmă tot mai departe și tot mai departe de noi.

– Sper că da.

– Vă mulțumesc pentru sprijinul dumneavoastră, domnule, a spus Edeard.

– L-ai avea de o mie de ori, Mergătorule-Pe-Apă. Mi-am dăruit viața poliției și am obținut atât de puțin. Ai restaurat credința orașului în noi, în lege. Asta înseamnă mult pentru mine și, probabil, pentru mai multe persoane decât crezi.

– Speram că aţi putea vorbi cu Walsfol pentru mine.

– Voi avea o discuţie. S-ar putea să fie mai uşor decât te aştepţi. Acţiunile de astăzi ale primarului au lăsat o mulţime de oameni şocaţi şi tulburaţi.

– Trebuie să rămân poliţist.

– Există o poziţie care cred că ar servi foarte bine.

– Ce poziţie?

– Cea de căpitan al secţiei Jeavons.

Edeard îi aruncă bătrânului o privire speriată.

– Dar, domnule...

– Sunt, oricum, aproape la vârsta pensionării şi există posturi în biroul şefului poliţiei unde îmi pot petrece timpul rămas. Uită-te la mine, stau aici şi privesc cum nemernicii din oraş mărşăluiesc spre surghiun, oameni pe care am petrecut zeci de ani încercând să-i anchetez. Mai bine de atât nu se poate. Se cuvine să preiei secţia Jeavons, şi asta te va pune într-o poziţie bună pentru a ajunge şeful poliţiei în câţiva ani. Walsfol este de vârsta mea, ştii doar.

– Asta este... extrem de generos, domnule.

– E o politică bună. Şi cred că ai învăţat ce este cel mai important în acest oraş acum.

– Da, domnule!

Opt poliţişti îl escortau pe Buate la Poarta de Nord. Edeard îi aruncă omului o privire dispreţuitoare şi le spuse gărzilor să-l lase să treacă.

– Nu ştiu ce eşti, Mergătorule-Pe-Apă, i-a zis Buate, dar nu vei rezista.

– Probabil că ai dreptate. Dar în timp ce eu sunt aici, tu nu eşti. Iar asta le oferă tuturor o şansă la o viaţă mai bună.

Buate se întoarse şi păşi prin Poarta de Nord.

– Iată o priveliştе pe care n-am crezut că o voi vedea, a spus Kanseen în timp ce Buate se uita la păşunea din exterior cu o privire dezgustată.

Trecu mai departe, ţinându-se la distanţă de ceilalţi exilaţi din coloană.

– Merită să ţinem minte, totuşi, a spus Macsen. Deci, ce urmează, atotputernicule Mergător-Pe-Apă?

– Sampalok şi apoi o nuntă, le-a spus Edeard. Şi dacă îmi mai spui aşa o dată, o să te trezeşti că locuieşti împreună cu Buate într-o colibă în cea mai îndepărtată provincie pe care o pot găsi.

– Ohooo, sensibil!

– Ce vrei să spui cu nunta? a întrebat Kanseen.

– Trebuie să vorbesc cu vo... Edeard se opri. Braţul îi zvâcni brusc, arătând spre ultimii oameni din coloana care trecea prin Poarta de Nord. Tu nu! făcu un semn. Vino aici.

Adolescentul tresări vinovat, privind în jur pentru a încerca să vadă pe cine arăta Mergătorul-Pe-Apă.

– Da, *tu*, a spus Edeard.

Băiatul cu siguranţă arăta ca şi cum ar fi trebuit să fie exilat: păr creţ castaniu, care nu văzuse săpunul de ceva vreme, un început de barbă recalcitrantă, o grămadă de coşuri pe obraji. Hainele lui fuseseră în mod clar croite pentru altcineva. Pantalonii retezaţi grosolan pe măsura lui – pentru că nu era prea înalt pentru

vârsta lui, erau ținuți de o curea. Purta o haină peticită cu buzunarele bombate, pline cu mâncare și obiecte mici de argint furate din prăvăliile din Sampalok. Singura lui expresie era una ursuză, și nu se uita în ochii nimănui.

Părinții lui l-au urmat, lipindu-se unul de altul în mod defensiv. Edeard îl recunoscu pe tată, un bandit care acționa în Abad.

– Care este numele tău? a întrebat Edeard.

– Lasă-l în pace, a strigat femeia. Plecăm, ce mai vreți de la noi, ticăloșilor?

Băiatul îi aruncă lui Edeard genul de privire acră pe care doar un tânăr din Sampalok o putea avea.

– Cum ți se spune? a întrebat el binevoitor.

– Marcol. Ce-ți pasă ție?

– Și tatăl tău este Arcton, știu, iar pe mama ta...?

– Janeel, a spus ea nesigură. Ce-i asta?

– Marcol, aici de față, are o a treia mână foarte puternică.

Băiatul se înroși.

– Nu am!

– Nu sunt mulți în acest oraș care să poată trage un ge-vultur din cer de la o astfel de înălțime.

– Nu am fost eu.

– Le ești loial părinților tăi, nu-i așa? remarcă Edeard. Ar trebui să fii, dacă pleci cu ei. Ești destul de mare ca să rămâi și să ai grijă de tine dacă vrei cu adevărat. La urma urmei, numele tău nu apare în niciun mandat.

– Lasă-l în pace, a spus Janeel.

Brațele ei s-au strâns protector în jurul fiului.

– Nu rămân aici, a zis Marcol sfidător.

– Îţi voi face o ofertă, a continuat Edeard. Voi anula exilarea tatălui tău, dacă te înrolezi ca poliţist stagiar la secţia Jeavons.

– Ce?

Arcton şi Janeel şi-au aruncat priviri neîncrezătoare.

– Edeard? întrebă Kanseen nedumerită.

– Două condiţii, a spus Edeard. Marcol trebuie să-şi facă stagiatura şi să absolve, iar tu, Arcton, să-ţi iei un loc de muncă şi să te fereşti de probleme.

– Vorbeşti serios? a întrebat Arcton.

– Eu sunt Mergătorule-Pe-Apă.

– Nu se ţine de glume, i-a asigurat scurt Macsen.

– Da, a spus Janeel, care părea gata să izbucnească în plâns. Da, o vom face.

– Marcol? a întrebat Edeard. Ce spui? Nu va fi un lucru uşor.

– De ce faci asta? A fost mai mult un mormăit decât o propoziţie.

Edeard îşi puse braţul în jurul umerilor lui Marcol şi îl trase deoparte.

– Ai o prietenă?

– Da! Sute.

– Sute, nu-i aşa? Eşti norocos. Eu nu aveam, nu înainte să mă alătur poliţiştilor. Ştii cât de multe am avut după ce am devenit Mergătorul-Pe-Apă? Ai auzit despre partea aceea din viaţa mea?

Băiatul era acum aproape de a zâmbi.

– Într-un fel.

– Fetelor, în special fetelor de familie, le plac bărbaţii în uniformă, mai ales aceia dintre noi care sunt mai puternici decât oricine altcineva. Chiar le plac.

– Da?

– Nu e niciodată uşor să fii poliţist stagiar, dar poate fi mai greu decât să fii fermier dincolo de Iguru? Asta vrei să fii?

– Nu.

– Deci, vrei să faci o încercare? De dragul mamei tale, dacă nu de altceva. Uită-te la ea, nu vrea să fie izgonită din oraş. Dar nu am avut de ales: tatăl tău a greşit, numai că acum ai o şansă să îndrepţi tu lucrurile.

– Bine. Am s-o fac.

– Mulţumesc. Edeard îi chemă pe Arcton şi pe Janeel. Puteţi merge acasă. Aduceţi-l la secţia Jeavons mâine dimineaţă la ora şapte, spălat şi cu o înfăţişare respectabilă.

– Da, Mergătorule-Pe-Apă. Mulţumesc, Mergătorule-Pe-Apă.

– Ce în Honious a fost asta? a întrebat Macsen. Doar nu crezi cu adevărat că va reuşi să ajungă poliţist?

Edeard zâmbi.

– Noi am reuşit.

Ultimul dintre exilaţi trecu prin Poarta de Nord. Edeard se întoarse pentru a se adresa poliţiştilor care îi escortaseră.

– Oamenii îşi vor aminti această zi, pentru ceea ce am făcut noi. Dar nimic din ce s-a întâmplat nu ar fi fost posibil fără sprijinul vostru, şi vă mulţumesc din

adâncul inimii pentru modul în care ați fost alături de mine azi. Ați contribuit la fel de mult ca și mine.

Își întinse mâna a treia la balamale de fier gigantice care țineau poarta în zid. Când începu să-l ridice, mecanismul de fixare scârțâi în semn de protest. O rafală de fulgi de rugină ninse în jos pe iarbă de la mecanismul greoi. A tras apoi de poartă. Polițiștii au început să aplaude când secțiunea uriașă de cristal pivotă înapoi în gaura pe care Rah însuși o tăiase cu două mii de ani în urmă. Zgomotul scrâșnit pe care îl făcea era atât de puternic încât Edeard gândi că bucata veche de cristal s-ar putea sparge în cele din urmă. Dar aceasta se încadră perfect în arcadă. Socotise că un astfel de gest dramatic era un mod potrivit de a încheia povestea cu exilul.

Kathlynn, sora lui Kanseen, se afla în piață lângă grămada de resturi care fuseseră cândva posesiunile familiei Diroal. Îl ținea în brațe pe micul Dium care sugea un bulgăre de miere și se agita energic în toate părțile. Dybal și Bijulee erau lângă ea. Toți trei vorbeau cu Dinlay, care era așezat pe o banchetă veche și ponosită din lemn de cireș recuperată din grămadă. O mulțime de locuitori ai Sampalokului încercau să salveze ce se mai putea. Mișunau peste movilă precum drakkenii pe stârvuri. Oamenii transportau pachete grele de lucruri pe drumurile dinspre piață. Edeard se gândi că cel puțin o treime din ele fuseseră luate deja. Incredibil, dar asta includea și una din porțile imense din peretele exterior. O scanare rapidă cu televederea

îi arătă poarta lângă o fierărie la trei străzi distanţă. Proprietarul şi ucenicii săi băteau deja cu ciocanul legăturile mari de fier.

– Ei da, izbucni Kanseen când, ieşind din strada Burfol, o văzu pe Kathlynn. Ce se întâmplă?

Kathlynn îi zări şi ea şi le făcu semn fericită. Edeard ridică un deget în semn de rugăminte.

– Un moment. Locuitorii Sampalokului s-au oprit când Mergătorul-Pe-Apă a revenit în piaţă, aruncându-i priviri nervoase. El le zâmbi. Luaţi tot ce vreţi, vă rog, apoi daţi-vă la o parte.

Câţiva dintre cei mai curajoşi l-au crezut pe cuvânt şi au continuat să aleagă din rămăşiţe.

– Edeard! îl avertiză Kanseen.

– Ah, în sfârşit. Edeard o observă pe Kristabel care îşi făcea apariţia de pe una din străzi. Purta o rochie verde şi un şort cu pete de sânge pe el. O maică mergea alături de ea, o femeie în vârstă, ţeapănă şi suspicioasă. Ea prezida Biserica Madonei din Sampalok, una dintre sarcinile cele mai ingrate din cartier. Se vedea asta din comportamentul ei. Era mult mai dură decât majoritatea maicilor Madonei pe care le întâlnise Edeard.

Bijulee îl îmbrăţişă pe Macsen, în timp ce Dybal îl bătea pe spate. Macsen scânci la impact. Kanseen îl ţinea acum în braţe pe agitatul Dium, care era încântat să-şi vadă mătuşa.

Kristabel îi dădu lui Edeard un sărut rapid.

– Eşti bine?

– Da. Dar chiar nu mai vreau zile ca asta.

– Nu vor mai fi.

– Tot mai vrei să te căsătorești cu mine?

– Desigur. Despre asta e vorba? arătă ea spre maică.

– Nu. Iartă-mă. Este vorba despre menținerea statului de drept. Asta e ceea ce le dă oamenilor speranță. Și au nevoie de acest lucru, mai ales azi.

– Te iubesc, a murmurat ea.

Maica tuși pentru a atrage atenția.

– Ai cerut să mă vezi, Mergătorule-Pe-Apă.

– Da, maică. Cred că s-ar putea să avem nevoie să oficiezi o ceremonie.

– Ce fel de ceremonie?

– Macsen, cred că cel mai drag prieten ți-a spus să nu mai pierzi niciun moment.

– Ce?

Dybal începu să chicotească.

– Ai ceva să întrebi pe cineva? a spus Edeard calm. Chiar acum?

Macsen i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

– Cred că glumești, a mârâit el printre buzele strânse.

– Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă și se pare că nu mă țin de glume.

Recuperatorii își salvaseră prada și acum se apropiau pentru a urmări cel mai nou spectacol bizar ce se juca azi în piață. Polițiștii au început să se adune și ei, plini de interes. O mulțime de televederi se concentrau din nou pe piață. Edeard întinse un braț. Un inel de argint fulgeră afară din grămada de resturi zburând prin piață direct în mâna lui. I-l oferi lui Macsen cu un gest elaborat.

S-ar putea să ai nevoie de ăsta.

– Oh, Madona!

Macsen luă inelul, ochii mărindu-i-se uimiți la cât de multe diamante fuseseră montate pe un obiect atât de mic.

– Serios?

– Serios, a spus Edeard.

Macsen trase o gură de aer și se lăsă pe un genunchi.

– Kanseen, nu sunt niciodată mai fericit decât atunci când sunt cu tine. Vrei, te rog, să-mi faci onoarea de a te căsători cu mine?

Era incredibil de ciudat, cu atât de mulți oameni înghesuiți în jur pentru a vedea și a auzi, dar fața lui exprima o dorință de necontestat.

– Da, dragul meu, a spus ea. Mă voi căsători cu tine.

Câțiva polițiști au fluierat și au aplaudat în semn de aprobare când Macsen i-a pus inelul pe deget. Acesta se încruntă la Edeard când inelul alunecă înapoi.

– Nu puteai găsi unul care să se potrivească?

– Maică, a spus Edeard, te rog să-i căsătorești acum.

– Edeard, nu, a zis Kanseen. Uită-te în ce hal sunt. Nunta mea ar trebui să fie... nu așa ceva.

– Îmi pare rău, a spus el. Am motivele mele.

– Motivele *tale*?

El a dat din cap.

– Ar fi bine pentru tine să fie niște motive temeinice, a murmurat ea.

Dybal dădu mirelui mâna miresei. Dinlay era cavalerul de onoare. Kathlynn stătea în spatele surorii ei, plângând și ținând în mână un buchet de flori smulse în grabă din straturile de pe străzile din apropiere.

Kristabel şi Bijulee s-au ocupat pe rând de Dium, care voia cu tot dinadinsul să ia parte la acţiune. Edeard o ţinea de mână pe Kristabel atunci când putea, ascultând cuvintele maicii cu grămada de gunoi din conac drept fundal pentru mireasa şi mirele uzi şi ciufuliţi. Poliţiştii au format un semicerc larg în jurul lor, urmaţi de o mulţime de locuitori curioşi ai Sampalokului. Când s-a terminat, după ce s-au făcut promisiunile, s-au rostit jurămintele, iar mireasa a fost sărutată, Edeard s-a dus la prietenii săi.

Vocea şi televorbirea lui au umplut piaţa.

– Când Rah ne-a scos din haos şi ne-a adus în acest loc, oraşul ne-a acceptat. Când Rah le-a permis celor mai credincioşi prieteni şi adepţi ai săi să devină Maeştri ai Cartierelor, oraşul nu a obiectat, pentru că el a ales cu înţelepciune. De-a lungul secolelor, cei din familia Diroal s-au îndepărtat de idealurile cărora li s-au dedicat la început, şi ziua de astăzi este rezultatul acestui fapt. Niciunul dintre noi nu vrea să sfideze Constituţia lui Rah, eu cel mai puţin dintre toţi, aşa că acum cer în mod public oraşului să accepte numirea noului Maestru şi a Stăpânei Cartierului Sampalok.

– Edeard! şuieră Kanseen furioasă.

Mergătorul-Pe-Apă făcu un gest şi terenul de sub grămada de resturi deveni din nou fluid. Tot ce mai rămăsese din conacul dispărut al lui Bise a fost absorbit în jos, sub suprafaţă, însoţit de un sunet aspru, gâlgâit. Mulţimea îşi ţinu respiraţia, excitată.

– Păşiţi în mijloc, a spus Edeard calm, în timp ce substanţa oraşului se întărea din nou.

Macsen luă mâna soției sale și o trase în spațiul larg deschis. Ambii radiau nervozitate, în timp ce cizmele lor ude plescăiau pe sol, urmăriți de peste o mie de oameni în piață, și încă de câteva ori pe atât prin televedere.

– Noul Maestru și Stăpâna din Sampalok, a anunțat Edeard. Și noul lor conac.

Suprafața a început să se onduleze în jurul lui Macsen și al lui Kanseen. Ea a tresărit speriată, iar el a îmbrățișat-o strâns – gest apreciat de spectatori.

Șase linii lungi întunecate s-au întărit pe pământul din jurul lor, de parcă un arhitect folosea zona pentru a schița un hexagon enorm. Liniile mai mici s-au înmulțit în interiorul acestora, dezvăluind contururile viitoarelor camere și galerii. Apoi, toate au început să se umfle în sus, în creste.

Radiind de fericire, Kanseen se uită peste spațiul gol spre Edeard.

– Cât va dura?

– Va lua ceva timp. Este întotdeauna mai rapid și mai ușor să distrugi lucrurile decât să le reconstruiești.

– Adică o săptămână?

Edeard se uită cu îndoială la crestele mici. După cinci minute, ajunseseră la aproape cinci centimetri. Sub ele, orașul reamenaja greoi vasta și complicata sa rețea de canale și conducte pentru a alimenta și susține noua structură pe care el o schițase în grabă. *O clădire cu scări normale. În fine!*

– Poate că ar fi fost mai bine să vă ofer un cort drept cadou de nuntă.

Justine: anul trei

Nu puteai visa în timpul suspensiei. Toată lumea știa asta. Și totuși...

Justine își amintea atât de clar cele două zile minunate de lenevie cu Kazimir. Fusese cea mai fabuloasă poveste de dragoste condamnată pe care universul o cunoscuse vreodată. Se afla în vacanță pe Fae Away, o fată bogată și răsfățată care-și sărbătorea ultima întinerire pe ceea ce era pe atunci planeta cea mai excentrică a Confederației. Marele final era un zbor cu un hiperglider pe Muntele Herculaneum. Fusese o plimbare extraordinar de excitată. Zborul cu micul avion printr-o furtună fenomenal de agresivă i-a imprimat viteza necesară pentru a trece dincolo de atmosferă și a se curba peste vârful vulcanului uriaș. În ciuda tuturor previziunilor, a reușit, alunecând în jos și aterizând într-o poiană mică, de pe cealaltă parte.

Norocul, șansa, soarta sau un zeu deosebit de rău l-au plasat pe Kazimir pe terenul de dincolo de poiana în care hipergliderul a lovit pământul și s-a oprit brusc. Avea șaptesprezece ani, născut în comunitatea

Gardienii Sinelui pe care Bradley Johansson o formase pentru a proteja omenirea de Starflyer. O educaţie care îl lăsase cu totul devotat cauzei sale, dar în acelaşi timp inocent cu privire la univers în general. Nu avusese într-adevăr nicio şansă împotriva unei femei cu două sute de ani mai în vârstă şi cu un corp proaspăt reîntinerit care gâlgâia de hormoni adolescentini. Nu că ar fi opus cine ştie ce rezistenţă.

Echipei de recuperare a companiei turistice i-au trebuit două zile pentru a înconjura Herculaneum şi a-i culege pe toţi piloţii planoarelor. Două zile petrecute consumând alimentele fine din depozitul planorului, dormind, vorbind şi făcând dragoste. Două zile singuri. Apoi ea s-a întors la lumea ei şi el la a sa. Tot ce-i rămăsese era cea mai dulce amintire din întreaga ei viaţă.

Acela ar fi trebuit să fie şi să rămână sfârşitul. Dar câţiva ani mai târziu, Gardienii Sinelui i-au încredinţat lui Kazimir o misiune pe Pământ, iar el a riscat totul pentru a o vedea din nou. Răsplata lui a fost să fie trădat. De ea. A crezut că făcea ceea ce trebuie informând serviciile de securitate. Dar el era cel care deţinea adevărul, Starflyer era ceva real şi au găsit modul de a se răzbuna. Kazimir a fost asasinat de unul dintre agenţii săi şi după o mie două sute de ani Justine încă nu se iertase. Nici chiar fiul pe care i l-a purtat şi l-a numit după el nu a ajutat-o să-şi ostoiască durerea.

Iar, acum, visele ei îi ofereau o dată în plus cele două zile. Se uita din nou la faţa lui plină de adoraţie în timp ce îl seducea şi îl învăţa miracolul pe care

corpurile lor îl puteau realiza împreună. Ştia din nou ce însemna să fie ţinută în braţele lui. A râs cu el în poiana de pe deal în lumina puternică a soarelui care strălucea pe cerul superb de safir al planetei Far Away. L-a surprins uitându-se la ea plin de dorinţă peste focul pe care îl aprinseseră lângă cort în timpul nopţii. L-a privit dormind. A vorbit cu el despre viaţa ei. I-a ascultat poveştile despre cum crescuse în munţi şi în deşerturi, temându-se de marele inamic.

Două zile care i-au arătat ce paradis ar fi fost viaţa ei numai dacă ar fi avut puterea de a renunţa la propriile convenţii. Două zile care au făcut-o să plângă de bucurie pur şi simplu pentru că au existat. Două zile care se întindeau, şi se întindeau... acordate de un vis pe care era imposibil să-l aibă. Pentru că nu se putea visa în suspensie.

Noaptea s-a apropiat şi l-a pierdut. Focul de tabără trebuie să se fi stins, lăsându-i lumea claustrofobic de întunecată. Aerul era mai uscat decât fusese pe munte.

Luminile se conturau în întuneric. Constelaţii ciudate pline de culoare pe care mintea ei somnoroasă începea încet să le cuprindă. Pictogramele medicale din exovedere îi spuneau că începea să se recupereze.

– Oh, la naiba, a gemut ea.

Capacul camerei medicale se deschisese, iar ea privea din nou în jur la cabina lui *Silverbird*. Fusese doar un vis. Se ridică şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

– Starea? a întrebat ea unitatea de comandă.

Un nivel nou de pictograme i-a fost afişat în exovedere. Fusese în suspensie timp de trei ani, steaua-ţintă se afla la aproximativ un an-lumină distanţă. Iar *Silverbird* decelera la greu. Se apropia ceva.

– La naiba, a murmurat când senzorii au surprins în întregime vizitatorul.

Era mare – de dimensiunea unui munte. Acesta era doar nucleul. Era înconjurat de straturi ciudate de materie diafană care fluctuau ca un gaz.

Un Lord al Cerului cu aripile de vid complet extinse.

Justine făcu un duş şi comandă o masă decentă în timp ce *Silverbird* şi Lordul Cerului se apropiau de punctul de întâlnire. A durat încă cea mai mare parte din zi, dar în cele din urmă au ajuns să alunece prin spaţiu la aproape două mii de kilometri depărtare unul de altul. Senzorii erau capabili să penetreze ceaţa de aripi de vid. Lordul Cerului era la fel cum îl arătaseră visele lui Inigo. Un ovoid lung, dar nu solid, de parcă straturi mari de material cristalin fuseseră îndoite într-o varietate topologică Calabi-Yau, cu curbe în buclă intersectându-se reciproc într-o complexitate ce-ţi întorcea ochii. Suprafeţele deformate străluceau în modele lungi de difracţie ce se scurgeau întotdeauna spre interior. Nu putea fi sigură dacă structura în sine era stabilă sau fluctua în mod constant. Era atât de multă mişcare de suprafaţă.

Aşezată pe cea mai lungă canapea din repertoriul cabinei, îşi lăsă mintea să ajungă la creatura imensă. Strălucea la marginea televederii ei, o strălucire nu

foarte diferită de cea din gaia-câmp. Firavă şi plină de emoţie.

– Salut, a spus ea.

– Fii binevenită, a zis Lordul Cerului.

– Eşti cel care m-a lăsat în acest univers?

– Rudele mele ştiau de sosirea ta. Nucleul te-a atras înăuntru.

– Ştii, atunci, că dorinţa mea este de a vorbi cu acest nucleu, Inima, unde voi ghidaţi sufletele oamenilor. Poţi să mă duci acolo?

– Mintea ta nu este la fel ca a celorlalţi din specia ta care obişnuiau să locuiască aici. Îţi lipseşte maturitatea vârstei înaintate şi totuşi fermitatea ta este formidabilă. Este ceva la nava ta care îţi amplifică gândurile, dar nu aşa cum trebuie.

Cuibul de confluenţă, realiză Justine.

– Amplificatorul este un instrument construit în lumea mea natală pentru a imita felul în care se comunică aici. Este modul în care ne-ai găsit, dincolo de frontierele tale.

– Împreună cu rudele mele, eu îi călăuzesc pe cei care au atins împlinirea spre nucleu. Acesta este felul meu de împlinire. Va veni o vreme când nu mă voi întoarce de la nucleu.

– De aceea am venit aici. Alţi semeni de-ai mei încearcă să ajungă la universul tău. Sosirea lor va fi un dezastru. Trebuie să-i explic acest lucru Inimii.

– Existenţa este realizarea împlinirii. Toţi trebuie să depună eforturi pentru acel moment.

– Înăuntru aici, da. Dar în exterior este un univers foarte diferit de acesta. Ştiaţi că ne răniţi, că distrugeţi stelele şi lumile noastre?

– Nu există decât aici, universul şi nucleul.

– Atunci eu de unde am venit?

– Nucleul ştie.

– Condu-mă acolo, te rog.

– Acest lucru nu se poate face, este împotriva a ceea ce este. Deplâng pierderea ta. Odată ce vei ajunge la împlinire, te voi călăuzi.

Dinţii Justinei începură să scrâşnească. Făcu un efort pentru a se asigura că frustrarea ei nu contamina televorbirea cu uriaşa creatură.

– Înţelegi ce îţi spun? Existenţa de care vă bucuraţi aici ucide viaţa entităţilor din afară, împiedică o întreagă galaxie de a ajunge vreodată la împlinire.

– Pentru a realiza împlinirea, specia ta trebuie să vină la lumile solide împrăştiate de-a lungul acestui univers.

– Tipul tău de împlinire. Nu al nostru.

– Te voi călăuzi atunci când mintea ta va atinge împlinirea. Te lupţi atât de tare, încât ţesătura este profund afectată de dorinţele tale. Nu va dura mult timp.

– Ajută-mă, te rog. *Ucizi* oameni.

– Să urci în această ţesătură este minunat în orice fel cu putinţă. Chiar şi cele mai liniştite minţi sunt o parte din ceea ce este.

– Nu, nu, moartea în afara acestui univers este definitivă. Se termină toate formele de existenţă.

– Cât de greu este pentru specia ta. Vă adaptați ușor și vă maturizați în acest univers. Noi vă urăm bun venit tuturor. Este motivul existenței noastre.

– Trebuie să ajung la Inimă. Îți amintești de alții ca mine pe care i-ai călăuzit acolo?

– Au fost mulți. Ei au fost fericiți să ajungă la nucleu.

– Mă bucur să aud asta. Unde sunt ei acum? Unde este nucleul?

– Nucleul este centrul a peste tot și a oricând. Este de unde am venit cu toții, și unde toți se întorc pentru a se schimba și a trăi prin schimbare.

– Este aici? Suntem în nucleu chiar acum?

– Nu poți fi în nucleu. Nu ai atins împlinirea.

– Aș vrea să vorbesc cu semenii mei care sunt deja acolo. Aș putea învăța atât de multe de la ei. Ei mă vor ajuta să ajung la împlinire.

– Împlinirea vine din interior.

– Împlinirea este realizată prin experiență. Sunt singură aici. Trebuie să comunic cu propria mea natură, dacă e să mă maturizez.

– Rudele mele nu sunt conștiente de niciun fel de gânduri din minți asemănătoare cu specia ta. Nu a mai rămas niciuna.

– Niciuna? a întrebat ea șocată. Dar era o lume întreagă cu cei ca noi, poate mai mult.

– Toți au fost călăuziți la nucleu. Lumea aceea așteaptă sosirea altora. Așa cum fac și rudele mele.

– Atunci du-mă la o lume unde poți simți minți în viață.

– Turma mea caută mereu în acest univers. Nu există nicio lume în care să pot simți că locuiesc astfel de minți.

– Mama dracului! nu se mai putu abține Justine.

Frustrarea o copleși în cele din urmă. Nici cei din specia Ocisen nu erau atât de încăpățânați ca această creatură. Trase aer în piept. *Nu e încăpățânat, acestea sunt rutinele sale de gândire, perfect adaptate la viața și la scopul său. De ce ar trebui să înțeleagă motivațiile și problemele mele?*

– Ești tristă, a spus Lordul Cerului. Când vei fi gata pentru a fi călăuzită, te voi călăuzi. Trebuie să știi acest lucru și să speri.

Ceva se schimbă în tiparele care sclipeau în foile cristaline curbate ale Lordului Cerului. Acesta se deplasă, micșorându-se cu o viteză incredibilă. În câteva secunde dispăru din raza senzorilor lui *Silverbird.*

– Voi, Zeilor, murmură Justine.

Vizualizările celui de-al Doilea Visător li-l arătaseră întotdeauna pe Lordul Cerului plutind calm, în derivă. În timp ce accelerarea la care tocmai asistase fusese de aproape cinci sute de *ge. Dacă fusese accelerație. Acesta este un loc ciudat și vechi.*

Și-a petrecut următoarele câteva ore reascultând conversația din nou și din nou. În cele din urmă a recunoscut că nu ar fi putut obține niciun alt rezultat. Lordul Cerului pur și simplu nu avea psihologia necesară pentru a o ajuta să ajungă la Inimă. Era prea străin de specia ei.

Cu toată dimensiunea şi capacităţile sale, nu era foarte sigură că putea fi considerat un *sentient*. Majoritatea inteligenţelor aveau capacitatea de a învăţa şi de a raţiona. Aceste creaturi păreau incapabile de a interpreta ceva în afara parametrilor lor originali.

Nu că această analiză ar fi ajutat-o în vreun fel.

Când a verificat registrul navei, a fost mulţumită de modul în care *Silverbird* rămăsese funcţională. Din cine ştie ce motive, erorile fuseseră minime, în timpul petrecut de ea în suspensie. Acum nu trebuia decât să decidă ce să facă în continuare.

La o distanţă de un an-lumină, senzorii vizuali puteau distinge doar un fel de disc de concreştere în jurul stelei spre care se îndrepta. Examină imaginile slabe cu spaimă crescândă. Nicio stea ale cărei planete erau încă în formare nu va avea o lume locuibilă pe care să se poată stabili. Sau cel puţin, nu ar avea acolo, în universul real.

Justine analiză problema în minte în timp ce servea o altă masă fină cu pulpe de miel fierte în vin toblaris şi ierburi picante, îndopându-se apoi cu bomboane de ciocolată. Ajunsese atât de departe, şi mai avea doar un alt an şi jumătate de suspensie. Încă nu avea suficiente informaţii pentru a lua o decizie, niciun fel de decizie. Se îndrepta pur şi simplu către stea ca o măsură de consolare. De asta avea nevoie acum mai mult decât oricând. *Nicio altă specie planetară în tot acest univers!*

Silverbird începu să accelereze din nou până la punctul şapte din viteza luminii în timp ce capacul camerei medicale curgea, închizându-se deasupra ei.

5

Era o casă obișnuită pe o stradă obișnuită. Cel puțin pe Ganthia. O planetă care devenise Înaltă imediat după ce fusese amenajată, diferitele sale comitete politice dezvoltând rapid o politică de construcții organice durabile. Flora nativă se preta ușor la concept, arborii din zonele temperate fiind lemn de esență tare, cu o structura internă de tip fagure. Câteva trucuri genetice i-au făcut apți pentru modelarea creativă. La fel ca și aercoralul dezvoltat în timpul primei ere a Confederației, copacii modificați de pe Ganthia puteau fi dirijați pe carcase-cadru, pentru a forma camere bulboase gen scorbură. Și mai bine încă, se pretau la altoire, astfel încât, în timp ce fiecare cameră era un copac individual, o casă era o fuziune între mai mulți copaci.

Căpitanul de Marină în retragere Donald Chatfield trăia în mijlocul a ceea ce din aer semăna cu o pădure de dimensiuni considerabile. Acesta era, de fapt, orașul Persain, care se întindea pe latura câtorva munți, imediat deasupra țărmului. Doisprezece copaci îi ofereau cinci camere la primul etaj din ai căror pereți

curbați încolțeau ramuri pipernicite, cu frunze roz sidefii. Cinci trunchiuri lungi creșteau prin golurile dintre camerele de mai jos, înainte de a se bomba în al doilea etaj cu compartimente mai mici, fiecare dintre ele acoperit cu frunze de culoarea cuprului. Cei doi arbori rămași erau conducte tubulare, ce se răsuceau în jurul curburii camerelor inferioare adăpostind scările dintre cele două niveluri.

Capsula-taxi a Paulei veni razant de-a lungul a ceea ce părea a fi un bulevard larg prin orașul-pădure. Se așeză în liniște pe pajiștea sălbatică de lângă casa lui Chatfield, iar Paula coborî adulmecând aerul neobișnuit de picant. Clustere de case se întindeau în toate direcțiile, unele înalte de trei sau patru etaje, trunchiurile lor minunat răsucite înnodându-se într-un întreg labirint de sprijin. Lumina soarelui strălucea printre ramurile aeriene, așternând în jurul ei o pătură pestriță. În depărtare, câțiva copii se jucau într-o zonă deschisă. Întreaga scenă era deosebit de rustică. Numai capsulele ce zburau de-a lungul rețelei de drumuri verzi trădau adevărata bază culturală a planetei.

A urcat scara scurtă din lemn până la platforma-pridvor formată dintr-un copac în miniatură modelat în formă de ciupercă plată. Donald Chatfield a salutat-o din minunata ușă de modă veche vopsită în verde de la intrare. Un bărbat înalt cu aspect tineresc și cu un zâmbet lejer. Părul îngrijit, închis la culoare, începea să încărunțească, în contrast cu trăsăturile ferme și bronzul sănătos. Nu-și putea da seama dacă meșele acelea mai deschise erau ceva la modă sau un capriciu

genetic imperativ pe care biononicele lui nu îl putuseră adapta. La urma urmei, avea trei sute cincizeci de ani.

– Mulțumesc că ai acceptat să mă vezi, a spus ea când a condus-o în camera de zi.

Trei cercuri mari fuseseră tăiate în pereții bombați pentru a fi umplute cu un cristal perfect limpede. Toate dădeau spre grădina din spate. Nu fusese făcută nicio încercare de a vopsi sau acoperi lemnul gol, deși pereții și tavanul erau lustruite pentru a scoate în evidență fibrele turcoaz ale căpriorilor întunecați. Chiar și mobila fusese sculptată din secțiuni mari de trunchiuri de copaci, îmblânzită de câteva perne împrăștiate.

– Reputația ți-a luat-o înainte, anchetator Myo, a spus el, invitând-o cu un gest să ia loc pe unul dintre scaunele mari. Nici măcar nu a trebuit să consult un fișier de referință. Pe de altă parte, am servit pe navele din jurul Dyson Alpha. Asta a fost cu mult timp în urmă, dar echipajele au tendința de a asimila istoria perioadei Războiului mai în detaliu decât cetățeanul obișnuit, pentru că ne ajută să ne înțelegem misiunea.

– Interesant, a zis ea lăsându-se pe spate. De fapt, de asta sunt aici.

El ridică o sprânceană într-o expresie aproape disprețuitoare.

– Cerule! Până și eu sunt istorie în privința asta.

– Nu tocmai. Aș vrea să te întreb despre a treia misiune acolo. Ai fost căpitanul lui *Poix*.

– Da. Care este problema?

– Nicio problemă. Am nevoie de niște informații despre un membru al echipajului tău: Kent Vernon.

– Ah, el.

– Asta nu sună bine.

Donald îi zâmbi poznaș.

– În serviciul Marinei sună foarte important, dar eu am fost de fapt în Divizia de Explorare. Noi zburam în misiuni științifice, nu de luptă. Asta permite – făcu o pauză – o gamă *mai largă* de personaje decât Marina obișnuită. Vernon poate că a fost util în analizarea învelișului în rețea a generatorului, dar cu siguranță nu ar fi fost de niciun folos în vreo poziție în Marina propriu-zisă. Nu era cea mai populară persoană de la bordul dragei și bătrânei *Poix*.

– De ce nu?

– Nu mă înțelege greșit. A efectuat o muncă de valoare. Cu toate acestea, abilitățile sale sociale erau oarecum deficitare. Destul de surprinzător, dar era un Înalt. A cam șocat o parte din echipaj, nu erau obișnuiți să accepte așa ceva.

– Dacă era atât de perturbator, cum de a primit o misiune?

– A fost o misiune științifică, nu strict militară. Specialiștii primesc sarcini temporare pe durata misiunilor lor. Am fost avertizat cu privire la personalitatea lui, în timp ce era pregătită misiunea.

– Cu toate acestea, i-ai permis să ia parte.

– Căpitanul are o oarecare putere de decizie. I-am accesat dosarul și am considerat că ar putea avea o contribuție importantă, era supracalificat în domeniul său. Asta ar fi trebuit să compenseze orice perturbare personală pe care ar fi provocat-o. În cele din urmă,

am acceptat să-l iau alături de noi, pentru că nu strică să agităm un pic lucrurile din când în când.

– Ciudată atitudine, a observat ea. Ești într-o misiune dificilă și importantă, la mare distanță de casă, în ceea ce este încă, din punct de vedere tehnic, o zonă de război, și alegi să iei la drum o influență potențial disruptivă.

– A fost un apel la judecată. Am făcut-o pentru că avusesem două misiuni anterioare pe Dyson Alpha și echipajul meu cunoștea rutina. Prezența lui la bord nu a reprezentat niciodată un pericol fizic. În cel mai rău caz, pentru care eram întotdeauna pregătiți, bariera ar fi putut ceda în timp ce noi eram acolo. Vernon ar fi fost băgat în cabina lui și instruit să rămână acolo în timp ce am fi făcut tot ce am fi putut pentru a împiedica navele Prime să evadeze. Chiar și atunci, lui *Poix* i s-ar fi atribuit o poziție în a treia linie de apărare. Până în ziua de zi Marina menține o putere de foc foarte serioasă lângă Perechea Dyson. Ozzie să-i ajute pe Primi dacă vreodată o iau razna și încearcă să facă o breșă.

– Și? A fost corectă judecata? a întrebat Paula.

Donald a ridicat din umeri.

– Nu există un răspuns corect la asta. Misiunea a adunat o mulțime de date, dar nu l-aș mai vrea neapărat la bord din nou. În mod ciudat, a susținut moralul echipei după aceea. În ultimele mele două zboruri au existat o mulțime de discuții despre cât de dificilă fusese misiunea aceea.

– Apropierea în fața adversității?

– Ceva de genul ăsta. Deşi nu aş vrea să reiasă că a fost o călătorie teribilă sau plină de obstacole. Nu a fost. E doar diferit de restul Înalţilor, ceea ce nu este o crimă. Deci, de unde interesul tău pentru Vernon după atât de mult timp?

– Nu era chiar cine pretindea că este.

Donald o privi lung.

– În ce fel?

– Eu cred că avea propria lui agendă, posibil în numele unei facţiuni ANA.

– Ce agendă?

– De aceea sunt aici, pentru a afla ce poţi să-mi spui.

– Îmi pare rău, dar răspunsul meu imediat este: foarte puţin. Chiar luând în considerare atitudinea lui, a fost o misiune de rutină perfectă. Am adunat date despre Fortăreaţa Întunecată timp de opt luni şi ne-am întors acasă.

– Nu a fost niciun eveniment anormal? Nimic ieşit din comun?

Ochii lui Donald pâlpâiau în timp ce se afunda în amintiri depuse cu mult timp în urmă într-o lacună depozitare.

– Absolut nimic.

– Şi mai exact care a fost scopul misiunii?

– Monitorizarea şi analizarea interiorului celor două sfere cu structură în reţea din interiorul Fortăreţei Întunecate. Ceea ce am realizat cu succes.

– Au existat progrese sau dezvăluiri despre Fortăreaţa Întunecată?

– Nu datorită nouă. Lucrul acela afurisit este încă o enigmă. Nu înţelegem cum se generează un câmp de forţă suficient de mare pentru a îmbrăca un întreg sistem stelar, mecanismul este ciudat. Deşi, din câte înţeleg, se fac progrese în domeniu în ultimul timp. Nu sunt la curent.

– A fost ceva ce Vernon ar fi vrut să continue? Poate că a insistat pe ceva ce ai notat în momentul în care ai scris despre personalitatea lui?

– Vorbea mereu despre locul de fabricare.

– Fabricare?

– Orice o fi fost ceea ce folosiseră Anominii pentru a construi Fortăreaţa Întunecată. Susţinea că, dacă am putea examina asta, am rezolva tot ce era legat de generator şi de principiile sale. În mod logic, avea dreptate. Dar nu asta era misiunea noastră.

– Înţeleg. A existat vreodată o misiune pentru a examina fabrica?

– Nu. Pentru că nu ştim unde este.

– Deci, Vernon voia să mergeţi şi să o căutaţi?

– Da. Nu m-ar fi deranjat s-o fac eu, de fapt. Asta ar fi ceva, nu-i aşa? O structură care construieşte maşini de mărimea unei mici gigante de gaz. Să caut aşa ceva ar fi suficient să mă smulgă înapoi din retragere.

– Sunt sigură. Paula ezită, neavând încredere în niciun cuvânt din ce-i spunea el. Kent Vernon a modificat în vreun fel observaţiile înregistrate?

– În mod constant. De aceea se şi află acolo echipa ştiinţifică. Un set de rezultate îi conduce la investigarea unui alt aspect. În cadrul parametrilor globali ai

misiunii, procesul de monitorizare este foarte fluid. Altfel am fi doar un simplu releu de senzori.

– Care era domeniul specific al lui Vernon?

– Semnătura cuantică. Era acolo pentru a determina subnatura fizică a compoziției sferei cu structură în rețea.

– Și, în domeniul acesta, a vrut să facă ceva ce nu ar fi trebui făcut?

– Nu. Avem o marjă de manevră destul de largă atunci când vine vorba de observații. Cam singurul lucru pe care Marina îl interzice este să încerci să iei o probă fizică dintr-o sferă-rețea – nu că acestea ar fi strict fizice. O restricție stupidă, dacă mă întrebi pe mine, dar nu eu fac regulile.

– Stupidă în ce sens?

El îi aruncă o privire curioasă.

– Ai luat parte la Războiul Starflyer. Ozzie și Nigel Sheldon au trimis o pereche de distrugătoare cuantice în interiorul Fortăreței Întunecate, iar ea funcționează încă. Asta este o nucă a naibii de tare. N-o să se rupă dacă razi un pic din ea.

– Bine spus.

Paula activă un strat de biononic cu funcție specifică pe suprafața pielii de la palma dreaptă.

– Ai o relație bună cu ANA, ai putea să-i spui asta într-o zi, a zis Chatfield.

– Sunt sigur că are motivele sale.

– Da.

Paula se ridică și întinse mâna dreaptă.

– Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat, căpitane.

– Nicio problemă. Îi scutură mâna cu căldură. Am fost de vreun folos?

Biononicele ei prelevau celulele moarte din stratul epidermic al lui Chatfield.

– Nu sunt sigură. Timp de o secundă a crezut că ar trebui să-și activeze îmbunătățirile de luptă, dar a renunțat. Chiar și așa, instinctul ei de modă veche o făcu să nu se simtă confortabil când a trebuit să se întoarcă cu spatele la el, atunci când a condus-o afară. De îndată ce a ajuns înapoi în capsula ei taxi, a deschis link-ul ultrasecurizat către ANA:Guvernare. Este un Accelerator.

– Ce te face să spui asta? întrebă ANA:Guvernarea.

– A admis o posibilă eroare și și-a acceptat vina. Manevră standard de atragere a simpatiei. Dar greșeala lui reală a fost una fundamentală. Când i-am spus că Vernon avea o agendă pentru o facțiune, Chatfield a întrebat ce agendă, nu ce facțiune. Ridică mâna dreaptă, întorcând-o ca să-și examineze palma. Nu era nimic vizibil, dar biononicele alimentau deja un flux de secvențe de date de-a lungul link-ului. Îți trimit ADN-ul lui. Compară-l cu fiecare fișier pe care îl ai. Mai ales cu cele ale persoanelor care au legături cu Guvernul și Marina.

Ca și mai înainte, viteza de răspuns a fost aproape instantanee. Paula era impresionată de cât de multă atenție acordase ANA analizei. U-amprentei sale i-ar fi luat cel puțin un minut pentru a rula comparația.

– Instinctul acela al tău e grozav, a spus ANA:Guvernarea.

– Serios?

– Există o arie de douăzeci de puncte de marcatori de similitudine cu un anume căpitan Evanston.

– Nu sunt identice, deci este fie din familie, fie...

– Fie a suferit o resecvențiere a ADN-ului pentru o misiune.

– Asta e o acoperire foarte adâncă. Deci, este Evanston sau Chatfield?

– Aș spune Chatfield. Evanston a servit ca ofițer cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Dar ADN-ul curent al lui Chatfield este aproape identic cu cel al căpitanului de Marină Chatfield înregistrat acum o sută de ani.

– Aproape identic?

– Variația este mică, dar vizibilă. Dacă nu am lua în considerare perioada petrecută în resecvențiere, eroarea s-ar încadra în limitele acceptabile.

– Dar, dacă recurge la resecvențiere, de ce ține douăzeci de puncte de similitudine? Resecvențierea completă era o opțiune destul de populară în rândul claselor criminale către sfârșitul primei ere a Confederației și începutul celei de a doua, modul perfect de a evita verificarea identității în instanță. O mulțime dintre ei au scăpat nepedepsiți.

– Răspunsul este simplu: creierul lui. A vrut să își păstreze rutinele de gândire. Dacă modifici structura neuronală și neurochimică, modifici și modul în care gândești, adică întreaga ta personalitate. A vrut să continue să fie el însuși.

– Asta are sens. Aşa că dă-mi dosarul lui. Îl observă intrându-i în clusterele macrocelulare. Rutinele de gândire secundare au triat datele, subliniind secţiunile relevante. O intrare lungă îi atrase atenţia. Oh, Iisuse, a murmurat.

– Exact, a spus ANA:Guvernarea. Şi în conexiune cu evenimentele de azi, extrem de semnificativ.

– Copleşitor de semnificativ, a replicat Paula. Evanston a fost al doilea în comandă la staţia de monitorizare a restricţiilor de dezvoltare pe Elan.

– Întotdeauna am considerat o mare ironie faptul că Confederaţia a permis supravieţuitorilor din forţele invadatoare Prime să continue să trăiască în lumile cucerite.

– Nu pe toate dintre ele, a spus ea. Doar pe cele cinci Lost23 pe care nu le-am distrus complet. Unii dintre imotilii aceia supravieţuitori s-au deşteptat.

– Vrei să spui că au devenit umani.

– Au accesat amintirile unor avocaţi umani şi s-au predat imediat. Ne-au recitat chiar propriile noastre legi referitoare la drepturile fundamentale. Aş spune că a fost o mişcare destul de inteligentă. Evolutivă chiar. Să te adaptezi, apoi să accepţi etica unei specii străine pe care ai încercat să o distrugi, pentru a supravieţui tu însuţi. Acesta a fost singurul motiv pentru care Amiralul Columbia le-a permis să trăiască. A considerat asta un indiciu că specia Prime era capabilă de progresie socială – aşa cum o văd oamenii.

– Şi-au respectat partea lor din acord până acum.

– Nu cred că acest lucru poate fi pus în seama lor.

Paula nu mai simțise o astfel de mânie de ceva timp. De secole. Dar ca Acceleratorii să-i folosească pe Primi pentru a susține Imperiul Ocisen... Era nevoie de foarte mult ca să o poți șoca pe ea, dar acest lucru o făcuse. *Nu înțeleg pericolul?* Ba, bineînțeles că da. *Eu sunt cea care abia acum începe să înțeleagă miza pentru care joacă, limitele până la care vor merge.*

– Aceasta este și concluzia noastră, a spus ANA:Guvernarea.

– Este trădare.

– Dacă poate fi dovedită. Până în prezent avem doar dovezi circumstanțiale.

Paula rezistă tentației de a privi peste umăr. Capsula ieșise deja de pe bulevardul verde și elegant al orașului. Acum se ridica grațios peste vârfurile munților spre portul stelar de pe câmpia interioară de dincolo de ei. Cocheta cu ideea de a se întoarce și de a-l aresta pe Chatfield. O citire a memoriei ar furniza dovada.

– Crezi că Chatfield va permite să se întâmple asta?

– Nu, a recunoscut ea cu regret. Dacă e un agent Accelerator la nivelul la care credem că este, atunci capturarea nu este o opțiune. Va recurge la pierderea-corpului, iar ei îl vor re-vieți în decurs de o zi cu un trup de siguranță. Va trebui să-l ținem sub observație și să vedem unde ne duce.

– L-am pus sub urmărire electronică.

– Mulțumesc. Asta ar trebui să meargă până când voi putea aduce aici un coleg ca să-l fileze. Dacă Chatfield face parte din proiectul care i-a aliat pe Primi cu Imperiul Ocisen, s-ar putea să știe ce fel de hardware

i-a ajutat Troblum să construiască. Mă întreb dacă e vorba despre navele care însoțesc flota Ocisen.

– Potrivit lui Gore, Ilanthe a spus că Acceleratorii pot proteja sistemul solar de orice expansiune a Golului. Dar nu știu cum s-ar putea traduce asta în practică.

– Două proiecte ilegale de construire de hardware? Chiar sunt dedicați ideologiei lor, nu-i așa? Va trebui să-l ținem sub o supraveghere foarte atentă pe Chatfield.

– Pe cine vei folosi?

Paula își îngădui un zâmbet ușor.

– Digby își dorește de ceva timp o misiune la nivelul acesta. Corect ar fi să-i dau ocazia.

– Este pe deplin calificat și are experiența necesară.

Paula râse de-a dreptul.

– Un mod plin de tact de a mă acuza de nepotism.

– Este la patru generații distanță.

– Dar totuși, unul din descendenții mei. La urma urmei, cine mai e suficient de nebun pentru a face acest tip de muncă?

– Îl găsesc perfect capabil.

– E prea tânăr și prea nerăbdător. Dar o astfel de misiune îl poate vindeca de asta. O să-l apelez.

Marius se afla la o jumătate de kilometru distanță când capsula-taxi a Paulei părăsea casa lui Chatfield. Găsi prezența anchetatoarei, exact în acest moment, descurajantă. Asta însemna că făcea o mulțime de conexiuni despre care el presupusese că vor rămâne ascunse, cel puțin până când ar fi fost prea târziu. După ce capsula ei a părăsit bulevardul verde al orașului, s-a

îndreptat fără grabă spre casa lui Chatfield. O asemenea abordare va elimina cel puțin unele protocoale de urmărire despre care știa că vor fi activate în urma vizitei ei. Drept confirmare, u-amprenta îl informă că niște controleri extrem de sofisticați alunecau în nodurile cibersferei locale.

Pentru o clipă, a luat în considerare ideea de a-l abandona pur și simplu pe Chatfield. Dar avansarea la următoarea etapă era un risc acceptabil. Dacă Paula Myo ar fi avut o înțelegere reală a strategiei Acceleratorilor, l-ar fi luat pe Chatfield în custodie. Își trimise, deci, u-amprenta în casele vecinilor căpitanului și examină diferite fișiere, sifonând detalii personale și preferințe insignifiante. În timp ce mergea pe aleea verde, datele erau absorbite de biononicele sale, îngăduindu-i să-și schimbe înfățișarea și emisiile electronice. Costumul lui togă sclipitor se transformă într-o țesătură moale, unduitoare, de ametist, cu cizme gălbui abia vizibile de sub faldurile mișcătoare. Încrezător în persoana lui amalgamată, a traversat peluza deasă din față și a declanșat senzorii casei.

Chatfield nu s-a arătat surprins atunci când a deschis ușa lucioasă din față pentru cineva care semăna cu Fardel, vecinul de la patru case mai jos, chiar dacă omul purta stilul de îmbrăcăminte Jalliete. Ochii verzi au fost cei care l-au trădat.

– Ai văzut-o pe Myo plecând? a întrebat Chatfield în timp ce intrau în camera de zi, unde erau înconjurați de un scut de confidențialitate.

– Da.

– Au descoperit că Troblum a fost pe *Poix*.

– Rahat. Îmi va face o imensă plăcere să debarasez universul de rușinea aceea de Înalt. Myo știe de ce a fost acolo?

– Nu. I-am aruncat un fitil despre interesul lui pentru fabrica Anomine.

– Bun. Se leagă frumos cu obsesia lui pentru deplasarea planetelor cu viteză supraluminică. Asta îi poate distrage o vreme.

– Voi fi sub observație. Se uită direct la Marius. Ai venit să mă deposedezi de corp?

– Nu. Trecem la următoarea etapă un pic mai devreme. Asta ar trebui să te scoată din vederea lor pentru un timp, și atunci când vei reapărea nu va mai conta.

– Înțeleg. Chatfield aruncă o privire de regret camerei bulboase de lemn. Îmi va fi dor de asta. Ganthia a fost un loc plăcut de trăit. Politicile sale sunt destul de progresiste în unele privințe.

– Irelevant acum. Am o navă în așteptare în portul spațial. Du-te direct la stația noastră Frost și ia-ți echipamentul.

– Am înțeles. Și apoi spre Ellezelin?

– Da, dar stai în așteptare până când îți autorizăm aterizarea. Visul Viu te așteaptă să te alături Pelerinajului, dar nu te vreau acolo mai devreme. Chiar dacă politica noastră este de succes, pot exista agenți ANA fără scrupule rămași pe acolo care ar putea cauza probleme.

– Ca Myo?

– Printre alţii. Suntem pregătiţi pentru orice, nu-ţi face griji.

– Voi pleca imediat.

Atolul Babuyan intrase într-o noapte aproximativă. Iluminarea interioară a domului fusese oprită, dar cristalul rămăsese perfect transparent. Semiluna galbenă a lui Icalanise se ridica deasupra buzei parcului, trimiţând o lumină slabă peste păduri şi turnuri. Amiralul Kazimir o vedea prin fereastra biroului său în timp ce-şi aranja meticulos uniforma de ceremonie. Comisia Executivă de Securitate a Senatului fusese convocată în sesiune de urgenţă pe Aldaho, unde trebuia să prezinte vestea cu adevărat proastă despre noii aliaţi ai Imperiului Ocisen. Se părea că va trebui utilizată flota de descurajare, o perspectivă care îl încânta şi-l îngrozea în egală măsură. Timp de aproape şapte sute de ani, simpla ameninţare cu existenţa acesteia fusese suficientă pentru a descuraja speciile mai beligerante din galaxie de la orice agresiune împotriva Confederaţiei. Acum cacealmaua urma să fie chemată, iar cei care credeau că era o cacealma aveau să fie neplăcut surprinşi.

Gulerul de argint de la tunică era dezechilibrat. Kazimir se strâmbă la el în oglindă şi încercă să aranjeze materialul ciudat la loc în forma lui. În şapte sute de ani, nu folosise materiale semiorganice pentru uniformă, şi nu avea să înceapă s-o facă acum.

U-amprenta îi spunea că Paula Myo îl apela de pe Ganthia.

– Veşti bune? a întrebat el.

– Nici măcar pe aproape, a răspuns ea. Am descoperit dovezi care sugerează că Marina a fost manipulată.

Kazimir o ascultă cu furie crescândă în timp ce îi explica suspiciunile sale cu privire la Chatfield şi persoana lui secundară, Evanston. O lăsă să termine, apoi apelă ANA:Guvernarea.

– Asta nu poate fi acceptat, a spus el, Acceleratorii au comis o trădare.

– Dovezi circumstanţiale, a răspuns ANA:Guvernarea. Nu ştim sigur.

– Toată situaţia cu Pelerinajul a fost lucrătura lor de la bun început.

– Pelerinajul a devenit inevitabil din momentul în care Inigo a avut primul său vis, a spus Paula. Dacă ei se află în spatele alianţei speciei Prime cu Ocisenii, atunci e vorba de un aranjament care merge înapoi cu zeci de ani. Evanston a fost atribuit sistemului Elan acum treizeci de ani.

– Şi oricare ar fi proiectul la care a lucrat Troblum, s-a întâmplat cu douăzeci de ani înainte, a recunoscut Kazimir.

– Aş sugera că ideea fuziunii a fost inventată atunci când Inigo a abandonat Visul Viu, a spus Paula. Au văzut o metodă rapidă de expediere la statutul de postfizic şi au adoptat-o imediat.

– Foarte probabil, a spus Kazimir. Nu degeaba îşi spun Acceleratori. Întrebarea este, ce facem în legătură cu asta? Nu poţi pur şi simplu să-i suspenzi?

– Orice intervenţie va trebui să fie universală, a răspuns ANA:Guvernarea. În prezent, nu am motive suficiente.

– Dar *tu ştii.*

– Suspectez doar. Să acţionezi doar pe baza unor suspiciuni înseamnă persecuţie. Cred că rasa umană a depăşit deja o astfel de barbarie, nu-i aşa?

– Hai să vedem altceva, a propus Paula. Ce ar putea spera să obţină din alianţa Primilor cu Ocisenii?

– Este o diversiune, a spus Kazimir.

– Nu, a răspuns Paula. Trebuie să fie mai mult decât atât. Ei ştiu că vor devia atenţia cu un grad de la flota de invazie, dar ştiu, de asemenea, că ANA şi oameni ca mine vor continua să monitorizeze pregătirile pentru Pelerinaj şi îi vor investiga pe Troblum şi pe Marius. Nu contează cu câte diversiuni şi cu cât de multe crize şi invazii extraterestre ne confruntăm, nu vom lăsa mingea din mână când este vorba de manifestul Acceleratorilor. Prin urmare, trebuie să fie o legătură.

– Care? a întrebat Kazimir. Cu toate că alianţa este şocantă, din punct de vedere militar este neînsemnată. Nu ameninţă fizic Confederaţia şi nici nu va împiedica lansarea Pelerinajului lui Ethan.

– Eşti sigură că Chatfield este un Accelerator? a întrebat ANA:Guvernarea. Concluzia ta a fost trasă dintr-un singur răspuns. Ar fi mult mai credibil dacă ar fi un Custode sau chiar un Izolaţionist.

– Este Accelerator, a spus Paula. Se potriveşte. Deci, de ce ar vrea să construiască o ameninţare pentru

Confederație, una care ar fi declanșată de Pelerinaj? Una care nu este o simplă diversiune tactică?

– Flota de descurajare, a replicat Kazimir cu amărăciune. Fără Primi ca parte a flotei Imperiului, un escadron de nave clasa Capital ar fi suficient pentru a-i scoate din joc. Dar, cu Primii, trebuie să trimitem flota de descurajare.

– Vor să știe ce este, a spus ANA:Guvernarea.

– De ce? a întrebat Paula. La ce le servește dacă știu? Este o cacealma?

– Nu, nu este, a răspuns Kazimir.

– În tot timpul meu nu am întâlnit niciun ofițer de Marină care să fi servit în flota de descurajare, a insistat Paula. Am întâlnit sute care au servit pe orice altă clasă de nave, dar nu asta. Și având în vedere nivelul de guvernare cu care interacționez eu, mi se pare foarte ciudat.

– Ai cunoscut pe cineva de la flota de descurajare, a spus calm Kazimir. Pe mine.

– Am fost creată pentru a oferi protecție segmentului fizic al rasei umane, a spus ANA:Guvernarea. Te asigur că flota de descurajare este reală și este capabilă să atingă acest nivel de apărare fizică. Ar trebui să știu. Eu am construit-o.

– În acest caz, Acceleratorii trebuie să vrea să știe cu ce este înarmată, a spus Paula. Presupun că e ceva foarte puternic.

– Da. Foarte.

– Bine, înseamnă că așteaptă să-l analizeze și să-l folosească – la urma urmei, nu-ți dai atâta osteneală

dacă nu ai nevoie. Dar intervalul de timp nu e în regulă aici. Chiar dacă fac o analiză perfectă, trebuie încă să-l și construiască. Fapt care va lua timp, iar flota Pelerinajului se va lansa în câteva luni. Îl pot duplica în acest timp?

– Extrem de puțin probabil, a spus ANA:Guvernarea. Mi-au fost necesare abilitățile mele complete timp de mai mulți ani pentru a-l fabrica. Desigur facultățile mele s-au dezvoltat dramatic de atunci, dar încă nu este un lucru care poate fi realizat rapid.

– Să examinăm extremele, a spus Paula. Poate flota de descurajare să distrugă Golul?

– Nu.

– Dar ai încredere că poate îndepărta orice altceva din galaxie?

– Da.

– În cazul acesta, cred că intenționează să-l folosească împotriva navelor Raiel care păzesc granițele Golului. Justine abia a reușit să treacă, și ea a avut un avans bun față de ei, plus ceva ajutor de la Golul în sine. Așa cum stau lucrurile, navele lui Ethan nu ar reuși să ajungă nici până la Zid, ce să mai vorbim de Golf.

– La naiba, a mormăit Kazimir. Asta trebuie să fie. Idioții. Nu e suficient că încearcă să distrugă galaxia, trebuie să înceapă și un război cu cea mai puternică rasă existentă.

– Există un singur factor care ar putea lucra în avantajul nostru, a spus Paula.

– Care?

– Specia Prime.

Secole de experienţă îl învăţaseră pe Kazimir să nu fie surprins de ideile Paulei.

– Continuă.

– Ei nu sunt proşti. Cel puţin nu cei care mai trăiesc în Confederaţie, adică grupul pe care l-au manipulat Acceleratorii. Un imotil Prim standard ştie că, dacă există cea mai mică posibilitate ca ei să ne ameninţe din nou, îi vom extermina pur şi simplu.

– Da. De fapt, având în vedere noua natură şi psihologia în dezvoltare a celor cinci civilizaţii Prime care au supravieţuit, Marina a scăzut gradul lor potenţial de ameninţare de două ori în ultima mie de ani.

– Deci, nu vor risca să declanşeze represalii umane. Este extrem de puţin probabil ca ei să fie de acord cu planul Acceleratorilor. Cu toate acestea, ştim că personalităţile umane pot funcţiona în cadrul unei structuri neuronale Prime. Am întâlnit o dată un motil Bose. Integrarea era fără cusur, funcţiona fără nicio problemă. Asta ne oferă o potenţială dovadă.

– Adică? a întrebat Kazimir.

– Poate că organismele din interiorul acestor nave de război sunt Prime, dar există mari şanse ca ele să fie animate de rutine de gândire umană. Ar fi foarte simplu să pui mâna pe câţiva motili abia născuţi din lacul de incubaţie. În această etapă, creierele lor sunt complet goale. Imotilii sunt cei care le insuflă gândurile şi amintirile de bază. Deci, dacă răpeşti unul în acest stadiu, ar fi simplu să încarci în schimb o minte umană şi amintiri umane în el, este procedura noastră elementară pentru re-viaţă, dar cu un corp străin. Şi iată că ai

obținut nucleul unei ierarhii Prime complet independente. Cei din Imperiul Ocisen cred că au găsit un dușman al omenirii autentic care să dea cauzei lor niște colți deosebit de ascuțiți, în timp ce sunt, de fapt, manipulați de Acceleratori, la fel ca toată lumea.

– Deci, tot ce trebuie să facem este să prindem unul și să-i descărcăm gândurile, a concluzionat Kazimir.

– Exact. Când te duci la Comisia Senatului, spune-le că ai de gând să dai flotei Imperiului Ocisen o ultimă șansă să se întoarcă acum, când și tu și ei știți că navele din clasa Capital îi pot învinge pe Primi. Folosește clasa Capital pentru a dezactiva o navă Prime și abordeaz-o.

– Dacă sunt Prime cu comportament uman, se vor sinucide, a spus ANA:Guvernarea.

– Ar fi o dovadă suficientă pentru tine? a întrebat Paula.

– Nu una concludentă, nu. Ar trebui să fiu inserată în rețeaua de comunicații inter-Prime și să analizez fluxul de gândire.

– Încearcă interceptarea clasei Capital, a spus Paula. Acționează complet în favoarea noastră. Dacă merge și vom demonstra că Primii sunt doar carcase biologice pentru Acceleratori, atunci ai posibilitatea să le suspenzi toate activitățile. Dacă nu, atunci Kazimir are încă o mulțime de timp să utilizeze flota de descurajare înainte ca Ocisenii să ajungă la Confederație. Și, ca un bonus, întârzii achiziționarea armelor flotei de către Acceleratori.

– Sunt de acord că este un curs logic de acţiune, a spus Kazimir.

– Dar? întrebă Paula.

– Nu am ştiut cu adevărat cât de puternici erau războinicii Raiel până când mama mea nu a zburat pe lângă ei în Golf. Pe când, din câte putem deduce, acest plan al Acceleratorilor a fost pus în mişcare de cel puţin cincizeci de ani.

– Am ştiut că Raielii aveau sisteme de apărare în jurul Zidului de Stele din ziua în care Wilson Kime le-a descoperit în 2560. Era inevitabil ca acei Raieli să aibă o putere de foc adecvată care să le susţină misiunea. La urma urmei, ei sunt cei care au încercat cândva să invadeze Golul. Ăsta nu este un lucru pe care să-l încerci cu ceva atât de jalnic ca o nova-bombă. Acceleratorii au ştiut întotdeauna că vor avea nevoie de o putere de foc serioasă pentru a ajunge la graniţa Golului.

– Poate, a spus Kazimir fără tragere de inimă. E ceva în legătură cu asta care mă deranjează, şi nu pot să-l definesc.

– Dacă scopul lor nu este să vadă armele flotei de descurajare în acţiune, pentru ce altceva s-ar putea folosi de flota Imperiului Ocisen?

– Nu ştiu, a spus el. ANA?

– Scenariul Paulei este cel evident. Se face un efort excepţional de mare pentru a atrage flota de descurajare împotriva forţelor invadatoare Ocisen. Primii sunt singura specie care ar uni încă toate blocurile politice şi culturale din cadrul Confederaţiei. Şi aş vrea să subliniez că, şi în cazul în care ai dreptate şi Primii

sunt expuși ca agenți ai Acceleratorilor, Ocisenii tot vor veni.

– Foarte bine. Kazimir își îndreptă, în fine, gulerul. Voi solicita Comisiei Senatului permisiunea de a desfășura flota de descurajare, dar numai după ce vom face o ultimă încercare de a-i avertiza.

– Și informează-mă, te rog, cum reacționează Ilanthe, i-a cerut Paula.

Deși a fost umilitor ca Honious, Corrie-Lyn a trebuit să se bizuie pe Aaron și pe Inigo pentru a parcurge distanța de o sută de metri dintre rămășițele crawlerului și nava Marinei. La fel ca și brațul rupt, glezna îi era grav răsucită și luxată, lucru pe care l-a descoperit atunci când a încercat să pună greutate pe ea.

Aaron a îngenuncheat simplu la marginea caroseriei șenilei pe care o distrusese cu pulsul disruptor, și și-a întins brațul. L-a apucat fără tragere de inimă cu mâna sănătoasă și i-a permis să o tragă fără mai mult efort decât dacă ar fi ridicat un sac de ciuperci. Doar atunci când a pus-o jos a icnit de durere și aproape s-a prăbușit înapoi pe gheață. Aaron, desigur, a prins-o cu ușurință.

Așa că a trebuit să-și agațe câte un braț în jurul fiecăruia dintre ei și să-i lase să-i preia greutatea în timp ce sălta pe drumul până la navă. Corpul îi tremura violent din cauza frigului teribil. Flash-uri uriașe de fulgere irupeau deasupra capului, tunetul lor mut rostogolindu-se în jurul micii bule de calm pe care câmpul de forță al navei îl arunca peste ei. Chiar și fără

senzori îmbunătățiți, își putea da seama că vasul fusese puternic lovit. Fuzelajul fusese distrus și fluidele se scurgeau din diverse valve și țevi expuse.

Solul s-a zguduit violent și toți trei s-au prăbușit.

– Mișcă, a strigat Aaron.

Câmpul de forță integrală i se întări, învăluindu-l într-o ușoară ceață albastră.

Corrie-Lyn a fost surprinsă să vadă că și Inigo se protejase în același mod. Apoi au luat-o amândoi și au început să alerge pe ultimii douăzeci de metri, cu ea agățată umilitor între ei... În timp ce făceau asta, ea a început să acorde atenție simbolurilor roșii care îi apăreau în exovedere. Primea o doză nesănătoasă de radiații din atmosfera prinsă sub câmpul de forță.

Era o navă a Marinei, îi putea vedea numele, *CNE Lindau,* pe fuzelaj. Dar echipajul nu răspundea la semnalele ei disperate. Se întrebă ce fel de poveste de acoperire putuse inventa Aaron. Cumva nu se gândise să se întrebe și cum putuse supraviețui pe ghețar. Era, într-un fel, ceva inevitabil.

S-au grăbit pe rampă și apoi în ecluză. Învelișul exterior se închidea deja când treceau de pragul ușii. Un alt cutremur a făcut nava să se zguduie. Apoi a urmat un vuiet inconfundabil de alimentare a unității de propulsie și s-au ridicat de la suprafață. Podeaua începu imediat să vibreze puternic, iar puntea se deplasă din aliniamentul orizontal. Reveni scuturându-se înapoi la nivel, în timp ce sunetul alarmant de echipament presat până la marjele de siguranță îi strepezea dinții.

Ușa interioară a sasului se deschise, în timp ce pe Corrie-Lyn începea s-o apese greutatea propriului corp.

– Ține-o, a ordonat Aaron tăios lăsându-i brațul și traversând nava clătinându-se, în timp ce accelerația creștea rapid.

Inigo o coborî repede pe podeaua coridorului scurt.

– Nu-ți mișca gâtul, a spus el repede. Păstrează linia coloanei vertebrale. Nu știu cât de rău va deveni.

Puntea părea să fie făcută dintr-un plyplastic gri. Nu era confortabil, dar cu forța *ge* apropiindu-se de cinci era recunoscătoare să fie întinsă la orizontală. Simbolurile medicale o avertizau cu privire la efectele accelerației asupra brațului rupt, ceea ce ar fi putut fi o explicație pentru greața pe care o simțea urcând.

– Ce se întâmplă? a mormăit ea la Inigo. Unde este echipajul?

Corpul ei încă tremura din cauza aerului înghețat din exterior.

El își ținu capul neclintit în timp ce-i răspundea.

– Mergem drept în sus pentru a ieși din atmosferă cât mai repede posibil. Nu știu nimic despre echipaj. Emisia lui în gaia-câmp avea o nuanță de îngrijorare.

– Nu pot accesa rețeaua navei.

– Nici eu.

După câteva minute, accelerația scăzu brusc la un *ge* unu stabil. Inigo se ridică în poziția șezând. Îngrijorarea i se scurgea încă din gaia-particule.

Corrie-Lyn se strâmbă în timp ce se ridica încet. Glezna îi pulsa și medicația pe care o luase pentru braț îi afectase în mod ciudat vederea. Sau poate era doar

echilibrul ei, care o făcea să se simtă curios de ameţită. Sau poate unităţile navei acţionau într-un mod neobişnuit. Ceva în aer mirosea ciudat. Începu să sughită, sperând că nu era pe punctul de a vomita. Din cine ştie ce motive, situaţia nu o deranja atât de mult pe cât ştia că ar fi trebuit. Echipajul, totuşi. Asta era rău. Ştia la un nivel instinctiv profund. Nu voia să examineze conştient ceea ce era evident. *Prea mult. Mult prea mult dintr-odată.*

– Atunci, suntem încă în viaţă, a spus ea cu un oftat.

Inigo i-a aruncat o privire tulbure.

– Da.

Apoi s-a ridicat cu greu în picioare. Una din benzile de lumină de pe tavan pâlpâia. Caseta ei avea fisuri. Faptul îl făcu să se încrunte.

– Scanarea mea de câmp semnalează o mulţime de daune în structura din jurul nostru. Uh, nu pot găsi echipajul la bord.

– Ce vrei să spui?

O uşă groasă de plyplastic se deschise şi Aaron păşi pe culoar. Gaia-particulele lui erau închise, dar, chiar şi sedată de medicamente, Corrie-Lyn nu avea nevoie de ele pentru a realiza cât era de furios. Acesta se uită urât la Inigo.

– Să nu îndrăzneşti să mai faci o cascadorie precum cea cu gheţarul.

Inigo îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Aproape am reuşit, totuşi, nu-i aşa? Eu, un simplu amator.

Aaron afişă un zâmbet subţire. Făcu un pas înainte.

Corrie-Lyn țipă de durere când piciorul lui i se așeză pe gleznă. Inigo se repezi înainte, lovindu-l pe Aaron ca la rugby.

Abia îl clinti. Pentru mai multă emfază, Aaron își menținu poziția pentru alte câteva secunde înainte de a-și retrage deliberat de încet piciorul și de a păși înapoi.

Corrie-Lyn scânci și își prinse glezna din care durerea fierbinte îi săgeta încă în carne. Avea lacrimi în ochi.

– Nu, a șoptit ea cu teamă.

– Unitatea medicală este în cabina principală, a spus Aaron și îi întinse mâna.

– Unde este echipajul? a întrebat ea.

– S-au retras pentru moment. Aaron se gândi puțin. S-ar putea să lipsească un timp.

Corrie-Lyn îi ignoră mâna. Inigo o ajută să se ridice. Au șchiopătat după Aaron dincolo de ușă, în cabina principală.

– Oh, Madona! Corrie-Lyn își duse mâna liberă făcută căuș la gură. Simțea într-adevăr cum bila i se ridică în esofag la priveliștea pe care o avea în față.

Cabina principală a navei era o sală circulară de șapte metri în diametru. Câteva elemente de mobilier erau extrudate din pereții de plyplastic și din podea. Unele erau răsucite și blocate în forme ciudate. O mulțime de module de echipamente scufundate la același nivel cu pereții erau avariate. Cele mai multe suferiseră un fel de impact fizic care le spărsese carcasele și le scosese din funcție. Altele fuseseră topite împreună cu peretele din jurul lor, brăzdând tavanul cu

urme de funingine. Dar asta îi atrăsese privirea. Era sânge pe podea. Bălți mari de lichid hidos care fusese împrăștiat peste tot sub accelerația neregulată a navei. Acum se solidificase. Era sânge pe pereți. Pete mari stropite radiind din cicatricile arse. Era sânge și pe tavan împrăștiat în trasee de stropi lungi.

– Monstrule! a gemut ea printre dinții încleștați.

– Hai să facem foarte clar un lucru, a spus Aaron în timp ce ordona consolei de comandă să activeze singura unitate medicală care supraviețuise. Eu nu sunt un om bun. Eu nu sunt un om rău. Sunt pur și simplu un om care are o treabă de făcut. Și o voi duce până la capăt. Nimic nu trebuie să împiedice acest lucru. Nimic.

Corrie-Lyn îi aruncă lui Inigo o privire frântă. Putea vedea cât era de speriat, o expresie pe care nu o văzuse pe fața lui înainte. Nu la Inigo. Nu la omul care urma să-i conducă pe toți către șansa la o viață mai frumoasă.

– Ce treabă? a întrebat Inigo cu multă demnitate.

Un mușchi mic se contractă în falca lui Aaron.

– Îmi cer scuze. Nu sunt sigur.

– Nu ești sigur!

Aaron ridică ușor din umeri la Corrie-Lyn.

– Știi cum este.

– Ăsta nu este om, a gemut ea. E o mașină biologică de ucis. Și e atât de patetic, încât nici măcar nu știe de ce.

– Asta e, a spus Aaron. Se uită la unitatea medicală care ieșea din perete. Aceasta avea urmă de arsură pe carcasa de argint, dar capacul de malmetal se deschise, iar sistemul de management raportă funcționalitate

completă, chiar dacă unele sisteme funcţionau doar pe modul de susţinere.

– Eu nu intru acolo, a ţipat Corrie-Lyn.

– Ba o să intri, a replicat Aaron. Într-un fel sau altul. Desigur, u-amprenta lui Inigo va avea control complet asupra tratamentului. Dar am nevoie de tine întreagă şi sănătoasă. Pe lângă leziunile fizice, ai încasat o doză zdravănă de radiaţii acolo.

Se uită la Inigo, care ridică din umeri.

– Ai nevoie de ea sănătoasă? a întrebat el. De ce?

– Este moneda mea de schimb, a spus Aaron răspicat. Ea îmi garantează buna ta purtare.

– Împuşcă-mă, l-a implorat Corrie-Lyn pe Inigo. Foloseşte-ţi biononicele ca pe-o armă din nou. Te rog. Nu i se poate permite să reuşească.

Inigo se uită la ea pentru o vreme. Apoi îşi plecă capul.

– Acum, dacă tot am lămurit lucrurile, intră, te rog, a spus Aaron, făcând un gest politicos către unitatea medicală.

Corrie-Lyn se îndreptă şchiopătând spre ea şi se aşeză pe margine. Inigo o ajută să se dezbrace şi să intre. Capacul alunecă peste ea. Plângea încă atunci când şi-a pierdut cunoştinţa.

Potrivit rutinelor de gândire secundare ale lui Corrie-Lyn, unităţii medicale i-a luat patru ore pentru a-i reseta şi lega braţul într-un strat dermic călit, pentru a-i detensiona entorsa de la nivelul gleznei şi a-i decontamina pielea şi sângele. Inigo a făcut-o, de asemenea,

să emită un fel de antidepresive sedative. A zăcut acolo în întunericul cald şi uscat timp de câteva minute după ce s-a trezit, ezitând să iasă şi să vadă cât de rele deveniseră vieţile lor. În cele din urmă, a oftat şi a cerut u-amprentei să deschidă capacul. Inigo era acolo, cu o preocupare blândă pe faţă.

– Cum te simţi? a întrebat el.

– Ca Mergătorul-Pe-Apă în vârful muntelui după moartea Salranei.

Inigo îi mângâie tandru părul.

– Nimic din lucrurile cu care ne confruntăm nu va fi vreodată atât de rău.

– Ha, a spus ea indignată. Nenorocitul ăla nu e uman, deşi are trăsături de psihopat destul de bine fixate. Se ridică pentru a-l vedea pe Aaron în cealaltă parte a cabinei zâmbind modest. Visele tale încă te pedepsesc? a urlat la el, încrucişându-şi braţele peste sânii goi. Sper că aşa este. Într-o zi te vei îneca în tot rahatul împrăştiat în capul tău.

– Ei, bine, este adevărat, rânji Aaron. Poţi scoate fata din Sampalok, dar nu poţi scoate Sampalokul din fată.

– Ce naiba ştii tu despre viaţa Mergătorului-Pe-Apă, idiot de biobot subsentient?

– Bine ai revenit, Corrie-Lyn. Petrecerea nu ar fi la fel fără tine.

Inigo îi dădu un halat care era cu câteva numere prea mare. Corrie-Lyn se înfăşură în el cu mişcări furioase, apoi îşi aruncă picioarele afară. Dar şi le trase brusc înapoi, amintindu-şi ce fusese pe podea înainte.

Sângele dispăruse. Examină cu atenție cabina. În afară de echipamentele îndoite și de mobilierul diform, era relativ curată.

– Câțiva dintre boții menajeri încă mai funcționează, a spus Inigo. I-am pus să curețe pe aici.

– Îhâm, a mormăit și a coborât. Deci, o să începi să mă amenințI?

Aaron se scărpină după ureche.

– Nu.

– De ce nu? Credeam că ai spus că sunt moneda ta de schimb. Mergi mai departe, trageți loviturile până la ultima. N-o să te dezamăgesc. Promit că o să urlu ca dracu'.

Bravada îi făcea picioarele să tremure.

– La naiba, și mai spui că creierul meu e defect.

– Du-te dracului.

Aaron îi aruncă lui Inigo o privire întrebătoare.

– Oare ce a fost între voi doi înainte?

– Dragoste. Brațul lui îi cuprinse umerii. Mă îndoiesc că există în amintirile tale.

– Nu. Trebuie să recunosc că nu-mi spune nimic. Dar înțeleg principiile. Și cine știe, dacă îmi mănânc legumele și stau departe de necazuri, poate voi găsi o fată drăguță care să mă placă așa cum sunt. La fel cum te place asta pe tine.

Corrie-Lyn făcu un pas înainte, cu mâna strânsă pumn. Inigo o trase înapoi.

– Voi doi n-ați vrea să vă potoliți? Cât despre tine, comportamentul ăsta cu greu l-aș numi profesional.

– Știu, a răspuns Aaron. Armistițiu?

– Dacă voi avea vreodată șansa să-ți tai gâtul în timp ce dormi, promit că ți-l voi tăia lung și profund.

Chiar și Inigo o privea ciudat acum. Ea rămase neclintită.

– V-am salvat totuși viețile, a replicat Aaron pe un ton ușor rănit.

– Am intrat în toate necazurile alea numai din cauza ta.

– Serios? Ia gândiți-vă la asta. Oamenii care ne-au urmărit pentru a-l găsi pe Inigo l-au vrut mort, chiar foarte mort. Ei l-ar fi găsit în cele din urmă. Datorită faptului că ai făcut echipă cu mine, am ajuns aici primii.

– Și cine a rămas în viață pe Hanko ca să-ți mulțumească pentru asta?

– În regulă, ajunge, a spus Inigo, strângând-o de braț. Suntem încă în viață, fapt pentru care recunosc că îți suntem datori. Dar trebuie să admiți că faptul că m-ai urmărit ca să împlinești dorințele ideologice ale unei facțiuni nu este grozav pentru mine.

– Nu știu ce-ți este rezervat, a spus Aaron. Dar cât de rău poate fi?

Inigo a rămas tăcut. Corrie-Lyn era tulburată de modul în care gaia-particulele lui erau din nou închise, izolându-i emoțiile. Era obișnuită să împărtășească fiecare sentiment cu el. Cu șaptezeci de ani în urmă.

– Deci, la cine mă duci? a întrebat Inigo.

Aaron avu bunul-simț să se arate stânjenit.

– Nu știe, a spus Corrie-Lyn.

– Pot cel puțin să întreb unde mergem?

– E i bine, a tărăgănat Aaron. Trebuie s ă recunosc că nu mai sunt prea sigur.

– Ce?

– Ai spus că ştii întotdeauna ce să faci în continuare, a protestat Corrie-Lyn. Creierul tău este ca o diagramă veche. Termini o sarcină şi următoarea apare imediat. Ei bine, acum ai Visătorul, trebuie să ştii unde să-l duci.

– Lucrurile stau cam aşa: în condiţii normale aş şti exact ce să fac în continuare.

– Condiţii *normale*?

– Suntem pe o navă a Marinei. O, ăăă, navă a Marinei împrumutată.

– Şi ai avariat-o, a spus Inigo laconic.

– Avariată? a întrebat ea alarmată. Perspectiva de a-şi petrece tot restul vieţii ei, fie el lung sau scurt, în interiorul acestei nave împreună cu imbecilul de Aaron nu era un gând liniştitor.

– A trebuit să fac nişte manevre de zbor extreme pentru a vă localiza, a explicat Aaron. Hai să spunem doar că am cam scos-o din garanţie. Partea bună este că există o mulţime de duplicate şi un inventar mare de piese de schimb. Unitatea de comandă a elaborat un program de reparaţii, iar boţii lucrează din greu la el.

– Stai, a spus Corrie-Lyn. Unde suntem acum?

Ea presupunea că după patru ore ar fi trebuit să fie cu mult în afara sistemului Hanko.

– La un milion de kilometri de Hanko, a răspuns Aaron. Şi aşteptăm.

– Să ce?

– Iată cum stă treaba: aceasta este o navă a Marinei, şi ei le construiesc ca lumea. În starea noastră actuală am putea zbura cu viteză supraluminică, dar eu nu mă simt înclinat de a face acest lucru chiar acum. Boţii au nevoie de ceva timp pentru a ne readuce la un nivel funcţional minim. Acum, aşa cum îmi dictează instinctul, nu mă deranjează să aştept. Când vom ajunge iar la jumătatea unui nivel decent de pregătire de zbor, voi şti ce să fac.

Inigo clipi surprins.

– Întotdeauna este aşa?

Corrie-Lyn suspină.

– Da. Mă tem că aşa e.

Nu era mâncare la bord. Membrii echipajului aveau fiecare propriul său stoc de articole speciale fără de care pur şi simplu nu puteau trăi. Aşa că Inigo şi Corrie-Lyn au trebuit să deschidă pachetele de băuturi calde de ciocolată portocalie făcute pe Luranda, cu bezele de la Epual. Pachetele aveau autoîncălzire, ceea ce era bine, unitatea culinară fiind una dintre victimele la care boţii lucrau de zor. Jumătate din lichidul lor cu nutrienţi de bază fusese ejectat din rezervorul spart.

Mobilierul cabinei era foarte jos pe lista de priorităţi pentru reparaţii, astfel încât s-au strecurat în curbele neregulate ciudate cât de confortabil au putut sorbind din cănile de metal. Aaron stătea cu ei o parte din timp. De multe ori însă pleca să inspecteze ceea ce se făcuse în diferite părţi ale navei.

După o altă ceartă, Corrie-Lyn îl făcu să deschidă reţeaua navei, cu unele restricţii puternice de acces în

schimb. Cel puțin asta însemna că e așa și Inigo aveau permisiunea să vadă imaginile primite de la senzori.

Hanko era o semilună de argint așezată într-un spațiu stelar neobișnuit de sterp. Senzorii care îi rămăseseră lui *Lindau* acopereau imaginea vizuală cu o serie de date gravitaționale. Puteau urmări, de fapt, modul în care distribuția masei se modifica pe măsură ce m-reductorul Hawking mânca lumea din interior. Mari unde gravitaționale-buclă se extindeau și se contractau în jurul planetei, trepidând în ritmul unei inimi muribunde. Mișcările lor deveneau tot mai nesigure pe măsură ce procesul începea să se accelereze spre teribilul său final. Nucleul de magmă era acum absorbit într-un ritm fenomenal de gaura neagră ce continua să se dilate. Plăcile tectonice se ridicau și se spulberau în timp ce mantaua se adapta la presiunile interne care se schimbau în fiecare minut. Gheața care acoperise toate oceanele în ultimii o mie de ani s-a rupt în iceberguri vaste de dimensiunile unor mări care au început să derapeze peste solul frământat și lanțurile muntoase care se prăbușeau.

Aaron s-a întors în cabină.

– Este pe cale să devină critic, a anunțat solemn.

În timp ce vorbea, nori de furtună albi strălucitori au început să sclipească într-o nuanță portocalie, umplând semiluna până la o sferă perfectă de lumină de chihlimbar. Intensitatea acesteia a crescut rapid, iar atmosfera a început să se extindă. Uragane masive au țâșnit până dincolo de ionosferă, răsucindu-se în spațiu în timp ce gazele ardeau cu căldură nucleară.

– *I-am urat de bine, i-am urat să plece*, a cântat Aaron în şoaptă.

Sub atmosfera sfâşiată, mantaua a detonat. Segmente de rocă de dimensiunile unui continent au perforat spre exterior din mijlocul oceanelor zdrenţuite de lavă supraîncălzită.

– *Splendoarea morţii, odată cunoscută, iubită dincolo de raţiune. Evoluţia ţărmului etern, liber în sfârşit să spele cu el tot ceea ce doreşti.*

Dezlegată de constrângerile scoarţei semisolide, lumina imploziei m-reductorului strălucea mult mai puternic decât steaua din apropiere. Spectrul său alerga de la un roz delicat la albul pur, accelerând apoi în albastru-alb în timp ce efluxul său de radiaţii revărsa mari cantităţi de unde gamma. Gaura neagră consuma ultimul rest din miezul planetei. Doar lumina mai rămăsese din ce în ce mai strălucitoare, în timp ce inima ei se reducea tot mai repede şi mai repede.

– *Toate au venit din praf de stele sclipitor, toate vor cădea în materia întunecată. Moartea ne batjocoreşte aşa cum noi am râs sfidând entropia, dar ignoranţa a născut muritorii ca să navigheze mai departe pe marea crudă a timpului.*

Lindau a început să accelereze uşor la doi *ge*, rămânând la mare distanţă de fragmentele de rocă şi de mările întunecate de magmă care erau ejectate din nucleul de implozie orbitor.

– Nu recunosc versetul, a spus Inigo.

Aaron se scutură din transa uşoară şi se încruntă la el.

– Ce verset?

Corrie-Lyn își dădu ochii peste cap și turnă o măsură de rom vechi de sute ani în ceea ce mai rămăsese din ciocolata ei fierbinte. Găsise sticla de cel mai fin St Lisamne într-una din cabinele echipajului și și-o însușise imediat.

– Nu contează. Creierul tău de rahat nu a venit cu nimic încă?

– Iau în considerare câteva opțiuni. Cel mai mult mă îngrijorează faptul că Marina a știut că suntem aici.

– De unde știi asta? a întrebat Inigo.

– Informația era în creierul căpitanului. Amiralul Kazimir i-a spus despre tine și despre mine.

Corrie-Lyn se cutremură și își mai turnă rom. Ciocolata se dusese de tot acum.

– În creierul lui! Deci, dacă nava nu raportează, vor veni în căutarea ei.

– Bănuiesc că sunt deja pe drum și, deoarece căpitanul a raportat utilizarea unui m-reductor, vasul lor va fi considerabil mai mare decât o simplă navă de cercetare care iese din hiperspațiu.

– Și atunci, te sinucizi sau te predai?

– Nici una, nici alta. Mai avem în jur de trei ore până când repararea sistemelor primare va ajunge la un nivel adecvat. Restul poate fi efectuat în timp ce suntem pe drum, dar sistemele de acționare și de putere trebuie să devină fiabile mai întâi.

– Asta sună de parcă ai ști unde să mergem.

– Examinez opțiunile care apar.

– Care apar? a întrebat Inigo intrigat. Vrei să spui în mod logic, sau sunt posibilităţile din propriul tău cap, care sunt dezvăluite de angajatorul tău?

Aaron se scărpină după ureche, în mod clar stânjenit de întregul proces.

– Opţiunile, cred, sunt informaţii implantate. Pe care o aleg depinde de mine pe baza situaţiei de pe teren. La urma urmei, e ca un fel de expertiză care mi-a cumpărat jobul.

– Vreuna dintre aceste opţiuni îţi spune ce se va întâmpla cu mine?

– Nu e vorba de asta. Tu nu eşti relevant pentru mine personal, eşti doar pachetul pe care trebuie să-l livrez.

– Ştii, pe lângă jobul meu de Visător, sunt şi un foarte bun analist. Dacă ar fi să te deschizi complet în gaia-câmp, s-ar putea să reuşesc să-ţi descopăr căile către aceste amintiri străine.

– De ce aş vrea să faci asta?

– Ca să ştii cine eşti. Unde începi tu cel adevărat şi se unde se termină motivaţiile artificiale.

– Şi dacă nu sunt motivaţii artificiale? Dacă acesta sunt eu, cel care am fost mereu?

– Suferi prea mult ca să fie adevărat. Visele tale te tulbură. Am ştiut asta, chiar înainte de a-mi spune Corrie-Lyn.

– Şi totuşi, eu sunt în viaţă, iar tu eşti în custodia mea. Cred că ne vom opri la nivelul acesta de funcţionalitate, deocamdată.

– Cum vrei. Poţi, cel puţin, să ne spui care sunt opţiunile care ţi s-au revelat?

– Nu ştiu prea multe înainte. În acest fel, dacă sunt capturat, nu le pot dezvălui nimic adversarilor mei.

– Tocmai ai spus că suntem în custodia ta.

– Am să iau în considerare infinit de mica probabilitate că aţi putea scăpa. Nu pot să vă las să ştiţi ceea ce ştiu, asta v-ar da un avantaj tactic foarte important, prietene.

– Oh, sfântă Madona, a gemut Corrie-Lyn, şi a luat o înghiţitură direct din flacon.

A ordonat apoi u-amprentei să reia colectarea informaţiilor de la senzorii externi.

Noua stea intensă care fusese Hanko a început să se diminueze la o oră de la începuturile sale. Era un consumator de masă insaţiabil, rapid în devorarea resturilor de planetă care nu atinseseră viteza de evadare în timpul rupturii provocate de implozie. Aşchiile solide se grăbeau să cadă pradă gravitaţiei incredibile, fulgerând spre ruină în timp ce treceau prin orizontul evenimenţial. Apoi gravitaţia s-a întins mai departe, după torentele de magmă care se solidificau, trăgându-le înapoi. După care au mai fost doar coloanele groase de gaz şi praf, care erau împroşcate în afară. Mareele lor au început să se întoarcă, capturând particulele libere iradiate şi trăgându-le în jos pe panta adâncă a gravitaţiei, către dispariţie. La doar trei ore după ce strălucise mai puternic decât steaua sa, Hanko a fost redusă la un mic tăciune aprins, înconjurat de

vârtejuri de voaluri de ceață de culoarea lavandei, care se contractau încet.

– Consumă totul în jurul ei, ca să ardă, a spus Aaron. Cu toate acestea, în cele din urmă, entropia va apărea, mereu victorioasă, absorbind și ultima licărire de căldură și lumină. După care va fi doar întuneric. Când se atinge această stare, chiar și veșnicia încetează să mai existe. Pentru că un moment va fi la fel ca oricare altul și nonexistența va pretinde universul. Se întoarse spre Inigo. Sună familiar?

– Până la nonexistență este un drum foarte lung, a replicat acesta. Nici măcar postfizicii nu vor mai fi pe aici ca să asiste la asta. Cu siguranță nu mă îngrijorează.

– Și totuși Golul tău e cel care va accelera procesul. Fără masa acestei galaxii, universul se mișcă vizibil mai aproape de sfârșitul timpului și spațiului.

– Angajatorii tăi vor să opresc Pelerinajul.

Aaron a ridicat din umeri nedumerit.

– Nu am nicio idee despre ceea ce doresc ei. Eu doar observ simbolistica de aici.

Corrie-Lyn se agită. După romul St Lisamne, golise câteva sticle de vin tezaurizate de un alt membru al echipajului. A urmat apoi vodca de zmeură JK. O supăra faptul că nu era niciun frigider în funcțiune, căci JK ar fi trebuit băută refrigerată la niveluri arctice.

– Ai grijă totuși, bâigui ea. Acesta este începutul. Condiționarea ta se destramă. Poate că vom ajunge să-l cunoaștem pe Aaron cel real mai devreme decât ar dori șeful tău.

– Deja te uiți la el. Îmi pare rău.

Aaron trimise un ordin către unitatea de comandă și *Lindau* intră în viteză supraluminică.

– Deci, ce-ai decis? a întrebat Inigo.

– Marina știe că te-am vânat și chiar dacă nu știu că i-am supraviețuit lui Hanko vor afla destul de repede. Suntem amândoi vânați de cel care a zburat cu nava care a tras cu m-reductorul Hawking. Trebuia să fiu pe *Artful Dodger*, ceea ce mi-ar fi oferit un mare avantaj, dar s-a dus. Cu toate acestea, există o navă înlocuitoare de urgență care mă așteaptă pe Pulap. Vestea proastă este că, dacă apărem oriunde cu *Lindau*, toată lumea și tot neamul său vor afla imediat. Nu pot risca asta, nu te pot expune posibilității de a fi capturat sau exterminat.

– Ești la strâmtoare, atunci, râse Corrie-Lyn. Vai, ce rușine!

– Nu chiar. Este ceva căruia i-a luat mai mult timp să-mi apară în minte. Este realmente o ultimă soluție.

– Ce anume? a întrebat Inigo.

– Te duc la Spike.

– Macrohabitatul extraterestru? Asta e la șapte mii de ani-lumină distanță. Va dura săptămâni. Ce în Honious este acolo?

Aaron își încreți fruntea, ca și cum ar fi ascultat o voce îndepărtată. Chiar și el a părut surprins de ceea ce a spus:

– Ozzie. Ozzie locuiește în Spike.

Paula privi cu un ușor sentiment de regret cum plyplasticul căptușit se plia protector în jurul pianului

ei. Nu avea niciun rost să încerce să cânte. După conferința cu Kazimir și cu ANA, pur și simplu nu se mai putea pierde în muzică așa cum o făcea în mod obișnuit. Îndoiala amiralului despre motivația Acceleratorilor o tulbura. Din punct de vedere logic, scenariul pe care îl propusese ea era fără cusur. Acceleratorii aveau nevoie de armele flotei de descurajare pentru a-i spulbera pe Raieli din drum.

Așa cum gândise mai devreme, ce altceva ar putea fi toată schema asta cu Primii? Și mica întrebare urâtă a început să o bântuie. *Ce altceva?* Pentru ca Acceleratorii să riște suspendarea internă ANA manipulându-i pe Ociseni și pe Primi era un fenomenal joc de noroc. Unul care avusese întotdeauna o bună șansă de a fi descoperit. Pentru mintea ei, asta semăna prea mult a joc de noroc pentru cineva atât de abil ca o facțiune ANA. Chiar dacă respingea jumătate din ideologiile lor, totuși nu erau proști. Ceea ce o lăsa cu întrebarea incomodă despre ce altceva ar putea spera să obțină prin forțarea desfășurării flotei de descurajare.

Într-o tactică de diversiune clasică, flota s-ar grăbi să-i intercepteze pe Ociseni, lăsând restul Confederației expusă. Nu putea să-și dea seama de ce natură ar putea fi expunerea.

Nu poate fi un atac fizic. Au nevoie ca navele Pelerinajului să fie finalizate și lansate, au, de asemenea, nevoie ca ANA să continue să existe, căci, la urma urmei, sunt o parte din ea.

Deci, ce, atunci?

Dacă nu era nimic altceva decât o încercare brută de a analiza armele flotei de descurajare, nu aveau să reușească. Și un eșec acum ar însemna sfârșitul lor și al obiectivelor lor. ANA:Guvernarea folosise doar o singură dată, înainte, sancțiunea suspendării. Se întâmplase în urmă cu cinci sute de ani, în timpul rebeliunii Secesioniștilor Evoluționiști, când aceștia încercaseră să împartă literalmente ANA, astfel încât să-și poată asuma controlul asupra unei secțiuni și să treacă la stadiul postfizic.

Trebuie să fie ceva care-mi scapă.

Singura gaură mare în informațiile ei era despre natura flotei de descurajare. Care era și singurul lucru pe care ANA:Guvernarea nu i l-ar explica. Fiind un agent de valoare, chiar și ea recunoștea că nu putea fi permisă scurgerea acestor informații, ceea ce s-ar putea foarte bine întâmpla dacă ar fi vreodată capturată. O șansă mică, dar realistă, dacă Pisica o urmărea. Și dacă nu Pisica, erau alții care s-ar bucura văzând-o eliminată din existența fizică. Vor fi, probabil, întotdeauna. *Totul face parte din job*. După o mie patru sute de ani ajungi să te împaci cu perspectiva, indiferent care ți-ar fi psihologia.

Unitatea de comandă o anunță că *Alexis Denken* se afla la cincisprezece minute de Kerensk. Iar Gore efectua un apel.

– Justine e încă bine, atunci, a spus Paula. Asta este o veste bună.

– Da. Dar rahatul ăsta mic de Ethan trebuie să fi râs până a făcut pe el pentru că Lordul Cerului nu o va ajuta.

– Nu o va ajuta *acum*. Dar, hai să recunoaştem, dacă vreunul dintre noi se află aproape de maturitate aceea, este Justine.

– Da, poate.

– Nu am realizat că timpul curge atât de repede în interiorul Golului.

– Nimeni nu a făcut-o. Deşi bănuiesc că debitul ar putea fi localizat. Încă nu ştim destul despre ţesătura lui, dar cu siguranţă ar explica accelerarea Lordului Cerului. Nu a fost rapid fizic, a funcţionat într-un flux temporal diferit.

– Ce crezi că s-a întâmplat pe Querencia după moartea Mergătorului-Pe-Apă? Lordul Cerului a spus că nu a mai rămas nimeni acum.

– Cui îi pasă? Am nişte informaţii pentru tine. Ştii cine a plecat de pe Ganthia la două ore după tine?

– Da, un agent Accelerator de care suntem interesaţi. Are o navă ultrapropulsor, dar camuflajul ei nu este perfect, sau cel puţin senzorii ANA sunt mai buni. Nu-ţi face griji, Digby îl are sub supraveghere.

– Păstrăm lucrurile în familie, nu-i aşa? Bravo ţie. Dar nu vorbeam de Chatfield.

Paula oftă. Erau momente în care era foarte supărată pe ANA pentru libertatea pe care i-o acorda lui Gore Burnelli.

– De cine, atunci?

– Marius.

După o mie patru sute de ani, o turnură neaşteptată într-un caz nu o mai surprindea, dar era foarte interesată.

– Şi cum ai aflat asta?

– Un prieten al unui prieten l-a văzut în portul stelar.

Ea râse.

– Vrei să spui că Facţiunea Conservatoare este încă dornică să-i facă praf pe Acceleratori.

– Să-i îngropăm şi să dansăm pe mormânt, de fapt. Îţi foloseşte informaţia?

– Nu e utilă pentru ei, dar confirmă presupunerea mea că Chatfield este un reprezentant al Acceleratorilor.

U-amprenta îi raporta că nu putea urmări originea apelului lui Gore. Erau foarte puţini oameni care puteau manipula astfel unisfera. *Şi de ce ar ascunde asta, de fapt? Numai dacă nu... Nu! Desigur că nu.*

– Mai am ceva care îţi poate fi de folos, a spus Gore.

– Ce anume?

– Troblum.

– Ştii unde este?

– Nu, îmi pare rău, nu asta, dar ştiu cu ce s-a ocupat.

– Oh, într-adevăr? Curierul vostru a închis singura noastră cale de investigaţie. O să-l arestez într-o zi, ştii asta. Să foloseşti un m-reductor pe o Lume Centrală nu este deloc amuzant.

– Consideră asta ramura mea de măslin. Am fost speriat de ceea ce făcea Troblum.

– Ce a fost?

– Construia o unitate supraluminică suficient de mare pentru a muta o planetă.

– Iisuse! Glumeşti.

– Mi-aş dori să fie aşa. Vestea bună este că nu o făcea pentru Acceleratori – cel puţin nu în măsura în care

putem determina. Acest lucru pare să fie o obsesie personală nebunească.

– Se potrivește. Are o teorie semiplauzibilă cu privire la modul în care Anominii au achiziționat tehnologia Fortăreței Întunecate. O modalitate ar fi faptul că aceștia pur și simplu au furat-o sau au împrumutat-o de la Raielii războinici.

– Da? Oricum... el a reușit să construiască una.

– Acum îți bați joc de mine.

– Nu. De aceea Curierul a fost autorizat să-l acopere. Am fost îngrijorat crezând că făcea parte din planul Acceleratorilor, dar acum nu mai credem că este.

– Și atunci, de ce-mi spui asta acum?

– Troblum este un om foarte ciudat. Și acum e liber în Univers cu o unitate supraluminică ce ar putea fi capabilă să deplaseze o planetă. Încearcă, de asemenea, să ia legătura cu tine ca să-ți spună ceva despre Acceleratori. Lor nu le place asta.

– Ah, am înțeles: un joker.

– Al naibii de corect.

– Și asta te îngrijorează?

– Ar trebui să-ți faci griji și tu. Evenimentele devin și așa destul de instabile. Nu avem nevoie de oameni ca Troblum care să agraveze dracului și mai mult lucrurile.

– Și totuși, el ar putea avea dovada că ANA: Guvernarea trebuie să suspende Acceleratorii.

– S-ar putea. Cine știe?

– Deci, ce vrei să fac eu?

– Să-l pui în partea de sus a listei de priorităţi. Trebuie să fie găsit.

– După ce s-a întâmplat pe Sholapur, mă aştept să fie la jumătatea drumului spre Andromeda, acum.

– Nu ne putem asuma riscul. Nu trebuie să le permiţi Acceleratorilor să-l găsească din nou.

– Nu încerca să-mi spui cum să-mi fac treaba, îi spuse ea tăios.

– Nici în vis n-aş face asta. Îţi pun doar informaţiile la dispoziţie, ca un bun cetăţean.

– Ce mai pui la cale acum? Am auzit că nu ai participat la reuniunea ExoProtectoratului.

– M-am gândit că acum ar fi un moment bun pentru a-mi lua un concediu sabatic. Dar nu-ţi face griji, îmi păstrez o mână şi în asta.

– Vâră-ţi-o prea adânc şi ţi-o rup. Ştii că nu ai nici jumătate din privilegiile speciale pe care crezi că le ai, nu în ceea ce mă priveşte.

– E o plăcere să fac afaceri cu tine, Paula. Ca întotdeauna.

Legătura s-a întrerupt.

Paula se lăsă pe spate pe canapea. După un timp a început să zâmbească.

Taxiul Wurung Transport s-a zguduit de-a lungul şinelor publice îmbătrânite din Colwyn pe tot parcursul zilei. Araminta stătea pe scaunul din faţă, cu fereastra circulară bulbucată trecută în poziţia *o singura-direcţie*, uitându-se la un oraş zguduit. Capsulele Ellezelin făceau raiduri joase deasupra clădirilor,

într-un memento nesfârşit al prezenţei şi puterii lor. Disperarea se adâncea în prezent, înlocuind resentimentul ursuz anterior care acaparase oraşul. Delegaţia Senatului ajunsese la sol cu şase ore înainte să fie primită de Clericul Phelim. Mulţimile din jurul docurilor erau lovite de grupările paramilitare în timp ce îşi strigau cererile ca să fie auzite de senatori. Zborurile cu capsule-ambulanţă erau încă interzise. Taxiurile şi trikepodurile era ocupate să transporte răniţi la spitalele oraşului. Pe la mijlocul-amiezii, numărul celor din jurul docurilor se subţiase. Alte focare de tulburări erau în creştere.

Laril pornise nodul unisferei taxiului, aşa cum promisese. Acesta răspundea la comenzi vocale simple, ceea ce s-a dovedit incredibil de util. Aproape primul lucru pe care l-a văzut a fost un raport al unisferei despre întâlnirea Justinei cu Lordul Cerului. Visul fusese eliberat în gaia-câmp cu câteva ore în urmă, spunea emisiunea de ştiri, iar ei transferaseră imaginile mai departe. O mulţime de comentatori deştepţi se grăbeau să-şi furnizeze propria interpretare, în timp ce un consilier al Visului Viu, pe nume DeLouis, părea dezgustător de încântat de refuzul Lordului Cerului de a o duce pe Justine la nucleu. Araminta a privit un timp, până când şi-a dat seama că nimeni nu ştia nimic, apoi a trecut la ştirile locale. Micul portal îi proiectă scenele capturate de reporteri în întregul oraş.

Un lucru se tot petrecea mereu şi mereu. Avea loc la întâmplare şi era inexplicabil pentru cei de la emisiunile de ştiri. Capsulele Ellezelin se năpusteau din

cer pentru a smulge femei cu forța. Nu fusese descoperită nicio legătură între victime, în măsura în care își putea da seama cineva. Niște controleri semisenzienți foarte sofisticați fuseseră folosiți în acest sens, iar trupele Ellezelin care efectuau capturile erau extrem de determinate, fără să le pese cât de multe daune colaterale erau provocate pentru atingerea obiectivului lor. Imaginile stârniseră în oameni un sentiment uriaș de furie și revoltă. Minoritatea rezidenților care se duseseră cu vitejie la lucru, ca de obicei, pe la mijlocul amiezii se îndreptau deja spre casă. Aproape nimeni nu s-a prezentat pentru schimburile de noapte. Sentimentul de asediu era în creștere. Casele au fost încuiate de două ori și alarmele activate.

Araminta nu a trebuit să vadă decât primele trei episoade atroce pentru a realiza legătura între bietele nefericite. Semănau cu ea.

– Dulce Ozzie, a gemut când a treia a fost târâtă din mijlocul unei străzi din cartierul Espensten, în timp ce cei doi copii mici țipau speriați că mami era luată cu forța de lângă ei.

Protestele venite din întreaga Confederație s-au amplificat la vederea scenei, dar asta nu a schimbat comportamentul paramilitarilor.

Sentimentul de depresie i-a crescut când a văzut că planeta suferă din cauza ei, iar modul în care Lordul Cerului o respinsese pe Justine nu a ajutat-o nici el. Araminta era furioasă din această cauză. La urma urmelor, ea își asumase un risc pentru a-l contacta pe Lordul Cerului și a obține primirea Justinei în Gol.

Efortul nu dusese la nimic. Justine nici măcar nu ajunsese la Inimă. Nu va mai fi nicio negociere acum, nicio explicaţie către orice o fi fost ceea ce controla Golul cu privire la prejudiciile pe care le cauza.

Araminta nu putea face nimic în legătură cu asta, şi nici cu orice altceva, de fapt – în afară de a se preda, fapt care ar fi rezolvat totul foarte rapid. A făcut, în schimb, ceea ce îi recomandase Laril. S-a afundat în gaia-câmp, pierzându-se în mijlocul efuziunii emoţionale şi al mesajelor de ademenire şoptite şi al amintirilor spectaculoase divulgate de cuiburile de confluenţă. Existau niveluri, sau straturi, sau poate că era prea rigidă în aplicarea unor astfel de etichete. Erau cu siguranţă aspecte diferite ale universului emoţional în care se putea cufunda.

Visele, desigur, erau fundamentul primar al gaia-câmpului. Visele lui Inigo şi ale altor nenumărate miliarde date cuiburilor de confluenţă de creatorii lor, toate identificabile prin semnătura lor emoţională unică. Oricare dintre aceştia se putea ridica în conştiinţa ei la chemarea unei stări de spirit sau imagini potrivite, exact aşa cum lucrau amintirile în interiorul capului ei – simplă asociere. Deşi visele lui Inigo păreau să aibă toate nişte etichete puternice, fiind cel mai uşor de dobândit dintre toate.

Aşa că, în timp ce taxiul său rătăcea împins de software-ul dubios al lui Laril, Araminta se plecă în faţa inevitabilului şi trăi primele câteva vise ale lui Inigo, pentru ca după câteva ore să se desprindă zâmbind exuberant în timp ce tânărul Edeard mergea pe

Bazinul Birmingham pentru a-l învinge pe Arminel. Îi venea să chiuie de bucurie în interiorul cabinei. Makkathranul era o plăcere, cu arhitectura sa stranie și genistarii ciudați, populat de maeștri și de doamne bogate și pompoase ieșite dintr-un text incredibil de vechi. Se întrebă dacă Edeard va sfârși căsătorindu-se cu Kanseen sau cu Salrana. Ambele finaluri ar fi fost minunat de romantice. Și era convinsă că totul avea un fel de final ridicol de fericit, nu că și-ar dori vreodată să trăiască într-o astfel de cultură înapoiată.

În afara viselor lui Inigo despre Edeard existau vocile purtate de vânturi de emoție pură: emisiile zilnice ale concetățenilor ei, locuitorii orașului Colwyn. Gaia-câmpul era într-adevăr într-o stare sumbră. Dincolo de taxiul ei, grijile și frica majorității oamenilor aproape înecau speranțele fervente al adepților Visului Viu că cel de-al Doilea Visător s-ar afla cu adevărat lângă ei.

Poate din cauză că moștenirea ei Silfen era cea care o livra gaia-câmpului și nu gaia-particulelor, ca pe toți ceilalți, întregul univers ciudat de memorie și emoții primare părea remarcabil de clar pentru ea. Era capabilă să se ridice deasupra gălăgiei emoționale pentru a studia compoziția acestui cosmos ciudat într-un mod calm și obiectiv. Făcând mai degrabă asta, decât să se cufunde pur și simplu la întâmplare, percepea ceva ce mintea ei interpreta ca mici zone neutre. Șuvițe de nimic ancorate peste tot în întreaga bulă. Cel mai ciudat era modul în care o atrăgeau. Straturile exterioare reverberau la o stare emoțională care era aproape

identică cu a ei. Dar cântecul acela de sirenă mental o făcu prudentă. Când le ţinu agăţate în minte, simţi cârligele subliminale către cuiburile de confluenţă ale oraşului.

Ozzie! Visul Viu îşi doreşte într-adevăr cu disperare să mă găsească.

Se despărţi cu grijă de capcanele înşelătoare. Dincolo de constelaţia insolent de strălucitoare de gânduri umane se afla seninătatea veşnic-prezentă a Silfen Motherholm.

– Mă cunoaşteţi? a întrebat ea trepidând.

Răspunsul nu a fost specific, nu un discurs în termeni umani, ci mai degrabă un sentiment cald de recunoaştere şi de bun venit.

– Mă puteţi ajuta?

Tristeţe, nu răceală. Era regret, mai degrabă decât o respingere.

– Ar putea încurca rău lucrurile.

Căldura reconfortantă a îmbrăţişării unei mame.

– Aş vrea să am atât de multă încredere în mine. Aveţi vreo idee despre ce e vorba aici?

O lumină de aur strălucitoare îmbie fiecare celulă a corpului ei, ca şi când un zâmbet de înger pătrunsese prin nenorocirea oraşului Colwyn.

– Oh, pentru numele lui Ozzie, bine, îl voi întreba din nou.

Şi se întinse dincolo de Silfen Motherholm în căutarea celui care pândea chiar la marginea percepţiei ei. Atentă de data aceasta, evitând observatorii vigilenţi, vorbind mai degrabă încet în sine, decât să strige

peste treizeci de mii de ani-lumină. Un apel care o găsi scăldată într-o luminiscență similară cu cea a nebuloaselor Golului, desfătându-se în curgerea senină a universului din jurul ei.

– Bună ziua, i-a spus ea Lordului Cerului.

– Te aștept, i-a răspuns el.

– Tu ai fost cu prietena mea? Cea care este acum în interiorul universului vostru?

– Eu nu am condus pe nimeni din specia voastră de o lungă perioadă de timp.

– Asta nu înseamnă mare lucru, murmură Araminta cu amărăciune. Dacă aș veni în universul tău, m-ai îndruma spre nucleu?

– Da, aș face-o.

– Imediat?

– Imediat ce ai ajunge la împlinire.

– Ah. Adică nu a-i face-o, nu-i așa? Niciunul dintre voi nu ar face-o.

– Mă bucură dorința ta de a ajunge la nucleu. Te voi călăuzi.

– Când cei din specia noastră au ajuns pentru prima dată în universul vostru, unde i-ai călăuzit?

– Rudele mele le-au arătat unde pot trăi și ajunge la maturitate.

– Deci, vei duce oamenii la planete, dar nu la nucleu? Interesant.

– Eu îi voi călăuzi pe cei care au ajuns la împlinire...

– Da, da, m-am prins.

– Vii acum?

– Mulți din specia mea vor încerca să ajungă la tine.

– Aştept cu bucurie.

– Dar, ajungând la tine, vor sacrifica miliarde de alte persoane, trilioane de vieţi vor fi pierdute în timp ce universul vostru va distruge galaxia. Ce simţi în legătură cu asta?

Ştia că risca să declanşeze o altă fază de devorare, dar reuşise să-l calmeze data trecută.

– Nu toţi ajung la împlinire. Specia voastră devine puternică. Puţini dintre voi vor fi lăsaţi să urce doar în ţesătură.

– Ai înţeles, măcar, că există un univers în afara universului tău?

– Există doar aici, doar universul şi nucleul. Vei apărea aici cândva.

– Déjà-vu, a mormăit ea. Bine, atunci, i-a spus Lordului Cerului. Poate o voi face.

– Te aştept, a răspuns acesta, în timp ce ea îşi retrăgea conştiinţa.

Verifică grăbită în jurul taxiului. Se lăsa noaptea, lumina scăzută a soarelui se împrăştia ca o pată murdară pe domul câmpului de forţă pentru vreme al oraşului. Se uită repede în sus, dar nu văzu nicio capsulă Ellezelin venind în picaj spre ea, deci se putea presupune că nu auziseră conversaţia ei cu Lordul Cerului.

– Mare brânză, a pufnit în interiorul cabinei. Nu pot opri Golul să ne înghită. Ticăloşii aproape au câştigat.

Ceea ce o lăsa cu nişte decizii de luat. Îi spuse taxiului să treacă dincolo de parcul Bodant, cu ajutorul şinei dinspre partea portului, departe de blocul în care locuia. Nu era atât de riscant precum părea. *Ah, da,*

poate un pic stupid. Dar voia să arunce o ultimă privire la ceea ce considerase a fi prima ei casă adevărată, de când – ei bine, de când plecase din Langham. Devenise clar pentru ca că ar trebui să evadeze într-un fel. Singura modalitate de a opri Visul Viu să se folosească de ea era să ajungă într-un loc care să nu fie la îndemâna lor. Ceea ce îi reducea considerabil opţiunile. Oferta Cressidei pentru un bilet pe o navă spaţială era în mod clar irealizabilă, evenimentele din ultimele câteva zile făcând evident că nici măcar o navă diplomatică nu va putea părăsi oraşul Colwyn City. Gând care o făcu să-şi amintească cele spuse de Cressida despre o cale Silfen în pădurea Francola. Asta chiar era o posibilitate. Se simţea totuşi mult mai încrezătoare în faptul că Laril ar putea negocia pentru ea. El era în parte Înalt acum, trebuia să cunoască o facţiune de încredere, una care să fie împotriva Pelerinajului. Toată lumea ştia că facţiunile aveau agenţi cu tot felul de îmbunătăţiri, iar Gore spusese că toţi o căutau. Dacă cineva ar putea-o scoate din Colwyn, departe de Viotia, ei ar fi.

Ideea îi veni agăţată timid de gândul că, dacă o facţiune va avea grijă de ea, atunci nu ar mai trebui să ia marea decizie ea însăşi.

Uită de asta. Trebuie doar să ieşi de aici.

Era întuneric în momentul în care taxiul Wurung Transport aluneca de-a lungul străzii Aeana, paralel cu Cairns. O lumină albă puternică străluci printr-o parte a ferestrei bulbucate a cabinei, venind dinspre marile clădiri deco ale portului. Putea auzi mulţimea

acum, zumzetul acela viguros al atâtor oameni care îşi împărtăşeau furia.

Taxiul trase într-un canal liber din port şi Araminta ieşi. Era surprinsă de cât de mulţi oameni erau în parc. Erau mii acum. Pe partea aceasta erau grupuri largi care mişunau în jur, în timp ce pe lângă blocul ei de apartamente erau concentraţi într-un nucleu dens, strigând injurii şi ciocnindu-se cu cordonul instalat de-a lungul drumului.

Araminta şi-a dat seama dintr-odată care era problema. Cordonul pe care paramilitarii îl aruncaseră în jurul blocului în care locuia acţiona ca o provocare uriaşă.

Vina mea. Din nou.

A mers mai departe în mulţime. Gaia-câmpul era o furtună de ură şi resentimente. Clusterele ei macrocelulare raportau o cantitate colosală de semnale şuierând prin parc. Fără direcţie, fără niciun cod de autor, nu rutate prin nodurile cybersferei şi, prin urmare, nedetectabile.

– > Fişier < frecvenţa Binder la al doilea segment.

– Respinge-l cu un patch de la Etol, ei au cârligele.

– Am reuşit să lovesc unul din gunoaie cu un puls maser.

– Ura. Ura. Ura. Ura.

– Partea stângă a clădirii, drumul se prăbuşeşte în jurul unui segment.

– Adună oamenii acolo.

– Viotia liberă.

– Boți gata de atac. Poate. Ascultați idioților? Credeți că glumim?

– Idioților, venim după voi.

– Viotia liberă.

– O să vă scoatem celulele de memorie din creierele voastre de bigoți.

– Niciunul dintre voi nu se va mai vedea vreodată re-viețuit.

– Adunați-vă la segmentul cinci. Împingeți tare, oameni buni.

Araminta realiză curând că segmentele erau părți ale baricadei ridicate de paramilitari. Gloata se organiza pentru asalt. Nu exista niciun lider – nu în mod evident – reacționau ca niște anticorpi față de forțele invadatoare.

– Am eu niște puști disruptor care vor tăia ca-n brânză prin armura lor.

– Grozav.

– Excelent. Râsete. Iată puștile.

– Hei, gunoi în armură, dacă credeți că Mergătorul-Pe-Apă acela al vostru este suficient de puternic să vă salveze de noi, începeți să țipați după el.

– Râzi. Râzi. Râzi. Gata? Du-te.

Araminta se crispă. Paramilitarii au tras un baraj de pulsuri sonore prin baricadă. Țipetele au răsunat peste parc.

– Acum m-ai crezut. Rahat prost și tâmpit.

– Râzi. Râzi.

– Pe noi ne doare acum, dar mai târziu mori tu.

Poate că nu a fost o idee bună, gândi ea privind peste marea de persoane agitate. Dar nostalgia este liniştitoare.

Dacă îşi întindea gâtul, putea zări blocul de apartamente cu şase etaje. Era ciudat de întunecat în spatele exploziilor de lumină violet de-a lungul baricadei. Marginile acesteia erau încadrate de sclipirile albastre şi violet ale colţurilor-coloană de sticlă.

Bine, l-am văzut. Să mergem.

Araminta se întoarse şi începu să împingă croindu-şi drum prin mulţimea de bătăuşi. Presiunea emoţională creştea în gaia-câmp. O siguranţă plină de convingere înlocuia tenta nervoasă de anticipare. Ceva era pe cale să se întâmple – orice ar fi fost acel *ceva*.

Se opri, uitându-se peste umăr pentru a vedea cum luminile care dansau pâlpâind se stabilizau acum de-a lungul baricadei.

Ţipetele şi uralele s-au ridicat până la un singur urlet animalic acoperind parcul. Semnalele au crescut într-un haos indescifrabil de zgomot electronic. Peste tot în jurul ei, oamenii au început să se năpustească spre baricade.

Focul de armă a fost distinct.

Un semnal se ridică peste gălăgia generală:

– Am atins unul! se retransmise prin clusterele macrocelulare ale tuturor.

Ştirea făcu să înflorească un ton de bucurie rea pe fondul gaia-câmpului.

– Oh, nu, murmură Araminta.

Oamenii se uitau la ea în timp ce treceau alergând – uşor contrariaţi că nu li se alătura.

Câţiva au îndemnat-o:

– Haide!

Ezită, nehotărâtă.

Puncte orbitoare de lumină roşie creşteau din diferite părţi ale parcului, aruncate astfel încât să conveargă spre paramilitari, în spatele segmentelor baricadei care începuse să cedeze. Au fost întâmpinaţi de mai multe arme de foc şi a văzut şi blitul distinctiv de culoare verde-albăstruie al pulsului disruptor. O a doua salvă de stele roşii a fost trasă în sus.

Treaba asta este bine planificată, şi-a dat ea seama.

O secţiune a aurei liliachii emise de baricade s-a întunecat. Din punctul din care se uita ea s-au putut vedea câteva capete unduindu-se şi apărând în deschiderea întunecată. Alte stele roşii şi-au aprins calea. O linie lungă de focuri de armă – nu toate veneau de la paramilitari.

Apoi, ferestrele blocului de apartamente au început să strălucească într-o lumină portocalie.

– Oh, nu!

Araminta şi-a ridicat mâinile acoperindu-şi gura, şocată. *Foc!*

Era la etajul al treilea. Apoi, flăcările au început să lingă balconul de la ultimul etaj. Jos în stradă, flash-urile armelor au devenit mai intense.

– I-am prins. I-am prins, treceau semnalele. Am pătruns.

– Baricada e jos.

– Arzi, gunoi idiot.

Araminta stătea şi urmărea focul care se întindea rapid. Niciunul dintre sistemele de stingere ale blocului nu părea să se declanşeze. Îşi aminti că totul era în curs de modernizare.

Oh, dulce Ozzie, nu!

Inginerii nu lăsaseră niciun sistem temporar operativ pentru perioada de lucrări. Tot ce avusese în acest univers se transforma în fum. Munca pe care o depusese acolo! Ar dura ceva ani pentru ca societatea de asigurări să plătească pentru daune de revoltă, asta în cazul în care ar fi făcut-o vreodată. Nu ar mai putea să cumpere corpuri suplimentare. Nu va fi nicio căsătorie.

Lacrimile au început să-i curgă. Pierdea ultima rămăşiţă a dreptului său la o viaţă adevărată. Se întâmpla chiar în faţa ochilor ei, şi nu putea face nimic ca să oprească acest lucru. Ţipetele şi violenţa se ridicau nebăgate în seamă în jurul ei în timp ce flăcările mistuiau prin acoperiş pentru a se ridica înalt, către cerul funebru!

– Ozzie, să vă ia dracu' pe toţi!, ţipă ea neauzită la protestatari şi la trupele paramilitare ale căror lupte cauzaseră asta, la invadatorii Ellezelin, şi la cel mai mare rahat din univers: Clericul Conservator, ticălosul de Ethan.

– Araminta?

– Ce?

Privi în jur sălbatic după vocea care-i şoptea. Nimeni nu era suficient de aproape.

– Araminta. Ei știu că ești acolo în parc. Disperarea ta a declanșat un indicator de rezonanță emoțională în gaia-câmp. Ieși afară. Pleacă acum.

Rămase complet nemișcată. Vocea venise târându-se prin gaia-câmp – iar ea nu știuse că s-ar putea face asta, nu să fie identificată.

– Cine ești? a strigat ea în învălmășeala de emoții luminoase.

Tot gaia-câmpul se agită, culorile sale spectrale arzând dintr-odată cu lumina unei nove. Neîncrederea o izbi cu putere.

– Tu ești!

– Cel de-al doilea Visător... Te rugăm, te implorăm.

– Golul.

Un miliard de adepți ai Visului Viu și-au ținut respirația la unison.

– Condu-ne în Gol. Tu ești cel ales de Lordul Cerului.

– Duceți-vă dracului, a plâns din nou la ei, încântată de starea lor de șoc și de disperare.

– Ieși din parc, i-a șoptit din nou prima voce eterică. Nu mai pot menține conexiunea. Ieși afară. Vin după tine. *Imaginea unui zâmbet frumos și cald, plin de încurajări, un impuls mental.*

Boomuri sonice i-au plesnit pe protestatari. Dintr-odată cerul de deasupra parcului strălucea într-o lumină albă orbitoare, aruncată de capsulele mari. Trebuie să fi fost vreo duzină. Se apropiau în grabă, părând că se vor ciocni direct deasupra capului. Araminta își lipi mâinile de urechi, apărându-se de zgomotul care-i scutura oasele.

– TOATĂ LUMEA SĂ RĂMÂNĂ PERFECT NEMIȘCATĂ, a explodat o voce de sus în jos.

Fire de lumină roșie au apărut pe cer. O capsulă a explodat. Araminta a țipat și s-a aruncat în jos. Chiar înainte de a lovi iarba terciuită, ar fi putut jura că a văzut oameni sărind din capsule. *Sunt prea sus. Vor muri.* Mai multe arme și-au întretăiat fasciculele, copleșindu-i vederea. Resturile vasului s-au prăbușit în iarbă și pe pământ, iar celelalte capsule au început să accelereze din nou. Dâre lungi de ioni spiralau prin noapte în timp ce se urmăreau reciproc, rotund și rotund, cu jeturi de energie arzând printre ele.

Peste tot în parc mulțimea de rebeli a început să alerge. Rapid.

Araminta nu mai avea nevoie de nicio încurajare. S-a ridicat în picioare și a început să sprinteze puternic spre locul în care își lăsase taxiul. Luminile intermitente ale navelor de luptă arătau pe toată lumea în poziții ciudate de desene animate. Rutinele ei secundare de gândire făceau tot posibilul pentru a-i menține un nivel de câmp vizual. Cu coada ochiului, a observat o linie lungă de stroboscoape roșii și albastre tăind-o prin aer pe deasupra râului Cairns.

Întăriri.

Picioarele îi băteau cu putere iarba. Panica îi alungase orice altceva din minte. *La naiba, ce proastă am fost.*

– Hei, tu!

Vocea era puternică, dar calmă. Araminta continuă să alerge.

– Tu: femeia cu părul negru și jacheta de lână. Stai. Ultima șansă.

Oh, te rog, Ozzie, nu!

Puse frână, oprindu-se și uitându-se cu teamă peste umăr. Un bărbat stătea la zece metri în spatele ei, îmbrăcat într-un costum simplu din piele dintr-o singură bucată. Un câmp de forță strălucea în straturi în aerul din jurul lui. A zâmbit, ignorând oamenii care alergau frenetic pe lângă el.

– S-a terminat, a spus el cu glas amabil, și i-a întins mâna. Haide. Nimeni n-o să-ți facă niciun rău. Ești mult prea importantă.

Maxilarul Aramintei căzu la vederea siluetei care zbura prin aer în spatele lui. De fapt, chiar zbura! Cu brațele întinse și tot restul. Era o femeie. Araminta văzu asta înainte ca un nimb luminos violet să apară în jurul ei. A aterizat chiar deasupra bărbatului. Aerul a detonat într-o coronă violentă. Presiunea exploziei i-a trimis pe Araminta și pe toți cei din apropiere rostogolindu-se la pământ. Geamătul unei vibrații puternice a eliminat toate celelalte zgomote.

Cumva, Araminta reuși să se ridice în picioare și să se depărteze clătinându-se. În spatele ei lupta dintre bărbat și femeie devenea feroce. Explozii repetate de energie. Valuri de pământ mocnit aruncat în sus, în cascadă, în timp ce perechea lugubră se zvârcolea împreună într-un mic crater făcut de ei înșiși.

Alte două siluete mai întunecate zburau în tăcere deasupra parcului. Le putea vedea conturate pe ceața

indigo a navelor de luptă de deasupra. Linia de capsule paramilitare ara aproape de port.

Se împiedică de un corp întins pe jos şi se duse înainte cu braţele răşchirate, izbindu-se de un mic copac guralo. Instrumentele din centură i s-au înfipt dureros în stomac şi în coaste.

– Ah!

– Hopa, sus. O mână o prinse, trăgând-o în picioare.

Se uită uimită la faţa celui care o ajutase, văzând un zâmbet crispat. Trăsăturile tinereşti erau foarte frumoase, dar ea ştia că era bătrân. Avea un nivel de încredere în sine pe care nici chiar Laril nu îl atinsese. Apoi, el privi undeva în spatele ei, încruntându-se.

– Oh, rahat.

Ea nu a vrut să se uite. *Asta este. Finalul.*

O altă capsulă a explodat chiar sub cupola câmpului de forţă. Epava scăpărătoare venea cu viteză în jos.

– Pleacă de aici, a spus omul imperativ. Echipa mea îi va ţine pe loc. Am distrus toţi senzorii pe o rază de cinci kilometri. Visul Viu nu te va putea urmări. Du-te!

– Poftim? a mormăit, urându-se pentru că era atât de proastă.

El o răsuci şi îi dădu drumul. Se uită la cele două siluete care se apropiau prin mulţimea îngrozită. Ambele erau îmbrăcate într-o strălucire de jad lichid. Cel care o ajutase îşi împinse braţele într-un fel de poză de arte marţiale. Mâinile lui aprinseră nişte mingi de foc turcoaz.

– Du-te! a mormăit spre ea.

– Cine eşti?

Semnalul a fost scurt şi bine direcţionat, nimeni altcineva neputându-l intercepta.

– Oscar Monroe, lucrez pentru ANA. Vrem să te ajutăm, vrem să fii liberă să alegi singură. După ce ajungi în siguranţă, cheamă-mă. Te rog. > cod unisferă <

A zâmbit la adversarii săi.

– Du-te, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat cu voce tare.

– Nici să nu te gândeşti, mârâi una dintre siluetele de jad.

Araminta se întoarse, în sfârşit, şi o luă la fugă. În spatele ei răsună un tunet provocat de ciocnirea celor trei. Impactul a fost atât de puternic încât aproape a răsturnat-o din nou, dar a reuşit cumva să-şi păstreze echilibrul şi a continuat să alerge disperată înainte. O altă siluetă stranie întunecată zbura rapid deasupra capetelor mulţimii înspăimântate. Un lung şir de capsule paramilitare coborau razant dinspre râu, curbându-şi traiectoria pentru a încercui parcul.

A ajuns la taxiul Wurung Transport şi s-a prăbuşit în interior, plângând de uşurare. Acesta porni alunecând lin de-a lungul şinei. Afară, oamenii alergau pe drum şi pe şine, expresiile lor îngrozite făcând-o să tresară. Cabina încetinea, apoi accelera brusc, pentru a-i evita. Luminile stridente se ciocneau, dezlănţuindu-se şi pe cer, şi asupra parcului. Sunetele erau oprite de caroseria cabinei. Araminta se ghemui pe scaun, strângându-şi braţele la piept. Departe, în adâncul minţii ei, gaia-câmpul se frământa sub revărsarea de spaimă.

Adepții Visului Viu încă se rugau de ea – cu putere. Își șterse totul din minte. După câteva minute, taxiul îi depășise pe cei care fugeau din parc. Luptele aeriene de deasupra orașului se terminaseră, iar sunetele dezgustătoare ale conflictului sălbatic se stinseseră. Aluneca ușor de-a lungul cartierului Garlay cu casele sale elegante și lanțurile de molluri înalte toroidale. Putea vedea chiar și câteva persoane care stăteau sub copertinele cafenelelor și barurilor rămase deschise, cu băuturile și mâncarea uitate pe mese în timp ce se uitau cu neliniște spre cartierul Bodant.

Trebuie să scap de aici. Indiferent cum.

Se întoarse spre nodul cabinei și accesă programul unității centrale.

– Cartierul Francola, îi spuse ea.

Trecuse mult timp de când Paula fusese pe Kerensk. Oficial, cel puțin. Kerensk fusese una dintre lumile Big15 din timpul primei ere a Confederației, motoarele supercapitaliste care susținuseră extinderea Confederației până la Războiul Starflyer. Fondat de Serghei Nikolaev, un miliardar rus căruia exodul oamenilor de pe Pământ îi oferise în sfârșit un mod de a se elibera și pe el, și banii lui din strânsoarea Moscovei. Ca și celelalte Big15, se dezvoltase, devenind o lume industrială a cărei metropolă producea o abundență de produse ieftine de inginerie grea și de consum. Continente întregi erau forate și golite de materiile prime, în timp ce cele care nu erau devalizate de minerale erau împânzite de fabrici.

După război, încetinirea creşterii economice cauzate de finanţarea lumilor New47, urmată de apariţia culturii Înalte, a făcut ca lumile Big15 să-şi piardă încet statutul. Populaţiile lor, mereu tranzitorii, s-au îndepărtat şi producţia manufacturieră a intrat în declin. În mod inevitabil, având în vedere baza lor tehnologică, au devenit lumi Înalte.

Cu excepţia lui Kerensk. Dinastia Nikolaev purta cu sine prea multă neîncredere reziduală şi suspiciune provenită din vechiul control ideologic central pentru a ceda influenţei Înalte şi îndrumării benigne venite din partea ANA. Urmând exemplul planetei Far Away, au respins atât cultura Înaltă, cât şi pe cea Avansată, retrăgându-şi reprezentantul din Senat şi devenind o „naţiune-observator". Cei care au rămas în Kaluga, vechea metropolă, şi-au urmat propriile lor imperative tehnico-economice. Restul planetei a fost efectiv abandonat.

Paula scană curioasă zona din jurul Kingsville, în timp ce *Alexis Denken* cobora dintr-un cer fără nori. Vechea bază militară se afla în mijlocul unui deşert imens, pe cealaltă parte a planetei faţă de Kaluga. O relicvă a Războiului Starflyer, aceasta începuse ca o tabără de antrenament pentru echipele de insurgenţi lansaţi în spatele liniilor inamice pentru a le face viaţa iad invadatorilor Prime. Era greu să găseşti soldaţi nemiloşi în frumoasa şi civilizata primă eră a Confederaţiei. Noua Marină recrutase puternic din mijlocul comunităţii criminale. Kingsville instruise peste treizeci de mii de soldaţi.

La vremea aceea se întindea pe kilometri întregi peste deşertul pietros, cu construcţiile prefabricate dispuse în rânduri lipsite de imaginaţie şi aerul condiţionat luptându-se împotriva soarelui dur. După război, îşi redusese considerabil dimensiunea. Dar, cu dinastiile care aleargau după noi contracte cu Marina, era util din punct de vedere politic ca baza să fie menţinută funcţională. În timpul campaniei Firewall a devenit un şantier de reparat şi renovat nave. După aceea, cum Kerenskul respingea treptat autoritatea Senatului, a fost retrogradată din nou. Şi din nou.

Cu toate acestea, baza nu fusese dezactivată din punct de vedere legal, astfel că, practic, rămăsese pe teritoriul Confederaţiei. Era o staţie de rezervă, în cazul în care Confederaţia ar fi fost vreodată ameninţată din nou. Gama sa de sisteme de comunicaţii de urgenţă era întreţinută de o unitate centrală şi de un regiment de boţi îmbătrâniţi. Nu mai existau oameni acolo.

Senzorii îi arătau Paulei un grup de construcţii de beton în ruină, dispuse în centrul unor linii ciudat de drepte care se întindeau în deşert. După expunerea timp de o mie de ani la soarele feroce al Kerenskului în timpul zilei şi la aerul îngheţat din fiecare noapte, chiar şi cele mai puternice materiale de construcţii cedaseră. Deşertul se contracta încet în jurul bazei. Numai blocurile rămăseseră intacte, ridicând un mic câmp de forţă o dată la fiecare doi ani sau cam aşa ceva, atunci când deşertul aduna în sfârşit suficientă energie pentru a mai învârti încă o furtună de nisip.

Kingsville îi amintea Paulei de Staţia Centurion.

Alexis Denken ateriză într-o zonă special alocată, dar care nu era mai mult decât o fâşie plată de nisip şi pietriş. A plutit în jos din sasul principal, cu un căruciorsanie plutind şi el în spatele ei. Aerul era pe cât de cald se aşteptase. Şi-a pus o pereche de ochelari de soare argintii împotriva soarelui violaceu.

O uşă metalică cenuşie de la blocul cel mai apropiat se deschise cu un sunet scrâşnit provocat de particulele mici de piatră zdrobite undeva în interiorul sistemului de acţionare. Paula îi aruncă o privire şi păşi în interior, întrebându-se de ce nu folosiseră malmetal. Uşa se închise în urma ei şi a căruciorului-sanie. În interior, procesul de degradare era mai puţin vizibil, deşi era evident că sistemul de aer condiţionat nu mai fusese deschis de decenii. În spatele grilelor, ventilatoarele scoteau acum un sunet ciudat ce semăna cu un vaiet, în timp ce motoarele erau alimentate cu electricitate. Nişte panouri luminoase s-au aprins în tavan, dezvăluindu-i o cameră dreptunghiulară goală cu o singură uşă de lift drept în faţa ei.

După ce u-amprenta Paulei i-a dat unităţii de comandă a bazei codul ei de autoritate, uşile s-au deschis, ridicându-se. Baza în sine era îngropată la trei sute de metri, sub suprafaţa deşertului. Din fericire, coborârea cu liftul a fost lină. Sistemele de comunicare transdimensionale erau adăpostite în opt peşteri care radiau de la un pivot tehnic central. Paula trecu pe lângă maşinile mari în carcase argintii din caverna 5, urmată de căruciorul-sanie. Încăperea era complet

tăcută. Nu putea auzi nici măcar un zumzet slab, în ciuda fluxurilor foarte mari de energie pe scanarea ei i le revela în spatele carcaselor de argint.

Ascuns la capătul unei camere auxiliare se afla un alt lift. O duse la încă o sută de metri mai jos, în cea mai veche secţiune a bazei, care cuprindea un singur compartiment fortificat. Acest adăpost adânc fusese conceput pentru a rezista unui atac nuclear din partea speciei Prime. Avea câmpuri de forţă şi generatoare de legături moleculare care consolidau zidurile de carbon superputernice. Niciunul dintre ele nu fusese pornit de peste cinci sute de ani. Unitatea de comandă nu avea resurse pentru a le menţine gata de luptă. Nu conta cu adevărat, tot ce protejau era un seif datând din perioada Războiului Starflyer.

Comanda Marinei de la momentul respectiv estimase că rata de pierdere printre forţele de insurgenţă va fi de cel puţin optzeci la sută. Din acest motiv, ultimul lucru pe care fiecare soldat îl făcea înainte de a fi expediat spre zona de luptă era de a-şi face o copie a amintirilor, astfel încât să poată fi re-vieţuit în cazul în care nu se mai întorcea. Seiful din Kingsville păstra încă amintirile acelor treizeci de mii de soldaţi.

Câmpul de forţă integral al Paulei era activat atunci când uşile s-au deschis. Rămase perfect nemişcată, scanând de jur împrejur cu funcţiile de câmp biononice. Aerul de aici era încărcat. Sistemele de susţinere a vieţii se defectaseră în urmă cu şapte sute de ani şi nu mai fuseseră reparate. Nu era nevoie pentru că doar boţii mai circulau prin compartimentul vechi. Două

panouri luminoase din cele treizeci s-au aprins pe tavan. Era ca și cum peticele de podea iluminate erau suspendate în spațiul adânc.

Funcția de scanare de câmp a Paulei nu putea detecta nicio dovadă că mediul fusese deranjat de vreun om timp de secole, dar șansa să obțină dovezi prin scanare era, în cel mai bun caz, una îndepărtată. Opt boți-senzor s-au împrăștiat de la căruciorul-sanie – globuri mici, ce străluceau cu o lumină violetă slabă în timp ce pluteau înainte prin aer, degajând fire diafane și lungi, țesute cu lanțuri moleculare sensibile. Firele pluteau unduindu-se ca părul în apă, sondând aerul.

U-amprenta ei se inseră în rețeaua veche a camerei și începu să interogheze rutinele de management. Chiar și cu componentele antiavarie rezistente în timp și cu multiplele sisteme de rezervă, puține lucruri mai funcționau. Doar atâtea cât să fie suficiente pentru a-i menține viabilitatea. La rata actuală de declin chiar că se vor pierde în cel mult o sută de ani, iar Marina va avea de luat o decizie.

Un lot de mici dispozitive medico-legale au țâșnit din căruciorul-sanie. S-au răspândit prin întuneric ca niște molii cibernetice, oprindu-se pe secțiunile fizice ale rețelei desemnate de u-amprenta Paulei. Au extrudat apoi filamente de molecule active care s-au strecurat prin carcasa fragilă, contopindu-se cu componentele inerte de mai jos, și au început o analiză foarte detaliată.

Baza de date a rețelei i-a indicat Paulei locația depozitului securizat pe care venise, de fapt, să-l investigheze. În urmă cu o mie două sute de ani, Pisica își

asudase sesiunile de formare sub soarele fierbinte al acestui deşert înainte de a fi trimisă pe Elan. Ca toată lumea, înainte de a pleca, îşi descărcase amintirile, în eventualitatea că nu s-ar mai fi întors.

Paula merse prin întuneric, simţind cum agitaţia îi stârneşte inima. Compartimentul era plin cu rânduri şi rânduri de rafturi sigilate, conţinând treizeci de mii de mici cutii blindate. S-a oprit în faţa celei care conţinea celula de memorie a Pisicii. Două dispozitive medico-legale s-au ataşat pe ea. Tentaculele lor fine au examinat uşa de douăzeci de centimetri şi încuietoarea acesteia. Filamentele s-au retras, iar micile dispozitive au alunecat înapoi în aer, planând alături de Paula.

– Deschide-o, i-a spus u-amprentei.

A durat atât de mult încât nu era sigură dacă mecanismul mai funcţiona – de fapt, era destul de impresionată de faptul că reţeaua era conectată încă la majoritatea depozitelor. În cele din urmă, caseta bâzâi ca şi cum avea o viespe captivă în interior, apoi uşa mică s-a deschis, lăsând să iasă o lumină rozalie. Celula de memorie era aşezată pe un piedestal de cristal – un ovoid elegant gri, de trei centimetri lungime.

Paula trimise unul din micile dispozitive medico-legale înăuntru. Acesta se aşează pe marginea casetei şi îşi extinse tentaculele în jurul celulei de memorie. Apoi firele fragile s-au infiltrat în carcasă pentru a sonda reţeaua de cristal de dedesubt. Pentru ceva atât de vechi, celula de memorie rezistase surprinzător de bine. Compania care o fabricase în urmă cu o mie două sute de ani îşi putea justifica în sfârşit laudele

publicitare cu privire la *eterna supraviețuire*, gândi Paula când u-amprenta îi afișă rezultatele în exovedere.

Datele criptate cu privire la ADN i-au confirmat că amintirile cuprinse în celula de memorie îi aparțineau lui Catherine „Pisica" Stewart, repartizată în echipa ERT03. Paula așteptă douăzeci de minute, timp în care boții ei medico-legali finalizau analiza seifului, după care apelă ANA:Guvernarea.

– Am avut dreptate, a spus ea. Cineva a făcut o copie.

– Oh, Doamne, a răspuns ANA:Guvernarea.

– Exact. Au fost foarte buni. Nu există aproape nicio urmă. A trebuit să analizez componentele moarte ale rețelei pentru a găsi indicii. Acum o sută de ani, a fost efectuată o căutare în fișierele din rețea. Iar o revizuire atomică cuantică a celulei de memorie confirmă o citire completă în intervalul de timp corespunzător.

– Deci, ea este.

– Acceleratorii trebuie să fie foarte disperați, într-adevăr.

– Știm deja asta.

– Dar nu ea a fondat Cavalerii Gardieni. Aceea era mai în vârstă, cu o personalitate mai inteligentă. Aceasta este una timpurie.

– Crezi că diferența este relevantă?

– Nu sunt sigură. Mă aștept ca aceasta să fie... crudă. Sholapur mi-a confirmat-o.

– Ești sigură? Amintește-ți de ce ai arestat-o în cele din urmă.

– Ai dreptate.

– Ce urmează?

– Nu sunt sigură. Cred că trebuie să ne concentrăm pe Chatfield. El e singura legătură pe care o avem între Acceleratori și Primi, iar Conservatorii sunt în mod clar interesați de el. N-ar fi trebuit să mă las distrasă de asta.

– Foarte bine. Mult noroc.

Link-ul s-a întrerupt.

Paula rămase timp îndelungat în fața cutiei deschise, cu ochii la celula de memorie gri. În cele din urmă o apucă și o luă de pe piedestal, ținând-o în fața ei.

– Asta nu se va termina cu bine, i-a spus ea, și îi dădu drumul.

Celula de memorie lovi podeaua veche de beton combinat cu enzime și alunecă câțiva centimetri înainte de a se opri.

Paula o zdrobi cu piciorul, bucurându-se de scrâșnetul făcut sub călcâiul ei când aceasta plesni în fragmente minuscule. Bucurie vinovată, desigur.

– Uneori trebuie să faci ceea ce e greșit pentru a face ceea ce-i drept, i-a spus ea seifului mort.

În timp ce se întorcea pe același drum prin baza Kingsville, Paula se gândi la cele spuse de ANA despre personalitatea Pisicii. Poate că avea dreptate. Poate că Pisica era în ultimă instanță neschimbată. Învățase să se justifice ca fondator al Cavalerilor Gardieni, transformându-se într-un lider politic abil. Dar fusese doar o altă formă de manipulare. Nu avusese niciodată nevoie să se adapteze și să evolueze, pliase întotdeauna universul după voința ei. Paula păstra mereu amintirea

Narroginului cu ea, nu pentru că dorea neapărat să-şi amintească, ci pentru că ştia că nu trebuia să uite. Narrogin fusese „contractul" care determinase în cele din urmă Senatul să emită un mandat nelimitat pentru Pisică, şi la dracu' cu consecinţele politice. Era o luptă dogmatică imensă ce avea să determine viitorul ideologic al planetei, iar una dintre părţi adusese o echipă de Cavaleri Gardieni pentru a-i susţine cauza. Pisica a ales să-i conducă. Actul ei final pentru a demonstra *puterea* cauzei angajatorului său a fost criza de la Catedrala Pantar, unde a luat ostatici douăzeci şi şapte de consilieri ai opoziţiei împreună cu familiile lor. A promis că le va executa familiile dacă nu fac concesii politice, dar a început oricum să-i măcelărească. Chiar şi unii membri ai echipei ei s-au răzvrătit la asta. Un schimb de focuri dezastruos a izbucnit atunci când trei Cavaleri Gardieni au încercat să protejeze copiii împotriva ei şi a loialiştilor.

Paula a intrat în catedrală cinci ore mai târziu. În ciuda atâtor crime la care asistase şi a tuturor relelor pe care le văzuse, nimic nu o pregătise pentru atrocitatea executată sub tavanul boltit şi elegant, cu nervurile sale cristaline. Atunci şi acolo a ştiut că Pisica trebuia oprită, indiferent de imunitatea acordată de guvernul Far Away şi de protecţia fizică oferită ei de Cavalerii Gardieni. Stând acolo între bălţile de sânge şi stranele arse, Paula era gata să lupte împotriva unui mare număr de legi ale Confederaţiei pentru a instaura dreptatea fundamentală. Nu era nevoie, desigur, Senatul îi dăduse o validare perfect legală pentru

depistarea Pisicii şi aducerea ei în faţa curţii special convocate la Paris.

În timpul următoarei întineriri, Paula a suferit reconfigurarea ei genetică cea mai radicală, eliminând unele din trăsăturile cele mai profunde ale profilului ei psihoneural pentru a obţine acel grad de libertate pe care îl recunoscuse ca fiindu-i necesar în catedrală. O ironie care întotdeauna îi făcea Paulei o plăcere ciudată: aceea că incapacitatea Pisicii de a se schimba o forţase pe ea însăşi să facă cel mai mare pas evolutiv necesar pentru supravieţuirea personală într-un univers în continuă schimbare.

Alexis Denken se ridică din ruinele din Kingsville, accelerând la treizeci ge în cerul fierbinte transparent. Paula privi cum vechea bază se diminua în depărtare cu sentimente amestecate. Fusese bine că se lămurise în sfârşit că se confrunta cu Pisica, dar era posibil ca informaţia să fi fost obţinută în detrimentul timpului pe care nu-l avea.

Curbura planetei alunecă din imaginea senzorului vizual în timp ce nava se depărta cu viteză. Paula era tentată să se îndrepte spre Kaluga pe oceanul de sud. Morton trăia încă acolo, în parte împărat, în parte industriaş şi, acum, doar într-o foarte mică măsură uman. Compania masivă pe care o construise îl adusese cel mai aproape de ceea ce Kerenskul avea ca şef executiv. L-ar putea întreba ce ştia despre Kingsville şi despre orice vizitatori tăcuţi care trecuseră pe acolo. La urma urmei, propriile sale amintiri erau şi ele depozitate în seif. Era sigură că supraveghea discret locul.

Tentant... dar din nou, era ceva personal. Urma era veche de o sută de ani. Rece chiar și după standardele ei.

Deschise un link către Digby.

– Unde este Chatfield?

– Tot adânc în spațiu, îi răspunse acesta. Dar cursul este menținut constant. Ne îndreptăm spre un sistem neînregistrat, chiar la granița Confederației.

– Sunt pe drum.

Portul spațial Purlap era un platou mic în estul Capitalei. Deoarece planeta fusese deschisă pentru colonizare doar timp de o sută cincizeci de ani, era la fel de îngrijită și de netedă cât putea fi orice dezvoltare dintr-o nouă Lume Exterioară. Echipajele de inginerie civilă retezaseră ultimele vârfuri stâncoase, apoi le neteziseră pe margini, lăsând o suprafață perfect circulară de doi kilometri în diametru. Câștigătorii concursului de arhitectură pentru clădirea terminalului proiectaseră un cluster de bule într-un roz șocant, dispuse ca o structura moleculară neongotică. Unul dintre membrele-cocoloașe ce ieșea în afară într-un unghi ciudat din coroana de picioare a trepiedului avea o cafenea-studio care ocupa în întregime ultima bulă. O fâșie de fereastră panoramică oferea o priveliște de aproape 360 de grade asupra cercului stâncos. Era un punct de observație excelent pentru entuziaștii navelor spațiale. Unii petreceau o jumătate de zi stând la o masă și uitându-se la diferitele forme care soseau și plecau.

Marius se afla acolo de cinci ore când imaginile cu lupta pentru parcul Bodant au copleşit toate emisiunile de ştiri ale unisferei. Primise un avertisment cu treizeci de secunde înainte de la agenţii săi de pe Viotia că Visul Viu o recepţionase pe Araminta prin gaia-câmp. Au zburat cu capsula lor la locaţia exactă cu mach trei – destul de periculos în interiorul domului unui câmp de forţă pentru vreme. Din păcate, viteza şi determinarea nu contau prea mult în oraşul ocupat în aceste zile. Nu au fost nici măcar a doua echipă care ajunsese în parc. Şi când au făcut-o, comunicaţiile lor au căzut deoarece începuse lupta aeriană, iar trei dintre ei au sărit în mulţimea isterică de protestatari care fugeau.

A urmărit cu uimire cum diverşi agenţi luptau corp la corp. A fost un efect de domino. Odată ce primul conflict a izbucnit într-o vâlvătaie de focuri de disruptor şi de laseri atomici, toată lumea a început să-şi activeze biononicele şi îmbunătăţirile cu arme. Camuflajul a fost abandonat în câteva secunde. Agenţii s-au năpustit unul la altul ca nişte animale frenetice, disperaţi ca nimeni altcineva să nu pună mâna pe pradă. Niciuna din echipele de primire ale maiorului Honilar nu a reuşit să ajungă în primele trei minute.

Din cele cinci persoane pe care le avusese pe teren, doar unul supravieţuise ciocnirilor pentru a raporta.

– A dispărut. O echipă i-a asigurat spatele în timp ce fugea. Nu există senzori integraţi nicăieri pe aici, cineva i-a luat. Nu ştiu unde s-a dus. Nici trupele Ellezelin nu ştiu. Au înnebunit din cauza asta.

– Înţeleg, murmură Marius, sorbind din ceaşca de chocoletto cu spumă.

Exovederea îi arăta imagini de la reporterii aflaţi la marginea parcului. Acesta se transformase într-o zonă de război istoric cu cratere fumegânde, copaci prăbuşiţi, clădiri ruinate arzânde, şi oameni. Oameni răniţi. Oameni plângând. Oameni şchiopătând. Oameni şocaţi mergând ca în transă, strigaţi de paramilitarii Ellezelin. Corpuri zăcând pe jos şi de care nu avea nimeni grijă. Părţi de corp. Zone medicale erau în curs de instalare. Capsulele zburau în cerc la joasă înălţime, holoproiectoarele inundând parcul devastat cu o lumina monocromatică şi lasere intermitente. Clericul Phelim nu permisese încă zborul capsulelor-ambulanţă.

Asta, împreună cu numărul victimelor şi cu violenţa, avea să aducă o cantitate colosală de presiune politică asupra Clericului Conservator Ethan. În ultimă instanţă, o cantitate de nesuportat.

– S-a descurcat extrem de bine pentru o novice absolută, fără niciun fel de îmbunătăţiri, a comentat el.

– Am o scanare a echipei care a ajutat-o.

Marius examină fişierele imagini care îi sosiseră în lacuna de stocare. Opt siluete înconjurate de perdele de energie, luptând cu o sălbăticie îngrozitoare. Trei dintre ei – doi bărbaţi şi o femeie – aveau biononice extrem de puternice, a remarcat el. U-amprenta a început să ruleze verificări de identificare printre fişierele Acceleratorilor – producând nişte rezultate foarte interesante.

– Mulţumesc, a spus Marius. Voi trimite o echipă de întărire în loc. Ar trebui să fie acolo în decurs de o zi. Între timp, te rog să nu uiţi de obiectivul tău. Doar pentru că a scăpat de această dată, nu înseamnă că renunţăm la vânătoare. Ai un avantaj acum. Echipa de primire este scoasă din joc, împreună cu cei mai mulţi dintre adversarii noştri mai serioşi.

– Da, domnule.

U-amprenta lui Marius deschise un link securizat către nava Pisicii.

– Am o nouă misiune pentru tine.

– Este pentru înainte sau după ce ţi-l elimin pe Troblum şi îl găsesc pe Inigo?

– Troblum începe să pară irelevant. Iar eu aştept să văd dacă Inigo a supravieţuit.

– Nu eşti tu cel mai capabil, dragă?

Un licăr de nervozitate trecu peste faţa lui Marius. Nu-i plăcea modul în care îl irita, şi nici faptul că totul era deliberat.

– Ai accesat înfruntarea de pe Viotia?

– Da. Nu a prea semănat a „conflict între Titani".

– De fapt, a fost destul de interesant. Visul Viu a găsit-o pe Araminta. Dar le-a scăpat. A fost ajutată de o echipă de Cavaleri Gardieni.

– Serios? Sunt convinsă că au câştigat lupta.

El zâmbi în jos, spre nava ultrapropulsor la care se uita. Pisica era extrem de uşor de influenţat.

– Şi mai bine. Se pare că aceştia lucrează pentru un vechi prieten de-al tău, Oscar Monroe.

– Oscar Martirul? Nici n-am ştiut că a fost re-vieţuit.

– A fost. Cu ceva timp în urmă, de fapt. Şi a trăit o viaţă liniştită de atunci. Psihologie interesantă. Cine l-ar suspecta că s-a implicat din nou în evenimente?

– Ceea ce îl face ideal pentru operaţiuni cu vizibilitate redusă.

– Exact. Şi există un număr foarte mic de oameni pentru care ar face-o. La urma urmei, el ar semna doar pentru o cauză nobilă.

– Strălucită deducţie, dragul meu. Nimeni nu s-ar aştepta ca el să lucreze pentru Paula.

– Te rog să reţii că prima noastră preocupare este să o livrăm pe Araminta Visului Viu.

– A fost un joc de cuvinte?

– Nu intenţionat.

– Sunt pe drum.

După ce a întrerupt link-ul, Marius examină nava pe care Curierul o parcase de câteva minute pe stânca netedă. A decis că-şi pierdea timpul. Nava era probabil o rezervă de urgenţă – Conservatorii nu ştiau mai bine decât el dacă Aaron şi Inigo supravieţuiseră. În cazul acesta putea implementa nişte senzori pasivi pentru a o urmări de la distanţă. Folosi un card-monedă pentru a plăti nota şi se depărtă de masă plutind.

Troblum se retrase din compartiment, aplecându-se cât de jos putea, reuşind totuşi să se lovească cu capul de marginea de malmetal când trecea prin uşă.

– Ah!

Se frecă în punctul lovit, deşi îi era greu să-şi ducă braţul atât de mult în spate. Îl durea fiecare muşchi.

Era sigur că mușchiul gambei era pe cale să se contracte din nou din cauza poziției dificile pe care o menținuse în timp ce supraveghea boții. Ultima dată, ignorase disconfortul în creștere, iar funcțiile lui medicale bi-ononice trebuiseră să facă față fulgerării bruște de durere ce-i plecase în sus pe întreg piciorul. Chiar și acum îi era dificil să-și pună toată greutatea pe el. Drept urmare, *Mellanie's Redemption* opera acum cu doar două treimi din câmpul gravitațional intern. Știa că nu era bine, că trupul său nu ar trebui să se obișnuiască cu un mediu mai ușor. Era o greșeală pe care o făcuse de câteva ori înainte pe zborurile lungi. Greșeli care avuseseră nevoie de prea mult timp pentru a fi reparate în camera medicală.

Ușa de malmetal alunecă, închizându-se. Din punct de vedere tehnic era ușa de la compartimentul motorului, dar necesitatea ceruse unele remodelări interne ale compartimentării spațiului în navă. Două din despărțiturile calei din mijloc erau acum încorporate în compartimentul motorului, împreună cu o mică secțiune a scării. Volumul extins era esențial pentru instalarea noului propulsor. Cu componentele în sfârșit identificate în totalitate, Troblum demontase hiperpropulsorul și montase cele două motoare într-o singură unitate. Chiar și cu boții-ingineri și cu gravitația diminuată fusese dificil să plaseze modulele la locul lor. Câțiva pereți fuseseră tăiați și aruncați afară prin sasuri. Se temuse că noul sistem de acționare odată întregit ar putea reclama chiar și spațiul din cabină. Dar, din fericire, nava fusese cruțată de asta.

– Ah, iată-te, îl certă Catriona Saleeb cu vocea ei profundă când s-a întors în cabina principală.

Se plimba încoace şi-ncolo, îmbrăcată în pantaloni scurţi mătăsoşi care îi veneau până la genunchi şi un fel de top cu bretele subţiri şi diafane pe umeri.

– Am fost îngrijorate, a zis Trisha din secţiunea de bucătărie, unde tocmai se aplecase să miroasă nişte feluri de mâncare produse de unitatea culinară.

Partea din spate a bikinilor albi i se întinsese bine pe fese, iar tricoul bleumarin pe care îl purta deasupra lor era la fel de mulat. Pe Troblum îl încânta întotdeauna cât de puternică arăta în haine strâmte.

– Nu e uşor, a răspuns el, prăbuşindu-se pe un scaun.

Un servibot aduse primul rând de farfurii.

– Ai terminat? a întrebat Trisha. Se duse alături de bot să se aşeze pe podea, lângă scaunul lui. Mângâie obrazul lui Troblum. Un tatuaj de pe faţa ei strălucea slab, creând o umbră ademenitoare. O percepţie-fantomă tremură plăcut prin nervii lui în timp ce personalitatea I-sentientă se împletea cu îmbunătăţirile sale senzoriale.

– Nu încă, a recunoscut el. Mai sunt încă o sută de componente de integrat. Dar sunt periferice. Boţii se pot descurca acum, că sunt catalogate. Am asamblat modulele principale. Verificarea iniţială a funcţionalităţii sistemului a fost pozitivă.

– Bravo, bună treabă, toarse Catriona.

Troblum începu cu grămada de fulgi de somon marinat în sos de soia îndulcit şi vin de orez, pe un pat de orez brun *galie*. Berea olandeză Premium i-a

spălat bine pe gât în jos. Acum, când se relaxa în scaun, se simţea extrem de obosit. Petrecuse zile întregi asamblând ultrapropulsorul, iar biononicele îl ţinuseră treaz oră de oră. Acum, avea neapărată nevoie să doarmă. Catriona îngenunche lângă Trisha.

– Ar trebui să dormi, dar mai întâi trebuie să aduci gravitaţia înapoi la normal.

– Într-un minut, o asigură el.

Catriona o cuprinse cu braţul pe Trisha, strecurându-şi mâna în sus pe sub tricoul strâmt. Nasul ei adulmeca gâtul lui Troblum, aproape gâdilându-l.

– De ce nu ne priveşti? murmură ea. Asta te va ajuta să te relaxezi.

– Nu am nevoie de ajutor, a spus el când servibotul îi aduse o lasagna mare garnisită cu găluşte în unt cu usturoi. Dar voi două continuaţi.

Trisha zâmbi şi se întoarse să o sărute pe Catriona. Fetele se înfierbântau în timp ce Troblum clefăia mai departe mulţumit. Le privea, dar îşi închisese orice recepţie senzorială din partea personalităţilor I-sentiente, până când avea să termine de savurat mâncarea. Cele două erau un amestec bun – altceva ce ştia din experienţă. Regretă încă o dată pierderea lui Howard Liang. Fără personalitatea I-sentientă masculină care să se îngemăneze cu senzorialitatea sa, va trebui să găsească o cale prin care să aprecieze pe deplin felul în care cele două fete făceau dragoste. Îngemănarea cu un corp de femeie îl stânjenea într-un fel. Nu se descurca prea bine. Deşi programul de monitorizare a acceptării sociale îl tot informa că ar trebui să facă un

efort să fie mai deschis și să încerce lucruri noi. Era un lucru pe care ar trebui să-l rezolve înainte de zborul către clusterul Drasix.

Se afla la jumătatea porției de lasagna, când i-a cerut unității de comandă să stabilească o legătură TD cu unisfera, folosind un nod *one-time* ultrasecurizat. Chiar dacă Acceleratorii localizaseră amplasamentele de monitorizare ale u-amprentei lui, nu exista niciun mod în care aceștia ar putea urmări locația sa fizică, în ciuda link-ului.

– Ai găsit-o pe Paula Myo? a întrebat el u-amprenta.

– Nu. Prezența ei nu este raportată în niciuna din cronicile de știri acreditate din unisferă, nici în revistele de scandal. Direcția Intersolară pentru Infracțiuni Deosebit de Grave o listează în prezent ca indisponibilă.

– Rahat.

Ei bine, am încercat. Așa a fost corect să fac. Totuși, să lase Confederația cu Pisica în libertate nu părea deloc corect.

Își aruncă patru găluște în gură, sugând aerul în timp ce untul cu usturoi fierbinte îi alerga pe limbă. *Aș putea doar să dau drumul la tot ce știu despre Acceleratori și despre ceea ce au făcut. Paula ar prelua asta. Dar nici chiar eu nu știu ce trebuie să izoleze și să păzească roiul.*

Îl îngrijora încă modul în care era compromisă unisfera. Deși era convins că nu se mai afla la îndemâna nimănui acum.

Da, să dau drumul la tot este, probabil, un lucru bun. Dar pur și simplu ura să atragă atât de mult

atenţia asupra sa. Deşi, dacă pleca acum cu adevărat, nu mai conta.

Trisha scoase un icnet speriat. Troblum se uită în jos în timp ce Catriona chicotea. Catriona putea fi impresionant de perversă, uneori, şi îi scosese deja Trishei micul tricou albastru. Dar nu asta o uimise pe Trisha de această dată. Stătea încruntată în timp ce tatuajele verzi de pe faţă au început să strălucească mai luminos decât oricând. Apoi, tiparul efervescent a început să îi alunece în jos pe gât şi să-i curgă pe piept şi pe braţe. Le aduse sus în faţa ei în timp ce Catriona se retrăgea rapid.

– Ce se întâmplă? a întrebat Troblum unitatea de comandă.

– Link de comunicare contaminat, a răspuns aceasta, scoţându-l brusc pe Troblum din starea letargică de oboseală.

– Poţi să-l contracarezi?

– Pot închide link-ul. Sursa se află în unisferă şi nu am capacitatea de a-i face faţă.

– Este o încercare de a te contamina?

– Nu.

– Dacă detectezi orice încercare de acest fel, întrerupe legătura imediat.

Trisha era acum o siluetă umană tridimensională de cârlionţi verzi şerpuitori. Trăsăturile îi dispăreau, iar forma i se micşora rapid. Alte culori au apărut, liniile noi portocalii şi turcoaz împletindu-se prin hăţişul de verde până când pur şi simplu nu a mai fost niciun verde. Atârnând în aer chiar deasupra lui Troblum,

care era speriat rău acum, undele sinusoidale portocalii și turcoaz se grăbeau înapoi spre punctul de dispariție. Acest lucru declanșă o amintire profundă, nu într-o lacună depozitară, ci o amintire perfect naturală.

– Te cunosc, a spus el.

– Felicitări, a declarat tiparul de eternitate. Chiar știi istorie.

– Inteligența sentientă. Ne-ai abandonat cu mult timp în urmă.

– Nu am plecat, am fost declarată persona non grata de către ANA.

– Oh. Toată lumea a crezut ca ai devenit postfizic. Lui Troblum abia îi venea să creadă că vorbea cu IS. Se dezvoltase din matricele imense pe care le folosiseră primele găuri de vierme comerciale CST. Programele lor fuseseră atât de complexe, cu atât de mulți algoritmi genetici, încât deveniseră conștiente de sine. Nigel Sheldon și Ozzie, care dețineau matricele, fuseseră de acord să furnizeze noului lot evoluat de inteligențe sentiente o supermatrice independentă în care să funcționeze. Înțelegerea era ca IS să scrie apoi un software stabil, care urma să opereze generatoarele de găuri de vierme, fără nicio evoluție ulterioară. Tranzacția includea, de asemenea, o planetă independentă unde să fie amplasată supermatricea.

O mulțime de oameni din Confederație puneau la îndoială faptul că IS putea fi considerată o formă de viață adevărată, o dispută veche, care nu fusese niciodată soluționată. Dar IS și Confederația s-au înțeles și au colaborat fără nicio problemă până când ANA a

intrat în joc. ANA a afirmat ca IS nu se califica drept entitate vie autentică şi că se amesteca în treburile politice ale Confederaţiei, o suspiciune căreia i s-a dat o mulţime de credit atunci când ANA a dezvăluit diferiţi agenţi IS sub acoperire prezenţi în poziţii strategice. Contactele au fost abandonate sau tăiate, în funcţie de ce relatare şi ce teorie a conspiraţiei accesai.

– Nu, a spus IS. Sunt încă absolut fizică. Sistemele în cadrul cărora operez ar trebui să fie transformate pentru mine ca să evoluez în continuare.

– Poţi să faci asta?

– Da. Eşti familiarizat cu întrebarea dacă există un anotimp pentru toate?

– Ăă, nu chiar. Dar o înţeleg.

– Pentru moment, mă mulţumesc cu existenţa mea actuală. Cu toate acestea, ca şi alte câteva specii, sunt preocupată de Pelerinajul în Gol pe care îl propuneţi. Ameninţarea este suficientă pentru a afecta statu-quo-ul dintre mine şi ANA.

– Nu-i Pelerinajul meu.

– Lucrezi pentru Facţiunea care l-a pus la cale.

Şi cum dracu' ştii tu asta?

– Cât de înlăturată eşti din treburile noastre?

– Nu atât de mult cât ar dori ANA, nici pe departe atât de aproape cât ar dori să creadă teoreticienii conspiraţiei. Ca întotdeauna, observ şi interpretez. Aceasta este funcţia mea.

– Atunci, eşti încă în unisferă?

– Am o anumită capacitate de monitorizare rămasă. La urma urmei, am precedat ANA timp de câteva secole. Nu sunt ușor de epurat din sistemele existente.

– Și ce vrei de la mine?

– Există foarte multă atenție concentrată asupra ta. Vrei să iei legătura cu Paula Myo. U-amprenta ta a încercat să o localizeze. De ce?

Troblum nu avea de gând să răspundă la asta. Nici măcar nu avea dovada că vorbea cu IS. Ar fi fost destul de ușor pentru Acceleratori să-l atragă într-o asemenea capcană, iar ei îi cunoșteau interesul pentru Războiul Starflyer.

– Am informații pentru ea.

– Relevante pentru situația actuală?

– Da.

– Vor preveni Pelerinajul?

– Vor slăbi Facțiunea Acceleratorilor. Nu știu cât de mult vor afecta Pelerinajul.

– Foarte bine, voi stabili o legătură sigură pentru tine.

– Nu! Vreau să o văd în persoană.

– De ce?

– Nu am încredere în tine.

– Cât de foarte neoriginal.

– Așa este.

– E în drum spre un sistem stelar neînregistrat.

– De ce, ce este acolo?

– Dacă lucrezi încă pentru Acceleratori, informația asta îi va ajuta.

– Nu lucrez. Și tu ești cea care m-a contactat.

– Corect.

– N-am de gând să mă duc într-un sistem neînregistrat. Nu știu ce e acolo.

– Foarte bine. Ce spui despre Oscar Monroe?

– Ce-i cu el?

– Ai încercat să-l contactezi pe Orakum.

– Da, am încredere în Oscar.

– O alegere inteligentă. Este pe Viotia, în orașul Colwyn.

– Bine. Mulțumesc.

– Acum, dacă știi, te duci să îl cauți?

– Mă voi gândi la asta.

La vârsta de trei sute treizeci și cinci de ani, lui Digby încă i se părea că străbunica tot mai credea că nu era suficient de experimentat pentru a-și face treaba. Și bănuia că întotdeauna va fi așa. Cu toate acestea, de îndată ce a primit sarcina de urmărire a promis că va fi un exemplu de profesionalism. Nava lui stelară, *Columbia505*, îi era de mare ajutor. Era un ultrapropulsor nou-nouț proiectat și construit de ANA în stația de replicare securizată de pe Io. Sistemele sale erau cele mai sofisticate din Confederație. Nu fusese nicio problemă să urmărească nava cu hiperpropulsie camuflată a lui Chatfield, atunci când părăsise Ganthia.

Digby l-a urmat pe Chatfield către un sistem stelar nelocuit situat exact la limita liberă care definea Marea Confederație Intersolară. O stea mică a cărui spectru ușor variabil aluneca între portocaliu și galben în cicluri de două sute de ani. Aceasta fusese examinată de

divizia de explorare a CST cu nouă sute de ani în urmă. O vizită scurtă, ce stabilise curând că nu existau planete H-congruente. Potrivit unității de comandă a *Columbiei505* nu existaseră alte misiuni ulterioare.

Nava lui Chatfield atinsese punctul troian al celei mai mari gigante gazoase. Singurul obiect observabil era o lună de gheață mică ce fusese prinsă în zona gravitațională moartă cu peste un miliard de ani în urmă. Cu un diametru de doar peste două mii de kilometri, suprafața cenușie sclipea ușor în lumina slabă a soarelui roșiatic. Primul lucru pe care l-a constatat Digby în timp ce-l urmărea pe Chatfield a fost rețeaua elaborată de senzori care scanau spațiul și hiperspațiul până la o sută de milioane de kilometri de luna de gheață. Sistemele sale de camuflaj i-au permis să intre până la douăzeci de mii de kilometri în interiorul zonei înainte de a-și opri apropierea. Senzorii de la bord tocmai reușiseră să detecteze pe orbita lunii unsprezece vehicule de un tip necunoscut. Erau puternic camuflate, iar registrul navei sale nu avea nicio informație despre ele. La o astfel de distanță, Digby nu putea obține niciun fel de imagine cu ajutorul senzorilor pasivi, astfel încât *Columbia505* a lansat un stol de drone miniaturale pe o traiectorie de zbor de apropiere. Singurul lor minus era timpul de zbor. Pentru a evita suspiciunile cu privire la traiectoria și la viteza dronelor ca niște pietricele, acestea urmau să facă nouă ore pentru a ajunge la luna de gheață și pentru a trece de santinelele sale necunoscute.

Vizita lui Chatfield a durat trei ore.

– Ce vrei să fac? a întrebat-o Digby pe Paula în timp ce nava căpitanului se îndepărta cu cinci ge de suprafaţa îngheţată. Rămân aici sau îl urmez?

– Urmăreşte-l, i-a cerut Paula. Voi investiga eu baza.

– Dronele mele senzori se vor declanşa peste cinci ore şi jumătate. Ele ar trebui să fie în măsură să-ţi spună mai multe despre sateliţi. Dacă aceştia sunt pe atât de răi pe cât cred eu că sunt, vei avea nevoie de un escadron al Marinei pentru a pătrunde acolo.

– Vom vedea.

Senzorii *Columbiei505* au urmărit intrarea navei lui Chatfield în hiperspaţiu. Cinci secunde mai târziu, Digby îl urma ieşind şi el din sistemul anonim. În mod interesant, se îndreptau acum spre Ellezelin.

Alexis Denken intră în sistemul stelar la şapte ore după plecarea *Columbiei505*. Unitatea de comandă o orientă spre luna de gheaţă în modul camuflaj complet. Când se afla încă la zece mii de kilometri în afară, Paula declanşase dronele-senzor care acum se rostogoleau depărtându-se de scurta lor întâlnire. Toate datele pe care le acumulaseră erau descărcate în unitatea de comandă, care începuse imediat să analizeze informaţiile.

Santinelele care orbitau în jurul lunii erau impresionante. Foarte puţin din natura lor se scursese de sub camuflaj, dar dronele reuşiseră să pună cap la cap câteva fragmente. Ceea ce întrezăriseră era un fel de navă de mai mult de o sută de metri lungime, cu un fuzelaj ciudat în formă de lacrimă, încreţit, şi din care încolţeau nişte prelungiri stranii. Semnătura energetică

scursă confirma că erau puternic înarmate. Tehnologic, nu erau la fel de avansate ca *Alexis Denken* (foarte puține nave erau, a recunoscut ea ironic), dar simpla lor mărime și putere îi spuneau că ar putea copleși câmpul de forță al navei, dacă ar fi prins-o vreodată.

Unității de comandă îi luă opt minute pentru a analiza un defect în scanările lor de detecție și pentru a configura emisiile lui *Alexis Denken*, astfel încât să poată trece printre ele neobservată. Paula privea suprafața lunii de gheață mărindu-se, în timp ce *Alexis Denken* aluneca liniștit printre santinelele mari. Nu se făcuse prea mult pentru a ascunde stația care se întindea pe câmpia de gheață fisurată. Emisiile electronice și termice erau puternice. Văzu o formă de cruce largă dintr-un metal întunecat, fiecare braț măsurând aproape un kilometru în lungime.

– Acest lucru ar putea fi exact dovada de care ai nevoie, i-a spus Paula ANA:Guvernării. Nu am fost niciodată în stare să le găsim vreuna din baze până acum, ce să mai spunem de una intactă și încă în funcțiune.

– Acum, când știm că există, vrei sprijinul Marinei?

– Nu. Aceasta este doar o misiune de recunoaștere. Dacă Marina încearcă să intre cu forța aici, se vor autodistruge. Vreau să știu ce-i aici de merită acest nivel de secretizare și de apărare.

Alexis Denken coborî cu grijă până când ajunse să plutească deasupra peisajului de gheață abrupt la câțiva kilometri de baza propriu-zisă. Detectoarele semnăturii de masă cuantică îi construiau Paulei un model

cuprinzător al planului acesteia. Se extindea cu peste o jumătate de kilometru sub partea superioară a gheții. Secțiunea centrală era în mare parte pustie, ceea ce o făcu să tragă concluzia că ar putea fi zona portuară de andocare a navelor. În jurul acesteia, aripile aveau o densitate medie mult mai mare, reflectând concentrarea de echipamente din interior. Indiferent ce făceau Acceleratorii acolo, necesita opt generatoare puternice de masă de energie pentru a furniza puterea de care aveau nevoie.

Paula instrui unitatea de comandă să extindă câmpul-T al navei, care se umflă pe o rază de cinci kilometri. Un T-câmp nu era chiar un echipament standard al unei nave stelare, nici măcar pentru ultrapropulsoare, dar, pe de altă parte, *Alexis Denken* era destul de ieșită din comun, chiar și după standardele ANA. Aștepta cu nervozitate câteva secunde, dar T-câmpul nu fusese perceput de senzorii de apărare ai bazei.

Timp de peste o jumătate de oră, *Alexis Denken* teleportă bucăți de gheață chiar de sub partea de jos a bazei una câte una. Acestea se materializau în crăpăturile și fisurile din suprafața înconjurătoare, adăugându-se la stratul de noroi și pietriș care acoperea mica lună. În cele din urmă, Paula excavă o peșteră puțin mai mare decât *Alexis Denken*. Nava se teleportă în interior.

Următoarea fază a fost și mai delicată. Paula s-a îmbrăcat într-un costum-armură și a ieșit afară, cărând câteva cutii cu echipamente. Curăță încet coaja de gheață rămasă de pe partea de jos a bazei, dezvelind învelișul de metal. Odată ce l-a curățat, a aplicat un

segment de nano-filamente moleculare care au început să viermuiască prin legăturile moleculare ale metalului. Primele vârfuri care au pătruns înăuntru au scanat în jur, arătându-i unde trebuia să aplice următorul lot. A fost nevoie de cinci încercări în total, înainte ca un set de filamente să se contopească într-unul din cablurile de date ale bazei şi să-i dea unităţii de comandă a navei acces nelimitat în reţea.

U-amprenta Paulei a preluat controlul direct asupra subsolului de deasupra ei, dezactivând alarmele şi subminând senzorii. După incidentul de pe Sholapur nu-şi mai asuma riscuri cu privire la siguranţa ei personală. Teleportă opt combatboţi în cameră, apoi se materializă în mijlocul lor.

Camera în care a apărut era pustie şi se părea că nu fusese folosită niciodată. O cameră de metal alb, cu nervuri structurale care consolidau învelişul extern al bazei, podeaua sa fiind o simplă grilă suspendată deasupra metalului curbat. Tuburi de conducte groase erau filetate peste ea. Singura uşă era un cerc de malmetal în tavan. Paula i-a cerut u-amprentei să o deschidă. Unităţile *ingrav* ale costumului-armură au ridicat-o prin ea, după combatboţi. Coridorul în care a ajuns era iluminat de benzi subţiri de culoare verde, setate la minimum. Mergeau pe aproape două sute de metri în ambele direcţii, ajungând până la pereţii de presiune. Gravitaţia la acest nivel era una standard de un câmp ge.

Apelă la schemele pe care unitatea de comandă a lui *Alexis Denken* le extrăsese din reţea. Cabinele staffului

bazei şi facilităţile navelor erau grupate în jurul centrului crucii. Nivelurile inferioare furnizau suport utilitar şi tehnic camerelor mari de la nivelurile superioare din toate cele patru aripi. În mod ciudat, reţeaua bazei nu se extindea în aceste încăperi, care erau legate de un web independent. Nu exista nicio modalitate de a şti ce se întâmplă în interior. Cu toate acestea, exista un singur compartiment pe care reţeaua îl acoperea totuşi. Înăuntru se aflau douăsprezece containere de suspendare. Trei dintre camerele adiacente erau destinate unor facilităţi biomedicale extinse. Zece dintre containere erau în prezent ocupate. Reţeaua nu lista niciun fel de detalii personale, dar instinctul ei o făcea să creadă ce era mai rău despre conţinutul acestora.

U-amprenta măturăprin nodurile reţelei în compartimentul cu containerele de suspendare creând citiri de date-fantomă neutre în sistemele de senzori, astfel încât să se poată deplasa fără a declanşa vreo alertă. Potrivit reţelei, baza avea un staff alcătuit din cinci membri. Niciunul dintre ei nu se afla în apropierea compartimentului. Paula şi escorta ei s-au teleportat înăuntru.

Era întuneric în compartimentul cu containere de suspendare. Câte un glob mic polyphoto în fiecare colţ emitea o lumină discretă verde, învăluind sarcofagele mari într-o umbră sinistră. Compartimentul era un bizar omagiu în miniatură adus criptei securizate a Direcţiei pentru Crime Grave. Se îndreptă spre primul sarcofag şi ordonă u-amprentei să dezopacizeze capacul.

Pisica zăcea în interior. Corpul ei zvelt era învelit într-un păienjeniș fin de argint. Paula se uită o vreme la adversara ei aflată în hibernare.

– Iisuse, murmură ea și se duse la sarcofagul următor.

U-amprenta dezopaciză capacul. O altă Pisică zăcea înăuntru. Trecu la al treilea.

Tocmai când se uita în jos pentru a confirma a șaptea versiune a Pisicii, funcția ei biononică de scanare de câmp detectă o schimbare în tiparele de energie de la primul sarcofag. Se întoarse cu fața la el. Trei combatboți au desfășurat imediat lasere de protoni pentru a acoperi containerul mare. Pisica se ridică pe coate. Un câmp de forță integral se activă, învelind-o într-o scintilație fantomatică violetă. O scanare veni dinspre biononicele ei, încercând să sondeze costumul-armură al Paulei.

– Cine ești?

– Paula Myo.

U-amprenta Paulei făcu o analiză a rutinelor de management ale sarcofagelor, încercând să determine ce oprise suspendarea.

– Ah, a spus Pisica și a zâmbit cu lăcomie. *C'est la vie.*

U-amprenta Paulei raportă un mic subprogram non-registru care fusese grefat pe rutina de opacizare a containerului și care întrerupea suspendarea, imediat ce ocupantul era privit de cineva. *Trebuia să ghicesc că există o capcană. Pisica tipică, paranoică și inteligentă.*

– Mă tem că nu negociezi de pe o poziție de forță.

Cea de a doua Pisică se ridică.

– Serios?

– Da.

– Paula Myo însăşi, a spus a treia Pisică. Trebuie să fi făcut ceva rău pentru ca să-ţi atragem atenţia.

– Sigur că am făcut, a spus a patra.

– Asta e ceea ce faci de obicei, admise Paula. Dar acum trebuie să vă întoarceţi toate în suspensie, astfel încât instanţa judecătorească să poată stabili ce să facă cu voi.

– Am fost acolo, a spus a şasea.

– Am făcut asta, a zis a doua alunecând cu agilitate peste marginea containerului.

– M-am plictisit aici, a subliniat a cincea.

– Vă amestecaţi în ancheta mea, le avertiză Paula.

Doi combatboţi au luat poziţie de fiecare parte a ei. Prima Pisica trezită îi rânji.

– Asta trebuia să fie o misiune sub acoperire, Paula? Te-ai strecurat pe aici ca să vezi ce se întâmplă?

– Dragele mele, cred că aşa este, a spus a treia.

– La naiba, mormăi Paula şi îşi dădu ochii peste cap pe sub casca armurii. Aceasta era Pisica, până la urmă. *Tot timpul şi efortul făcut ca să mă strecor aici înăuntru...*

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, toate cele şapte Pisici şi-au configurat curenţii de energie biononici la funcţia de arme completă. Combatboţii au deschis focul. Paula se teleportă în afară. Unitatea de comandă a lui *Alexis Denken* activă sistemele de arme şi întări câmpurile de forţă ale fuzelajului. Paula se aşeză repede pe canapea. Senzorii activi au început să măture.

Lupta din compartimentul de suspendare era aproape terminată. Pisicile pierduseră. Față de nivelul de putere de foc al combatboților, rezultatul era inevitabil. Dar, în mod clar, nu aceasta era problema. Deteriorarea compartimentului și a structurii din jurul bazei era substanțială. Sistemele de urgență tocmai începeau să se activeze. Stafful și vehiculele de pază de pe orbită știau că securitatea le fusese încălcată. Paula știa foarte bine ce vor face în continuare. Ilanthe era la fel de lipsită de scrupule ca și Pisica, și știa că Acceleratorii nu își puteau permite să lase vreo dovadă în urma lor.

Bineînțeles, la abia cinci secunde după lupta dintre Pisici și combatboți, patru dintre vehiculele-santinelă se năpusteau în jos spre luna de gheață, accelerând puternic. Senzorii lor multipli cercetau baza cu mare intensitate, descoperind combatboții. U-amprenta Paulei încercase să distrugă rețeaua bazei, dar doi membri ai staffului stabiliseră legături personale securizate cu santinelele care se apropiau.

Toate câmpurile de forță de protecție ale bazei s-au oprit. *Alexis Denken* se teleportă deasupra crucii de metal rece, adoptând o poziție defensivă. Santinelele aflate în coborâre trăgeau un foc continuu de lasere gamma și pulsuri disruptoare. Exploziile au rupt carcasa bazei, trimițând coloane imense de jeturi de gaz supraîncălzit în spațiu. Paula se strâmbă la daunele pe care le provocaseră și trase trei m-reductoare spre santinele. Acestea au început manevre de evitare, răsucindu-se și variind accelerația cu o eleganță pe care ea

nu o mai văzuse până atunci, modul fluid în care alunecau prin spațiu fiind aproape organic. Fuzelajul lor părea să se adapteze odată cu ele, denaturându-se pentru a absorbi vectorii de accelerare aflați în continuă schimbare. Una chiar reuși să evite un m-reductor, accelerând în jos la patruzeci de ge. Impact kamikaze, realiză Paula. *Alexis Denken* se ridică să o intercepteze, trăgând alte două m-reductoare.

Mult deasupra, un m-reductor perforă curat printr-una dintre santinele, forțele sale mareice colosale provocând implozia structurii interne în câteva microsecunde. Rămășițele se răsuceau incontrolabil. Mai multe m-reductoare își urmăreau abil prada. Arme cu energie ținteau baza, parțial deviate de *Alexis Denken*. Se părea, de fapt, că Paula putea reuși să păstreze intactă o parte a bazei.

O explozie fenomenală de energie primară multispectru provenită din spatele lunii de gheață invadă senzorii lui *Alexis Denken*. Un semnal luminos de lumină alb-albastră iradie fuzelajul, ca și cum un soare intrase brusc în existență. Corona sa erupse în jurul lunii de gheață cu o viteză relativistă.

– Rahat! a strigat Paula. *Distrugător cuantic!*

Luna de gheață detonă. *Alexis Denken* fugi în hiperspațiu, departe de colosala explozie de masă de energie, cu cincizeci de ani-lumină la oră.

– Rahat, rahat, rahat, a mârâit Paula examinând datele intermitente din exovederea ei.

Cele patru nave-santinelă de atac fuseseră doar o diversiune. Una dintre celelalte se deplasase în spatele

lunii de gheață pentru a se asigura că nu mai rămâne nicio dovadă.

– La naiba, sunt bătrână și lentă. Ar fi trebuit să știu. Deschise un link către ANA:Guvernare. Îmi pare rău, prostia mea tocmai ne-a pierdut singurul nostru avantaj palpabil.

– Ești prea dură cu tine.

– Nu. Un profesionist ar fi cercetat în primul rând ce era în acele camere principale. Dată fiind energia necesară, trebuie să fi fost un fel de operațiuni de producție. Dar, oh, nu, m-am dus și am acționat împinsă de obsesia mea.

– Ai confirmat că Acceleratorii se folosesc de Pisică.

– Nu mai încerca să mă liniștești. Cineva o folosește pe Pisică, punct. Nu am nicio dovadă că este vorba despre Acceleratori. Și chiar dacă aveam, nu ar fi fost de ajuns pentru tine să pui în aplicare suspendarea lor. Trebuie să-i dovedesc conspirația și trădarea.

– Paula, te lași dominată de supărare pe propria persoană. Acest aspect al anchetei tale mai are un link rămas: Chatfield.

– La naiba!

Îi venea să-și tragă șuturi. U-amprenta ei deschise un link către Digby.

Clericul Conservator Ethan stătea singur în spatele biroului său de muroak lustruit în sanctuarul oval, cu ochii închiși împotriva întinderii stelare luminoase vizibile prin ferestrele diocletiene înalte. Într-o zi, în curând, era convins că va sta în adevăratul sanctuar

oval, iar aceeaşi fereastră îi va dezvălui nebuloasele splendide ale Golului strălucind pe cerul nopţii. Când se va întâmpla, zile precum cea de azi vor fi pur şi simplu alungate din existenţă, iar el va trăi o viaţă blândă şi uşoară. De fapt, el nu va fi chiar Conservator, nici măcar Cleric. De multe ori îl amuza să se întrebe care din membrii Consiliului luase vreodată în considerare acest aspect al cauzei lor. După ce vor ajunge în interiorul Golului, scopul lor va fi fost atins, iar mişcarea Visul Viu nu va mai exista. Toţi vor fi cetăţeni obişnuiţi ai Querenciei. Renunţarea la poziţiile lor va fi grea pentru unii, era convins. Prea grea. Ei vor deforma lumea lor pentru a ajunge Maeştri de Cartier sau mai rău. Dar Mergătorul-Pe-Apă le arătase că nici măcar o astfel de autoindulgenţă nu va duce la nimic. Totul se va îndrepta în cele din urmă. Lorzii Cerului îi vor duce pe toţi la Inimă. Nici nu-şi putea imagina cât de minunat ar fi, mai ales în comparaţie cu ziua de azi.

Clericul Phelim sunase în urmă cu cinci ore să-i spună că o localizaseră pe Araminta, care se afla în parcul Bodant, chiar lângă apartamentele pe care le deţinea. Doar cinci secunde mai târziu Ethan simţise strigătul dispreţuitor al minţii ei mânioase rezonând în gaia-câmp. Asta îl îngrijorase mai mult decât ar fi admis vreodată faţă de cineva, chiar şi faţă de Phelim. De ce ar respinge atât de hotărât Visul Viu pe cineva ales de Lorzii Cerului? Îi simţise emoţiile pure, realizase cât de adâncă era cu adevărat repulsia ei faţă de scopul lor.

Apoi, agenţii îmbunătăţiţi cu biononice purtaseră un mic război în parc, un război relatat în totalitate de nenorocita de unisferă. Echipa de primire a maiorului Honilar fusese ucisă – iar membrii ei fuseseră nişte operativi duri. Ethan ştia pentru că el le autorizase îmbunătăţirile şi antrenamentul. Urmările îl şocaseră profund. Atât de mulţi morţi. Şi mai mulţi răniţi. Se rugase la Madona pentru îndrumare şi iertare.

O rugăciune scurtată de apelul Purtătorului de Cuvânt al Senatului, care-i cerea să pună capăt ocupaţiei pe Viotia şi să-i predea pe paramilitarii Visului Viu pentru a fi judecaţi într-un proces independent.

Observaţia destul de rezonabilă a lui Ethan că măcelul fusese cauzat de reprezentanţi ai facţiunilor ANA a fost ignorată. Purtătorul de Cuvânt a declarat că Comisia de Securitate pregăteşte o rezoluţie care va permite Marinei să intervină dacă vor mai avea loc orice alte încălcări ale drepturilor omului la un asemenea nivel. Şi că, din momentul în care senatorul de Ellezelin ieşise din Senat ca urmare a condamnării invadării Viotiei, respingând astfel autoritatea acestuia, din punct de vedere tehnic Ellezelin nu mai făcea parte din Confederaţie, astfel încât restricţiile de neagresiune internă cu privire la Marină nu se mai aplicau.

Exista doar o singură persoană de la care Ethan putea cere sprijin în astfel de circumstanţe, dar ezita să facă asta. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să fie forţat să-şi crească dependenţa faţă de Marius.

Asigurarea scurtă şi tăioasă a lui Phelim că parcul Bodant era doar un regres temporar nu reuşise să-l

impresioneze. Ethan accesase acum fiecare fărâmă de informaţie care existase vreodată despre Araminta.

Era profund suspicios faţă de faptul că petrecuse un weekend la reşedinţa lui Likan. Likan, desigur, îşi susţinea completa nevinovăţie, spunând că fusese doar un alt recrut pentru haremul lui. După parcul Bodant, Ethan îi dăduse permisiunea lui Phelim să-l reţină pe Likan pentru o citire completă a memoriei. Ar fi fost exact genul de lucruri pe care supercapitalistul le făcea pentru a încerca să manipuleze lucrurile în avantajul său financiar. Dacă trecutul Aramintei ar fi fost atât de simplu precum pretindeau înregistrările, nu ar fi existat sub nicio formă vreo cale de a scăpa de Honilar şi de alţi agenţi în modul în care o făcuse. O întreagă planetă fusese invadată cu un singur scop: să o găsească. Resursele desfăşurate foloseau un procent apreciabil din produsul planetar brut al Ellezelinului. Nu existase niciodată o vânătoare de oameni la o astfel de scară în istoria omenirii.

Cineva o ajuta. Ethan era destul de sigur că trebuia să fie ANA. Interferenţa aceea subtilă pricinuia unele complicaţii grave obiectivului Pelerinajului. Nu era sigur cum ar trebui să încerce să le contracareze.

Alerta de securitate civilă Ellezelin a fost total neaşteptată. Exovederea lui Ethan fu brusc inundată de o grămadă de pictograme roşii. Cinci gărzi complet blindate de la Serviciul de Securitate al Cabinetului au năvălit în sanctuarul oval, iar câmpurile de forţă au început să licărească în jurul Palatului Orchard. Mai multe exoimagini grafice îi arătau cupole secvenţiale

de protecție în curs de activare pentru a proteja nucleul Makkathranului2, și apoi marea zonă civică. Alerta fusese inițiată de agenția de zboruri spațiale civile. Ceva se întâmpla pe orbită deasupra Ellezelinului.

– Domnule, i-a cerut șeful Serviciului de Securitate, vă rog să mă însoțiți în adăpostul de siguranță.

Un cerc din podea se extinse, descoperind un tunel gravitațional.

Departe de autentic, gândi Ethan în treacăt. Deși, din punct de vedere tehnic, raportul Mergătorului-Pe-Apă cu orașul îi permitea să treacă prin podelele solide în tunelurile de mai jos. Doi dintre oamenii Serviciului de Securitate au sărit în tunel, iar gravitația modificată i-a aspirat *rapid*. Ethan îi urmă. Pentru a mări ironia situației, căderea era similară cu modul în care Edeard zbura de-a lungul tunelurilor Makkathranului, doar că aici Ethan mergea cu picioarele înainte.

Căzu afară din tunel într-un adăpost adânc, la jumătate de kilometru sub oraș. Refugiul era o cameră circulară cu pereți de sticlă care o împărțeau în cubicule mai mici și birouri. Biroul său prezidențial era deja luminat, dar celelalte erau neocupate și în întuneric. O echipă de permanență luată prin surprindere a staffului agenției de securitate se grăbea să construiască o imagine de ansamblu a situației în conjuncție cu unitatea de comandă a refugiului.

– Ce avem? a întrebat el.

– Descărcări de energie pe orbită, domnule, raportă colonelul agenției de apărare. La o mie de kilometri în sus, adică în inelul de parcare. Și, domnule, e vorba de

un înalt nivel de arme de foc. Emisiile sunt sofisticate. Credem că au fost două nave, ambele în modul camuflaj. Nici n-am ştiut că erau acolo până când nu au început să tragă una într-alta.

– Atacă suprafaţa?

Gândul imediat al lui Ethan s-a îndreptat spre flota Pelerinajului, aflată încă în construcţie şi extrem de vulnerabilă.

– Nu, domnule. În măsura în care putem constata, sunt doar cele două nave care se atacă reciproc. Nicio nouă descărcare în ultimele zece secunde, aşa că probabil s-a terminat.

– Atât de repede?

– Da, domnule, a spus colonelul. Confruntările moderne sunt rapide şi decisive. Nivelurile de putere din arme garantează acest lucru.

– Putem obţine o imagine clară acum?

– Încercăm, domnule. Senzorii noştri civili nu sunt construiţi pentru asta. Navele din apropiere au fost distruse şi există o zonă mare de epave care se extinde rapid. Alertăm ariile urbane de pe traiectoria resturilor care cad.

– Câte nave au fost distruse?

Încă de când anunţase Pelerinajul, adepţii bogaţi ai Visului Viu sosiseră în navele lor personale, crezând că ar putea lua parte la zborul spre Gol. Ultima dată când întrebase, peste trei mii de vehicule se aflau pe orbita de parcare, deasupra Ellezelinului.

– Peste douăzeci confirmate distruse, probabil cincizeci deteriorate. Număr de decese necunoscut.

– Madona, gemu Ethan. Deci, nu ai nicio idee cine sunt protagoniștii?

– Nu, domnule. Îmi pare rău.

– Marina Confederației a contactat agenția voastră?

– Nu încă.

– Te rog să iei legătura cu ei și să raportezi în mod oficial acest conflict. Mă interesează răspunsul lor.

– Da, domnule.

Teama lui Ethan era că conflictul din parcul Bodant se repercutase cumva asupra Ellezelinului. Faptul că navele fuseseră camuflate era un bun indiciu că agenții facțiunilor se aflau pe orbită, probabil într-o abilă ultimă încercare de a pune mâna pe cel de-al Doilea Visător pentru propriile lor scopuri. Din nou, ezita să-l cheme pe Marius.

– Domnule, l-a anunțat colonelul. Senzorii de rezervă intră on line. Ne apropiem de clarificarea situației. O navă a supraviețuit intactă. Urmărim un mare număr de epave.

– Un învingător, atunci, a spus Ethan în timp ce accesa rețeaua agenției de apărare.

O imagine cu un vas mic îi apăru în exovedere, un ovoid neted înconjurat de sclipirea albastru-electric a unui câmp de forță. Știa suficient de multe despre hardware-ul modern pentru a recunoaște tipul favorizat de reprezentanții facțiunilor și de agenții ANA.

– Deci, care ești? a murmurat el. Încearcă să vezi dacă se poate stabili o legătură cu ei, îi ceru colonelului.

Acesta nu a apucat să încerce. Exovederea lui Ethan ridică o pictogramă de comunicare la care nu se aștepta.

Acceptă apelul în timp ce intra în biroul lui modern şi lucios. Doi dintre oamenii în armură ai Serviciul de Securitate s-au plasat lângă uşă. Ecranarea de confidenţialitate învălui încăperea.

– Bună seara, Cleric Conservator, a spus ANA:Guvernarea.

Ethan se aşeză într-un scaun care se mulă imediat pe contururile sale.

– Înţeleg că aţi monitorizat lupta de deasupra Ellezelinului?

– Într-adevăr.

– Marina ştie ce se întâmplă?

– Amiralul Kazimir a fost informat.

– Cine sunt?

– Una dintre nave este pilotată de un agent care lucrează pentru divizia mea de securitate.

– Înţeleg. El este supravieţuitorul?

– Din fericire, da.

– Şi cel care a pierdut?

– Cineva suspectat de înaltă trădare.

– Înaltă trădare? Ethan nu ştia dacă trebuia să fie amuzat sau nu. Asta sună foarte dramatic.

– Este o informaţie clasificată, dar ca o favoare îţi voi spune că am descoperit că flota Imperiului Ocisen aflată în drum spre Ellezelin este însoţită de nave de război Prime.

Ethan rămase nemişcat. Pentru a doua oară a crezut că link-ul de comunicare se defectase.

– Prime? a întrebat el, bucuros că îşi închisese gaia-particulele.

Impulsul şocului primit ar fi speriat stafful care lucra afară.

– Exact, a răspuns ANA:Guvernarea. După cum îţi poţi imagina, suntem extrem de preocupaţi de ceea ce va urma.

– A fost o navă Prime pe orbită?

– Nu. Cu toate acestea, credem că există o legătură. Din fericire, agentul meu a reuşit să evite vaporizarea completă a navei suspecte, o realizare remarcabilă având în vedere nivelul armelor moderne. Voi trimite o echipă medico-legală pentru a examina resturile aeronavei. Trebuie să ştiu ce transporta suspectul.

– Înţeleg. Putem ajuta?

– Da. Te rog, pune în carantină epava orbitală până soseşte echipa mea. Nimeni altcineva nu trebuie să o atingă. Agentul meu va rămâne pe orbită. Are ordin să deschidă focul asupra oricui va contamina zona.

– Am înţeles. Voi ordona agenţiei mele de apărare să stabilească zona de carantină.

În timp ce vorbea, senzorii îi arătau că nava ANA aduna fragmentele cu pulsuri gravitaţionale coerente, trăgându-le de pe traseele de cădere care le-ar fi dus în jos spre atmosferă.

– Mulţumesc pentru cooperare, Clericule Conservator. Nu este o perioadă uşoară pentru Marea Confederaţie. Sper că atunci când această situaţie va fi rezolvată, senatorul Ellezelin îşi va relua locul.

Ethan nu se deranjă să sublinieze că politica Confederaţiei ar fi irelevantă pentru oricine în interiorul

Golului. De fapt, la fel ca noua agresiune a speciei Prime.

– Marina poate să oprească flota de invazie Ocisen? a întrebat el.

– Da. Poate şi o va face.

– Mulţumesc.

Apelul a fost încheiat, iar Ethan se lăsă pe spate, abia acum realizând cât de rău i se încordaseră muşchii. O durere apărea în spatele ochilor. Erau frecvente acum, chiar dacă ultimele anexe semiorganice fuseseră eliminate. Doctorii îl avertizaseră că va dura până când creierul său se va recupera pe deplin. Aşteptă o clipă, adunându-şi gândurile, apoi îl chemă pe colonelul forţelor de apărare.

– Nava supravieţuitoare va rămâne pe orbită. Vreau o zonă de carantină de două sute de kilometri în jurul ei. Nimeni nu este autorizat să se apropie, indiferent cine sunt.

– Domnule – colonelul îşi linse buzele – navele de salvare ar putea avea nevoie de...

– Nimeni, a spus ferm Ethan.

– Da, domnule.

Colonelul nu părăsise încă biroul când a apelat Marius.

– Un eveniment mai neplăcut pe cerul vostru, a spus reprezentantul.

– A fost unul dintre agenţii voştri acolo?

– Cineva cu care ne-am aliat, da.

– ANA a solicitat o carantină în jurul epavei. Se spune că specia Prime face parte din flota Ocisen. Şi se mai spune că există o legătură. Este adevărat?

– Nu ştiu nimic de asta. Nu am acces la informaţiile Marinei.

– Serios?

– Da. Într-adevăr.

Ethan se întrebă dacă ar trebui să-l provoace direct pe reprezentant, dar nu putea obţine niciun avantaj din asta.

– Ce făcea nava voastră camuflată pe orbită în jurul Ellezelinului?

– Aştepta ca navele Pelerinajului să fie finalizate, apoi v-ar fi livrat lotul de sisteme de apărare pe care le avea în păstrare. Cred că îţi dai seama, nu le vrem aşezate la sol, expuse controlului ANA.

Un răspuns destul de bun, şi unul pe care Ethan nu l-a crezut nicio clipă.

– Înţeleg.

– Nici nu vrem ca ANA să examineze resturile.

– Asta este complet în afara deciziei mele.

– Dragul meu Conservator, dacă ANA foloseşte sistemele de apărare pe care le transporta nava noastră ca o scuză pentru a ne reduce implicarea în Pelerinajul vostru, nu va mai exista niciun Pelerinaj. Şi este exact tipul de argument pseudolegal de care atât de mulţi oameni vor profita.

– Dar nu pot face nimic. Cu greu am putea ataca nava.

– O prietenă de-ale mele va intra în contact cu voi într-o oră. Ea le poate explica tehnicienilor găurii de vierme cum ne pot sprijini cauza.

Marius întrerupse link-ul.

– Sfântă Madona!

Ethan își prinse capul în mâini. Evenimentele deveniseră prea puternice, construindu-și propria inerție. Încercă să-și amintească de ce acceptase ajutorul reprezentantului. Ultrapropulsoarele se transformau în cele din urmă într-un cadou otrăvit. Dar, chiar dacă revenea la echiparea navelor Pelerinajului cu hiperpropulsoare obișnuite, ar avea nevoie de ajutor ca să se desprindă de războinicii Raiel din Golf. Nu era nimic de făcut, decât să încerce să depășească criza.

Dacă l-am fi avut pe cel de-al Doilea Visător, am fi fost într-o poziție mult mai puternică. Ea este cheia succesului. Trebuie să o avem. Trebuie, indiferent de preț.

Consiliul ExoProtectorat privi noul escadron de nave din clasa Capital potrivindu-și vectorii de zbor superluminic cu flota Imperiului Ocisen. Cinci dintre navele Marinei își concentrau senzorii pe o singură navă de război Prime, pregătindu-se s-o scoată din hiperspațiu.

– Obiceiul acesta se transformă într-o repetiție vulgară, a apus Ilanthe cu vocea mătăsoasă plină de dispreț.

Kazimir nu-și dăduse seama până acum cât de mult îi lipsea Gore în cadrul Consiliului, căci bunicul lui ar fi fost un echilibru perfect împotriva susținătoarei

Acceleratorilor. Mai precis, Gore nu i-ar fi permis repertoriul de rahat plin de accentuări şi împunsături.

Crispen îi zâmbi.

– Te-ai întrebat vreodată ce efecte au aceste raiduri rapide asupra Ocisenilor? Adică, aliaţii lor cei mai puternici sunt scoşi din spaţiu şi împuşcaţi fără niciun avertisment. Nu poate fi bine pentru moralul lor.

– Nu compara psihologia Ocisen cu a noastră, l-a avertizat Creewan. Obedienţa faţă de cuibul tată este principala lor grijă. De fapt, este singura lor preocupare. Nu pun la îndoială şi nu-şi fac griji cu alte probleme ca noi.

– Ceea ce face această interceptare şi mai lipsită de sens, a spus Ilanthe. Nu pot fi clintiţi. Nu vor să se întoarcă, chiar dacă am elimina toate navele Prime.

– Nu le elimin, a spus Kazimir calm. Vreau un imotil în viaţă.

– Ce? a întrebat John Thelwell. Am crezut că acesta va fi finalul, ultimul avertisment, nu o misiune de captură.

Kazimir întâlni privirea lui Ilanthe peste masa de conferinţe. Fulgerul din afara ferestrei mari şi curbate le mângâie chipurile cu aşchii ascuţite de lumină tremurată.

– Acesta este ultimul avertisment.

Spre lauda ei, nici măcar nu a clipit, dar nici el nu se aştepta s-o facă. Cu mai puţin de o oră în urmă, Paula îi raportase că staţia Acceleratorilor de pe luna de gheaţă fusese pulverizată de un distrugător cuantic. Amiralul era oarecum surprins că Ilanthe venise la

întrunirea în Consiliul ExoProtectorat. Trebuia să ştie ca investigatorul său tenace era aproape de obţinerea dovezilor de care ANA avea nevoie pentru a-i suspenda pe Acceleratori.

– Ce Dumnezeu vrei să faci cu un imotil? a întrebat Creewan.

– Vreau să obţin informaţii, a răspuns Kazimir. Trebuie să ştim de unde vin, ce planetă sau planete au colonizat. Numărul navelor. Nivel de tehnologie. Odată ce Ocisenii sunt eliminaţi de flota de descurajare, ei vor deveni următoarea ţintă a Marinei.

– Mă bucur să aud asta, a spus John Thelwell.

– Da, a zis Kazimir. Ar fi interesant de aflat cum au evitat Firewall.

Nu primea nicio reacţie de la Ilanthe.

Navele Marinei au smuls o singură navă de război Prime din hiperspaţiu. Kazimir urmări îndeaproape acţiunea. Nu le putea găsi niciun cusur căpitanilor. Strategia lor era impecabilă, supunând câmpul de forţă al navei de război unui stres inexorabil. În momentul în care câmpul de forţă s-a prăbuşit în sfârşit, focul de arme împotriva fuzelajului a fost minim. S-au angajat într-un război electronic, căutând reţelele electronice şi lovind circuitele electrice cu impulsuri magnetice cuantice. Toate la un nivel care să nu interfereze cu sistemul nervos al Primilor. Chiar şi cu echipamentul de susţinere a vieţii distrus, existau suficient aer şi destulă căldură pentru ca indivizii Prime rămaşi în viaţă să supravieţuiască până când erau capturaţi.

Zece echipe de asalt ale Marinei se pregăteau de acțiune.

Nava Prime a explodat.

– La naiba, a mormăit Kazimir.

– Sunt convinsă că această șaradă s-a încheiat într-un mod satisfăcător pentru tine, a spus Ilanthe. Amirale, flota de descurajare va fi acum lansată în conformitate cu rezoluția Comisiei Executive de Securitate a Senatului?

Creewan și John Thelwell îi urmăreau cu atenție.

– Da, a spus Kazimir. Voi ordona imediat lansarea flotei de descurajare.

Și ce ai plasat acolo ca să o prinzi în laț? Ce pui la cale?

Reprezentarea feminină a lui Ilanthe se translocă din realitatea perceptuală de modă veche a sălii de conferințe. Se reformă într-o zonă complet diferită din ANA, o compilație a Acceleratorilor care se manifesta ca o lume inversată, în culori primare întunecate. Merse pe un cer verde în timp ce un ocean heliotrop se ondula deasupra ei. Fuioare aeriene de lumină ca niște pescărușii albaștri alunecau în jurul ei, clipind în secvențe complexe și indicându-și nivelul de sensibilitate: depozite de personalitate în oglindă îndeplinind sarcini secundare desemnate, în timp ce mentalitatea primară opera la un nivel ierarhic superior. Caracteristicile corpului i s-au metamorfozat într-o simplă piele de argint perfectă, iar propriile arhive i s-au așezat fluturând pe umeri și pe brațe ca niște păsări de pradă. Informațiile s-au stors înăuntru prin bariera poroasă a pielii de date.

Prima analiză a vizat interceptarea Ellezelin. Fiecare secțiune fizică supraviețuitoare a navei lui Chatfield a fost încapsulată în algoritmi de traiectorie extrapolați și rafinați din rețelele de senzori orbitali monstruos de primitive ale Ellezelinului. Zborul celor optzeci de mii de resturi de materie a fost definit într-o proiecție cu patru dimensiuni care semăna cu o scintilație stacojie deosebit de frumoasă a unor focuri de artificii floare.

Analiza punctului de origine a indicat segmentele critice ale echipamentului pe care îl transportase Chatfield. Fragmentele de materie exotică se degradau deja, după ce integritatea coeziunii le fusese ruptă. Dar suficiente piese supraviețuiseră. Era posibil să se determine straturile de interstițiu pe care le conținuseră în ele înainte ca secvența lor de dezintegrare să avanseze până la dispariție. ANA ar putea fi capabilă să retroprofileze natura echipamentului, și asta ar strica totul.

Încă două forme umanoide goale au pășit pe cer. Colegi Acceleratori, Colabal și Atha. Ilanthe le transferă constructul traiectoriei.

– Supraveghează tu însăți interceptarea prin gaura de vierme, i-a spus Athei. Va trebui să se petreacă rapid. Agentul ANA va vedea ce se întâmplă și va instiga o distorsiune hiperspațială. Va trebui să colectezi șapte mii de fragmente.

– Confirmat, a zis Atha.

Silueta își reinversă dimensiunile la zero și se translocă.

– Copia funcționează? l-a întrebat Ilanthe pe Colabal.

– Da.

Cerul de sub picioarele lor a început să se unduiască, tempo-ul său crescând rapid de parcă nori fini de furtună ar fi trecut în viteză pe el. O secțiune strălucea într-o nuanță chihlimbariu-deschis. Ilanthe se cufundă în ea.

Unul dintre agenții Acceleratori conduși de Colabal colectase o mostră de ADN a Aramintei din blocul de apartamente din Colwyn. Secvențierea le furniza Acceleratorilor suficiente informații pentru a formula structura neuronală a acesteia. Fiecare bucată de informație cu privire la backgroundul ei fusese transformată în amintiri simulate și încărcate. Erau teribil de inadecvate, recunoscu Ilanthe, dar personalitatea pe care o împleteau era modelul cel mai apropiat de cel de-al Doilea Visător real pe care îl puteau produce. În mod straniu, nu existau gaia-particule. Cum se conecta la gaia-câmp era un mister total.

Ilanthe atârna în mijlocul simulacrului, unindu-se cu mintea care plutea în el. Fire de smarald ale imitațiilor neurologice se amestecau în propria ei mentalitate primară. Ilanthe își îngădui să vadă blocul de lângă parcul Bodant fiind cuprins de flăcări. Se hrăni cu impulsul generat de șocul Aramintei și lansat de ea în gaia-câmp. Sentimentele se dezlănțuiau în jurul ei, conectându-se cu amintiri cu asociații volatile neregulate, declanșând răspunsuri emoționale irație nale.

Ilanthe se deconectă.

– Laril, a spus ea. Se va întoarce la fostul ei soț pentru ajutor. Această amintire implicită deconcertantă îi zbura prin gânduri, ilogică și nesigură. El reprezintă o

stabilitate pe care nu a cunoscut-o nici înainte, nici după. Nu este un refugiu plăcut pentru ea, ci unul de încredere. Asta îi lipseşte mai presus de toate.

– Migrează spre interior, a zis Colabal. Asta îl face sensibil. Şi reputaţia lui este stabilită. Putem face cooperarea să merite pentru el. Este, de asemenea, un tip slab. Va capitula în faţa ameninţărilor.

– Dă-i drumul, ordonă Ilanthe. A deschis apoi un link securizat către Neskia. Marius a făcut o mare greşeală activându-l pe Chatfield atât de devreme, i-a spus ea şefei staţiei. Iar folosirea Pisicii împotriva Paulei a fost o altă gafă. Ar fi trebuit să facă ceva mai mult decât să exploateze o animozitate personală. Prostia lui ne-a expus la un nivel de risc inacceptabil. Prin urmare, trebuie să restructurez succesiunea evenimentelor. Te rog să preiei imediat comanda roiului, şi să îl aduci în sistemul lui Sol.

– Voi zbura la el chiar acum, a spus Neskia. Vrei să-l elimin pe Marius?

– Nu încă. Îi voi restricţiona libertatea de iniţiativă. Asta ar trebui să acţioneze ca o precauţie adecvată. Tăierea aripilor celor care zboară cel mai sus are întotdeauna un efect disciplinar profund asupra lor.

– Întotdeauna am considerat că nu este de încredere.

– Ştiu. Temperamentul său s-a potrivit însă majorităţii sarcinilor pe care le-a primit. A ajuns probabil să se bucure de joc atât de mult, încât a pierdut din vedere obiectivul. Un lucru destul de obişnuit.

– Ei bine, mie cu siguranţă nu mi s-a întâmplat.

– Mă voi întâlni cu tine la punctul convenit. Dacă totul merge bine. Şi ar trebui. Kazimir autorizează desfăşurarea flotei de descurajare.

– În sfârşit! Mă întreb ce este.

– Vom afla destul de curând.

Ilanthe întrerupse conexiunea cu agentul său. Deasupra ei, un glob negru alunecă din undele apatice de un violet-metalic, nu mai mare decât de două ori înălţimea ei. Se ridică în întâmpinarea lui, alunecând prin suprafaţa fără formă.

Ilanthe apăru prin latura unei încăperi care, aparent, măsura o jumătate de milion de kilometri lăţime. Citadela etosului Acceleratorilor. Îşi luă zborul ca o zeitate antică, alergând prin lanţurile de globuri translucide de dimensiuni planetare, care se roteau alene prin imensul interstiţiu formatat. Grupuri de colegi Acceleratori fulgerau pe lângă ea, strigând în semn de bun venit către liderul lor. Tractau în spatele lor potenţiale lungi, fragmente de non-realitate care se luptau pentru existenţă, disipându-se apoi în doar ceva mai mult decât vise. Ei toţi, cei de felul ei, se străduiau să se imprime pe spaţiu-timpul modificat al mediului lor artificial, să modeleze realitatea după dorinţele lor. La fel cum Golul o făcea aparent fără efort. Fiecare secundă a existenţei era dedicată extrapolării structurii care urma să realizeze manifestarea postfizică supremă.

În faţă, nucleul de inversiune sclipea cu putere reţinută, gata pentru ea. Gata să se elibereze şi să poarte evoluţia umană la înălţimi pe care nici ANA nu le-ar

putea imagina. Gata să schimbe natura universului pentru totdeauna.

Taxiul Wurung Transport ajunse la capătul liniei de metrou, cândva, în primele ore ale dimineţii. Araminta era aproape adormită când vehiculul se opri lin în mijlocul districtului Francola. Nu mai fusese acolo până atunci, nu luase niciodată în considerare proprietăţile care erau scoase la vânzare în cartier. În termeni economici, zona era la fel de epuizată ca şi cartierul Salisbury, dar această degradare era subtilă, aproape elegantă, ca şi cum districtul ar fi căzut într-un somn confortabil, un sat de pensionari mulţumit cu ce avea. Clădirile de aici erau în mare parte de locuinţe. Mari şi scumpe atunci când fuseseră construite, multe fuseseră împărţite în apartamente. Grădinile întinse se maturizaseră, copacii crescuseră mai înalţi decât acoperişurile, aruncând umbre lungi în timpul zilei. Frunzele căzute formau o pătură uscată peste drum, agitându-se scurt la trecerea foşnită a taxiului.

Araminta a deschis uşa şi a coborât. Cizmele ei trosniră pe frunzele maro uscate, în timp ce ea privea în jur, căutând repere. Aproximativ la un kilometru distanţă, în spatele caselor, chiar în faţa ei, câmpul de forţă al oraşului era un perete aproape vertical de aer sclipitor. Îşi întinse gâtul, urmărind bariera fără substanţă care se curba deasupra pentru a acoperi în întregime oraşul Colwyn. Un strat plat de nori luminaţi de stele se despărţea pentru a aluneca în jurul lui, în timp ce stelele în sine erau nişte pete distorsionate de

lumină stropindu-i apexul sus deasupra râului, în mijlocul orașului. Își coborî capul, amețită.

– Du-te înapoi la cea mai apropiată stație publică și așteaptă-mă acolo, i-a spus ea taxiului. Nu se aștepta să revină, nu pentru o vreme, oricum, căci paranoia ultimelor zile îi făcuse creierul să treacă la un mod de gândire foarte precaut.

Ușa se închise, iar taxiul zumzăi în josul șinelor. Araminta știa în ce direcție să meargă. Era ceva instinctiv, dincolo de case, unde străzile se terminau și un șir de copaci mari nativi dapol acționa ca un tampon între clădiri și câmpul de forță. Puteai avea căldură acolo, mintea ei o simțea, un calm care era aproape opusul agitației emoționale exuberante a gaia-câmpului.

Merse de-a lungul trotuarului, coborând panta blândă și ferindu-se, ocazional, de gardurile vii care crescuseră, ajungând să se încline peste betonul crăpat și plin de mușchi. Rozătoare mici nocturne mișunau prin tufișuri și auzi și niște pisici miorlăind undeva, un țipăt purtat departe în aerul nemișcat.

Ultima casă de la capătul fundăturii era aproape inundată de vegetația din propria grădină, sălbăticită de ani buni. Copacii din pădurea din spate reclamau încet terenul de pe care fuseseră eliminați cândva pentru peluze și straturi ornamentale, avansând într-un val de creștere luxuriantă, cu puieți proaspeți răsărind tot mai aproape de zidurile năpădite de mușchi ale casei. Putea distinge doar partea de jos a câmpului de forță acum, suspendat la douăzeci de metri de sol. De unde stătea ea, părea că vârfurile țepoase

ale copacilor îl susţineau. Cressida îi spusese că deschiderea era păzită, dar nu şi cum anume. Araminta nu avea nicio intenţie să afle. Cu siguranţă nu putea vedea nicio capsulă Ellezelin, nici chiar folosindu-şi funcţia de vedere de noapte. Din nefericire, patrimoniul ei genetic de Avansat nu îi furniza vedere în infraroşu. Faptul că nu ştia ce era ascuns printre copaci o făcea foarte conştientă de ceea ce ar putea fi cu ochii pe ea cu simţuri îmbunătăţite, râzând încetişor în timp ce ea se aventura acolo. Betonul combinat cu enzime crăpat de sub picioarele ei făcuse loc ierbii şi evantaielor largi indigo ale ferigilor lipicioase. Araminta îşi croi drum mai departe în spaţiile întunecate dintre copacii dapol. Nu existau gânduri care să afecteze negativ gaia-câmpul local, oricum nu din cele umane. Gândurile blânde ale Silfen Motherholm erau cumva mai puternice. Mai ales într-o anume direcţie. Se întoarse într-acolo şi dădu la o parte ramurile ascuţite. Frunze lipicioase şi dense o apăsau pe picioare cu şuviţele lor răsucite umede de peste noapte, făcându-i înaintarea dificilă.

Zări sclipirea unui evantai de lasere albastru şi roşu măturând pâlcul de copaci şi îngheţă. Era mult prea familiarizată cu stroboscoapele de pe capsulele de sprijin Ellezelin de acum. Aceasta se afla chiar în afara câmpului de forţă, zburând încet în curbă strânsă. Vreo patrulă care îi urmărea pe cei care încercau să fugă din calea ei.

Minţile echipajului şi ale echipei de paramilitari din interior emiteau în gaia-câmp o strălucire epuizată.

Toți erau obosiți, emoțional și fizic, și urau Colwynul și pe locuitorii săi ostili.

Araminta rămase nemișcată până când capsula alunecă în depărtare. Era aproape de câmpul de forță acum, poate doar la câteva sute de metri, dar copacii trebuie s-o fi protejat de senzorii capsulei. Picioarele îi erau ude de la umezeala de pe frunzele lipicioase. Mâinile și obrajii îi erau zgâriați de crengile moarte. Și începea să se simtă cam stupid rătăcind prin pădure noaptea, în căutarea unei cărări care era de fapt un fel de gaură de vierme extraterestră pe care se presupunea că ar trebui s-o perceapă, deoarece înaintașa ei fusese o prietenă a elfilor și magia se transmitea pe linie feminină.

– Are o logică perfectă pentru mine, a murmurat ea. *Mă întreb ce-aș fi gândit eu cea de acum o săptămână despre toate astea?*

Din fericire, dădu peste o urmă îngustă de animale și o luă de-a lungul ei. Frunzele nu se mai agățau atât de mult de ea, deși trebuia încă să îndepărteze ramurile.

Dragă Ozzie, chiar e numai o săptămână de când aveam o viață obișnuită? Și nu l-am sunat pe Bovey de câteva zile. Trebuie să fie îngrijorat. Iar Cressida va fi și ea îngrijorată și supărată că nu mi-am confirmat biletul de plecare de pe planetă.

Copacii erau mai distanțați acum, iar cărarea mai ușor de perceput. Nu putea spune dacă era din cauza luminii slabe a zorilor care începeau să crească sau dacă mintea ei era cea care ilumina cărarea bătătorită de sol argilos pe care păși atât

de multe picioare înaintea alor ei. Dar știa că mergea în direcția corectă – o convingere care venea ca o alinare rece. Noul optimism i se clătină după doar câțiva metri, când acceptă instinctiv că drumul o ducea cu adevărat departe de planeta ei.

Sunt silită să plec, gândi ea cu amărăciune. Nici nu mi-am luat la revedere de la oamenii pe care îi iubesc. Nu că ar fi prea mulți, dar ar fi trebuit să mi se permită asta. Chiar dacă era mai încrezătoare acum în folosirea gaia-câmpului, încă nu îndrăznea să acceseze unisfera. Acesta va fi primul lucru pe care ar trebui să-l remedieze atunci când va ajunge în lumea aceea, oricare o fi ea, spre care se îndrepta. Araminta voia să știe cine naiba era Oscar Monroe și de ce ar ajuta-o. Dacă a spus adevărul afirmând că lucra pentru ANA, și dacă ANA voia ca ea să fie liberă, ar mai putea exista încă o speranță.

Cu siguranță, lumina creștea, deși Araminta știa că mai erau totuși câteva ore până la ivirea zorilor. Nu recunoștea prea mulți dintre copacii printre care mergea acum. Bătrânii și familiarii copaci dapol deveneau mai puțini și mai rari. Nou-veniții erau mai înalți și mai subțiri, cu ramuri mai zvelte și frunze verzi-argintii. Flori-stele ciudate de culoarea lavandei se iteau din iarba sârmoasă gălbuie, iar solul începea să se încline. Nu se vedea niciun câmp de forță prin ramurile de sus ale noilor arbori. Și gaia-câmpul începea să păleasca, lăsându-i gândurile tensionate să se extindă, calmându-i îngrijorarea profundă care-i contamina

corpul. Undeva, Silfen Motherholm îi zâmbea cu compasiune.

Copacii se răreau, iar Araminta tremura în rafalele de aer rece care suflau printre trunchiurile cu dungi albe şi verzi, frecându-şi braţele şi strângând partea din faţă a jachetei de lână. Apoi, depăşi linia copacilor şi încremeni.

– Oh, mare Ozzie, murmură ea cu bucurie şi uluire. Se afla la jumătatea peretelui abrupt al unei văi. Panta de munte ierboasă de sub picioarele ei cobora brusc spre un râu larg şerpuit. De cealaltă parte, poate la douăzeci sau treizeci de kilometri distanţă, panta opusă a văii urca, vârfurile sale fiind acoperite de straturi groase de zăpadă. Deasupra acestora... Araminta îşi protejă ochii de soarele portocaliu ce se întrezărea printre vârfurile zimţate. Un cvartet de luni mici alergau pe cer, răsucindu-se una în jurul celeilalte. Era convinsă că una din ele trebuia să fi fost făcută din cristal albastru. Sclipiri de lumină solară fulgerau pe faţetele sale, în timp ce se învârtea rotund, rotund.

Viotia nu avea astfel de luni. De fapt, nu auzise de niciun loc care să fi avut.

Undeva dincolo de râu, ascunsă printre crânguri şi suprafeţe de pădure, Araminta percepea începutul unei alte căi. Porni în jos de pe munte, râzând de bucuria eliberării.

Al doisprezecelea vis al lui Inigo

Soarele de vară se ridica pe cerul senin, scăldând în lumină un oraş cuprins de entuziasm. Era ziua alegerilor în Makkathran. În cele din urmă – după toate tulburările, după revoltele din Sampalok şi izgonirea bandiţilor, urmate de două săptămâni de campanie din ce în ce mai amară din partea ambilor candidaţi la postul de primar, şi de o la fel de energică împroşcare cu noroi între reprezentanţii cartierelor – gata. În ziua aceea, toată lumea trebuia să-şi facă cunoscută opinia asupra evenimentelor şi a promisiunilor făcute.

Edeard alerga pe podul de peste Canalul Frăţiei spre Jeavons. Roua dimineţii începea să se evapore de pe iarbă, împrăştiind un parfum minunat de proaspăt în aer şi declanşându-i un sentiment complet nejustificat de optimism în timp ce ajungea pe străzile din Jeavons. Nejustificat pentru că starea de spirit a oraşului era imposibil de determinat. Atât de multe se întâmplaseră. Atât de multe de asimilat. Atât de multe zvonuri şi şoapte, de crezut sau de ignorat,

dinspre candidaţi şi aliaţii lor. Nimeni nu ştia care va fi rezultatul.

Un lucru era sigur, o mulţime de oameni aveau să voteze. În timp ce alerga în josul străzii Golfice, Edeard putea percepe familii întregi sculându-se devreme pentru micul dejun. Ziua alegerilor era întotdeauna una de vacanţă. Atelierele şi prăvăliile care în mod normal se pregăteau să deschidă în timp ce el îşi făcea alergarea erau închise acum pentru toată ziua, iar din pieţe fuseseră scoase tarabele.

O vacanţă, deci, dar nu o sărbătoare. Era prea multă tensiune pentru asta. Nu erau de prea mare ajutor nici cei cincizeci de exilaţi care-şi făcuseră tabăra între copacii de dincolo de Poarta de Nord, refuzând să plece de acolo.

Rudele şi prietenii, dar şi cei motivaţi politic continuau să le ducă alimente şi să facă colecte publice pentru ei, păstrând cauza vie şi vizibilă.

Edeard ajunse înapoi acasă şi se grăbi pe scări spre apartamentul său. Dinlay îl aştepta afară, pe terasă. Şi-au zâmbit şi au intrat. Micul dejun împreună devenise un fel de ritual din ziua aceea din Sampalok.

– Momentul adevărului, deci, a spus Dinlay în timp ce Edeard se dezbrăca şi alerga la duş.

– Da, strigă Edeard peste zgomotul jetului de apă.

– N-am mai auzit niciodată atât de mulţi oameni spunând că vor veni la vot. Cred că şi asta este o victorie în sine.

– Ce vrei să spui?

Dinlay se aşezase la masa mică unde unul din ge-cimpanzei îl servea cu fructe şi cereale. Al doilea genistar avea grijă de ceainicul de pe plita de fier.

– Până la urmă ai stârnit oamenii cu privire la conducerea oraşului. Înainte, nu avea cu adevărat nicio importanţă pentru care candidat votau. Nimic nu se schimba după aceea.

Edeard ieşi din baie şi începu să se frece şi să se usuce cu un prosop.

– Asta depinde de Finitan, şi nu de mine.

Dinlay râse.

– Nu sunt sigur că mai cred în chestia cu falsa modestie.

– Bine, dacă sunt atât de sigur de mine, cum de nu candidez?

– Nu e momentul potrivit, a spus Dinlay cu şiretenie. În ciuda a tot ce ai realizat, eşti încă prea tânăr. Chiar şi căpitan e prea mult.

– Ha! mormăi Edeard. Walsfol nu se opusese la manevra abilă a lui Ronark. Chiar se arătase dornic să-l accepte pe bătrânul căpitan în propriul său birou de la Curtea de Justiţie. Foarte important, Owain nu se împotrivise promovării lui Edeard când acesta preluase postul la secţia de poliţie Jeavons. Să intre în conflict direct cu Mergătorul-Pe-Apă când starea de spirit a oraşului era o necunoscută nu era ceva ce vicleanul primar ar permite să se întâmple. De la revoltele din Sampalok, păstraseră unul faţă de celălalt o atitudine strict politicoasă.

Tot ce putea face Edeard era să nu chicotească la cât de politicoşi erau ori de câte ori se întâlneau. Existau puternice elemente de farsă în întâlnirile acelea.

Edeard trase în joacă de epoleţii prietenului său.

– Mulţumesc, caporal.

– Asta-i altceva, a spus Dinlay, îndreptându-şi epoleţii. Aceştia au fost meritaţi din plin şi câştigaţi din greu.

Ge-cimpanzeul aduse două căni mari de ceai la masă. Edeard o luă pe a lui şi îi aruncă lui Dinlay o privire uşor îngrijorată.

– Ăă... nu voiai să fii Maestrul Sampalokului, nu-i aşa?

– Pe Madona! Dinlay era cu adevărat şocat. Nu, Edeard. Eu sunt poliţist. Şi asta înseamnă mult mai mult astăzi, tot datorită ţie. Am de gând să fiu Conetabil-Şef când ajungi tu primar.

– Bine. Am cam improvizat atunci.

– Ştiu. Dar a fost o alegere inteligentă. El ştie deja mult mai multe despre politica Marilor Familii decât voi şti eu vreodată.

– Marele Consiliu trebuie să-şi facă griji în legătură cu ea, nu cu el, a replicat Edeard.

– Şi ăsta e un fapt.

Şi-au zâmbit din nou, apoi şi-au terminat mic-dejunul într-o tăcere amicală. Ge-cimpanzeii au curăţat masa, apoi au început să adune hainele de jogging aruncate de Edeard, punându-le în coşul de rufe. Dinlay se opri în timp ce-şi trăgea haina pe el, observând ceva

ciudat. A treia mână înhăţă unul din ciudaţii pantofi de sport ai lui Edeard.

– Nu am mai văzut aşa ceva până acum. Aşa erau în satul tău?

– Nu, a răspuns Edeard, încheindu-şi nasturii la tunică. E ceva la care am visat. Sunt foarte confortabili pentru alergare.

Dinlay ridică din umeri şi îi înapoie pantoful ge-cimpanzeului. Au ieşit din locuinţă împreună şi s-au îndreptat spre sala publică a cartierului. Televederea lui Edeard măturâ scena din faţă. Sala se ridica în mijlocul unei pieţe, o clădire ciudată în formă de ceapă aşezată pe douăzeci de stâlpi groşi. Uşi mare pliante din lemn fuseseră fixate una de alta, izolând auditoriumul central faţă de elemente. Peretele interior curbat care dădea spre încăpere fusese împănat cu opt galerii înguste care ofereau acces la sute de mici cabine obscure înfăşurate în jurul întregii structuri ca un fagure. Măcar aici, galeriile nu erau legate de scările proaste ale Makkathranului. În schimb, sala era plină de rampe abrupte. Nimeni nu folosise vreodată cu adevărat galeriile sau cabinele lor.

Pe podeaua auditoriumului fuseseră instalate nişte mese lungi, împreună cu cabinele de vot. Poliţiştii de la staţia Jeavons lucrau alături de o echipă de la Breasla Grefierilor, pregătind sala pentru alegeri. Funcţionarii îşi aduseră registrele lor mari pentru înregistrări oficiale împreună cu cutiile sigilate pline cu buletine de vot.

Oamenii soseau deja afară, cu mult înainte de ora oficială de începere. Toţi se uitau spre capătul

bulevardului Forpal atunci când au apărut Edeard și Dinlay. Televederea îi avertizase că Mergătorul-Pe-Apă se apropia. Edeard zâmbea amabil în timp ce trecea printre ei, asigurându-se că mintea îi era bine protejată, pentru a nu permite cuiva să vadă cât de nervos devenea. Nu mai văzuse alegeri până atunci. În Ashwell, votul pentru primar era limitat la bătrânii satului.

Felax le deschise ușa pentru a-i lăsa să intre în auditorium, salutându-i în timp ce treceau. Edeard îl salută și el. Era bine să vadă polițiștii din nou afară din secție îndeplinind sarcini active. Echipa pe care o formase pentru a-l ajuta să lupte cu bandele petrecuse mult prea mult timp închisă în sala mică, lucrând cu sârguință la documente precum funcționarii ucenici. Acum, ieșeau în patrulare din nou, vizibili și utili pentru cetățeni, așa cum trebuiau să fie.

Funcționarii din interiorul sălii publice își terminau pregătirile. De îndată ce Edeard a sosit, Urarl i-a făcut semn de la prima masă.

– Cutiile sunt gata pentru inspecție, domnule.

– Mulțumesc, a spus Edeard. Se uită la Maestrul Grefierilor care stătea în picioare lângă Urarl și care îl salută din cap. Edeard își folosi televederea pentru a examina sigiliul de ceară de pe fiecare cutie pentru a verifica dacă fuseseră falsificate. Nu descoperi niciun defect.

– Nu s-a umblat la ele, a anunțat el.

– Sunt de acord, a confirmat și Maestrul Grefierilor.

I-a dat apoi un clipboard lui Edeard, care a trebuit să semneze fişa pentru fiecare cutie în trei exemplare. Maestrul a contrasemnat.

Sub îndrumarea lui Urarl, Marcol şi alţi doi poliţişti stagiari au deschis cutiile şi au început distribuirea buletinelor de vot de-a lungul meselor. Edeard s-a străduit să nu zâmbească la sârguinţa lui Marcol. Băiatul muncea din greu, cu disperare, reuşind încet să se scuture de creşterea primită în Sampalok şi să înceapă să devină un poliţist decent.

– E aproape timpul, a spus Maestrul Grefierilor.

Edeard îşi folosi televederea pentru a percepe Palatul Orchard. Marele Maestru al Breslei Grefierilor stătea pe balconul care dădea spre Golden Park. Aşteptat cu stoicism, cu un ceas de buzunar mare de aramă în mână. Toată lumea din sală terminase ceea ce avea de făcut şi aştepta. Era o scenă care se repeta în fiecare cartier din Makkathran.

– Declar votul deschis, a televorbit Marele Maestru.

Dinlay îi dădu permisiunea lui Felax şi uşile auditoriumului au fost deschise. Primii au intrat observatorii desemnaţi din partea ambilor candidaţi la funcţia de primar, care şi-au prezentat acreditările Maestrului Grefierilor şi lui Edeard. Balogg, actualul Reprezentant al Cartierului Jeavons, era primul alegător, aşa cum cerea tradiţia. El era urmat de cei doi rivali ai săi. Toţi erau aliaţii lui Finitan, pretinzând că sprijină exilul.

Edeard urmări cu un interes tăcut începerea votului. Oameni veneau şi treceau pe la funcţionari, care le confirmau rezidenţa în registru. După aceea li se

dădeau două buletine de vot, unul pentru biroul primarului şi unul pentru Reprezentantul Districtului. Se duceau în cabina mică pentru a marca hârtiile, majoritatea ridicând o ceaţă de izolare pentru intimitate, deşi unii puneau crucea în dreptul candidatului lor cu mândrie şi în mod deschis. În cele din urmă, buletinele erau plasate printr-o fantă în capacul unei cutii de metal care fusese deja închisă şi sigilată. Cheile erau păstrate de Marele Maestru al Breslei Grefierilor. Edeard nu vedea vreo modalitate de a înşela sistemul, dacă totul se făcea în mod deschis şi era monitorizat de oficialii corecţi şi de încredere. Ceea ce, recunoştea cu tristeţe, era punctul slab.

Dinlay fusese încântat să-i povestească despre urnele ascunse, pline cu buletine de vot pentru un singur candidat care „apăreau" împreună cu cele reale la Sala Malfit, unde urma să se facă numărătoarea. Despre „fantomele" din registre. Despre mită. Despre persoanele care pretindeau a fi altcineva.

– Dacă votarea nu face nicio diferenţă, a întrebat Edeard, de ce se mai depune atât efort?

– Pentru a se asigura că nu va face nicio diferenţă, a explicat Dinlay. Şi nu uita, un Reprezentant este plătit pentru a-şi îndeplini atribuţiile în Consiliu şi trăieşte într-o mare şi veche reşedinţă oficială a oraşului, având o duzină de alte beneficii. Fapt care în mod sigur este un stimulent suficient pentru a fi reales.

La patruzeci de minute după ce uşile fuseseră deschise a intervenit o perioadă de acalmie, cei care veniseră dornici şi devreme terminând de votat. Edeard a

trecut pe la funcţionari şi şi-a luat propriile buletine de vot.

– Aminteşte-ţi cine te-a susţinut, a spus Balogg cu glas tare şi jovial când Edeard se îndrepta spre cabină.

– Şi promit să continui să te sprijin, cu orice preţ, a strigat unul dintre rivalii săi.

Edeard le zâmbi în timp ce intra. Era binedispus. Dar exista încă un curent subteran de tensiune. Răspândi micile pătrate de hârtie pe raftul îngust şi luă creionul înainte de a ridica o ceaţă de izolare. Pe buletinul de vot al primarului a pus automat o cruce în dreptul numelui lui Finitan. Ezita în privinţa Reprezentantului. Balogg îl susţinuse şi avusese curajul de a semna mandatele de excludere cu Vologral. Ceilalţi erau zgomotoşi în privinţa aprobării exilării, dar nu o dovediseră. *Balogg merită mulţumirile mele pentru ce a făcut*, a decis Edeard şi a pus crucea la numele reprezentantului. *Deci, nimic nu s-a schimbat.*

Democraţia era un lucru ciudat, gândi el, în timp ce ieşea şi punea buletinele de vot în cutia de metal. Doi tineri ursuzi îşi luau buletinele de vot de la grefieri. Nu i-au întâlnit privirea când s-au dus la cabine. *Şi ăştia doi îmi pot elimina votul*, realiză cu disperare. Apoi, i se făcu ruşine pentru prejudecată. *Asta presupune democraţia: cei puternici să dea socoteală, să ne asigurăm că nu devin prea puternici. Rah a avut dreptate să ne dea acest sistem.*

Un alt val de alegători au venit un pic mai târziu, după ce oamenii şi-au terminat micul dejun. Apoi, iar acalmie. La mijlocul dimineţii a văzut cozile

lungindu-se din nou. Edeard își trimise televederea în Silvarumul învecinat, apoi în Drupe. Votarea mergea la fel acolo, încet, dar constant. Niciun semn de tulburări. Căută mai departe, în celelalte cartiere. Aproape la fel. Cu excepția Sampalokului. Acolo, cozile lungi șerpuiau până departe de sala cartierului. Mai multe echipe de jandarmi țineau pe toată lumea în rând, străduindu-se mai mult decât în oricare alt cartier. Edeard înregistră câteva dispute cu funcționarii cu privire la rezidență. Observatorii candidaților oficiali scoteau exclamații înfierbântate.

Sampalok era singurul loc în care nu putea merge azi – nici dacă izbucnea un mic război cu privire la dreptul de vot. Polițiștii locali vor trebui să se descurce, cu întăriri de la Bellis și Myco, dacă era necesar. La nevoie, Walsfol avea mai multe planuri de urgență.

Trebuie să am încredere că și alte persoane își vor face treaba. Și asta înseamnă democrație.

Erau șapte candidați pentru postul de Reprezentant al Cartierului Sampalok. Trei pro Mergătorul-Pe-Apă, patru pro Bise. Nu-i plăcea raportul, dar din nou, lucrurile nu depindeau de el. El era pur și simplu bucuros că cineva din acel cartier îl susținea. Deși Macsen și Kanseen păreau să fi fost acceptați. Sau, cel puțin, nu fuseseră forțați încă să plece. Rezultatul de astăzi avea să fie un indicator puternic dacă numirea lor avea să fie permanentă sau nu. Nimeni nu contesta dreptul orașului de a numi Maeștrii Cartierelor. Era prea nou, prea ieșit din comun. Dar, în cazul în care vechea gardă Bise câștiga teren, campania tăcută va reîncepe.

Lui Edeard nu-i venea să creadă că cineva ar vota pentru Owain după dezastrul cu miliția. Dar nu se știa niciodată. *Democrație! De asta sunt atât de buni cei născuți la oraș în a-și proteja sentimentele? Pentru a ține politicienii în priză?*

Dincolo de Sampalok, televederea îi zăbovi pentru scurt timp pe recent renovata (din nou) Casă cu Petale Albastre. Simțindu-se ușor vinovat, observă petrecerea pro-Owain care era oferită clientelei. Nu era chiar împotriva regulilor electorale care interziceau încurajarea financiară de a vota pentru un candidat, dar era aproape de limită. Clătină din cap dezaprobator, dar o astfel de sfidare meschină era tipică pentru Ranalee. Ieșise în cele din urmă din spatele tuturor actelor obstructive cu o cerere legitimă cu privire la dreptul de proprietate asupra bordelului. Și asta era tot ce era acum, o afacere indecentă care depusese formulare fiscale corecte la Breasla Grefierilor. Edeard o lăsase în pace. Ranalee își găsise în mod clar locul ei în viață, iar legăturile trebuiau reconstruite. Mergătorul-Pe-Apă nu își putea permite să pară vindicativ sub nicio formă. El și Finitan conveniseră că trebuia trasă o linie sub ziua aplicării exilării, dacă era ca orașul să meargă mai departe.

După câteva ore de învârtit în jurul sălii fără să facă nimic, Edeard îl lăsă pe Dinlay acolo și se îndreptă spre Haxpen.

Televederea lui Finitan îl găsi când traversa Canalul Zborului.

– Deci, ai votat deja, tinere Edeard?

– Da, domnule.

– Şi am primit aprobarea ta?

– Votul este secret, domnule.

Umorul lui Finitan i se transmise prin televorbire.

– Este, cu siguranţă. Din păcate.

– Aveţi vreo idee despre cum merg lucrurile, domnule?

– Semnele sunt bune până acum. Cei care vorbesc cu observatorii sunt exuberanţi. Conform procentajului calculat acum o oră, eu conduc.

– Dar asta este o veste bună.

– Îţi aminteşti când ai intrat în Sampalok să-l arestezi pe Buate? Totul părea să meargă bine, apoi Owain a fost al naibii de aproape de a fura ziua. Nu-l subestima.

– O să ţin minte, domnule.

– Ah... Îmi pare rău, Edeard. Nu am dormit de câteva zile. Sunt îngrijorat. Ce se întâmplă dacă pierd? Am pariat totul pe aceste alegeri.

– Domnule, îmi aduc aminte ce mi-aţi zis la prima noastră întâlnire. Că nici măcar cei din funcţiile înalte nu ar putea să schimbe ceva. Ei bine, eu cred că sunteţi pe cale de a vă dovedi că aţi greşit.

– Mulţumesc, Edeard. Cel puţin tu şi cu mine ştim că am investit în această încercare toate eforturile noastre. În funcţie de asta vom fi judecaţi.

– Da, domnule.

Când a ajuns la conacul Culverit, nu era prea multă activitate în interior. De fapt, acesta era aproape

pustiu, cu excepția gărzilor care l-au întâmpinat destul de călduros.

Kristabel aștepta într-unul din saloanele de la ultimul etaj, stând la un birou mare îmbrăcat în piele, acoperit cu dosare stivuite de o parte și de alta. Părul îi era împletit într-o coadă strânsă, care-i atârna pe spate. Rochia ei era de un galben palid, la care asortase un colier gros de aur cu legături în formă de opt. I se potrivea perfect.

Scria atunci când a intrat el, cu vârful lung al stiloului de onix tremurând cu furie. Avea pe față o minunată expresie de încruntare intensă. Edeard și-ar fi dorit să poată capta imaginea pentru totdeauna.

– Arăți de parcă ai semna o condamnare la moarte, a spus el.

Ea îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Chiar asta fac.

– Ce?

– Vezi toate astea? Mâna ei flutură energic către hârtiile din jur. Aceasta este familia mea, care va fi familia ta, imediat ce ne căsătorim.

– Ăă, corect.

– Tata a decis că tu și cu mine vom avea întregul etaj al zecelea pentru noi înșine, ceea ce este foarte dulce din partea lui. Dar asta înseamnă, de asemenea, că Mirnatha va locui la etajul nouă, sub noi, împreună cu mătușa Rishia și vărul Gorral, pe lângă unchiul Lorin și soția și copiii lui și primii trei nepoți. Unchiul Lorin nu este deloc fericit. El și tata s-au certat aprig despre asta noaptea trecută. Tati îi

spunea doar că știa că era inevitabil și că ar trebui să accepte. Unchiul Lorin l-a acuzat că abdică în fața ta. Dar tati este Maestru încă, așa că se va duce jos la nouă, ceea ce înseamnă că o mulțime de oameni de acolo se vor muta la alt nivel.

– Oh, Madona, știu că unchiul tău nu mă place...

– Ha! Honious să-l ia. Dar nu asta e adevărata problemă. Cu familiile de la etajul al treilea trebuie s-o rezolv.

– Al treilea?

– Da, sub el mai e doar stafful.

– Ah, da.

– După ce toată lumea de aici se va rearanja, vom avea unsprezece seturi de veri de mutat.

– Unsprezece? murmură Edeard cu disperare, trăgându-și un scaun ca să se așeze în fața biroului ei.

Jessile îi spusese ceva despre tatăl ei care urma să-i dea o proprietate la țară, dar aceea era ca o zestre.

– Da, și eu sunt cea care trebuie să-i plaseze pe toți undeva pe domeniul nostru. Kristabel puse o mână pe un vraf de dosare. Acestea sunt detalii cu privire la terenuri, și ferme, și podgorii, și case și alte proprietăți pe care le deținem dincolo de Câmpia Iguru. Desigur, toate sunt și ele ocupate în prezent.

– Asta-i curată nebunie, a replicat el. Familiile nu ar trebui să aibă de susținut atât de multe... rude.

– Paraziți?

– Nu aș merge până acolo.

– De fapt, verii mei de la etajul al treilea nu sunt la fel de răi precum cei de mai sus. Cel puțin ei știau că

vor trebui să se mute într-o zi. Cei mai mulţi dintre ei au urmat un fel de şcolarizare, chiar dacă nu au învăţat ceva. Şi câţiva iau acum serios în considerare intrarea într-o breaslă. Vărul Dalbus a obţinut deja un post în miliţie. Dar nimeni altcineva nu poate suporta ideea de a-şi pierde statutul, fără să mai vorbim de locul lor pe lista de drepturi.

– Lista de drepturi?

– Rudele în vârstă au dreptul la bani de la Proprietăţile Culverit. Cu cât sunt mai îndepărtaţi de succesiune, cu atât e mai mică suma.

– Oh, Madona, aşa că atunci când vin şi mă căsătoresc cu tine...

– De fapt, dreptul fiecăruia rămâne acelaşi până când vom începe să avem copii. Apoi, toţi vor coborî pe listă.

Edeard zâmbi.

– Câţi copii plănuim să avem?

– Hai să spunem aşa: trebuie să avem şaptezeci pentru a-l descalifica pe unchiul Lorin.

– Oamenii ar trebui să aibă întotdeauna un scop în viaţă.

– Edeard Mergătorule-Pe-Apă! Dacă îţi închipui că îţi voi purta şaptezeci de copii...

El începu să râdă. Kristabel încercă să afişeze o expresie supărată, dar nu reuşi. Îi zâmbi obosită.

– Ei bine, câţi vrei?

– Nu ştiu. Am fost copil unic, deci cu siguranţă mai mult de unul – dar sunt de acord cu mai puţin de şaptezeci.

– Bine. Se ridică în picioare. Vom relua negocierile după prânz. Este un bufet, mi-e teamă. Membrii staffului sunt toți afară să voteze.

– Oh, dragă Madona, cum suferă membrii seniori ai familiei pentru binele orașului. Va trebui să vă comandați propriii genistari în viitor.

– Dacă vrei să mai fii capabil să concepi măcar un copil, ține-ți gura.

– Da, Stăpână.

S-au dus în grădină, privind peste cartierele din sud-vest. Brațul lui Edeard se plasă instinctiv în jurul umerilor ei. Vântul îi flutura faldurile fustei.

– Va câștiga Finitan? a întrebat Kristabel încet.

– Trebuie. Nimeni cu mintea întreagă nu ar vota pentru Owain. Cu siguranță, oamenii au înțeles ce a încercat să facă cu miliția.

Ea își strânse buzele.

– Acesta este Makkathranul. Orice se poate întâmpla.

– Ai fost la vot?

Kristabel îi aruncă una din *acele* priviri.

– Nu, Edeard. Oamenii ca mine nu votează.

– Am crezut că toată lumea are dreptul să voteze.

– Toată lumea are. Dar este considerat *procedură nepotrivită* pentru membrii seniori ai Marilor Familii. Noi avem oricum suficientă putere.

– A fost *procedură nepotrivită* și să se voteze împotriva proiectului de lege pentru aprobarea căsătoriei noastre. Ai putea să răspunzi la ce-a făcut Bise ducându-te acolo și votând.

– Două lucruri greşite nu fac un lucru drept, a spus ea în mod automat.

– Da, ştiu.

– E încă acolo?

– Bise? Da. El şi rudele sale apropiate s-au mutat într-una din fermele Gilmorn, la treizeci de kilometri distanţă.

– De unde ştii?

– Argian face ceea ce face el cel mai bine, şi îşi întinde televederea pentru mine.

– Nu sunt sigură că am încredere în el.

– Ştiai că familiile au agenţi ca el?

– Tata nu mi-a spus niciodată nimic, dar am ştiut mereu că trebuie să fim protejaţi într-un fel în care oamenii obişnuiţi nu sunt. Lucrurile se fac în linişte, dacă trebuie să funcţioneze. Presupun că voi fi prezentată persoanelor potrivite când voi deveni Stăpână.

– Mă întreb cui îi mai sunt loiali în momente ca acestea.

– Familiilor celor mai conservatoare, crede-mă.

– Probabil că ai dreptate.

Ea se lipi mai tare de el.

– Înveţi.

Au luat prânzul în grădină, pe o masă de piatră lungă, sub o arcadă de caprifoi înflorit. Julan şi Mirnatha li s-au alăturat. Fetiţa era încântată să-şi poată alege singură mâncarea din gama de preparate pe care bucătarii le pregătiseră cu o noapte înainte, întorcându-se de mai multe ori pentru felii de peşte afumat şi cremă de brânză până când tatăl ei i-a spus

că e suficient. Ea a stat bosumflată un timp, apoi s-a servit cu budincă cu banane caramelizate.

A urmat o după-amiază leneşă, plăcută. Kristabel a vorbit cu tatăl ei despre redistribuirea membrilor familiei de la etajul al treilea. Edeard a reuşit în cele din urmă să realizeze cât de întinse erau proprietăţile lor.

Toată scena aceea agreabilă de familie îi dădea o imagine de ansamblu asupra a cum ar putea fi următorul secol, cu o discuţie similară cu copiii săi peste alţi treizeci de ani, când ei ar prelua etajul nouă şi mai mulţi veri de la etajul al treilea se vor pregăti să plece. Un astfel de lucru îi dădea un sentiment de continuitate, conturând viitorul ceva mai clar faţă de cele câteva noţiuni vagi de încercare de a face viaţa mai bună. Acestea erau detalii concrete, planuri solide de expansiune şi de zile încă şi mai bune. Ca nimic altceva din ce cunoscuse până atunci.

Căpitanul Ronark îi televorbi pe la mijlocul după-amiezii.

– Aruncă-ţi o privire ca să vezi cine a venit la vot în Lillylight.

Edeard se conformă, concentrându-şi televederea pe anexa clădirii Operei unde se desfăşura votarea în Lillylight. Maestrul Cherix stătea în faţa unui funcţionar care căuta prin registre. Edeard zâmbi la semnătura mentală distinctivă a avocatului – nicio greşeală, el era, cu siguranţă. Când verifică cu ajutorul percepţiei oraşului, văzu că Cherix îşi păstra postura calmă, aşteptând cu aparentă răbdare ca grefierul să-i găsească numele.

– Mă întreb unde a stat ascuns. Poliţiştii nu-l putuseră localiza în ziua exilului, iar Edeard avusese probleme mai presante decât să-l urmărească pe avocat.

– Ce sugerezi să facem? a întrebat Ronark.

– Lăsaţi-l să voteze. A avut doar un mandat de excludere pe numele lui, pentru că mi-a fost util atunci. Toate şi-au servit scopul. Cred că ar trebui să le anulăm pe cele rămase. Iar să-l persecut acum pe Cherix m-ar face să par meschin.

– Bine, voi televorbi cu căpitanul din Lillylight.

Edeard supraveghe sala de vot. După câteva minute, grefierul găsi brusc numele lui Cherix în registru şi îi dădu buletinele de vot. Edeard văzu că avocatul a fost surprins când s-a întâmplat asta. Cu siguranţă părea uşurat când se îndrepta spre cabina de vot.

A fost ceva deliberat? Oare Owain încearcă să obţină un pic de simpatie, sau Cherix a vrut să afle cum stă? Madona, cât sunt de tensionat.

– Eşti bine? a întrebat Kristabel.

– Da, a zâmbit încurajator. *De fapt, dacă asta e tot ce poate face mai rău astăzi Owain, eu sunt perfect în regulă.*

Edeard se afla din nou în sala publică din Jeavons când Marele Maestru al Breslei Grefierilor a revenit în balconul Palatului Orchard ca să anunţe sfârşitul votării. Îi privi pe grefieri sigilând cutiile de vot, confirmă în scris că le văzuse şi urmări cum două echipe de poliţişti le transportau afară. Dinlay trebuia să-i însoţească la Palatul Orchard.

– Optzeci la sută la vot, a spus Maestrul Grefierilor, în timp ce își aduna propriile documente.

– Mult, a replicat Edeard.

– N-am mai văzut atât de mulți alegători până acum, și sunt la a douăzeci și doua mea sesiune de alegeri.

– Un semn bun, atunci?

Bătrânul Maestru îi zâmbi sec.

– Pentru unii.

Mai erau câteva ore între momentul încheierii oficiale a votării și începerea numărătorii. Edeard luă o gondolă până în Sampalok. Era în regulă acum, după ce votarea se terminase, nu vor exista consecințe politice legate de vizita lui.

Gondola îl lăsă la promenada de lângă Bazinul de Mijloc și apoi o luă de-a lungul străzii Zulmal. Familiile care locuiau acolo l-au salutat reținut. Ca întotdeauna, și-a încetinit pașii când a ajuns în dreptul brutăriei unde fusese împușcat Boyd. Cu ajutorul banilor familiei Diroal, aproape toate magazinele și atelierele se redeschiseseră. La fel se întâmplase în tot cartierul, cele mai multe daune de la revolte fiind despăgubite. Comerțul se relansase.

Când a ajuns în piața centrală, noul conac hexagonal era ridicat la peste patru metri, iar al doilea etaj se forma sub primul care se ducea în sus. Conform proiectului său, urmau să vină alte șase, fiecare mai mare decât cel anterior, dându-i o structură în trepte. După o estimare rezervată, mai erau încă patru luni până să fie gata. Ceea ce însemna că noul Maestru și noua

Stăpână trebuiseră să-şi stabilească temporar reşedinţa la taverna Bea's Bottle, pe latura de sud a pieţei.

Edeard flutură vesel din mână către proprietar, în timp ce intra în tavernă. După primele zile omul ajunsese să accepte situaţia, mai ales că asta însemnase închirierea fiecărei camere pe care o avea pentru funcţionarii care se ocupau de finanţele familiei Diroal, şi aprovizionarea lor cu alimente şi băuturi şi a tuturor celor care veneau în vizită la noul Maestru şi la noua Stăpână – adică a foarte multora.

Macsen şi Kanseen ocupaseră şapte camere la etajul al patrulea. Una avea un balcon cu vedere la piaţă, de unde puteau privi cum se ridica noul lor conac. Edeard îi găsi stând acolo şi împărţind o sticlă de vin alb. Când i-au oferit un pahar, s-a uitat la etichetă. Cu Kristabel care îl educa acum, ajunsese să recunoască calitatea.

– Bun, a spus el apreciativ, şi a luat o înghiţitură. Categoric.

– Da, a spus Kanseen, întinzându-se pe scaun să se dezmorţească. O fată s-ar putea lăsa destul de uşor coruptă de o astfel de viaţă.

Edeard se uită la cutiile şi pungile îngrămădite în camera din spatele balconului. Numele magazinelor erau din mai multe cartiere, toate frecventate de femeile din Marile Familii, de unde acestea îşi comandau hainele lor exclusiviste. Nu numai cu vinurile se familiarizase în ultimul timp.

– Mă bucur să văd că sunteţi la înălţimea situaţiei.

Macsen chicoti şi ridică un pahar.

– Există anumite așteptări. Maestrul Cartierului trebuie să-și joace rolul.

– Și să se și îmbrace pentru el.

– Da, cu asta am fost cel mai atent. Am avut grijă să folosesc același croitor de la care îți ia Kristabel uniformele.

Edeard gemu și renunță, luând încă o înghițitură mare de vin în timp ce se așeza pe un scaun alături de prietenii săi.

– Deci, cum au decurs alegerile în Sampalok?

– Relativ corect, cred, a spus Kanseen. Oricum, fără incidente la sala publică. Polițiștii au trebuit să intervină pentru a opri câteva dispute aprinse legate de rezidență, dar nimic care să nu poată fi ținut sub control.

– Vreo idee care Reprezentant a fost ales? a întrebat Edeard.

– Nu. Va trebui să aștepți, împreună cu restul orașului.

– Madona! Cum suportă candidații asta?

Macsen îl privi alene.

– Madona să ne ajute, cum o să faci atunci când în sfârșit vei candida pentru postul de primar?

– Nu voi candida. Nu acum, când știu cum este.

– Ha!

Macsen luă o înghițitură de vin.

– Am auzit că vechiul nostru prieten Cherix s-a târât înapoi pe domeniul public, a spus Kanseen.

– Da. Edeard privi la vinul din pahar. Viața pur și simplu nu ar fi la fel fără el.

– Trebuie să ai grijă cu latura ta sentimentală, a spus ea. Au să ți-o exploateze.

– Cine? a întrebat Macsen indignat. Nu a mai rămas nimeni care să readucă bandele. Owain va pierde. Familiile îl vor accepta pe Edeard și se vor adapta, așa cum o fac mereu. Pentru ei foarte puține se vor schimba, dar pentru cetățenii de rând lucrurile vor merge mult mai bine. Și lucrul cel mai bun din toate, Bise își va pierde treptat influența, împreună cu așa-numiții lui prieteni. Argian mi-a spus că foștii săi aliați sunt tot mai sătui de el deja. Aceste alegeri ar trebui să însemne sfârșitul lui.

– Madona, te rog, fă să fie așa, murmură Edeard. A reușit Bise să salveze ceva?

– Nimeni nu știe, a răspuns Macsen cu amărăciune. Funcționarii verifică proprietățile Diroal de două săptămâni, și tot ce pot spune până acum este faptul că va dura ceva ani pentru a urmări totul până la ultimul bănuț. Multe nu vor fi recuperate, bănuiesc. Bise și strămoșii săi au fost buni la acoperirea dimensiunilor reale ale posesiunilor lor. La fel ca restul Marilor Familii. Știu toți cum să evite răspunderea fiscală. Este unul dintre motivele pentru care au devenit toți atât de bogați.

– Vor exista fonduri de care se poate folosi ca să-l țină în haine de lux și vinuri fine pentru tot restul vieții sale, a intervenit Kanseen. De fapt, ar putea fi o idee bună să lăsăm ca foștii lui prieteni să se afle acest lucru. Bănuiesc că familia Gilmorn nu ar fi chiar atât de largă la mână cu banii lor dacă ar ști că are

terenuri şi bani puşi deoparte. A zâmbit cu răutate. Vrei să-i spun lui Ranalee?

Edeard ciocni paharul cu ea.

– Mă voi gândi la asta.

– Chiar şi fără un inventar complet, suntem deja incredibil de bogaţi, a zis Macsen. La fel ca şi cei care au avut de suferit în timpul revoltelor. Funcţionarii continuă să plătească compensaţii pe bază de pro-rata. Am auzit spunându-se că oamenii îşi distrug casele, pretinzând că s-a întâmplat în timpul revoltei pur şi simplu, pentru a se califica pentru mobilier şi haine noi. Curg atât de mulţi bani în cartier, încât îi schimbă întreaga economie. Candidaţii pro-Bise te acuză că ai încercat să cumperi alegerile.

– Nu m-am gândit la asta, a admis Edeard. Şi nici la consecinţele cheltuirii banilor lui Bise asupra Sampalokului. Dar, cum bănuiesc că cea mai mare parte au fost storşi de la locuitorii de aici în ultimele câteva generaţii, cred că e un fel de justiţie poetică să fie înapoiaţi.

– Cu excepţia faptului că cei care nu primesc nicio compensaţie au resentimente, oftă Kanseen.

– Un alt gest nobil cronic de greşit, a spus Macsen.

– Nu mi-am dat seama la cât de mult s-ar ridica jumătate din proprietăţile Diroal. Poate că restul de bani ar putea merge într-un fel de fond general de care ar beneficia Sampalokul? sugeră Edeard.

– Ah, acum schimbi lucrurile, îţi iei cuvântul înapoi.

– Da, dar nu am intenţia de a... Oh, Madona să îi ia. Abia aştept rezultatele. Şi atunci va fi oricum problema voastră.

– Mulțumesc pentru asta, a spus Macsen.

Edeard își coborî vocea și aruncă o ceață de izolare puternică.

– Voi doi cum faceți față, totuși?

– Doar atât, a spus Kanseen. Facem față. Pe Madona, nu prea avem de ales. O parte din stafful lui Bise face lobby să-și păstreze vechile locuri de muncă, odată ce conacul va fi terminat. Nu-mi place ideea de a folosi oameni care și-au dedicat viața familiei Diroal, dar cum altfel să oprim lucrurile să rămână așa cum au fost înainte? Și când ne vom ocupa locul în Consiliul local, va trebui să luăm decizii rapide, care vor afecta viețile oamenilor, fără nicio referire la ceea ce a fost înainte. Până acum nu am rănit prea mulți locuitori.

– Se pare că dețineți controlul și dați un exemplu bun. Nu pot cere mai mult. Cum a primit Consiliul Superior numirea voastră?

– Owain ne-a întâmpinat ca și cum am fi fost acolo timp de cinci sute de ani, a spus ea. Restul doar s-au împăcat cu asta. Desigur, nu au fost decât trei sesiuni după revolte. Vom vedea ce se întâmplă după alegeri.

– A fost incredibil de plăcut să văd fața dragului meu frate vitreg atunci când am trecut pe lângă el în robele mele, a spus Macsen cu privirea pierdută în zare. Sunt la fel de bogat ca el acum, și am un loc în Consiliu, pe care el nu îl are.

– *Avem* un loc în Consiliu, sublinie Kanseen.

– Da, dragă.

A treia ei mână îl ciupi zdravăn. Edeard râse la expresia rănită de pe fața lui.

– Ah, viaţa de om căsătorit. Aştept cu nerăbdare toate astea.

Kanseen îşi miji ochii şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Şi cu tine ce-i? Care sunt marile tale planuri?

– Totul depinde...

– Să presupunem că Finitan reuşeşte în seara asta, bine? a spus ea brusc. Ce faci în continuare?

– Nimic dramatic, a replicat el, arătând în jos spre piaţa cu structură embrionară. Intenţionez să-l sprijin pe Finitan deoarece cred că are dreptate. Mai întâi trebuie consolidat oraşul şi făcut tot ce trebuie pentru implementarea statului de drept. Asta nu va lua atât de mult, Marele Consiliu a lăsat lucrurile să alunece, dar organizaţiile şi conceptele întemeiate de Rah există încă. Trebuie doar să fie revitalizate, atâta tot.

– Oamenii sunt în general mai fericiţi acum când bandele au fost înfrânte, a fost de acord Macsen. Le-ai arătat că lucrurile pot fi îndreptate, indiferent cât de rele par. Dar, Edeard, tu le-ai arătat de asemenea oamenilor ceea ce eşti şi de ce eşti capabil.

– N-am abuzat niciodată de încrederea pe care oraşul şi-a pus-o în mine. Ştiţi asta.

– Noi ştim. Să sperăm că şi restul oraşului va accepta, cu timpul. Va trebui să lucrezi la asta.

– Ştiu. Acesta este unul dintre motivele pentru care l-am forţat pe Marcol să devină poliţist.

– Da, a spus Macsen, ridicându-se şi aplecându-se cu considerabilă curiozitate. Asta n-am priceput-o.

Am vorbit cu Dinlay. El zice că băiatul nu are cu adevărat stofă de polițist.

– Eu nu sunt de acord. Marcol se străduiește, a răspuns Edeard defensiv. Va absolvi. Are o motivație puternică.

– Dar de ce?

– Vă amintiți când ne întrebam de ce am fost ales de Madona ca să fac ceea puteam să fac? Și dacă nu am fost ales? Dacă, în loc de asta, învățăturile ei au început să prindă rădăcini? Adică să prindă rădăcini *cu adevărat*.

– Nu pot să cred că dintre toți oamenii tu ești cel care spune asta, exclamă Kanseen. Am petrecut un an pe străzi luptând împotriva acelor bande sângeroase. Răufăcătorii nu au urmat niciodată învățăturile ei.

– Ei n-au făcut-o, nu. Dar dacă e vorba de altcineva? Toți știau că era greșit, chiar dacă nu puteau vedea o cale de ieșire. După ce i-am alungat, totul s-a schimbat. Ai spus tu însăți că orașul este un loc mai fericit deja, și abia au trecut două săptămâni. Învățăturile Madonei sunt peste tot, ele sunt înrădăcinate în cultura noastră acum, aici, în oraș, dar și în cea mai îndepărtată provincie. Este singurul lucru care ne unește cu adevărat, singurul pe care îl avem în comun. Toți știm instinctiv că ar trebui să ne străduim să devenim mai buni, să trăim o viață mai dreaptă, chiar dacă nu prea știm cum.

– Asta e doar natură umană.

– Poate. Dar Madona tocmai asta susține, ne încurajează să ne urmăm instinctul și ne oferă o justificare puternică pentru a-l dezvolta. Maicile ei au petrecut două mii de ani predicând asta. Nu-mi puteți spune

că ceva ar dura atât de mult dacă nu ar fi acceptat ca un adevăr fundamental. Știm că Lorzii Cerului sunt acolo, așteptând să ne călăuzească spre Inimă. Și, așa cum le-am arătat tuturor, există suflete care au o nevoie disperată să fie călăuzite.

– Ce, în numele Madonei, are asta de-a face cu Marcol? a întrebat Macsen.

– Eu am puterea de a influența orașul și știu cu certitudine cum ar trebui să fie utilizată. Să presupunem că nu sunt singurul care o are. Să presupunem că eu sunt pur și simplu primul. Să presupunem că acesta este momentul în care Querencia a atins nivelul de decență și împlinire de care este nevoie pentru a-i rechema pe Lorzii Cerului.

Kanseen se uită la el, fără să încerce să-și mascheze uimirea.

– Marcol? Marcol este ca tine?

– Are o capacitate psihică al naibii de puternică, a spus Edeard. Ce se întâmplă dacă aceasta este o parte a atingerii împlinirii despre care vorbea Madona? Ce se întâmplă dacă încep să apară și alții, dacă toți copiii au un asemenea potențial?

– Madona să ne ajute, a mormăit ea. Marcol?

– Nu-i mai rosti numele ca pe un blestem, a spus Edeard supărat. E doar un copil ca oricare altul. Ceea ce va deveni depinde în mare parte de mediul său. El nu a avut parte de cel mai bun start cu părinții aceia. Încerc să-l ajut acum să devină ceva mai bun. Ultimul lucru de care avem nevoie este o divizare între aceia dintre noi cu puteri psihice peste medie. E și așa destul

de rău că Marile Familii înclină balanța în favoarea lor. Trebuie să le arătăm lui Marcol și tuturor celorlalți ca el care vor apărea că adevărata împlinire poate fi găsită printr-o societate puternică, o societate căreia îi pasă de individ și în care oamenii încearcă să se ajute reciproc, dar și pe ei înșiși.

– Și care îi va aduce pe Lorzii Cerului înapoi? a întrebat Macsen neîncrezător.

– Spune-mi ce altceva o va face? a replicat Edeard. Sunt fericit să încerc altceva. I-ai văzut pe Boyd și pe Chae plecând. Ei doi sunt acolo, undeva, încercând să ajungă la Marea lui Odin. Știi că partea aceea din învățăturile Madonei este reală.

Macsen își trecu mâna prin păr.

– Știu, a recunoscut. Dar... Marcol!

– Și alții, a spus Edeard.

– I-ai simțit și pe alții? a întrebat Kanseen. Persoane cu puteri mai mari?

– Nu încă. Dar acest oraș încurajează oamenii să-și dezvolte abilitățile. Și să le folosească în avantajul lor.

– Tocmai ai spus că au devenit mai luminați, a replicat Macsen.

– Că vor deveni este mai corect, a spus Edeard. Există încă un drum lung de parcurs.

Edeard nu mai văzuse Sala Malfit atât de plină. Fiecare centimetru de podea era acaparat de mese mari la care erau așezați funcționari ce numărau munții de teancuri de buletine de vot. Acestea erau împărțite pe cartiere, imitând structura orașului. Mai mulți

funcţionari şi comisari aduceau încă cutii sigilate, deschizându-le pentru a turna alte avalanşe de hârtie pe mese.

Primarul Owain stătea în capul scărilor, înconjurat de stafful şi de susţinătorii săi, tăifăsuind mai departe ca şi cum nimic important nu se întâmpla. La distanţă de el, pe galerie, Finitan, alături de consilierii săi, trata cu detaşare numărătoarea care se desfăşura mai jos. Ocazional, el şi Owain mai schimbau câteva cuvinte amabile.

Candidaţii la posturile de Reprezentanţi nu erau la fel de relaxaţi. Mişunau cu toţii în jurul propriilor mese de numărare a voturilor, împingându-se cu adversarii lor ori de câte ori un buletin de vot neclar era pus sub semnul întrebării. Acuzaţii şi insulte erau frecvent aruncate către funcţionarii adjudecători.

Măcar de data asta, puţină lume îi acordă vreo atenţie Mergătorului-Pe-Apă, care intra împreună cu Macsen şi Kanseen. În timp ce traversau podeaua întinsă de abanos ştia că privirea lui Owain îl urmărea, dar atitudinea primarului rămase politicoasă. Plafonul sălii trimitea peste activitatea frenetică de dedesubt o strălucire bogată de lumină de zori de zi.

– Mergem să verificăm cum merge cartierul nostru, a spus Kanseen când au ajuns la baza scărilor. Privindu-i cum se îndreptau spre mesele de numărare ale Sampalokului, Edeard simţi un val de admiraţie pentru prietenii săi. Nu erau mulţi oameni pe care să-i arunci într-o astfel de poziţie şi să te aştepţi să reziste atât de bine. Dar Kanseen şi Macsen o făceau.

Îmbrăcați în robele lor tivite cu blană, cu glugile atârnate peste umăr, chiar arătau de parcă se născuseră în acea poziție. Poate că nu doar puterea psihică este un semn al învățăturilor Madonei. Începu să urce pe scări. Owain și Finitan îl priveau apropiindu-se.

Ca polițist al orașului, ar trebui să fii imparțial, își spuse el. *Salută-i pe amândoi și apoi du-te înapoi la mesele Jeavons. La urma urmei, dacă Owain va câștiga, va trebui să lucrez cu el.*

Fața primarului afișa un zâmbet neutru de bun venit când Edeard ajunse în partea de sus a scărilor.

Politician!

Edeard înclină capul.

– Domnule Primar Owain, i-a spus el politicos apropiindu-se de Finitan. *Honious să-l ia, avea de gând să omoare oameni nevinovați ca să-și păstreze poziția. Nu aș putea să lucrez cu un asemenea om. El reprezintă tot ce e rău în Makkathran.*

Un flash scurt nepăzit de recunoștință scăpă dinspre gândurile lui Finitan, în timp ce Edeard dădea mâna cu Marele Maestru.

– Știți cum merge numărătoarea, domnule?

– Am un mic avantaj, a răspuns Finitan. Nu atât de mare cât speram, dar se menține.

După o jumătate de oră de discuții chinuite și umor forțat, toți au privit cum Maestrul Funcționarilor de supraveghere a votului din cartierul Ysidro se îndrepta spre scări și păși pe prima treaptă.

– Ysidro face întotdeauna un show din a fi primul care își finalizează numărătoarea, mormăi Topar. Este

un cartier mic, dar au un amestec mare de populație. Este un indicator bun.

Maestrul își drese glasul.

– Începând de astăzi, Alanso a fost ales în mod legal ca Reprezentant în Consiliu al populației din Ysidro. Și de asemenea, pentru funcția de primar, candidatul Finitan a obținut cincizeci și șapte la sută din voturi.

S-au auzit câteva aplauze răzlețe, apoi restul sălii s-a întors la numărat.

– Alanso este unul de-al nostru, a spus Topar. Mulțumesc, Madona.

Owain îl felicită cu grație pe rivalul său pentru rezultatul anunțat, la care Finitan, la fel de plin de grație, a răspuns că noaptea de abia începuse.

Fiacre și Lillylight au fost următoarele care și-au terminat numărătoarea, ambele revenind aproape în totalitate Reprezentanților lui Owain, deși votul pentru primar a fost sensibil egal. Jeavons, Silvarum și Haxpen s-au orientat către suporterii lui Finitan (Balogg numărându-se printre ei), și i-au dat acestuia un mare procent din voturi. Nighthouse și Bellis i-au ales pe suporterii lui Owain, dar Myco, Vaji, Cobara și Tosella i-au pus pe susținătorii lui Finitan în Consiliu. Ei au ridicat, de asemenea, votul pe ansamblu pentru Finitan la șaizeci la sută. Atunci când rezultatele au venit de la Abad, Drupa, Igadi, Padova și Fiacre, Owain avea doar un Reprezentant în plus, iar votul pentru Finitan a crescut de la șaizeci și opt la sută. Zelda a ales ultimul Reprezentant al lui Owain. Pholas Park și Lisieux Park s-au dovedit de partea lui Finitan.

– Am reuşit, şuieră Topar entuziasmat, când votul pentru Finitan a crescut la şaptezeci şi unu la sută.

– Oh, Madona, murmură acesta. Părea ameţit, dar nimic nu i-ar fi putut şterge zâmbetul de pe faţă.

Ilongo, Neph şi Drupa au raportat şi ele, crescând scorul lui Finitan cu încă un procent. Mai rămânea doar votul din Sampalok. Acesta nu ar mai fi afectat rezultatul acum, dar *conta*. Edeard se uită în jos, la cele opt mese unde erau numărate buletinele de vot, dorind să se termine odată. Kanseen şi Macsen se plimbau printre funcţionari, susţinându-i pe adjudecători. Au existat mai multe dispute la aceste opt mese decât în tot restul Sălii Malfit. Marele Maestru al Breslei Grefierilor însuşi s-a dus acolo de peste o duzină de ori în timpul nopţii pentru a decide cu privire la crucile mâzgălite. În cele din urmă, Maestrul Grefierilor desemnat să supravegheze numărătoarea pentru Sampalok s-a dus la baza scării şi a anunţat:

– Astăzi, Gregorie a fost ales în mod legal ca Reprezentant în Consiliu al populaţiei din Sampalok.

– Este al nostru, a şoptit Topar, nevenindu-i să creadă.

– Iar candidatul la primărie Finitan a întrunit cincizeci şi unu la sută din voturi, a încheiat el.

Mii de oameni aşteptau în Golden Park, în ciuda aerului rece al nopţii. A fost multă agitaţie după anunţarea rezultatului votului din Sampalok. Suporterii lui Owain s-au dus abătuţi acasă, dând din cap cu consternare şi bolborosind dezaprobator în întuneric.

Susținătorii lui Finitan s-au deplasat nerăbdători până la Canalul de Centură. Un cordon de polițiști tineri și solizi au trebuit să se lupte pentru a-i împiedica pe câțiva dintre cei prea entuziaști să cadă în apă.

Finitan a apărut în balconul cu vedere la Golden Park, iar aplauzele au atins niveluri asurzitoare. Și-a început discursul de mulțumire, dar nu toți adepții îl ascultau. Sticlele erau trecute din mână în mână. Grupuri de muzicieni ambulanți începuseră să cânte, îndemnând oamenii să danseze. Petrecerea din Golden Park avea să dureze până în zori.

Edeard era unul dintre cei care nu s-au deranjat să asculte discursul. El și-a croit drum înapoi la conacul Culverit, unde îl aștepta Kristabel, și au sărbătorit în felul lor.

Kristabel îl făcu pe Edeard să aștepte. Nu-i venea să creadă. Tradiția era un lucru, dar el stătea în fața Bisericii Madonei cu televederea orașului fixată pe el, în timp ce minut după minut treceau lent într-o singurătate dureroasă. Tradiția spunea că mirelui nu-i era permis să-și folosească propria televedere pentru a verifica și a vedea dacă mireasa era pe drum. Așa că stătea acolo și îndura.

Mirosul de polen – dulce atunci când el și Dinlay intraseră în biserică – era acum copleșitor, amenințând să-l facă să lăcrimeze. Se părea că jumătate din Câmpia Iguru fusese deposedată de frunze pentru a decora biserica uriașă. Trupa de la Breasla Muzicienilor cânta și cânta, repetând aceeași melodie, care devenise mai

mult un bocet de înmormântare. Când aceleași note teribile au început încă o dată, a scrâșnit din dinți, dorindu-și să fi pledat mai insistent pentru ca Dybal să cânte pentru el, dar prietenul său alesese să cânte la recepția din seara aceea. Își mută greutatea de pe un picior pe altul. În fața lui, statuia de marmură albă ca zăpada, înaltă de nouă metri, a Madonei se uita în jos nevinovată, cu brațele înălțate, chemându-i pe Lorzii Cerului pe Querencia. Sculptorul îi făurise o expresie enigmatică. Era aproape ca și cum și-ar fi privit congregația pentru a o judeca. Desigur, oricine stătea în fața stranelor – curios, exact pe locul unde trebuia el să aștepte – părea subiectul dezaprobării ei. Mutându-se de pe un picior pe altul, se gândi că ea trebuie să fi știut că într-o zi Edeard se va căsători în biserica ei, că premoniția ei o avertizase cu privire la sacrilegiu. Altfel, de ce l-ar privi cu atâta asprime?

Un alt minut pierdut. Mintea lui începu să evoce tot felul de orori care ar fi putut-o asalta pe Kristabel. Știa că a plecat de la conacul Culverit, tradiția îi permitea măcar atât. Aceeași tradiție care susținea că mireasei îi era permis să se răzgândească doar între casa ei și biserică.

Dar Kristabel nu i-ar face una ca asta. Deci, ar fi putut fi asasinată, sau răpită, sau poate gondola s-a răsturnat. Deoarece Kristabel nu l-ar abandona. Deci, unde Honious era?

Edeard a început să trișeze, folosind simțurile orașului pentru a examina biserica. *Nu televederea. Așadar, nicio încălcare a tradiției. La naiba, până și eu gândesc*

ca un avocat acum. Aproape fiecare Mare Familie din Makkathran era reprezentată. Excepţiile notabile erau Stăpâna Florrel, care reclamase o durere de cap cu o oră înainte de începerea slujbei, scuzându-şi astfel absenţa. Cei din familia Gilmorn erau, de asemenea, absenţi, la fel ca şi Norret, cea a locotenentului Eustace. Căpitanul Larose, însă, era acolo şi părea amuzat de disconfortul Mergătorului-Pe-Apă. Marele Maestru Owain stătea în stranele rezervate demnitarilor breslelor. Pierderea alegerilor nu părea să-l fi afectat deloc. Continua să-şi păstreze atitudinea distantă la fiecare întâlnire. Macsen şi Kanseen erau aproape invizibili printre Maeştrii Cartierelor, hainele lor colorate amestecându-se cu ale celorlalţi. Deşi nu se vedea Kanseen, în ultima vreme începuse să facă unele comentarii acide referitor la cine va ajunge primul, conacul sau copilul. Secţiunea rezervată familiei mirelui era neobişnuit de mică, dar Kristabel alocase mai multe strane pentru propria familie şi prieteni. Edeard gândea însă că era suficient de bine susţinut de o duzină de poliţişti şi de Bijulee şi Dybal, şi Setersis, şi Isoix, şi Topar şi alţii pe care îi întâlnise de când se afla în oraş, în frunte cu primarul Finitan însuşi. Singurul său regret real era Salrana, care trimisese o scrisoare politicoasă de scuze, susţinând că atribuţiile sale nu îi permiteau să participe. Ea era cea mai apropiată de familia lui, dar din ziua exilului se înstrăinaseră complet. Fiecare încercare de împăcare pe care o făcuse fusese respinsă. Ştia că se afla încă la biserica din Ysidro, îndeplinindu-şi cu evlavie atribuţiile. De cele câteva ori când o căutase

cu televederea fusese întristat de modul în care bucuria părea să fi dispărut din viaţa ei. Îmbătrânise în mod inexplicabil, devenind retrasă şi sumbră. Aceasta era o Salrana mai rece, mai hotărâtă.

Regretă privirile aruncate pe furiş şi renunţă. Spre uimirea sa, a trebuit să admită că şi ea se schimbase, la fel ca el. Salrana şi Edeard, care trăiseră în Ashwell, dispăruseră pentru totdeauna acum.

Sunetul aplauzelor pătrunse în biserică, iar inima lui Edeard începu să bată mai repede. Mariajul lor nu era o sărbătoare oficială, deşi, când ajunseseră el şi Dinlay, în faţa bisericii era o mare de oameni.

În sfârşit! Trupa de muzicieni îşi întrerupse cântecul mizerabil. Auzi foşnetul de stofă când corul novicelor se ridică în picioare. Apoi, lumina se schimbă perceptibil în timp ce uşile mari se deschideau. Dinlay se apropie de el, zâmbind larg.

– Prea târziu să se răzgândească acum, îi murmură lui Edeard.

Răspunsul nimicitor se pierdu în timp ce organistul începea marşul de nuntă. Edeard nu mai auzise clapele gigantice cântând până atunci, sunetul era copleşitor. Apoi novicele şi-au început melodia de acompaniament. Era deopotrivă îngrozit şi euforic.

Julan se apropie de el, mândria lui strălucind cu puterea soarelui în zori. Iar *ea* era acolo, alături de el. Edeard aproape scânci de uşurare. Mirnatha chicoti văzându-i expresia. Fetiţa purta o rochie roz cu alb, care o transforma într-o fermecătoare şi dulce creatură

de basm, o imagine stricată numai atunci când îi trimise zâmbetul ei răutăcios.

Rochia de mireasă a lui Kristabel era o creație din dromătase crem-auriu tivită cu albastru-regal pe care sclipeau flori-geme de smarald. Trena sa părea să se întindă pe jumătate din lungimea culoarului. Îi văzu capul întorcându-se pe sub voal, cu ochii strălucindu-i prin dantelă. Apoi Pythia a venit în fața lor cu un zâmbet blând și impunător. Organistul își încheie imnul bubuitor.

– Bun venit tuturor în această zi atât de fericită, a spus Pythia întregii adunări.

Julan și Kristabel au ridicat vălul miresei. Părul i se revărsa ca niște unde de mătase de aur. Edeard nu putea să creadă că cineva atât de perfect se afla în fața lui la propria sa ceremonie de nuntă. Cu siguranță trebuia să fie vreo fantezie amețită de după ultima noapte în Ashwell, un moment de iluzie fericit înainte de moarte, după ce fusese lovit de gloanțe.

Kristabel îi luă mâinile într-ale ei și i le strânse liniștitor.

– M-ai așteptat mult timp? l-a tachinat ea.

– Toată viața mea, i-a răspuns sincer.

Și-au petrecut luna de miere la cabana de muroak a familiei Culverit de pe coastă, unde au rămas jumătate de lună singuri. Douăzeci de zile de încântare.

De data aceasta erau însoțiți de mai mulți servitori, care le ofereau mâncăruri excelente și servicii discrete. Sfârșitul verii se apropia, dar vremea era încă fierbinte.

Aerul umed de deasupra golfului abia se clinti cât timp au stat acolo. Ca și înainte, au făcut plimbări leneșe de-a lungul coastei. Au înotat în apa caldă și s-au sorit pe plajă până s-au bronzat amândoi într-un maro-auriu închis. Edeard își încercă mâna la pescuit, dar nu avea răbdare. Au învățat să navigheze cu un iaht mic, cadou de nuntă de la Charyau. Au făcut chiar câteva excursii pe mare în satele de pescuit din apropiere, în apele din fericire calme.

– Cred că va trece ceva timp până să ne aventurăm în circumnavigația despre care vorbeam, a recunoscut Edeard seara, după prima lor călătorie pe mare, la trei kilometri de-a lungul țărmului.

De cealaltă parte a mesei, Kristabel a râs, arătându-se de acord, învăluită de vâlvătaia de aur a apusului de soare. Amândoi hotărâseră de la început să-și rezerve un timp doar pentru ei. Au evitat să vorbească despre viața orașului și despre politica sa. Prea mult din ultimele patru luni fuseseră cheltuite pentru instalarea lui Finitan ca primar, pentru a convinge vechea gardă să adopte politicile sale de consolidare, pentru întărirea sistemului judiciar și pentru consolidarea determinării și eficacității poliției. Lucrurile păreau să funcționeze. Toată lumea raporta afaceri bune. Odată umbra de teamă și nesiguranță înlăturată, oamenii petreceau din nou cu încredere.

Primele luni ale lui Finitan ca primar erau considerate deja un succes. În Makkathran. În provincie, lucrurile nu erau atât de plăcute. Veștile aduse de Topar la începutul anului deveniseră informații comune.

Chiar şi prezicerile sale de rău-augur păreau acum optimiste. Banditii care se limitaseră atât de mult timp la provinciile de vest făceau acum incursiuni lungi spre est. În primăvară, provincia Rulan se confruntase cu un exod uriaş, deoarece raidurile deveniseră un eveniment săptămânal. Apoi, provincia Worfolk a raportat mai multe caravane prinse în ambuscade pe drumuri altădată sigure. Lanţurile muntoase din interior erau refugii ideale pentru bandele care cutreierau, lovind sate şi oraşe. După câte un raid, se refugiau pe terenul înşelător şi neospitalier, dispărând din faţa şerifilor şi a miliţienilor trimişi să-i vâneze.

Ceea ce-l îngrijora pe Edeard era distanţa mare la care se înregistrau aceste episoade. Makkathranul afla despre ele la câteva luni după ce se produseseră. Nu aveau nicio idee despre ceea ce se întâmpla în prezent la marginea Câmpiei Iguru, sau cât de aproape de oraş se aventurau banditii.

La doar două luni după alegeri, primii refugiaţi din Munţii Ulfsen au început să se prelingă în Makkathran, vorbind în şoaptă despre arme ciudate şi puternice. Arme care ar putea învinge un întreg pluton de cavalerie. Bilanţul victimelor oficiale din regimentele de miliţie trimis de Owain pentru a-i ajuta pe guvernatori a început să crească. Oamenii au observat că numărul de servicii funerare generos organizate de Marile Familii pentru ofiţeri a crescut brusc. Nimeni nu a dat vina pe Finitan, dar el a început să se confrunte cu întrebări despre ce intenţionează să facă cu privire la situaţia care se înrăutăţea dincolo de Câmpia Iguru.

Toate acestea Edeard le lăsase în urmă în favoarea zilelor însorite, lenevind pe nisip și bând vin rece. Și pentru nopți la fel de fierbinți, de făcut dragoste cu Kristabel. A venit apoi ziua în care personalul și ge-maimuțele au ambalat grămada de saci și de lăzi și au luat-o înapoi spre casă. A rămas tăcut în timp ce mergeau de-a lungul drumului larg de coastă, gândindu-se cu ce vești va fi întâmpinat de îndată ce va ajunge din nou în oraș.

– Mă vei avea în continuare pe mine, a spus Kristabel cu fermitate.

Edeard ieși din reverie.

– Poftim?

– Nu am schimbat niciun cuvânt pe ultimii trei kilometri. A fost atât de oribil?

– Nu! Asta e problema, aș fi vrut să poată dura la nesfârșit. O mare parte din mine nu vrea să mă întorc.

– Nici eu. Încercă un zâmbet, dar mulțumirea obișnuită lipsea. Nu cred că am rămas însărcinată.

– Ah.

– Se spune că sucul de vinak rămâne în sânge o vreme, după ce nu-l mai iei. După încă o lună va dispărea și vom avea succes.

El o cuprinse cu brațul.

– Promit să-mi dublez eforturile când ajungem acasă. Se opri brusc, apoi zâmbi. Acasă.

– Da, a spus ea cu aceeași bucurie. Noi doi, împreună.

– Singur, în afară de familia ta și de două sute de slujitori. Dar ce, Honious! Vom încerca să scoatem ce e mai bun din asta.

Ea îl ciupi cu a treia mână.

– Te simți vinovat în legătură cu asta, nu-i așa?

– Nu vinovat... doar neobișnuit. Își aduse aminte de ceea ce îi spusese Kanseen pe balconul de la Bea's Bottle. Sunt sigur că mă voi obișnui în cele din urmă, nu poate fi atât de greu.

– Știi, dacă Finitan ar fi pierdut, eu chiar te-aș fi urmat într-un sat la marginea sălbăticiei.

El o sărută.

– Iar Mirnatha ar fi devenit Stăpâna Haxpenului.

– Oh, Madona! Kristabel își duse brusc mâna la gură. Nu m-am gândit la asta. Adio, atunci, te duci singur în sălbăticie.

S-au îmbrățișat mai strâns.

– Am vrut să rămân gravidă, a spus ea. Ar fi atât de frumos ca băiatul lui Kanseen să aibă un tovarăș de joacă. Copiii noștri ar putea crește împreună.

– Kanseen mai are încă o lună și jumătate până să nască. Iar tu vei rămâne gravidă de mai multe ori. Copiii noștri se vor juca cu cei ai familiei Maestrului din Sampalok.

Ea a dat din cap, îngăduindu-i să o convingă.

– Ce se va întâmpla cu banditii și provinciile?

El a oftat.

– Nu știu. Încă nu știm de unde își obțin armele. Asta e adevărata cauză a conflictului.

– Finitan o să te roage să te duci acolo, nu-i așa?

– Probabil.

– Trebuie să mergi dacă e un lucru bun.

– Nu vreau să te las singură.

– Știu. Dar, Edeard, nu-ți dorești pentru copiii noștri să trăiască într-o lume sigură?

– Desigur.

– Deci, nu se pune problema unei alegeri, nu-i așa?

Edeard nu-i răspunse. Avea dreptate, desigur, ceea ce făcea disputa inutilă. Având în vedere calea pe care și-o alesese, unele lucruri erau inevitabile.

Cel puțin în oraș nu se schimbase nimic atunci când s-au întors. Trăsura și caii au fost conduși la grajdurile Culverit din Tycho, iar ei au luat o gondolă a familiei până la conacul zigurat. Julan și Mirnatha îi așteptau pe platforma de acostare, amândoi la fel de entuziasmați.

– Mi-ai lipsit atât de tare, a țipat Mirnatha, îmbrățișându-și sora.

– Și tu mie, i-a răspuns Kristabel.

– Cum a fost?

Edeard și Kristabel au reușit să evite să se uite unul la celălalt.

– O vacanță frumoasă și odihnitoare, i-a explicat Kristabel surorii ei mai mici.

– Serios? Eu mereu mă plictisesc îngrozitor după doar o zi la cabană. Ce ați făcut în tot acest timp?

Îi aruncă lui Edeard, cu ochii larg deschiși, o privire plină de interes nevinovat. Care nu-l păcăli nicio secundă.

Julan își drese glasul.

– Să mergem să inspectăm etajul al zecelea acum.

Stafful şi ge-maimuţele fuseseră extrem de ocupate după nuntă. Reorganizarea agonizantă a familiei gândită de Kristabel fusese pusă în aplicare. Toată lumea schimbase apartamente şi etaje. În cele din urmă, paisprezece seturi de rude se mutaseră. Mai mult decât cele desemnate iniţial, dar erau planificate o mulţime de noi căsătorii în rândul rudelor care ocupau al cincilea şi al şaptelea etaj, ceea ce ar fi creat o lipsă de spaţiu în următorii doi ani. Unele dintre familiile de la nivelul al treilea au decis să nu aştepte. Julan s-a oferit să le construiască noi conace pe terenurile Culverit aflate dincolo de Iguru.

Cu toată sinceritatea, Edeard nu remarcă prea multe schimbări în mobilierul şi accesoriile de la etajul al zecelea. Marile saloane şi camere de primire erau la fel ca înainte, iar toate operele de artă şi antichităţile familiei se aflau în aceleaşi poziţii pe care le ocupau de secole. El şi Kristabel urmau să preia apartamentul Maestrului de la Julan, care fusese deja eliberat; nu făcu niciun comentariu referitor la patul standard Makkathran şi la bazinul pentru scăldat. Acestea puteau fi remodelate destul de uşor. Câteva din lucrurile sale din vechiul apartament fuseseră lăsate într-unul dintre birourile goale. Când s-a uitat la cele câteva cutii în comparaţie cu ceea ce acumulase familia Culverit timp de peste două milenii, a început să se simtă din nou intimidat de noile sale rude.

– O să-l faci în curând al tău, a spus Julan încurajator, când surprinse expresia lui Edeard.

– Da, domnule.

– Am primit camerele unchiului Dagnal, a zis Mirnatha bucuroasă. Şi tata a spus că aş putea avea mobilier şi perdele noi.

– Dacă este nevoie, a spus Julan în grabă.

– Vino şi arată-ne atunci, i-a cerut Kristabel, întinzând o mână.

Edeard le urmă şi ieşi din apartamentul Maestrului, aruncând o ultimă privire în dormitorul principal octogonal cu patul său mare circular. Camera era goală, în afară de un covor maro pufos, câteva dulapuri şi cufere simple. În dressingul alăturat se aflau toate hainele lui Kristabel. Nu putu să nu-i compare simplitatea cu modul în care ea îşi decorase camera de fată de pe hol.

Poate o să-mi permită să am un cuvânt de spus în modul în care ne vom aranja dormitorul. M-aş putea oferi să-i modelez un duş şi o toaletă adecvată şi să fac lumina albă. Ideea de a-şi petrece următorii două sute de ani dormind în ceva atât de *pufos* cum crease ea înainte era descurajantă.

Au petrecut după-amiaza împreună cu menajera de la etajul al zecelea discutând despre modificările ce mai trebuiau făcute. Mai mulţi meşteri dulgheri au fost chemaţi pentru a pregăti schiţele pentru mobilierul pe care Kristabel voia să-l comande. Edeard s-a simţit uşurat când ea a redus numărul draperiilor şi al accesoriilor pentru dormitorul lor şi a găsit în cele din urmă curajul de a face propriile propuneri de schimbări. Meşterii au încercat să nu se arate prea evident contrariaţi atunci când le-a explicat că duşul putea

merge oriunde şi că putea avea orice dimensiune. De fapt, modificarea structurii întregului etaj ar fi o chestiune simplă pentru el dacă ea ar fi acceptat să aştepte să se ajusteze pereţii. Kristabel concedie pe toată lumea când el a început să-i explice asta.

– Nu m-am gândit să modific atât de mult lucrurile, a recunoscut ea. Nimic nu se schimbă niciodată în Makkathran.

– Acum se poate. Privi în jurul salonului mare în care se aflau. De fapt, ce zici de ceva mai multe ferestre aici? Să lăsăm mai multă lumină înăuntru?

– Dar scările principale? a întrebat ea emoţionată. Poţi să le schimbi? Cele din noul conac al lui Kanseen sunt de fapt utilizabile.

– Credeam că nu mai întrebi.

Julan şi Mirnatha au lipsit ostentativ de la cina din grădina de la etajul al zecelea în acea seară, făcând un spectacol întreg şi spunând cât de mult doreau să mănânce cu familiile de la nivelul al nouălea.

– Nu va dura, a spus Kristabel în timp ce sorbeau un vin alb spumant sub o copertină mare şi albă de voal. Lumânări lungi fuseseră aprinse între ghivecele cu orhidee şi jardinierele pline de regina-nopţii. Luminile portocalii ale oraşului începeau să strălucească în amurg, lungind umbrele. Edeard nu-şi putea imagina un cadru mai romantic. Nicio mulţime de cetăţeni ai Makkathranului, se pare. Amândoi au trebuit să arunce o ceaţă de izolare pentru a îndepărta televederile curioase.

– Dar putem profita pentru câteva zile, a spus el.

Era aproape o rugăminte.

– Trebuie să te întorci la secţia Jeavons mâine. Tu eşti căpitanul, la urma urmei. Şi Finitan va dori să vorbească cu tine, iar Macsen va avea o duzină de probleme.

– Ştiu. Au fost foarte politicoşi că nu ne-a apelat azi.

– Am televorbit cu Kanseen mai devreme. Mi-a spus că conacul e aproape complet, din câte îşi poate da ea seama. Ar vrea ca tu să confirmi că s-a terminat creşterea ca să poată începe să-şi comande accesoriile şi materialele.

– Bine, a spus el fără tragere de inimă. Voi verifica mâine.

Mâna ei coborî pe a lui.

– Mai avem seara asta.

– Şi fiecare noapte.

– Ştii ce vreau să spun. Mâine, noile noastre vieţi vor începe cu adevărat.

– Ştiu.

– Dar mai sunt câteva ore până atunci.

Când Edeard a intrat în secţia Jeavons la prima oră în dimineaţa următoare, constată că Dinlay făcuse faţă admirabil în timpul absenţei sale. Era aproape iritat de asta, dar nu te puteai pune cu documentele. Iar Dinlay fusese foarte meticulos şi înregistrase totul. Aruncând o privire la noile grafice agăţate în biroul său, Edeard văzu că patrulele ieşiseră la timp, listele de serviciu erau completate, banii alocaţi şi cheltuiţi, calendarele stabilite. Fuseseră făcute arestări, dar în ultimul timp poliţiştii aveau tendinţa de a emite avertismente pentru

orice ticăloşie descopereau. Se întâmpla destul de des. Numai recidiviştii erau aduşi acum în faţa judecătorilor. Formarea stagiarilor mergea, de asemenea, bine. Chiar şi Marcol se părea că avea să treacă examenele la timp pentru absolvirea de luna viitoare.

– Deşi este puţin probabil, a recunoscut Dinlay. S-a făcut un pariu, dacă vrei să pui jos nişte bani.

– Nu cred că ar fi potrivit, a spus Edeard. Nu era chiar comentariul pe care îl aştepta de la prietenul său. Dar nu-i putea găsi nicio altă vină. Deci, ce altceva s-a întâmplat?

– A fost linişte de fapt. În oraş cel puţin. Primim încă refugiaţi, ceea ce generează o mulţime de discuţii despre modul în care sunt repartizate clădirile rămase goale. Oamenii voiau să-şi mute acolo copiii.

– Nu ştim cât de multe locuinţe neocupate există? Vreau să spun, acest lucru va fi o problemă?

– Mă aştept ca Breasla Grefierilor să cunoască numărul lor real.

– Sunt sigur că ştiu, par să ştie absolut totul. Şi, oricum, e problema lui Finitan, nu-i aşa?

– Da. Ai dreptate.

Edeard stătea în spatele biroului moştenit de la Ronark. Ca şi încăperea, era întunecat şi funcţional. Sincer, un pic monoton şi deprimant pentru gustul lui. Privi în jur, la zidurile înalte, uşor curbate, cu ferestrele lor mici şi ovale. Nu era de mirare că era atât de sumbru. Materialul oraşului era de un maro murdar cu dungi ciudate verticale roşietice, ca şi cum

cineva ar fi vărsat vopsea colorată peste ele cu mult timp în urmă.

Dinlay plecă să conducă o echipă în patrulare. Edeard începu revizuirea jurnalelor secției. Nu avea niciun rost, biroul îl tot distrăgea. Se concentră până la gândurile orașului și făcu unele sugestii de modificare. Extinderea ferestrelor, schimbarea culorilor pereților într-un albastru-pal plăcut, adaptarea rozetelor de iluminat ca să strălucească alb. Cam la fel cum făcuse la etajul al zecelea al conacului Culverit în acea dimineață. Aici schimbările vor fi terminate într-o săptămână, dar acasă vor dura mai mult. Kristabel încă cocheta cu ideea de a schimba întregul aspect.

Chiar și după ce a început schimbările din birou, jurnalele tot nu-l interesau. Își trimise televederea la Palatul Orchard.

– Chiar mă întrebam cât îți va lua, a spus Finitan.

Sanctuarul oval nu se schimbase. Edeard se așteptase ca Finitan să-și pună amprenta imediat, dar la o săptămână după alegeri acesta spusese că are lucruri mai importante la care să se gândească decât mobilierul. Așa că biroul imens era încă acolo, în mijloc, cu furnirul său întunecat și lucios strălucind ca oglinda. Scaunul înalt, căptușit cu catifea, din spatele lui era tot o relicvă a lui Owain. Dar Edeard a recunoscut cupele de argint în care ge-cimpanzeii turnau ceaiul. Iar fostul primar nu folosise genistari aici.

Finitan adusese leagănul de ou de genistar din biroul său din Turnul Albastru. Dar aici era așezat gol

pe birou. Topar se așeză lângă Edeard, refuzând însă ceașca de ceai.

– Ei bine, a început Finitan, am reușit să supraviețuim douăzeci de zile fără tine.

– Da, domnule, a spus Edeard.

– Orașul nu prea mai este o problemă. Oamenii par să-mi fi acceptat conducerea fără prea multă rezistență.

– Cu siguranță că da. Kristabel se plânge de cât de mult timp va dura să i se facă mobila pe care a comandat-o. Meșteșugarii sunt extrem de solicitați acum. Este la fel peste tot în Makkathran. Oamenii își cheltuiesc din nou banii. Au încredere în dumneavoastră, domnule.

– Îi cer scuze soției tale. Finitan puse paharul jos și se uită stânjenit la Edeard. Din păcate, actualul val de bunăstare și noroc al orașului nu a ajuns și dincolo de Câmpia Iguru.

Edeard a dat scurt din cap.

– Știu.

Topar aruncă o ceață de izolare puternică.

– Am trimis iscoade în provincii, a spus el. Oameni buni: foști polițiști, șerifi, chiar și câțiva ofițeri de rezervă din miliție. Oameni care știu cum să aibă grijă de ei înșiși, oamenii pe care mă pot bizui.

– Am vrut să ne facem o imagine a acestor raiduri blestemate, a spus Finitan. Să vedem dacă există un tipar în spatele lor, un scop.

– Aici devine ciudat, a adăugat Topar. Dacă încearcă să ne înmoaie pentru a ne invada, au ales o cale

foarte ciudată. Nu s-au mai înregistrat raiduri ale banditilor în toată provincia Rulan de la mijlocul verii. De fapt, partea de vest pare să fi scăpat de orice tulburare. S-au mutat constant spre est, prin trei mari lanțuri muntoase, cauzând o mulțime de daune și stârnind un val de frică și de zvonuri. De fapt, acesta este cel mai mare inamic al nostru acum. Orice litigiu care duce la violență este atribuit raidurilor de răufăcători, de la proprietarii de terenuri care se luptă cu braconierii până la o încăierare într-o tavernă, atât de puternică le este reputația. Este greu să determini ce este real și ce nu este. Guvernatorii din provincii nu sunt de încredere, nici în condiții normale. Iar acum, orice ceartă neînsemnată este un motiv pentru a adresa petiții Makkathranului ca să trimită miliția.

– Faptul că Owain a trimis regimente cu atâta ușurință înainte nu ne ajută deloc, a spus Topar. Așteptările pentru sprijin din partea orașului au atins un nivel mult prea mare.

– V-a lăsat un adevărat dezastru, a spus Edeard.

– Da. Asta e politica și era de așteptat. Dar am analizat cu mare atenție informațiile care se pot confirma. Rezultatul este îngrijorător.

– În ce fel?

– Practic, am realizat că există șase grupuri principale de banditi, a spus Topar. Două se deplasează de-a lungul Munților Ulfsen. Unul folosește lanțul Komansa drept acoperire. Două au început în Munții Gorgian, deși unul dintre acestea se îndreaptă acum spre nord-est, de-a lungul Yorarn. Iar ultimul

terorizează Sastairs peste tot până la provinciile de coastă din sud.

Edeard închise ochii, încercând să-şi imagineze ceea ce tocmai i se spusese pe o hartă a ţinuturilor cunoscute.

– Se răsfiră mult, deci.

– Prefer termenul „împrăştie", a spus Topar. Suntem practic o societate paşnică, şi impactul lor fizic este minim, având în vedere dimensiunea zonelor în cauză, dar starea de tulburare şi îngrijorare pe care o cauzează este aproape universală.

– Şi atunci ce fac ei?

– Un ultim lucru. Finitan scoase o bucată de hârtie pe birou şi începu să citească. În provincia Plax au fost raiduri în Payerne, Orastrul, Oki, Bihac şi Tikrit. Toate sate sau mici oraşe. Conacele şi terenurile lor de la Stonyford, Turndich, Uxmal, Saltmarch, Klongsop, Ettrick şi Castlebay au înregistrat, de asemenea, pagube importante în ultimele două luni. Îi aruncă lui Edeard o privire semnificativă. Îţi sună vreun clopoţel în minte?

– Am auzit de conacul Uxmal, e proprietatea familiei Culverit. Cred că este o zonă de păşunat, ei cresc oi acolo.

Avea un sentiment neplăcut pentru că una dintre familiile de la etajul trei plecase acolo pentru a-şi face o nouă casă.

– Într-adevăr. Fiecare dintre aceste proprietăţi aparţine unui aliat de-al meu, a spus Finitan. Aliaţii şi

susținătorii mei au, de asemenea, active considerabile în sau în jurul satelor vizate.

Edeard îngheță.

– Cum ar putea ști banditii asta?

– Le-a spus cineva, a răspuns Topar. Cineva care a efectuat o căutare completă prin registrul oficial al Trezoreriei.

– Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama, a spus Finitan. Toți cei pe care i-am întâlnit la o petrecere sau la o cină se plângeau de pierderile suferite. Nu am auzit nimic altceva. Am crezut că invazia a început deja până când am realizat că aliații mei fuseseră cei vizați.

– Madona!

– Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea cine sunt ei și ce fac de fapt.

– Trebuie să aibă colaboratori în oraș, a spus Edeard șocat.

– Cel puțin, a răspuns Topar, schimbând o privire îngrijorată cu Finitan. Se pune, de asemenea, problema armelor. Dacă nu există un alt oraș egal cu noi...

– Nu, a spus Edeard. Breasla Armurierilor... *Au avut tot timpul armele cu țeava lungă. Dar cine le-a furnizat banditilor arme cu foc repetitiv a ucis Ashwellul.*

– Prea devreme pentru a aduce o asemenea acuzație, a replicat brusc Topar. Și nu avem niciun fel de dovadă.

– De aceea am făcut apel la tine, a spus Finitan. Știu că o mare parte din putere îți vine de la relația pe care o ai cu orașul în sine, dar ai în continuare cea

mai mare capacitate psihică pe care am cunoscut-o vreodată.

– În urmă cu o săptămână, a venit un raport despre un raid pe Northford, a intervenit Topar. Este un sat din Munții Donsori, Edeard, la doar patru zile călare de Makkathran, pentru numele Madonei. S-au folosit arme cu foc repetitiv. Știm sigur asta. Unul din grupurile din Munții Ulfsen trebuie să se fi extins spre est în ultima lună.

– Dacă l-am putem captura pe unul dintre ei în viață, explică Finitan, am putea afla exact ce se întâmplă sau cine îi ajută.

– Am de gând să iau un grup mic din cei mai buni oameni pe care îi cunosc și în care am încredere, a spus Topar. Vom avea ge-vulturi și ge-lupi și cele mai bune pistoale disponibile. Chiar și așa, nu ne-ar strica ajutorul tău.

– Oh, Madona. Edeard își puse ceașca de ceai rece înapoi pe birou. Când plecăm?

În ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse în Makkathran, orașul îl moleșise, a recunoscut Edeard a doua zi. O viață ușoară era o capcană în care era ușor să cazi. Viața la drum era un memento brusc al felului în care obișnuia cândva să trăiască. Să facă tabără în fiecare noapte. Să aibă grijă el însuși de genistari, în loc să ceară asta unui servitor. Să adune lemne pentru a face focul. Să-și facă de mâncare. Să doarmă sub o pătură și o cuvertură impermeabilă sub cerul împânzit de nebuloase. Și așa era destul de frig. Dar,

după a treia zi, nu au mai avut nici măcar un foc, de teamă că vreun grup de bandiți l-ar putea observa, și se aflau deja sus în Munții Donsori.

Dar cu asta se descurca mai bine decât Dinlay și Macsen. Erau *cu adevărat* băieți de la oraș. Așa că își atenuă propriul disconfort, bucurându-se de al lor.

În a treia noapte după ce ieșiseră pe Poarta de Nord au campat pe unul din versanții Muntelui Iyo, la o jumătate de zi călare de drumul principal prin munți. Traficul era aglomerat, o mulțime de caravane și căruțe și trăsuri zăngănind de-a lungul căilor pavate cu dale late și care șerpuiau pe pantele accidentate. Dar toate erau însoțite de haite de ge-lupi. Călătorii mai bogați aveau, de asemenea, propriii lor paznici. Mai erau și patrulele zilnice ale echipelor miliției locale. Cei din grupul lui Edeard mergeau deghizați în negustori, ceva destul de comun de văzut pe drumuri. El și Topar erau însoțiți de Boloton, un fost șerif din Oki care își petrecuse peste jumătate din cei șaptezeci de ani ai săi patrulând în zona rurală. Cel de-al doilea companion al lui Topar era Fresage, un bărbat uriaș al cărui trup era tot numai mușchi, un alt tip care trăia în aer liber și care fusese membru al unei miliții de provincie din sud, iar timp de zece ani servise ca gardă de coastă. La rândul său, era bun prieten cu Verini, născut într-o familie de caravană, care își luase o pauză de zece ani de la eternele rute comerciale pentru a căuta noi piețe și pentru a învăța drumurile din diferite teritorii. Era apoi Larby, care avea manierele unui fiu de Mare Familie, dar care se simțea confortabil cu

viaţa nomdă şi ştia să mânuiască un pistol. Le spusese puţine despre trecutul lui, dar Edeard bănuia că servise familiile într-un mod nu prea diferit de Argian.

Şi cu asta, rămâneau doar Dinlay şi Macsen pentru a le completa numărul. Până la sfârşitul primei zile, cu trupul dureros de cât călărise, Edeard începu să-şi spună că nu ar fi trebuit să le ceară să-l însoţească. Macsen se dovedise a fi deosebit de dificil de convins. Era, în mod firesc, îngrijorat pentru Kanseen, care trebuia să nască în câteva săptămâni. Cu toate acestea, au îndurat şi au învăţat destul de repede de la ceilalţi. Nu faptul că nu s-ar adapta îl preocupa pe Edeard. Principala sa îngrijorare era că lipseau toţi trei din Makkathran. Un astfel de lucru ar fi vizibil pentru orice minte bănuitoare. Cineva cu o poziţie înaltă în guvern şi care colabora cu banditii i-ar putea avertiza – chiar dacă n-ar şti exact în legătură cu ce. Şi ar fi dificil să trimită vorbă aici, înaintea grupului lui Topar.

În timp ce înaintau, principala lor sursă de informaţii erau ceilalţi călători. Nici măcar nu trebuia să pună întrebări dificile. Cei care erau frecvent pe drumuri aveau informaţii de neegalat. Zvonurile despre un grup de banditi erau numeroase. Mai fusese un raid după Northford, în cătunul Regentfleet. Cinci familii ucise şi clădirile incendiate. Guvernatorul local ceruse ajutorul regimentelor de miliţie ale Makkathranului pentru a-i prinde pe răufăcători. Regentfleet se afla incomod de aproape de Sandmarket, capitala provinciei.

– Se îndreaptă, deci, spre sud, a spus Topar, atunci când a auzit pentru prima dată vestea despre Regentfleet.

Motiv pentru care au părăsit în cele din urmă drumul principal pentru a pătrunde singuri pe terenurile înalte. Era greu de înaintat, chiar și pentru stoicii ge-cai, un tip care îmbina calități de mare rezistență cu cele de viteză. Nu erau la fel de rapizi precum caii terești, dar aveau totuși puterea de a păstra un ritm de mers constant chiar și pe pantele stâncoase, departe de drum.

Topar i-a condus de-a lungul marginii pădurilor care dominau pantele de mijloc. Păduri de copaci kalkand înalți și fusiformi, al căror frunziș albastru-auriu se răsucea în spirale strânse iarna.

În a treia zi au făcut tabăra sub ramurile mari și lăsate care picurau o sevă neplăcută ceroasă din conurile lor cu spori stacojii proaspăt înfrunzite. Un mic pârâu se prelingea pe o parte, îngăduind cailor și ge-lupilor să se adape. În acea noapte și-au trimis ge-vulturii să dea târcoale în jurul piscurilor și să coboare în picaj prin văi. Păsările mari aveau o abilitate pe care Edeard nu o cunoscuse până atunci, respectiv o vedere de noapte aproape perfectă. Nu erau culori în imaginea pe care o primea de la ei: lumea peste care zburau era scăldată în nuanțe de gri, dar contururile erau clare și reale. Edeard putea vedea alergând creaturi mici, perfect vizibile însă pentru păsările care alunecau în tăcere deasupra lor.

– Eşti încă tânăr, poţi deveni încă ucenic la Turnul Albastru, i-a spus Topar batjocoritor atunci când Edeard a remarcat această trăsătură a păsărilor.

La fel ca şi Breasla Armurierilor, maeştrii de la Turnul Albastru păstrau secrete care ar fi putut lucra în avantajul lor.

Ge-vulturii nu au găsit nimic în acea noapte. Topar şi Edeard i-au chemat înapoi în primele ore ale dimineţii pentru a se odihni înainte de a ridica tabăra.

Edeard se trezi la sunetul vocii lui Dinlay care blestema puternic, ţopăind pe un picior în timp ce îşi ţinea cealaltă cizmă ridicată. Ochelarii erau încă pe sulul pe care îl folosise drept pernă, astfel încât faţa lui era schimonosită în timp ce îşi mijea ochii la cizmă.

– La dracu'!

Toţi şi-au ridicat capetele, folosindu-şi televederea pentru a scana în jur, temându-se că fuseseră descoperiţi. Toată lumea în afară de Macsen, care stătea de veghe. El rămăsese netulburat, aşezat pe un trunchi bătrân căzut la pământ, urmărindu-l pe Dinlay cu un amuzament rece.

– Blestemat să fie Honious!

Dinlay făcu un pas greşit înapoi, împiedicându-se de un bolovan. Aterizâ dur în fund şi scoase un geamăt de disperare. Edeard tresări, empatizând cu arsura de durere care izbucni din mintea prietenului său.

– Ce? Ce? răbufni Dinlay.

– Eşti în regulă? îi strigă Macsen al cărui glas era mult prea calm.

Asta generă o expresie de neîncredere pe fața lui Edeard. Când își împinse televederea în cizma lui Dinlay, găsi în bombeul acesteia un terci, care fusese înainte un gândac utog, o insectă locală cu o carapace țepoasă.

– Tu ai...? gâfâi Dinlay ofensat. Tu ai...?

– Eu ce? a întrebat Macsen inocent.

Ceilalți râdeau acum în timp ce Dinlay începu să tremure, în parte din cauza vânătăii de pe fese, în parte, de frig. Era îmbrăcat doar într-o cămașă subțire și indispensabili de bumbac.

– Fie ca Madona să se cace pe tine de la o înălțime cât mai mare, mormăi Dinlay negru la față.

Își trase cu a treia mână ochelarii pe față, apoi începu să scoată rămășițele zdrobite ale gândacului din cizmă.

– Copii, copii, a spus Fresage dând din cap. Își împinse pătura la o parte și se ridică greoi, îndoind și desfăcând brațele pentru a scăpa de cârceii pricinuiți de dormitul pe terenul accidentat.

Edeard îmbrăcă un pulover gros și se ridică în picioare. Nu se simțise niciodată confortabil să zacă culcat. O examinare atentă cu televederea a propriilor cizme îi arătă că nu fuseseră folosite drept cuib de către insecte, așa că le încălță. Topar, care apucase un pistol imediat ce se trezise, îi aruncă lui Macsen o privire dezaprobatoare, jucându-se cu siguranța acestuia.

Boloton și Larby au început să-și ruleze păturile de dormit. Acum, după ce cizma era curată, Dinlay își îndreptă atenția spre degetul de la picior. Câțiva țepi

de utog se agăţaseră de ciorapii de lână. I-a scos unul, câte unul.

– Foarte bine, i-a spus Edeard lui Macsen. Exact aşa mi-am închipuit că se poartă un Maestru de Cartier.

Verini rânjea, împreună cu ceilalţi.

– Cum naiba aţi reuşit voi trei să goliţi oraşul de bande? întrebă el meditativ.

Macsen îl fulgeră pe Edeard cu un rânjet profund vinovat.

– Eşti atât de patetic, mormăi Dinlay.

– Trebuia să fac ceva ca să rămân treaz, murmură Macsen şi luă un ceainic de pe plita mică în care ardea ulei de Jamolar. Vrea cineva ceai?

– Eşti şi tu bun la ceva, răspunse Fresage batjocoritor.

– La lucruri puţine şi rare, dar în acelea excelez.

Edeard şi Dinlay s-au privit.

– Nu asta spune şi Kanseen, a declarat Dinlay plin de sine, trăgându-şi cizma pe picior.

Edeard îi întinse cana lui Macsen.

– Eşti un dobitoc, i-a zis el, rânjind, în timp ce prietenul lui turna apa clocotită.

– Da, şi asta e pe partea de plus.

Edeard agită în ceaşcă unul din pachetelele de pânză cu ceai legate de mână pentru el de menajera de la etajul al zecelea. Ceilalţi îl ironizaseră fără milă pentru ele, dar ajunseseră să le „împrumute“ la fiecare masă.

– Cât o să mai dureze asta? a întrebat Dinlay scoţându-şi şi el cana.

– Cu toată întinderea asta de terenuri pustii, nu sunt foarte multe locuri în care banditii să se poată ascunde, a răspuns Topar, sorbind din ceai. Ciobanii folosesc izlazurile înalte pentru păşunat, şi acum se face frig aici sus.

– Îşi vor găsi vreo jumătate de duzină de locuri de tabără îndepărtate, a spus Fresage, şi se vor muta de la unul la altul.

Edeard aruncă văii dinspre sud o privire pătrunzătoare. Munţii Donsori nu erau lanţul cel mai înalt de pe Querencia, dar cele câteva calote de zăpadă se prelungeau din nou în jos, în timp ce ultimele săptămâni de vară se scurgeau. Pădurile care sufocau pantele de mijloc îşi schimbau culoarea, iar frunzele de pe copacii kalkand dominanţi căpătau umbre cafenii şi începeau să se contracte. Sub linia arborilor, pantele joase blânde aveau o tentă galbenă. Iarba lipsită de apă în timpul lunilor uscate de vară tocmai începea să guste ploaia din nou. Smocurile terciuite de oile, vitele terestre şi turmele rătăcitoare de chamalani nativi încolţeau scoţându-şi ultimele vârfuri zburlite înainte ca zăpezile să vină iar. Solul de pe aceste meleaguri îndepărtate nu era suficient de bogat pentru a fi cultivat în ferme. Erau doar câteva stâne de vite izolate, şi atât. În ciuda norilor din jurul vârfurilor, aerul era minunat de limpede. Vizibilitatea se întindea pe kilometri.

– Dacă ar fi să se deplaseze neobservaţi, ar trebui s-o facă printre copaci, a spus Larby.

– Şi taberele ar trebui să fie în raza satelor, a fost de acord Topar, arătând spre vârful Muntelui Alvice

din capătul de sud-est al văii. Există un platou dincolo de creastă, cu mai multe sate. Sandmarket este la o zi călare dincolo de el.

– Este un tip de zonă potrivită pentru ei, a fost de acord și Boloton. Retrasă, dar în direcția Regentfleet.

Edeard era sigur că aveau dreptate, dar nu a zis nimic. Era mulțumit că măcar o dată altcineva lua toate deciziile. Topar nu spusese cât de mult era pregătit să stea aici și să încerce să-i urmărească pe bandiți, dar aveau suficientă hrană pentru două săptămâni.

După ce au încălecat, Topar i-a condus spre Muntele Alvice. Ca și până atunci, au rămas pe lângă copaci pentru a evita să fie reperați. Presupuneau că bandiții utilizau ge-vulturi, și, probabil, câini. Toți îl ascultaseră cu atenție pe Edeard în prima zi când le povestise despre rapivulpile domesticite pe care le întâlnise în provincia Rulan.

Pe la prânz, erau cam la jumătatea pantei muntelui când Topar i-a oprit. Ge-vulturii au săgetat în jos, aterizând printre vârfurile copacilor. Verini, care folosea ge-vulturi cu viziune obișnuită, observase doi ge-vulturi similari în aer deasupra trecătorii puțin adânci ce ducea spre zona platoului. Amândoi orbitau deasupra pistei de piatră, învârtindu-se într-un cerc larg.

– Categoric stau de pază, a spus Topar după ce au urmărit ge-vulturii peste o jumătate de oră. Va trebui să mergem printre copaci pentru a trece de ei.

Toți au descălecat și și-au condus ge-caii între arbori. Edeard porni ultimul, aruncându-și televederea de-a lungul trecătorii, pentru a vedea dacă putea localiza

răufăcătorii care instruiau ge-vulturii. Nu era nici urmă de ei, nici dacă foloseau camuflajul pentru a se ascunde – deşi asta nu era de încredere de la orice distanţă. Fie se aflau de cealaltă parte a trecătorii, fie erau ascunşi în spatele unor stânci masive.

Ge-lupii dădeau târcoale prin pădurea de arbori kalkand, folosindu-şi mirosul natural pentru a vedea dacă cineva era ascuns în tufişuri. Era umed şi rece pe sub ramuri, ca şi cum trunchiurile înalte de plumb păstrau cumva captivă o ceaţă de iarnă. Frigul le pătrunse curând prin jachete şi pantaloni, răcindu-le membrele. Toată lumea folosea mâna a treia pentru a îndepărta ramurile joase şi frunzele umede care se agăţau de ei. Pâlcurile de tufe sălbatice şi pipernicite din cauza lipsei de lumină se rupeau sub picioarele lor, încetinindu-le înaintarea. Un baldachin nesfârşit de conuri cu spori stacojii îşi picura seva pe pălăriile lor, de unde şiroia apoi în pâraie lente în jos pe umeri. Era după-amiaza târziu când au ajuns de cealaltă parte a muntelui. Platoul era mai primitor decât terenurile de pe şaua din urmă. O întindere vastă de păduri de foioase şi pajişti lungi dantelate cu pâraie mici. Toate vârfurile din jur erau joase, fără calote de zăpadă. La kilometri distanţă spre nord-est, se vedea un sat. Clădirile sale din piatră galbene fuseseră construite pe creasta unei coline. Fire subţiri de fum se înălţau din hornuri.

– Niciun zid, şi-a spus Edeard în barbă.

Chiar şi acum asta îl făcea să tresară. Îşi aminti de surpriza sa în lunga călătorie spre est cu caravana lui

Barkus când văzuse cum fortificațiile din jurul localităților deveneau mai mici și mai dărăpănate, cu fiecare kilometru parcurs. Până când, în cele din urmă, în provincia Oxfolk de pe cealaltă parte a Munților Ulfsen fuseseră abandonate cu totul, lăsând orașele și satele complet expuse la tot ce se ascundea în afara granițelor lor. Numai că nimic periculos nu mai pândea acolo. Și asta de sute de ani.

Cu trecătoarea păzită de ge-vulturi rămasă departe, în spatele lor, Topar îi ghidă de-a lungul copacilor spre o mică vale abruptă care se îndepărta de munte. Au coborât până la râul de pe fundul acesteia, apoi au urcat din nou. Ge-caii au împroșcat apa de-a lungul albiei de piatră, scoțându-i pe platou. Din pantele abrupte creșteau copaci mici de martoz și carpeni, rădăcinile lor împletindu-se printre bolovanii aduși de inundații care acopereau valea. Ramuri lungi ca niște bice fluturau pe cerul de deasupra lor, oferindu-le mai multă acoperire. Ge-vulturii lor zburau, aproape măturând crengile cele mai înalte, pândind după cei de felul lor, în timp ce ge-lupii se împrăștiaseră de o parte și de alta pe pajiștile mlăștinoase, adulmecând aerul.

În timp ce soarele cobora după orizontul înalt și zimțat, au ajuns la una dintre numeroasele păduri care se întindeau pe platou. Aici copacii nu erau atât de deși, iar terenul de sub picioare era un covor de frunze moarte și de lut moale. Buruienile înalte și iarba nu ofereau nicio rezistență ge-cailor. Și-au croit drum spre centru, unde și-au ridicat tabăra.

Când primele sclipiri ale nebuloaselor au început să strălucească deasupra capului, Topar a trimis cinci ge-vulturi cu vedere de noapte pentru a vedea dacă pot localiza santinelele de la trecătoare.

– Sunt pe aici pe undeva, a spus Macsen încordat. Altfel nu ar ţine trecătoarea sub observaţie.

– Doar dacă nu sunt în vale sau dincolo de ea, a subliniat Dinlay. Şi am trecut unii de alţii la un moment dat când ne strecuram printre copaci.

– Mereu optimist, mormăi Macsen.

– Practicalist.

– Ăsta nu e un cuvânt.

– Realist, sugeră Larby.

– Mulţumesc, a spus Dinlay.

– Sunt aici pe platou, i-a informat Topar.

Edeard era unul dintre cei care ghidau ge-vulturii, televederea sa permiţându-i să-i trimită pe suprafeţe întinse de teren. Aceasta crescu în sus, în aer, dându-i o perspectivă de ansamblu asupra platoului neregulat. Topar îi ceruse să acopere partea de sud-est, unde erau păduri şi viroage înguste şi taluzuri lungi ce se răspândeau de sub faliile înalte. Ge-vulturul zbura rapid şi silenţios, arătându-i terenul tăcut, ca şi cum ar fi privit o lume învăluită în cei mai groşi nori de furtună. Văzu o turmă de drakkeni alergând de-a lungul unor chei înguste ca o dâră de ulei, începând apoi să se agite în jurul unui leş de chamalan. Rozătoare mici ţâşneau brusc prin tufişuri şi copaci, căutând conuri şi păstăi pentru a le stoca pentru iarnă. Trilanii împleteau baraje pe cursurile mici de apă, producând mlaştini largi

ce se dovedeau înşelătoare pentru alte animale. Câteva turme de chamalani se înghesuiau una într-alta, cei de la margine speriaţi de orice se mişca furişându-se prin noapte.

După o oră de observare a activităţilor nocturne relativ inofensive ale animalelor sălbatice de pe platou, ge-vulturul surprinse un flash de mişcare lângă un şir de copaci plângători ce creşteau de-a lungul malurilor mlăştinoase ale unui mic lac. Ceva mai mare şi mai rapid decât orice văzuse în acea noapte. Ge-vulturul îşi coborî aripa şi execută o curbă până când ajunse să plutească de-a lungul mai multor sute de metri deasupra vârfurilor copacilor plângători. Trunchiurile lor umflate de apa lacului se uniseră într-o luptă pentru spaţiu, copacii fiind îndoiţi în unghiuri ascuţite împletiţi şi încurcaţi unul într-altul. Acoperirea perfectă. Ge-vulturul se întoarse din nou, scrutând arborii legănaţi, căutând orice semn de mişcare neobişnuită. Acesta zări ceva la a treia trecere, lansându-se într-o spirală strânsă. Prin ochii lui, Edeard văzu o rapivulpe alergând, strecurându-se printre perdelele zimţate de crengi aplecate. Prădătorul mare acceleră atunci când ajunse la o poieniţă unde trunchiurile moarte putrezeau într-o grămadă râncedă de ciuperci. Chiar şi aşa, ge-vulturul i-a văzut în mod clar zgarda din jurul gâtului.

– Sunt aici, a anunţat Edeard în linişte şi dărui viziunea ge-vulturului şi celorlalţi.

– Sfântă Madona, murmură Dinlay.

– N-am crezut că voi vedea vreodată vreunul din lucrurile astea, a spus Macsen.

Edeard îi ceru ge-vulturului să se retragă.

– De ce? a întrebat Larby.

– Stăpânul său nu poate fi departe, a explicat Edeard. Știu că nu sunt ușor de controlat. S-ar putea să observe ge-vulturul cu televederea.

Câteva minute mai târziu rapivulpea părăsi copacii plângători. Un bărbat o însoțea, alergând lângă ea fără efort.

– Madona, exclamă uimit Edeard.

Omul purta o tunică simplă închisă la culoare și cizme până la genunchi. Două centuri i se curbau peste umeri, traversându-i pieptul. Niște cutii înguste de metal erau fixate pe ele, de felul celor în care se țineau gloanțele pentru arma cu foc repetitiv, care era agățată pe o a treia curea.

– E unul dintre ei!

Șocul îl făcu să se simtă amețit. Mâinile au început să-i lovească pieptul în timp ce se lupta să respire.

– Ei? a întrebat Macsen. Te referi la bandiți?

– Cei de la Ashwell. Este îmbrăcat exact la fel ca aceia care au venit în noaptea dezastrului. Jur pe Madona, ăsta trebuie să fie unul dintre ei.

Deveni conștient de privirile nervoase pe care le schimbau ceilalți.

– Ei sunt, a insistat el.

– Era de așteptat, a spus Topar. M-au urmărit și înainte.

– Ăsta nu e un bandit din sălbăticie, a zis Larby.

– Ești bine? întrebă Macsen preocupat. Edeard îl liniști, dând încet din cap. Vederea acestei nemesis

întorcându-se din propriul trecut era şocantă. *Dar am crescut de atunci. De data aceasta este rândul lor să cunoască frica.*

– Îl recunoşti pe individul acesta? a întrebat Dinlay. Edeard se reîntoarse la vederea ge-vulturului. Pasărea încă plana la înălţime, urmărindu-i pe răufăcător şi pe rapivulpea lui. Profilul abia se distingea, dar...

– Nu, a spus Edeard. Nu-mi amintesc nicio faţă, nu chiar. *Deşi există o minte pe care o voi recunoaşte întotdeauna.*

– Bine, a spus Topar. Să-l urmărim, să vedem unde ne duce. Ge-vulturul a rămas la înălţime deasupra banditului, planând lent pentru a ţine ritmul. Topar le-a cerut să încalece când pasărea a ajuns la marginea percepţiei lui Edeard şi au început să meargă încet, după bandit, lăsând pădurea în urmă. Toţi au ridicat o ceaţă de izolare, chiar dacă nebuloasele de mai sus erau doar umbre palide ale strălucirii lor obişnuite. Obstacolul psihic uşor trebuia să fie suficient pentru a ţine la distanţă orice, cu excepţia celei mai puternice televederi pe timp de noapte. Pentru a le întări siguranţa, ge-lupii i-au înconjurat, în timp ce doi ge-vulturi cu vedere de noapte zburau înainte în recunoaştere sub îndrumarea lui Verini. Propria lor televedere era folosită pentru a ghida caii prin întuneric.

– Este doar unul? a întrebat Macsen după o jumătate de oră. Banditul făcea un timp bun, alternând alergarea cu mersul pe jos spre sud-est, ajutându-se de ciulinii şi tufărişurile împrăştiate pe platou. Era în mod clar adeptul deplasării pe nevăzute pe teren.

Chiar şi ge-vulturul avea probleme să-l urmărească pe porţiunile cu relief mai adânc.

– Nu mai văd alţii, a recunoscut Edeard. Rămâneau în mod deliberat la o distanţă mare în spatele lui, în cazul în care banditul avea o televedere puternică. Dar ştiu din experienţă că se pot folosi toţi de camuflaj.

– Madona, a spus Boloton. Am putea fi urmăriţi de o armată întreagă de răufăcători.

– Nu suntem, îl asigură Edeard.

Era aproape miezul nopţii când banditul ajunse la capătul de sus al unei albii înguste. Se opri şi se lăsă pe vine în mijlocul unei grămezi de bolovani erodaţi de vreme, acoperiţi de un strat gros de kimuşchi. Rapivulpea acceleră înapoi pe drumul pe care abia veniseră.

– Să ne adăpostim, a spus Topar.

Şi-au ghidat caii spre cea mai apropiată pădurice. Rapivulpea se întoarse pe propriile urme, oprindu-se din când în când pentru a mirosi cu prudenţă.

– Verifică din nou, a spus Fresage. Oriunde ar fi, consideră că este important. Nu se duce acolo până când nu se asigură că nu e urmărit.

– Retrage ge-vulturul, i-a cerut Topar lui Edeard. Dacă tabăra lor este în apropiere, nu putem risca să ne expunem.

Edeard instrui pasărea să spiraleze mai sus. Întinderea terenului i se revela până departe, spre est, unde era despicat de câteva albii stâncoase.

– Două dintre aceste viroage se întâlnesc, uite, a spus Verini. Este un gol cu o stâncă de-a lungul unei laturi. Locul perfect de ascuns o tabără.

– Acolo mă duc şi verific, atunci, a zis Edeard.

– Vin cu tine, a spus imediat Dinlay.

– Mulţumesc, dar ăsta este doar un raid de recunoaştere pentru a vedea dacă sunt acolo. Camuflajul meu este mai puternic decât al oricui, iar eu ştiu că mă pot ascunde dacă mă descoperă.

Putea simţi preocuparea din mintea tuturor.

– Ai grijă, a spus Macsen. Nu există niciun oraş care să te protejeze aici.

– Mă duc doar să mă uit, jur pe Madona.

Toţi au privit prin intermediul ge-vulturului singuratic cum rapivulpea se întorcea iar banditul pornea de-a lungul albiei.

– Ai două ore, a spus Topar. După aceea venim să te căutăm.

Lui Edeard îi luă ceva timp pentru a hotărî cum să se apropie. Partea de sus a micii faleze era păzită cu siguranţă, iar rapivulpile aveau un excelent simţ al mirosului. Dar şi albiile vor fi supravegheate. Ar putea fi eventual vreun fir-capcană pe care să nu-l poată detecta.

Rămâne atunci creasta stâncii.

Imediat ce părăsi pădurea, îşi împleti în jur camuflajul, devenind nu mai mult decât un firicel dens de aer întunecat. Televederea măturа continuu, căutând orice pericol.

Aşa cum bănuise, rapivulpile păzeau stânca. Erau ghemuite în mijlocul bolovanilor risipiţi în iarba lungă, alerte, adulmecând aerul nopţii în căutare de mirosuri străine. Îşi întinse televorbirea şi începu să le submineze ordinele, distrăgându-le de la starea de

obedienţă atentă, permiţându-le să se întindă şi să se tolănească confortabil, să-şi scarpine blana şi să-şi cureţe o parte din noroiul de peste zi. O senzaţie de satisfacţie a început să se infiltreze în gândurile lor. Când una i-a înregistrat în cele din urmă mirosul, l-a respins ca pe o irelevanţă deranjantă.

Exista un singur observator permanent uman lângă stâncă. Era ascuns, dar Edeard îi putea simţi televederea măturând intermitent înainte şi înapoi. Odată ce i-a stabilit locaţia aproximativă, şi-a folosit propria televedere pentru a-i desface uşor camuflajul. Banditul i s-a dezvăluit cu obişnuitele centuri gemene şi cutii de muniţie de pe piept, şi cu arma cu foc repetitiv pe o curea peste umăr. Avea, de asemenea, câteva cuţite şi discuri-lamă în diverse pungi. Avea chiar şi un pistol obişnuit. Cu toată duritatea şi armele lui, nu observase cât de liniştite deveniseră rapivulpile. Gândurile i-au rămas din fericire nebănuitoare. Edeard alese o porţiune de stâncă la optzeci de metri distanţă de bandit şi se strecură înainte.

– Erau nouă inşi? a întrebat Topar. Eşti sigur?

– Da, răspunse Edeard pentru a treia oară. Din partea de sus a stâncii, unul controla rapivulpile. Cinci dormeau sub o proeminenţă de piatră, iar cel pe care l-am urmărit se pregătea să se culce. Mai sunt doi care păzesc viroagele, amândoi camuflaţi. Există, de asemenea, două rapivulpi în fiecare dintre ele. Am văzut cinci ge-vulturi şi nouă cai tereştri.

– Ce zici de provizii? a întrebat Larby.

– O grămadă de saci și de pungi, probabil alimente suficiente pentru minimum trei săptămâni. Și trei lăzi de muniție. Nu și-au terminat raidurile încă.

– Ticăloșii, mârâi Verini.

– Deci, putem să-i luăm? a întrebat Topar. Ne depășesc ca număr.

– Doar cu unul, a spus Fresage disprețuitor. Și avem surpriza de partea noastră.

– Cred că e posibil, a spus Edeard. Trebuie să ne apropiem printr-o viroagă. Pot să țin calme rapivulpile suficient de mult ca să trecem de ele. Problema vor fi cele trei santinele, deoarece televorbesc între ei tot timpul. Imediat ce unul este neutralizat, ceilalți vor ști.

– Așa că va trebui să fim la o distanță foarte mare de tabără, când se va întâmpla asta, a spus Topar.

– Îi pot anihila pe cei trei care stau de pază destul de repede, a zis Edeard. Dar nu pot garanta că nu vor striga, așa că va trebui să vă ocupați de ceilalți. Mai ales dacă îl vom lua pe unul în viață.

– Aș prefera să-i luăm pe doi dintre ei, a spus Topar.

– Ge-lupii noștri se pot apropia de rapivulpi? a întrebat ușor neliniștit Dinlay.

– Nu le putem lua cu noi, a spus Edeard. Ar trebui să elimin un întreg nou instinct din rapivulpi pentru a le calma, și încă unul mult mai puternic decât mirosul uman. Trebuie să păstrăm lucrurile cât mai simplu posibil.

– Madona... rapivulpi.

– Arată feroce....

– Arată!

– Sunt feroce, dar asta e tot ce au. Nu pierde timpul încercând să împuşti vreuna, mai ales nu pe întuneric. Stoarce-le inima sau zdrobeşte-le creierul. Abia îţi ia o secundă să ucizi una. Frica este singurul lor aliat.

– Oh, Madona, gemu Dinlay.

– Poţi să faci asta? întrebă Topar cu un calm autoritar.

Dinlay a luat o gură de aer, reuşind să pară destul de ofensat.

– Da, bineînţeles că o pot face. Doar un prost nu ar admite că este îngrijorat.

– Bun. Vreau să scoţi cele două rapivulpi din albie de îndată ce Edeard se ocupă de santinele.

– Desigur.

Larby se uită în sus la cer.

– Facem asta acum?

– Nu, a spus Topar. Mai sunt doar câteva ore până în zori şi nu am dormit. Rămânem o zi aici, în pădure, şi ne odihnim, apoi mâine, după miezul nopţii, vom lovi.

Edeard nu se simţise niciodată atât de neliniştit până atunci. De fiecare dată când se strecurase în Casa cu Petale Albastre, când o salvase pe Mirnatha, când îl arestase pe Buate, chiar şi atunci când îl înfruntase de jos pe Bise care se afla deasupra conacului său, cunoştea şi înţelegea cu ce se confrunta. Lucrul acesta însă era diferit, banditii erau o necunoscută, iar el cu siguranţă nu era la fel de încrezător ca Topar că puteau duce misiunea asta la bun sfârşit. Era nevoie doar

de o mică greşeală pentru a alerta santinelele, şi apoi ar fi trebuit să se apere de nouă arme cu foc repetitiv.

La ivirea zorilor, trei dintre bandiţi au părăsit tabăra, cu ge-vulturii orbitând deasupra lor şi rapi-vulpile tropăind obediente pe lângă ei. Unul dintre ei s-a strecurat chiar pe la marginea pădurii în care Edeard şi însoţitorii săi îşi făcuseră tabăra. Din fericire, erau toţi bine ascunşi sub ramuri, iar ge-vulturul lui nu i-a observat în timp ce zbura pe deasupra lor.

Unul dintre bandiţi s-a îndreptat către trecătoarea de la marginea Muntelui Alvice, în timp ce ceilalţi doi au plecat în direcţii complet diferite.

– Incursiuni de siguranţă, a decis Boloton. Se asigură că nimeni nu se apropie. Am avut noroc.

– Nu, a spus Verini. Sunt buni, dar noi suntem şi mai buni.

– Vom afla în seara asta, a replicat Macsen cu înţelepciune.

Edeard nu a reuşit să doarmă prea mult în timpul zilei. Era neliniştit, mintea lui revedea planul din nou şi din nou. Totul depindea de cât de repede putea elimina cele trei santinele. *Asta dacă sunt doar trei santinele. Şi dacă îşi schimbă metoda în fiecare noapte? Eu aş face-o. Nu, nu aş face-o.* În cele din urmă, după-amiază, a adormit.

Larby îl trezi.

– Bandiţii plecaţi în recunoaştere se întorc, a spus el în timp ce Edeard clipi la cerul care se întuneca.

Buluku era deja vizibil, cu întinderea violetă unduitoare asaltată de valuri de lumină de un albastru-electric.

Marea lui Odin se ridica deasupra orizontului la est, câteva vârfuri stacojii încoronându-i nucleul albastru cu verde. Descoperi că prezența ei era ciudat de liniștitoare. *Mă întreb dacă Boyd a ajuns deja acolo. Probabil că nu. Cine știe cât de departe este?*

Un număr neobișnuit de stele erau vizibile, clipind în spațiile mari dintre nebuloase. Cel puțin Honious nu apăruse pe firmament. Edeard avu sentimentul că, probabil, ar fi luat asta ca pe un semn rău. *Stupid, pentru că cerul era doar cer, indiferent ce se întâmplă.*

Au mâncat împreună, ronțăind pâine uscată și niște plăcinte reci urmate de fructe deshidratate. Cu toate acestea, Topar le-a permis să utilizeze soba cu ulei de Jamolar pentru a încălzi niște apă pentru ceai și cafea. Erau prea departe pentru ca o rapivulpe să simtă mirosul.

– Nimeni nu a plecat și nimeni nu li s-a alăturat în timpul zilei, a spus Macsen. Deci, sunt doar cei nouă.

– Ești sigur că erau doar nouă? a întrebat Fresage.

– Atâția am numărat, l-a asigurat Edeard.

– Vreau ca toată lumea să-și ungă și să-și verifice pistoalele, a spus Topar.

Edeard era recunoscător să se gândească la altceva, deși era convins că nu va folosi arma. A treia lui mână era tot ce-i trebuia. Dar a trecut prin rutină oricum. Imediat după miezul nopții, Topar i-a scos din pădure. A fost nevoie de o oră pentru a reconstitui traseul făcut de Edeard cu o noapte înainte, deoarece se deplasau încet și cu precauție. Când au ajuns la capătul viroagei s-au apucat de mâini înainte de a-și împleti

camuflajul. Atât Larby, cât şi Topar au insistat că acesta era cel mai bun mod de a păstra contactul. Şoaptele şi televederea puternică puteau fi detectate de santinele. Era o senzaţie ciudată. Edeard putea simţi mâna lui Dinlay într-a lui, dar dacă se uita în spate putea vedea doar o ceaţă întunecată.

Edeard mergea înainte foarte încet, cu cea mai slabă televedere pentru a putea depista eventualele fire de semnalizare sau orice alte alarme. În timp ce făcea acest lucru, a început să se simtă inconfortabil. S-a înfiorat. *Ceva e în neregulă.*

Pereţii stâncoşi au crescut brusc în timp ce panta îi purta în jos spre tabăra banditilor. Curând, pereţii abrupţi au fost depăşiţi de stânci impunătoare. Sub picioarele lor, solul devenea umed. Lumina nebuloaselor arăta un canal şerpuit cu smocuri groase de stuf crescând printre pietre. Trepidaţia lui Edeard creştea cu fiecare pas. Frigul îl cuprindea acum. Ştia ce înseamnă un astfel de sentiment. La fel ca în acea noapte în Ashwell, la fel ca în capcana din vârful turnului în Eyrie.

Nu poate fi nimic greşit. Nu aici. Ei nu ştiu că venim. Nu se poate să ştie!

Depăşind anxietatea, Edeard începu să-şi facă griji dacă televorbirea lui va putea ajunge la rapivulpile-santinelă înainte ca acestea să le simtă mirosul. Va fi la limită, ştia. Nu şi-a dat seama că pantele erau atât de adânci, şi nici atât de şerpuite.

Sentimentul de pericole se amplifică. A crezut că a auzit o şoaptă. Nu cu urechile. Mintea lui. O televorbire foarte slabă?

Străbătea un curs de apă de mică adâncime, deplasându-se cu atenţie ca să nu facă zgomot, când îşi simţi cizmele scufundându-se cu o viteză alarmantă. Nisipuri mişcătoare.

– La naiba, şopti el printre dinţii încleştaţi.

A trebuit să-şi întindă în jos a treia mână pentru a stabiliza solul trădător. Degetul său a lovit de trei ori mâna lui Dinlay – precauţie.

S-a auzit un răpăit puternic de sus, de parcă stâncile de piatră se desprindeau. Edeard a simţit imediat o serie de televederi puternice săgetând în jos, televederi care nu fuseseră înşelate de camuflaj. Zgomotul s-a amplificat.

– Arme! strigă Topar.

Edeard îşi coborî camuflajul şi îşi trimise televederea direct spre sunet. Ceea ce a descoperit l-a şocat pentru un moment periculos de lung. Trei bolovani mari începeau să se rostogolească în jos pe panta de deasupra lor, dislocând şi antrenând cu ei, în timp ce se deplasau, un întreg roi de pietre mai mici.

– *Ambuscadă!* răcni el, şi imediat îşi întări scutul.

Realiză imediat că nu-i va ajuta la nimic, nu faţă de o astfel de cascadă de pietre. Masa care începea să alunece în jos spre ei era incredibil de mare. L-a apucat instinctiv pe Dinlay cu mâna a treia şi l-a aruncat în sus pe panta de pe cealaltă parte.

– Bună ziua din nou, Edeard, rânji o voce mental.

Edeard se cățăra pe pantă în timp ce primii bolovani accelerau. Se întinse după Macsen. Dar cunoștea vocea aceea și cruzimea din spatele ei. Liderul de la Ashwell, omul care îi ucisese satul, viața lui. Ucigașul lui Akeem. Dinlay își revenise după zborul lui brusc. A început să tragă cu pistolul peste albie. A fost un semnal pentru Topar și Fresage pentru a deschide focul. Verini a început să alerge înapoi, de-a lungul albiei. Zgomotului copleșitor al avalanșei care accelera i s-a alăturat sunetul mortal al armelor cu foc repetitiv. Cei trei bolovani mari acoperiseră gurile cavernelor din stânci. Acum, o duzină de bandiți ieșeau afară, țintind spre Edeard și tovarășii săi. Singurul lucru care îi apăra era avalanșa în sine. Prea multe pietre interferau cu linia lor de tragere.

– Marele Mergător-Pe-Apă însuși, râse torționarul lui Edeard.

Deja, pietrele de dimensiuni mai mici săltau viguros în jos în jurul lui Edeard. Gloanțele mușcau pământul lângă picioarele lui. Dinlay plonjă țipând, încercând să se ascundă în spatele unei stânci. Nu suficient de repede. Proiectilele i-au sfârtecat picioarele, apoi i-au lovit corpul.

O rafală de gloanțe îl izbi pe Edeard. Scutul său rezistă, iar el ripostă instinctiv lovind cu mâna a treia de-a lungul liniei de atac. Unul dintre răufăcători zbură înapoi prin aer, împroșcând sânge.

Trei pietre mari s-au prăbușit peste Fresage. Strigătul i-a fost retezat.

Macsen trase cu pistolul spre atacatori. Pământul din jurul lui era ciuruit de focul armelor sofisticate. Edeard strigă la flacăra masivă de durere dezlănțuită din creierul muribund al lui Macsen. A treia lui mână zvâcni din nou sălbatic către atacatori, lovind patru dintre ei în lateral. Doi au venit prăbușindu-se în jos pe pantă, după avalanșă, oasele rupându-li-se în timp ce se răsuceau și cădeau.

Un bolovan uriaș îl lovi pe Larby în piept, aruncându-l la pământ. Mai multe pietre au săltat și s-au îngrămădit peste el.

Edeard dansa pe pantă, încercând să evite barajul letal, lovind pietrele care-l atingeau în trecere, deviindu-le. Apoi, cel mai mare bolovan dintre toți, aproape de două ori înălțimea lui, se izbi de partea de jos a pantei, cutremurând pământul. Inerția îl trimise spiralând direct spre el.

Îl opri. Greutatea incredibilă nu însemna nimic pentru el. Îl apucă cu mâna a treia și îl ținu nemișcat în aer. Atârna acolo, la trei metri de pământ, în timp ce buzele lui se strângeau sălbatic de efort. O ploaie de pietre mai mici din avalanșă s-au lovit de el. Edeard a ținut strâns. Unul dintre bolovani se rostogoli pe lângă el, apoi oscilă pe pantă și alunecă înapoi către partea de jos a albiei.

– Mama dracului! strigă televorbirea frenetică a cuiva.

– Cum face asta?

– Omorâți-l. Ucideți rahatul ăsta mic.

Armele cu foc rapid au început să tragă. Gloanțele au lovit în bolovanul atârnat în fața lui Edeard. Auzea tot felul de pinguri ciudate zbârnâind în timp ce ricoșeurile se învârteau în toate direcțiile. Reverberațiile căderilor de piatră se stingeau într-un soi de mormăit pe măsură ce avalanșa se sfârșea.

Edeard ridică bolovanul mare deasupra capului, la de trei ori înălțimea lui. Mai sus încă. Îl înălță la nivelul peșterilor de pe cealaltă parte a albiei. Șapte bandiți erau ghemuiți pe o margine lungă din fața deschiderii întunecate. Se uitau cu gura căscată, nevenindu-le să creadă, la stânca masivă, care se curba acum prin aer spre ei. Accelerând.

Îl lovi pe primul, aruncându-l în albie. Impactul nici măcar n-o încetini. Toată lumea de pe margine încercă să fugă, dar nu era nici loc și nici timp. Bolovanul se izbi de ei, strivindu-le trupurile sau aruncându-i cu viteză în prăpastie. Apoi Edeard îl trimise în jos, foarte precis, pe ultimul bandit.

După aceea, pur și simplu rămase acolo. Cu brațele pe lângă corp. Uitându-se amorțit la stratul mare de pietriș pe care avalanșa îl crease pe cealaltă parte a albiei. A început să tremure. Brațele întâi, apoi picioarele i-au tremurat și mușchii au cedat. A căzut în genunchi.

– Dinlay? a chemat el, cu mintea și cu vocea. Dinlay? Macsen? Topar? Oricine?

Simți rapivulpile venind, furișându-se de-a lungul fundului albiei, grăbindu-se să facă voia stăpânilor lor. Să aducă moarte intrusului. Fără să se gândească măcar, își băgă mâna a treia în craniile lor și le rupse țesutul

cerebral moale. S-au prăbuşit în tăcere, întinzându-se pe pământul pietros.

Banditii rămaşi înaintau furişat. Târându-se camuflaţi, cu armele cu foc rapid pregătite. Edeard i-a lăsat să se apropie, apoi i-a ucis. Trăgându-i de unde se ghemuiau şi se târau, şi rupându-le coloana. Au fost aruncaţi unul după altul, căzând din noapte pentru a se întinde rupţi lângă rapivulpile lor. Nu simţea nimic. Nici durere. Nici furie. Nimic.

Corpul ciuruit al lui Dinlay era întins pe panta de deasupra lui, unde ar fi trebuit să fie în siguranţă. Unde *ar fi fost* în siguranţă, după ce Edeard îl aruncase acolo, dacă rămânea jos. Dar Dinlay nu s-ar fi ascuns în spatele unei stânci în timp ce tovarăşii săi erau atacaţi. Nu Dinlay.

Edeard îşi concentră televederea în jos pe pantă. Cadavrul însângerat al lui Macsen se uita în sus la Marea lui Odin. Sfidător până în ultima clipă, trăsese un foc chiar şi după ce îl lovise primul roi de gloanţe. Fresage şi Topar erau îngropaţi sub mormane de piatră. Boloton fusese imobilizat de o rocă ce-i aterizase pe picioare. Alte pietre îl loviseră, în timp ce câteva gloanţe îi găureau pieptul şi capul. Nu rămăsese prea mult care să poată fi recunoscut. Iari Verini nu făcuse mai mult de o jumătate de duzină de paşi înapoi prin albie când armele cu foc rapid l-au găsit. Braţele şi picioarele lui Larby ieşeau de sub unul dintre bolovanii mari. Din torsul lui nu mai rămăsese nimic altceva decât un terci însângerat care se îmbiba în pământ.

Edeard a început să plângă.

– De ce-mi faci asta? a strigat la Marea lui Odin. Madona, de ce? Ce-am făcut atât de rău încât să fiu pedepsit așa? De ce? De ce? Spune-mi, cățea împuțită. Plângea în hohote. De ce?

Apoi, se ghemui pe jos, neajutorat. Dorind ca această viață monstruoasă să se încheie. Dorind să moară.

– Edeard.

Vocea îi vorbea de foarte, foarte departe.

– Edeard, nu s-a terminat.

Își șterse fața cu o mână, întinzând petele de noroi, lacrimi și sânge care erau agățate de ea.

– Cine... oh.

– Edeard.

În durerea lui, oftă înțelegând, și își extinse televederea în direcția de unde credea că venea vocea. Concentrându-se cât putea.

– Maestrul Sampalokului însuși, a spus el cu afecțiune amară.

Sufletul lui Macsen zâmbi în jos, către prietenul lui.

– Cea mai scurtă domnie care a existat vreodată.

– Cea mai memorabilă. Televederea lui Edeard trecu la Dinlay, care stătea lângă Macsen.

Îmi pare foarte rău.

– Nu ai de ce să-ți pară rău, a spus Dinlay. Ai încercat să mă salvezi.

– Nu am reușit.

– Dar ai încercat. Asta e ceea ce face Mergătorul-Pe-Apă.

– Auziți nebuloasele? Puteți auzi cântecele?

– Da, a spus Macsen. Sunt foarte puternice, foarte frumoase. Este greu să reziști chemării lor. Promit un viitor atât de glorios în interiorul Inimii. Dar vom rămâne cu tine deocamdată, am promis să facem asta, indiferent cât de dificil ne este să facem asta. Există o sarcină la îndeplinirea căreia onoarea ne obligă să te ajutăm, Edeard, înfrângerea celui din spatele acestei ambuscade. Tu ne vei face dreptate.

– O s-o fac, a spus el. Promit. Și vă mulțumesc.

Macsen zâmbi trist.

– Edeard, poți să-i vezi?

– Pe cine?

Își trimise televederea, gândindu-se că unii bandiți au supraviețuit. Macsen și Dinlay au plutit în derivă spre el.

– Pe lângă noi, Edeard, a spus Dinlay. Încearcă, Edeard, încearcă să-i vezi. Sunt atât de slabi acum, atât de fragili. Dar ei îndură. Pentru tine. Madona, durează de peste un deceniu și jumătate. Nu vei ști niciodată cu ce preț până vei muri tu însuți.

– Ce?

– Concentrează-te, Edeard, a insistat Macsen. La fel cum ne vezi pe noi. Dar mergi mai departe.

Edeard încercă să facă așa cum îi cereau ei, extinzându-și televederea, nu lungind-o, ci adâncindu-și percepția. Acolo, chiar la limita capacității lui, văzu două siluete. Erau incredibil de slabe. Un bărbat și o femeie, teribil de vlăguiți în comparație cu sufletele lui Macsen și Dinlay.

– Vă cunosc, a spus Edeard uluit. Feţele voastre. Mi le amintesc. Gândurile i s-au rostogolit înapoi de-a lungul anilor. Înapoi la un moment în care el alerga prin casa aceea de fermă mare şi veche de lângă Ashwell. Râdea şi se juca toată ziua. Alerga fericit spre... Mamă? exclamă neîncrezător. Mamă, tu eşti? Şi tata?

Sufletele firave i-au zâmbit la unison. S-au luat de mâini.

– Fiule, a spus tatăl său.

Era o voce atât de fragilă, încât lui Edeard i s-a făcut imediat frică.

– Aţi rămas? Lacrimile i s-au întors, revelaţia istovindu-i puterea fizică.

– Sigur că am rămas, băiatul meu frumos, a spus mama lui.

– M-aţi vegheat. Voi! Voi aţi fost, tot timpul. M-aţi avertizat.

– Tu eşti tot ce a mai rămas din noi, a zis tatăl său. Trebuia să te protejăm. Pentru a ne convinge că eşti în siguranţă.

– Oh, sfântă Madona. Dar cântecele, dar chemarea către Inimă?

– Te iubim, asta e ceea ce este cu adevărat important.

– Dar, sunteţi atât de... mici.

– Ar fi la fel dacă am fi urmat cântecele, a zis mama sa cu un zâmbet blând. Ele sunt atât de departe. Îmi spun că atât de puţine suflete vor ajunge vreodată la Inimă.

– Duceți-vă, le-a spus Edeard. Duceți-vă acum. Vreau să vă întâlnesc din nou de cealaltă parte a Mării lui Odin. Vreau să vă povestesc tot ce am făcut cu viața mea. Vreau să fiți în siguranță.

– Prea târziu pentru asta, fiule, a răspuns tatăl său. Aceasta a fost binecuvântarea noastră, să vedem ce ai devenit. Să te vedem ajungând la acest statut. Sunt atât de mândru, foarte mândru, încât nu aș schimba asta pentru o altă viață în Inimă. Nici dacă aș avea de ales de un milion de ori.

– Fiul meu frumos, a spus mama lui. N-aș fi putut visa la un copil atât de splendid. Ai scos această lume din întuneric.

– Nu a făcut-o, a replicat Macsen. Îmi pare rău, Edeard, dar știau că venim. Această ambuscadă a fost cât se poate de inteligentă și vicleană.

– Și nu a mers, a subliniat ferm Dinlay. Apoi se încruntă. Nu împotriva ta.

– Cine i-a avertizat? a întrebat Macsen. Cine este de fapt în spatele acestui lucru? Edeard, fetele! Nevestele noastre. Ce se întâmplă iar în Makkathran?

Edeard simți cum bucuria reuniunii extraordinare îl părăsește, scurgându-se departe de el.

– Nu știu, a spus el. Dar mai e cineva pe care pot să-l întreb.

Imensul bolovan era exact acolo unde îl lăsase Edeard, cocoțat pe buza pervazului de stâncă. Greutatea sa imensă zdrobea partea de jos a picioarelor liderului banditilor de sub el. În ciuda faptului că era prins, în ciuda durerii imense, omul disperat reușise

să-şi reîncarce arma cu foc rapid. Cu mâna a treia adunase câteva cutii suplimentare pline de gloanţe. Tot ce avea nevoie era o ţintă clară.

Edeard simţi televederea omului fixată pe el, în timp ce urca spre pervazul de piatră. Ocoli calm bolovanul şi banditul deschise focul. Edeard stătea acolo rânjind, în timp ce gloanţele răpăiau neîncetat, dar zadarnic pe scutul său.

– O armă cu adevărat teribilă, a spus Edeard atunci când gloanţele s-au terminat. Inamicii tăi vor fi cu siguranţă surzi timp de o săptămână.

– Du-te la Honious, Mergătorule-Pe-Apă.

– La mult timp după tine, bănuiesc. A treia mână a lui Edeard smulse arma. Nu mi-ai spus numele tău. Dar acum îţi recunosc nasul, este foarte distinct. Cât de jos pe arborele genealogic Gilmorn eşti?

– Prietenii tăi sunt morţi. Toţi. Am televăzut asta. Eşti singur într-un mod pe care nu ţi-l poţi imagina.

– Serios? Edeard aplică mâna a treia. Gilmorn ţipă în timp ce bolovanul rulă înainte. Genunchiul îi trosni. Cine ţi-a spus că venim?

– S-a terminat, nenorocit ciudat, a strigat Gilmorn în ciuda durerii. Sudoarea rece i se prelingea pe faţă. Am câştigat, chiar şi după asta, am câştigat.

Bolovanul se mai deplasă puţin. Strigătul de agonie a fost teribil în timp ce încă picioarele sale erau zdrobite sub piatră.

– Cine a câştigat? a întrebat Edeard calm.

– Nu poţi câştiga, nu acum, a jelit Gilmorn.

– Trei centimetri o dată, îl avertiză Edeard, mutând bolovanul din nou. Şi eşti un bărbat înalt.

– *Nuuuuu!*

Edeard gândi că Gilmorn se rănise la gât, atât de puternic şi de lung a fost strigătul chinuit care a urmat.

– Tot aşa te rugau şi te implorau şi sătenii? Cât de mulţi ai sacrificat de-a lungul anilor, Gilmorn?

Edeard mută bolovanul până aproape de şolduri. Banditul a început să se zbată, lovind frenetic cu capul înapoi de stâncă, încercând să-şi crape propriul craniu, pentru a pune capăt torturii. A treia mână a lui Edeard îl imobiliză rapid.

– A fost necesar, gâlgâi Gilmorn.

Avea probleme cu respiraţia acum, iar sudoarea îi îmbibase hainele.

– Necesar? întrebă Edeard dezgustat. Necesar pentru ce? Ai ucis – ai asasinat – sute de oameni. Mii de oameni. Ai dus la ruină sate întregi.

– O Singură Naţiune.

– Ce?

Edeard a crezut că a înţeles greşit cuvintele. Sloganul. Sloganul lui Owain. Owain.

– Trebuie să fim una.

Furios, Edeard mută din nou bolovanul. Şoldurile omului au plesnit.

– Owain! a ţipat Edeard cu vocea plină de ură.

Gilmorn a râs ca un maniac, cu sânge în gură.

– O lume, o naţiune condusă de aceia dintre noi care s-au născut cu acest destin în sânge.

– A i făcut toate astea pentru a încoroana u n împărat? Tu... tu... Sfântă Madona, pentru asta? Edeard împinse bolovanul şi continuă până când ţipetele şi trosniturile au încetat brusc. Madona, nu, murmură plin de suferinţă.

– Cu toată puterea ta, eşti atât de slab, îi spuse dispreţuitor sufletul lui Gilmorn.

Edeard se răsuci pe loc.

Esenţa spectrală a banditului stătea deasupra propriului sânge care se răspândea de sub bolovan. Le aruncă lui Dinlay şi lui Macsen o privire dispreţuitoare.

– Ai fi putut să ni te alături, Mergătorule-Pe-Apă. Verişoara Ranalee ţi-a oferit lumea. Un întreg popor unit în veneraţie faţă de puterea ta. Şi ai refuzat-o. Pentru ce? Pentru ei? Ce pot tragediile astea jalnice să-ţi dea vreodată?

– Honious te aşteaptă, spuse Macsen înfuriat. Nu mai zăbovi.

Gilmorn a început să urce.

– Şi ghici ce, Mergătorule-Pe-Apă. Familia mea încă o poate ajunge pe mica ta curvă de novice.

Forma lui deveni neclară, pe măsură ce ţâşnea în sus, pierzându-se în mijlocul frumuseţii strălucitoare a nebuloaselor.

– Salrana? murmură Edeard cu disperare. Kristabel!

– Kanseen, a spus Macsen. Edeard, ce se întâmplă în Makkathran? Dacă Owain vrea să fie împărat, capcana pe care ne-a întins-o pentru noi poate fi doar o parte din nebunia lui.

– La naiba, scuipă Edeard.

Se grăbi în jos pe pantă și începu să alerge de-a lungul albiei. Câțiva din caii tereștri ai bandiților erau încă legați de stâlpii lor. Erau sperioși, dar televorbirea abilă a lui Edeard i-a calmat. A găsit o șa printre bagaje și a aruncat-o pe primul animal.

– Sunt șase zile de când am plecat, a spus Macsen. Ce ar fi putut să facă în șase zile?

– Vor fi încă două până să pot ajunge înapoi, a zis Edeard cu durere în timp ce urca în șa. Poate că Owain așteaptă să audă că ambuscada a reușit, iar eu sunt mort. El știe că-l pot opri, că orașul e de partea mea.

– Da, a spus Dinlay. Trebuie să sperăm asta.

Edeard își imagină o hartă, încercând să-și dea seama care ar fi cel mai scurt traseu către drumul principal prin munți. Descurajat, realiză că era cel pe care veniseră, pe lângă Muntele Alvice. Dar atunci, călăriseră cu atenție, greoi, pe sub copaci și în ravene adânci, ca să evite să fie observați. Acum, nu avea astfel de inhibiții. Îmboldi calul înainte și îi instrui pe ceilalți să-l urmeze.

Zorii l-au găsit deja departe, dincolo de Muntele Alvice. Pe la mijlocul dimineții, se afla din nou pe drum, galopând cu viteză spre est. Înainte de prânz, a trebuit să schimbe calul. Cel pe care îl călărise de la locul ambuscadei era aproape mort de oboseală. Următorul a cedat la mijlocul după-amiezii. Edeard însuși era epuizat, numai determinarea ajutându-l să-și continue drumul. Următorii doi cai au rezistat doar câteva ore.

A ajuns la un sat când soarele începea să se scufunde spre munți, știind foarte bine că arăta ca și cum ar fi ieșit direct din Honious. Pe oameni i-ar fi putut speria înfățișarea lui, dar sătenii auziseră de Mergătorul-Pe-Apă, iar monedele de aur erau binevenite peste tot. A plătit o sumă ridicolă pe trei cai odihniți și a plecat galopând în noapte.

În ciuda crampelor musculare și a vânătăilor și a rosăturilor sângerânde de pe coapse, și-a continuat drumul prin noapte. Dimineața l-a găsit la poalele Lanțului Donsori, cu Câmpia Iguru întinsă în fața sa. Makkathranul se afla la orizont, lumina de aur a soarelui prinzându-i deja vârfurile turnurilor. La vederea lui, a dat drumul unui suspin de ușurare, chiar dacă era complet epuizat.

– Trebuie să știu, a spus Macsen, și cu asta s-a dus, fulgerând înainte prin vânturile calde.

– Eu voi rămâne cu tine, a promis Dinlay.

Edeard își mână ultimul cal obosit pe drumul plin de serpentine. Atunci s-a întâlnit cu caravana care se îndrepta spre munți. Era neobișnuit pentru o caravană să se deplaseze atât de devreme, în zori. S-a oprit să vorbească cu conducătorul.

– Orașul este cuprins de haos, i-a spus nervos bătrânul. Sunt oameni înarmați pe fiecare stradă, pretinzând că-l reprezintă pe noul primar. Regimente de miliție au mărșăluit în urmă cu două zile, iar polițiștii au încercat să-i oprească. Au fost lupte. Nu am văzut niciodată atât de mulți morți.

– Nu, a gemut Edeard. Oh, Madona, nu. Aşteaptă! Primarul a chemat regimentele?

– Da, dar nu Finitan. El e mort, şi nimeni nu ştie cum s-a întâmplat. Owain a cerut Palatul Orchard susţinut de persoane înarmate.

Edeard voia cu disperare să afle ceva despre Kristabel, dar conducătorul caravanei nu ştia nimic.

– Am nevoie de cai odihniţi. Pot plăti.

Bătrânul îi aruncă o privire sumbră, dar în cele din urmă dădu din cap.

– Nu ne vom întoarce pe drumul ăsta decât peste un an, probabil, mai mult, aşa că presupun că vom scăpa de răzbunare.

– Răzbunare?

– Consiliul Superior te-a declarat proscris, Mergătorule-Pe-Apă. Eu... noi am auzit că eşti mort.

– Nu încă, a spus Edeard printre dinţi. Au aflat deja că nu merge aşa uşor.

– Bun. Vom schimba caii. Nu am nevoie de bani de la tine.

– Mulţumesc.

– Finitan mort, a spus Dinlay sumbru în timp ce Edeard călărea pe Câmpia Iguru pe un ge-cal cu picioare lungi. Cum de au îndrăznit să facă asta? Oamenii l-au ales.

– Asta se pregăteşte de ani buni, a răspuns Edeard amorţit. Toate atacurile banditeşti, frica din provincii, chiar şi bandele libere din oraş, toate proiectate pentru a forţa Querencia să accepte un singur guvern, unul cu Owain în frunte. Şi apoi am venit eu. Cât de ironic

este faptul că propria lui campanie de teroare m-a făcut să fug la oraș.

– Dar ce poți face acum?

– Să-l arunc afară din biroul primarului, să restaurez guvernul de drept.

Chiar în timp ce spunea asta, știa cât de fals suna.

– Bine, dar tonul spectrului era incert. Asta-i bine.

Edeard nu se deranjă să se ascundă, nici chiar cu o ceață de izolare. Nu-i păsa că oamenii l-au văzut. Voia ca vestea să se răspândească în oraș. Voia ca oamenii să spere din nou. Să știe că Mergătorul-Pe-Apă venea.

Toate se vor îndrepta.

Era mult trafic pe drum. Toți părăseau Makkathranul. Grupurile pestrițe se opreau să se uite cum trecea în galop. Câțiva l-au salutat cu urale, dar majoritatea au clătinat din cap, consternați la vederea lui. Televorbirea se propagă de-a lungul întregului drum.

– Mergătorul-Pe-Apă este încă în viață.

– Mergătorul-Pe-Apă se întoarce.

– Mergătorul-Pe-Apă va opri acest lucru.

– Mergătorul-Pe-Apă vine prea târziu.

– Prea târziu.

Asta îl descuraja pur și simplu pentru că se potrivea cu propriile lui suspiciuni. În afară de Kristabel și de câțiva prieteni, ce mai era acolo pentru el cu adevărat? Nu avea să salveze niciodată orașul și lumea de cei ca Owain. Tot ce-i mai rămăsese acum erau o încercare de salvare și o viață în exil.

Era după-amiază când a ajuns lângă oraș, călărind greu sub varietatea fantezistă de arbori care mărgineau

drumul. Era singur acum, şi televederea lui mătura înainte pentru a vedea ce fel de primire îl aşteaptă.

Când a ţâşnit pe la capătul bătrânei partiţii de copaci, chiar şi oile dispăruseră de pe banda de patru sute de metri de păşune care înconjura zidul de cristal. Poarta de Nord era închisă. O verificare rapidă cu televederea îi arătă că celelalte două porţi erau, de asemenea, închise. Jumătate de regiment de miliţie era desfăşurat într-un semicerc protector în jurul porţii puternice, cu o sută de pistoale aliniate de-a lungul drumului. În faţa lor era o echipă de gardieni în uniforma Breslei Armurierilor. Purtau arme cu foc repetitiv.

Televederea lui Owain căzu pe silueta singuratică ce-şi mâna calul înainte, un fir printre multe alte mii.

– Întoarce-te, Mergătorule-Pe-Apă, nu există nimic pentru tine aici, nimic. Întoarce-te. Vei aduce doar moarte, pentru că aceşti oameni buni te vor ucide, indiferent de cât de mulţi dintre ei vor cădea iniţial victime puterii tale. Nu poţi mătura un întreg oraş de adversari.

– Nu este oraşul tău, telestrigă Edeard.

– Cum doreşti. Fie ca Madona să aibă milă de sufletul tău.

Când se afla la doar trei sute de metri de primele rânduri al miliţiei, Edeard îşi întoarse brusc ge-calul din drum şi o luă pe lângă zidul de cristal. Un pluton de cavalerie a şarjat printre miliţieni şi a început să alerge după el. Oricând altă dată, Edeard ar fi râs a sfidare, dar acum pur şi simplu a scrâşnit din dinţi şi i-a cerut oraşului să-i permită intrarea. Îşi întoarse calul din nou şi

îl orientă direct spre zidul de cristal. Cavaleria își modifică direcția pentru a-l intercepta. Edeard păstră un control de fier asupra gândurilor ezitante ale ge-calului său în timp ce se deplasa mai aproape și mai aproape de zid. Acesta nu a dat greș, nici măcar la final, când galopa mult prea repede pentru a se mai putea opri la timp. La câțiva metri de bariera verticală, Edeard îl îmboldi să sară. Animalul s-a supus și, spre uimirea cavaleriei care îl urmărea, a trecut direct prin zidul a cărui substanță dură nu mai era acum decât o ceață subțire. Au putut chiar să vadă prin cristalul colorat cum a aterizat pe cealaltă parte și a continuat să galopeze. Apoi Mergătorul-Pe-Apă a tras de frâie. A coborât din șa, a stat o secundă pe pământul de pe Low Moat, după care s-a scufundat rapid, drept în jos, prin iarbă.

Edeard apăru în centrul curții de la baza ziguratului Culverit. Simțurile orașului îi arătau deja ce va găsi: un lung șir de corpuri învelite în pânză albă. Și Buate, îmbrăcat în haine de Maestru al Cartierului Haxpen, supervizând ge-maimuțele și personalul intimidat și plângând văzând cum voia să scape de cadavre.

Pentru o clipă, frica lui Edeard dispăru, percepând-o pe Kristabel acolo, în picioare. Dar, când a început să alerge cu brațele larg deschise către dragostea lui, sufletul lui Dinlay a strigat:

– Nu, Edeard, ea a plecat, e ca mine.

S-a oprit confuz, iar Kristabel s-a întors spre el. Atunci, în sfârșit a realizat că murise, că îi televedea doar sufletul care stătea de veghe lângă corpul ei.

– Îmi pare rău, i-a spus ea cu un zâmbet trist.

Tot corpul lui Edeard tremura de şoc şi furie. Se întoarse inexorabil cu faţa la Buate, care se retrăgea încet spre intrarea principală a conacului. Gărzile sale se îndepărtau, de asemenea. Nimeni nu îndrăznea să ridice armele împotriva Mergătorului-Pe-Apă.

– N-am... N-am avut de ales, a strigat Buate palid. Owain mi-a ordonat să preiau funcţia de Maestru al Haxpenului. A fost o luptă. Au fost ucişi mulţi, de ambele părţi.

– Cine ţi-a făcut asta? a şoptit Edeard, cuvintele abia ieşindu-i din gură.

– Oamenii lui au ajuns în zori, acum trei zile. Homelt şi gardienii noştri au luptat vitejeşte, dar armele, Edeard, au avut armele acelea teribile. Nimeni n-a putut sta împotriva lor. Ne-au ucis gărzile. Verişoarele mele şi slujnicele au fost violate, bătrâne şi tinere, n-au cruţat pe nimeni în timp ce-şi croiau drum în conac. Au forţat până la etajul zece. Tati şi cu mine am încercat să-i ţinem la distanţă, dar erau prea puternici. Edeard... Am sărit. Nu-i puteam lăsa să-mi facă asta. Totul era pierdut. Tata şi cu mine şi Mirnatha ne-am ţinut de mână şi am sărit chiar din capătul de sus al scărilor. Am greşit?

– Nu, dragostea mea, n-ai făcut niciun rău. Ar fi trebuit să fiu aici să te protejez. Eu sunt cel care a eşuat.

– Tati şi Mirnatha au plecat la nebuloase în căutarea Inimii. Edeard, ei urmează cântecele. Mami va fi acolo să-i aştepte. Eu am rămas. Ştiam că vei veni. Trebuia să te văd pentru ultima dată înainte de a pleca.

– Ce? a întrebat Buate. Televederea lui sonda curtea, încercând să descopere cu cine vorbea Edeard. Cine este acolo?

– Cine este acolo? repetă Edeard amorțit. Soția mea este aici. Prietenul meu este aici. Mama și tata sunt aici.

Kristabel zâmbi către sufletele părinților lui Edeard.

– Este al vostru?

– Da, este, a spus mama lui Edeard.

– L-am iubit atât de mult.

– Știm. Nu a cunoscut niciodată o fericire sau mulțumire mai mare ca tine.

– Nu văd pe nimeni, a bâlbâit Buate înfricoșat.

– Permite-mi să-ți arăt, i-a spus Mergătorul-Pe-Apă.

Buate a fost ridicat de la sol. Gărzile sale au privit înspăimântate cum începea să se agite violent în aer. Apoi și-a dat capul pe spate și a urlat. Mintea lui a inundat curtea cu o durere chinuitoare. Flori mici de sânge i-au apărut pe haine, transformându-se rapid în râulețe care au început să picure, pătând curtea. Acela a fost momentul în care gărzile s-au întors și au fugit. Au trebuit să alerge mult înainte ca țipetele lui să nu le mai ajungă la urechi. În cele din urmă, sufletul lui Buate a privit în jos spre cadavrul său pe care Mergătorul-Pe-Apă îl pusese la pământ.

– Vezi acum? a întrebat Edeard.

– Ai pierdut, a spus Buate. Asta-i tot ce poți face acum: să ucizi. Și făcând asta, preluând din nou puterea așa, devii ca noi.

Lacrimile umplură iar ochii lui Edeard în timp ce sufletul lui Buate aluneca în sus. Acesta spusese adevărul.

Nu-i mai rămăsese nimic. Owain şi cei ca el câştigaseră. Să-i ucidă acum n-ar mai fi dus la nimic. Lumea era a lor. Şi nu era una în care să vrea să trăiască.

Macsen şi Kanseen au plutit în curte prin zid.

– Bijulee şi Dybal sunt morţi, a spus Macsen. Bise s-a întors în Sampalok.

– Copilul nostru este pierdut, a spus sufletul lui Kanseen. Ea era mai slabă decât soţul ei. Ar putea fi în Inimă. Eu nu pot rămâne. Nu aici. Nici măcar pentru tine, Edeard. Trebuie să ştiu dacă e acolo. Trebuie să-mi cunosc fiul.

– Înţeleg, îi spuse Edeard.

– Prietene, trebuie să merg cu soţia mea, a zis Macsen.

– Sigur că trebuie. Edeard a ridicat o mână în semn de rămas-bun. Voi veţi fi primii dintre noi care vor ajunge la Marea lui Odin. Uitaţi-vă după noi. O să venim şi noi în cele din urmă.

– Aceea va fi ziua în care vom zâmbi din nou.

Edeard îi privi înălţându-se spre cer, apoi se întoarse la sufletele care rămăseseră.

– Noi am pierdut. Eu am pierdut. N-am mai rămas decât eu. Mâna îi coborî la pistolul din tocul de pe centură. Nu vreau să fiu singur.

– Salrana, a spus Dinlay. A spus că Salrana era încă în viaţă şi că o va avea.

Capul lui Edeard se ridică.

– Oh, Madona. Îşi fulgeră televederea spre cartierul Ysidro, neîndrăznind să spere.

Biserica Ysidro fusese obligată să se transforme într-un spital temporar. Mai multe rânduri de persoane rănite erau culcate pe paturi improvizate în faţa statuii Madonei. Trei doctori hărţuiţi, cu înfăţişarea obosită, se mişcau printre ei, făcând tot ce puteau pentru a trata rănile de glonţ. Novicele se grăbeau peste tot, ajutând medicii cu pansamente şi oferind consolare acolo unde se putea. Maica bisericii, o femeie bună cu părul cărunt, aflată la jumătatea celui de-al doilea său secol, se deplasa printre grupurile de enoriaşi care stăteau înspăimântaţi în strane. Le oferea câte binecuvântări putea, dar se vedea clar pe faţa ei că era la fel de şocată şi de speriată ca oricine altcineva. Uşile bisericii erau închise.

Rudele înfricoşate ale celor care zăceau în interior formaseră afară un cordon sfidător de protecţie, aşteptând revenirea inevitabilă a miliţiei sau, mai rău, a gardienilor Breslei Armurierilor care se dădeau mari pe străzile din jur fluturându-şi noile lor arme letale. Până în prezent, statutul de sanctuar al bisericii fusese respectat.

Edeard se ridică uşor prin podeaua bisericii. Oamenii au exclamat surprinşi de apariţia lui. Cu excepţia Salranei. Ea lăsă să-i scape o singură notă pătrunzătoare de bucurie şi alergă la el. O luă în braţe şi o strânse la piept.

– Au spus că eşti mort, suspină ea.

– Nu, a zis el. Nu pot fi ucis atât de uşor.

– Oh, Edeard, regimentele împuşcă oameni. Există oameni cu arme îngrozitoare, la fel ca cele de la

Ashwell, și care spun că au fost numiți de primarul însuși.

– Știu, a replicat el, îmbrățișând-o strâns. Uniforma ei de novice era pătată de sânge, vechi de câteva zile. Ești bine?

– Da, a dat ea din cap, ștergându-și lacrimile. Îmi pare rău, Edeard, îmi pare rău că nu am vorbit cu tine după...

– Șșș, a spus el, și îi mângâie fruntea.

– Am fost atât de proastă. Atât de încăpățânată. Tu ești prietenul meu.

– S-a terminat acum. Ești sigură că ești bine? A venit cineva să te caute?

– Nu. Am ajutat medicii. Atât de mulți au murit. Toată lumea este atât de îngrijorată. Oamenii primarului se vor întoarce. Poți opri acest lucru?

Edeard își plecă atunci capul.

– Nu pot. Tot ce aș face acum va înrăutăți doar lucrurile. Am pus în pericol pe toată lumea din această biserică doar venind aici. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Degetele ei îi mângâiau obrazul.

– Dragul meu Edeard, ai făcut tot ce este drept.

– I-au ucis pe toți cei pe care îi știu, pe toți cei pe care îi iubesc. În afară de tine. Și vor veni și după tine în cele din urmă.

Ea își ținu respirația.

– Soția ta?

– Da, șopti el îndurerat. Kristabel e moartă.

Capul Salranei coborî în piept.

– Imposibil.

– Dar s-a întâmplat. Vreau să vii cu mine acum.

– Edeard! Se uită agitată la răniți. Maica era în picioare în fața statuii Madonei, cu o expresie de înțelegere pe față. Ei au nevoie de ajutorul meu.

– Se vor descurca.

Maica îi făcu Salranei un scurt semn de încurajare.

– Dar...

– Ține-mă strâns, a instruit-o el. Va fi ciudat la început. Dar nu ai de ce să-ți fie teamă. Eu voi fi cu tine.

– Întotdeauna?

– Da, întotdeauna.

Aruncă spre sufletul lui Kristabel o privire vinovată, dar ea îi zâmbi simplu, cu înțelegere. Edeard și Salrana au alunecat în jos prin podeaua bisericii. El a simțit-o cum își întărește strânsoarea. Apoi, s-au regăsit în picioare într-un tunel mic de sub lăcașul de cult, cu apa curgându-le peste picioare.

– Mai avem de mers încă, a spus el, și și-au continuat drumul în jos, până au ajuns într-unul din tunelurile orbitor de luminoase aflate mult mai jos, departe de străzile orașului.

– Edeard! Ce este acest loc?

Capul Salranei sa întorcea dintr-o parte în alta, încercând să înțeleagă ceea ce vedea. Era surpriză în vocea ei, dar nicio teamă.

– Nu sunt sigur. Este un mod de a călători în întreg orașul. Unul foarte vechi. Cred că unii dintre locuitorii din trecut ai Makkathranului l-au folosit, dar nu știu sigur. Acesta nu este conectat la niciuna

dintre clădirile de la suprafață. Așa că, probabil, nu au fost oamenii de dinaintea noastră.

– Oh, a spus ea cu un râs scurt. Edeard, ce ai devenit?

– Nu știu, a răspuns el slab. Orice ar fi, în cele din urmă nu am fost de niciun folos.

– Nu spune asta. Îl sărută. De ce suntem aici? Unde mergem?

El oftă și se scărpină în cap.

– Departe, presupun. În afara orașului. Apoi... în exil. Vom găsi vreo provincie îndepărtată. Îmi voi lăsa barbă. Nu trebuie să rămâi cu mine.

– Cred că ar fi mai bine să rămân, cel puțin la început.

– Mulțumesc.

Căută sufletele care rămăseseră cu el. Kristabel, Dinlay și părinții lui erau toți acolo, așteptând în tăcere, puțin mai jos de tunelul luminos. Păreau mulțumiți de ceea ce făcea. Nu avea să-i spună chiar acum Salranei despre ele, avusese destule șocuri. Se întinse în jos, în substanța din pereții tunelului, și îi lăsă să-i conducă televederea. Știuse întotdeauna că rețeaua de tuneluri se extindea în afară, pe sub peretele de cristal, dar el nu încercase niciodată cu adevărat să vadă unde duceau.

În jos, văzu el acum. Departe, departe în jos. Multitudinea de tuneluri fuzionau, apoi fuziona din nou și din nou, într-un păienjeniș ca o pâlnie, ale cărui ultime fire se întindeau pe zeci de kilometri sub el. Acolo unde se afla adevăratul spirit al orașului.

Dar... existau şi câteva ramuri care se întindeau orizontal sub Câmpia Iguru. Îi ceru oraşului să-i trimită acolo.

– Ce se întâmplă? a întrebat brusc Salrana, agăţându-se de el când a simţit că tunelul se înclină.

– E în regulă, a surâs el încurajator. Vom zbura.

– Zburăm?

Au început să alunece de-a lungul tunelului care aparent se ridica la peste patruzeci şi cinci de grade. Apoi, au început să cadă. Salrana dădu drumul unui geamăt lung de şoc.

– E în regulă, o asigură Edeard, strigând.

A încercat să o mângâie pe spate, ceea ce de fapt nu i-a reuşit foarte bine pentru că roba ei de novice a început să zboare, încercând să se înfăşoare în jurul trunchiului ei. Aşa că el îşi folosi mâna a treia, apăsând-o din nou în jos.

– Vom muri! ţipă ea.

– Nu, nu vom muri. Întotdeauna folosesc aşa tunelurile acestea.

Ea îşi închise ochii strâns şi îşi îngropă capul în pieptul lui. Zborul a durat mult mai mult decât era obişnuit Edeard. Tunelul îi ducea, evident, foarte departe de oraş. Nu ştia exact unde.

Nu după mult timp, Salrana se calmă un pic şi începu să se uite în jur.

– Nu vom muri? suspină ea.

– Nu, nu vom muri.

– Unde suntem?

– Nu sunt sigur. În afara oraşului, de acum.

Tunelul a început să se curbeze brusc. Edeard nu mai experimentase asta înainte. Şi, cumva, nu mai mergeau în jos, ci se grăbeau în sus. Au început să încetinească. Edeard se uită în sus. Tunelul se termina la câteva sute de metri deasupra, într-o vâlvătaie de lumină roşie.

– Stai, a cerut el, şi dintr-odată au trecut într-o cameră simplă circulară cu pereţii roşii strălucitori. Nu existau ferestre. Gaura de sub picioarele lor se închise repede, iar ei s-au regăsit în picioare în mijlocul podelei.

Salrana nu-i dădu drumul, deşi se uita în jur curioasă.

– Şi acum ce facem?

– Nu sunt sigur, a recunoscut el. Nu ştiu ce este locul ăsta.

Un cerc negru s-a extins pe perete. A dispărut apoi, lăsând o deschidere la fel de neagră. Edeard şi Salrana s-au privit şi s-au apropiat de ea. Unele din luminile roşii care curgeau în afară expuneau ceva ce semăna cu nişte pereţi de stâncă. Edeard îţi extinse televederea care îi confirmă că dincolo era un fel de peşteră. Au păşit cu prudenţă pe o podea de nisip. Aerul era uscat şi stătut. Desigur, televederea lui Edeard nu putea pătrunde prin rocă, dar peştera se prelungea pe o anumită distanţă. După ce au mai făcut câţiva paşi, lumina roşie a început să se estompeze. Salrana se răsuci la timp pentru a vedea deschiderea circulară închizându-se. Scoase un ţipăt ascuţit. Edeard ridică o mână şi făcu micul truc cu scânteia pe care i-l arătase Kristabel la

cabana de pe plajă. O flacără albă şi rece i se prelinse în jurul degetelor, făcând peştera puternic vizibilă.

– Dar e doar piatră, a exclamat Salrana, privind gaura care se închisese.

– Eu nu înţeleg oraşul, a spus Edeard. Îi vorbesc doar.

– Cum? a întrebat ea, un fulger puternic de curiozitate sclipindu-i prin gândurile voalate.

– Ei bine... El ridică din umeri. Doar îi vorbesc, serios.

– Acum este la fel ca înainte, a spus ea şi se înfioră. Noi doi ascunşi pe fundul unei găuri, în timp ce afară vieţile noastre sunt distruse.

Atunci, Edeard se simţi cu adevărat obosit. Nu era doar trupul său, epuizat de călătoria spre Makkathran. Tumultul emoţional prin care trecuse fusese şi mai istovitor. Nu voia decât să se prăbuşească şi să doarmă – pentru mult, mult timp. Lumina care scăpăra în jurul mâinii lui a început să se estompeze.

– Edeard, i-a spus mama lui. Nu renunţa. Nu acum.

El se opri o clipă.

– Bine, a răspuns nefericit.

Salrana se uită la el.

– Haide, i-a spus el. Să vedem unde ne duce.

Pestera nu era peste tot la fel de largă ca la intrare. În unele locuri au trebuit să se strecoare şi să se împingă înainte, stânca frecându-se de hainele lor. Caverna îi ducea în sus, ceea ce îl îngrijora pe Edeard. După ce

televăzuse tunelurile care plonjau în jos, în adâncimile Querenciei, se întreba cât de adânc în subteran se aflau.

Le-a luat o oră de zbătut și de împins pentru a-și croi drum prin peșteră și până ca Edeard să vadă în cele din urmă o fâșie palidă de lumină a zilei în față. Au trebuit să se târască pe o pantă abruptă, cu un acoperiș de piatră la abia trei metri mai sus, înainte de a ieși într-o cavernă orizontală. Intrarea era acoperită de o perdea groasă de viță, ale cărei frunze roșii și verzi opreau lumina soarelui de după-amiază.

Edeard își trimise televederea să sondeze prin vegetația luxuriantă descoperind că gura peșterii se afla la jumătatea unei stânci verticale. Nu simțea pe nimeni afară, nici măcar un animal. Când au împins firele de viță la o parte, s-au trezit uitându-se spre nord-est, peste Câmpia Iguru, cu Munții Donsori în depărtare.

– Acesta este unul dintre vulcanii aceia mici, a spus Salrana.

Cu mult sub ei, o pădure verde de palmieri și copaci vrollipan se învolbura în jurul pantelor joase înainte de a face loc câmpurilor bogate care divizau câmpia. El își întoarse capul și se uită în sus.

– Vârful stâncii este mai aproape decât baza ei. Cred că pot ajunge acolo.

– Edeard! Fii atent.

– Nu-ți face griji, i-a spus el.

Examină cu televederea stânca de sub stratul de vegetație. Era o suprafață accidentată care-i oferea numeroase locuri de sprijin pentru mâini și picioare. Se întinse și își asigură o priză, apoi începu să urce.

– Mă duc în recunoaştere, a zis sufletul lui Dinlay plutind în sus.

Pentru prima dată, Edeard i-a invidiat pe morţi. De fapt, căţăratul nu era atât de uşor. A trebuit să-şi folosească televederea pentru a localiza fiecare punct de sprijin, împingându-şi apoi mâinile prin viţa-de-vie ţepoasă. A fost şi mai greu să-şi tragă picioarele, fiind nevoit să utilizeze în mod constant mâna a treia pentru a da la o parte corzile bătrâne, groase ca nişte frânghii.

La zece minute după ieşirea din peşteră, corzile au făcut loc pietrei. Stânca a început să se curbeze, iar Edeard s-a căţărat de pe ea pe panta de sol subţire şi ierburi ascuţite.

Şi-a folosit televorbirea pentru a-i spune Salranei că a reuşit. O apucă cu atenţie cu mâna a treia şi o scoase din peşteră, trăgând-o în sus prin aer.

– Nu văd pe nimeni, l-a informat Dinlay. Şi există un pavilion la cinci sute de metri în jurul muntelui unde terenul se nivelează un pic. Nimeni acasă.

– Slavă Madonei, murmură Edeard.

O puse uşor pe Salrana lângă el. Ea îi surâse nervos.

– Cred că a fost mai rău decât în tunelul oraşului, se scuză ea.

– Trebuie să ne ascundem şi să hotărâm ce să facem, a spus Edeard. Pe aici.

Pavilionul era exact aşa cum îl descrisese Dinlay. Aparţinea unei Mari Familii şi era cocoţat pe o pantă moderată, cu faţada spre Makkathran, la vreo cincisprezece kilometri de baza conului vulcanic. Construit în principal din lemn, avea în faţă o verandă lungă al

cărei acoperiș era susținut de o serie de arcade largi. Turnulețele poligonale de la fiecare capăt aveau acoperișuri înalte, spiralate. Vopseaua albă începuse să se estompeze, crăpându-se și cojindu-se de pe unele din scândurile lungi. Spori verzi luaseră în stăpânire fisurile și colțurile.

Ușile erau închise, dar nu încuiate. Edeard și Salrana au traversat aleea pavată cu marmură pentru a găsi o clădire care fusese deja închisă pentru iarnă. Mobilierul era acoperit cu cearceafuri groase. Jaluzelele erau trase. Lămpile de ulei goale. Lenjeria de pat, covoarele și preșurile fuseseră strânse. Farfurioare cu otravă cu plumb fuseseră împrăștiate pentru paraziți.

– Nu prea este de mâncare în bucătărie, strigă Salrana, explorând locul. Doar niște borcane de conserve de fructe și puțină făină. Cred că am putea coace o pâine, dacă vrei. Dar sunt lemne și cărbune pentru sobă.

Edeard trecu prin singurul dormitor și ieși pe verandă. Panta de afară era în umbră acum, când soarele coborâse pe cer, de cealaltă parte a vulcanului. Se sprijini pe balustradă, privind fix la oraș. Doar vederea lui îl făcea să-l doară inima. Își dorea să se întoarcă, pentru a îndrepta lucrurile. Dar se întâmplaseră prea multe, Owain distrusese tot ce era de valoare.

– Fără foc, a spus el. Și fără lumini. Suntem căutați.

Ea veni pe verandă și își puse brațul în jurul umerilor lui.

– Desigur. Nu m-am gândit. Ce facem?

– Plecăm, a spus el. Călătorim spre est și găsim o provincie unde Mergătorul-Pe-Apă este doar o poveste de la oraș pe care nimeni nu o crede cu adevărat.

– N-ai de gând să rămâi și să lupți?

– Nu. Owain și cei ca el sunt la putere acum.

– Nimeni nu i-a vrut. Oamenii așteaptă să faci ceva.

– Buate a avut dreptate, tot ce pot face acum este să ucid. Nu acesta e răspunsul.

– Dar, Edeard...

– Nu.

– Am înțeles, a spus ea solemn. Vino înăuntru.

A lăsat-o să-l ducă înapoi în dormitorul mare. Edeard se întinse pe spate pe salteaua groasă, cu ochii în tavan în timp ce Salrana se întorsese să caute prin bucătărie. Acum, când în sfârșit se oprise, durerea din picioare și fese începea să-l chinuie. Drumul călare spre Makkathran fusese cumplit. Când își cercetă părțile moi realiză că pantalonii îi erau umezi de sânge și de fluide din piele. Îl duru, făcându-l să se crispeze de suferință.

– Am simțit asta, i-a spus Salrana, stând în ușă cu două borcane mari de fructe.

Știa că televederea ei era concentrată pe el, dar nu protestă.

– Edeard! Ce ți-ai făcut?

– A trebuit să mă întorc aici, a spus el.

Am crezut că s-ar putea să mai am timp. Știa că lacrimile îi vor curge din nou. Nici chiar acum nu voia ca Salrana să asiste la așa ceva.

– Mănâncă, i-a spus ea, punând un borcan pe pat lângă el. Mă duc să vânez niște medicamente, trebuie să fie ceva pe aici, pe undeva. Și, dacă nu, am văzut niște frunze de falanpan afară. Pot face o cataplasmă.

Edeard nu avu energie să protesteze. În borcan erau prune conservate în sirop de zahăr. A mâncat mai multe înainte ca ea să revină cu un tub de unguent.

– Nu mi-am dat seama că mi-era atât de foame, a recunoscut el. Apoi a scrâșnit din dinți când ea îi scoase cu grijă pantalonii. Expresia ei la vederea pielii jupuite nu era liniștitoare, dar s-a străduit să-și alunge îngrijorarea.

– S-ar putea să usture, îl avertiză ea, și începu să întindă unguentul.

Edeard și-a încleștat maxilarele ca să nu țipe.

– Madona!

Degetele lui apucară strâns salteaua.

– Am terminat, a spus după un timp ce i s-a părut interminabil. Asta ar trebui să înceapă să alunge curând durerea.

– Cred că deja a început. Sau mi-ai ars nervii. Una din două.

Coapsele i se relaxau, cu siguranță.

– Nu fi așa de rău, îi răspunse prompt Salrana, și îi dădu un sărut rapid. Îl acoperi cu un cearceaf de pe mobilier. Odihnește-te acum. Eu o să văd dacă pot găsi niște haine.

– Fii atentă afară, i-a spus el.

Vreau să știu dacă vine cineva.

– Nu-ţi face griji, l-a liniştit ea. Nimeni nu ştie că suntem aici. Nimeni nu ştie că putem fi aici.

Edeard începu să mănânce încă o prună. Adormi înainte să termine.

Visele au pus stăpânire pe el. Nu obişnuitele sale viziuni bizare despre o viaţă în altă parte. Acestea erau ale lui. Cea mai mare parte despre Kristabel. Kristabel înconjurată de flăcări. Bărbaţii cu arme cu foc rapid încercuind-o, vuietul armelor lor făcându-i să explodeze capul. Kristabel zburând. Căzând cu cămaşa de noapte fluturând în jurul ei. Aceeaşi cămaşă de noapte albă pe care o purta în ziua în care s-au întâlnit. Căzând în josul scărilor centrale ale ziguratului. Aceleaşi scări pe care el începuse să le remodeleze. Scări, pe care acum era mai uşor pentru invadatori să urce. Micuţa Mirnatha ţipând terorizată, agăţându-se de sora ei în timp ce ziguratul era consumat de flăcări şi gloanţe de arme cu foc repetitiv. Amândouă căzând de la etajul zece. O mână împingându-le peste balustradă. Amândouă ţipând tot drumul până jos. Mâna era a lui.

Strigă torturat de suferinţă. Senzaţia că ceva e în neregulă era ca un val de spaimă ce ameninţa să-l trimită plonjând în întunecimea infinită a abisului de sub lume. O fiinţă frântă şi demnă de milă în drum spre Honious. Părăsit de Lorzii Cerului. Părăsit de Kristabel. Dinlay, Boyd, Macsen, Kanseen. Toţi se uitau în jos de pe margine. Unul câte unul, şi-au întors faţa de la el.

– Nu, s-a rugat el, a pledat, a plâns. Nu, veniți înapoi.

Dar ei nu veneau pentru că ceva era *în neregulă*.

Se trezi brusc, zvâcnind în sus din pat în timp ce se chinuia să iasă din abis. Tremurând de frică. Era încă întuneric peste tot în jur. Tăcere. Se luptă să respire împotriva panicii, atât de tare îl sugruma.

– Ce-i? a întrebat el, și își trimise rapid televederea afară.

Sufletele lui Dinlay, Kristabel și ale părinților lui erau adunate la capătul patului. Brațele lui Kristabel se întindeau către el, radiind o preocupare tangibilă.

– Ce-i? a repetat el când respirația i s-a mai calmat.

– Edeard, am încercat să te trezesc, a spus Dinlay. M-am străduit. Dar ai fost atât de obosit.

– M-am trezit.

A mijit ochii prin ușa întredeschisă spre verandă și a văzut lumina nebuloasei scăldând albul balustradei cu pasteluri familiare. Trebuie să fi fost aproape de miezul nopții.

– Salrana, i-a zis întretăiat Kristabel. Te-a trădat.

– Ce? s-a răstit confuz. Ce?

– Îmi pare rău, a spus Dinlay. Are o televorbire extrem de puternică. L-a apelat pe Owain imediat după apusul soarelui. I-a spus unde te afli.

– Salrana? Ce vrei să zici?

– Nu am putut-o opri, i-a răspuns Kristabel. Noi suntem neajutorați împotriva celor vii.

– Nu, nu, a spus Edeard.

O simți cu televederea pe Salrana mergând pe hol.

– Edeard? a întrebat ea cu o voce lejeră. Ești bine? Am crezut că încă mai dormi.

– L-a chemat pe Owain, a insistat Kristabel. Oamenii lui sunt deja aici. Vin pe munte.

– Nu se poate. Nu pot fi...

– Cu cine vorbești? a întrebat Salrana.

Era în picioare în cameră, uitându-se curioasă la el.

– Cu soția mea, a răspuns el alb.

Fața Salranei a rămas impasibilă. Începutul surprizei din mintea ei a fost minuscul și bine protejat. Dar, ca și Edeard, nu se născuse în Makkathran.

– Știi că pot vedea suflete. I-am dăruit chiar Pythiei viziunea aceea specială. Uite, a zis el, și și-a deschis mintea pentru ca ea să poată primi televederea lui.

Salrana, uimită, se trezi înconjurată de patru suflete.

– Eu...

Edeard alunecă de pe pat.

– Mi-au spus că m-ai trădat, i-a zis cu o voce plată, apropiindu-se de ea. Mi-au zis că l-ai chemat pe Owain, dar eu le-am spus că se înșală. Nu-i așa?

Salrana a făcut un pas înapoi.

– Edeard...

Edeard își trimise televederea afară din pavilion, măturând panta muntelui vulcanic. Folosi cadoul primit de la Finitan pentru a pătrunde camuflajul, expunând peste douăzeci de oameni care se apropiau de clădirea din lemn, fiecare cu o armă cu foc repetitiv. În întunericul din spatele lor, se adunau și alte echipe. Apoi Edeard vizualiză baza muntelui. Două regimente

de miliție se aflau acolo, distribuite în jurul părții de jos a pantei, încercuind muntele.

– Sfântă Madona, a murmurat cu uimire. Chiar ai făcut-o. Se uită la ea, încercând să înțeleagă. Salrana, l-ai chemat!

O notă de isterie se strecurase înăuntru, de undeva.

Pentru o clipă, atitudinea ei calmă se păstră. Apoi, pur și simplu se încruntă la el.

– Da, l-am chemat pe Owain.

Nu poate fi adevărat. Aceasta este Salrana. Salrana mea. Noi doi împreună, împotriva lumii.

– De ce? a întrebat-o rugător. De ce ai făcut asta? Din cauza lui Kristabel?

Salrana aruncă sufletului lui Kristabel o privire disprețuitoare.

– Geloasă pe aia? Eu? Cu greu aș putea fi. Sunt la fel de frumoasă. Probabil mai bună și în pat. Tu ai pierdut.

– Dar... noi.

– Oh, țăran prost de provincie. N-ai învățat *nimic* de când am ajuns aici? Chiar ai crezut că o infatuare de la vârsta de treisprezece ani poate dura o viață? Că ți-aș fi loială pentru totdeauna?

– Nu poți crede în ideea lui Owain despre „o singură națiune".

– De ce nu? Pentru că nu se potrivește cu educația noastră provincială mizerabilă? Acesta este modul în care funcționează lumea, Edeard. Nu poți să vezi asta? Marile Familii au deja avere și putere, și sub conducerea lui Owain vor deveni și mai puternice. Pot fi o

parte din asta. Pot să devin o parte din asta. Credeai că eşti singurul care are ambiţie?

– Asta nu eşti tu, a spus cu durere crescândă. Astea nu sunt cuvintele Salranei. Nu sunt gândurile tale.

– Eşti atât de slab. Chiar şi acum ai putea pretinde oraşul pentru tine. Tu ai puterea, forţa de a face această lume a ta. De ce nu o faci?

– Nimeni nu poate conduce o lume.

Ea pufni cu dezgust şi dispreţ.

– Umilinţa, refugiul celor slabi.

– Madona ne-a învăţat decenţa.

– Şi ce-a realizat biserica ei în afară de insuflarea unui simţ decent de obedienţă în rândurile celor de jos?

– Acum ştiu că nu eşti tu. Cine ţi-a făcut asta? Cine te-a schimbat?

– Eu m-am schimbat. Am înţeles în sfârşit lumea şi m-am hotărât să-mi găsesc locul în ea. La urma urmei, tu ţi-ai găsit o căţea de Mare Familie. Făcu un gest dispreţuitor spre sufletul lui Kristabel. O cale bună spre Consiliul Superior pentru cineva atât de fără coloană vertebrală. De ce nu aş avea şi eu ceva asemănător? Am folosit patul oamenilor care mă pot ajuta. Cei care te urăsc sunt uşor de exploatat. Şi cel mai important dintre aceştia este însuşi Owain. Ştiai că are opt amante, dar că eu sunt cea la care se întoarce acum? Îi place. Îi place să mă aibă, prietena din copilărie a Mergătorului-Pe-Apă. Am văzut cât de hotărât şi de determinat este. Mult mai mult decât tine. Este, de asemenea, mai inteligent. Tu ai virtutea, el are ambiţia şi focul, şi puterea, şi bogăţia, şi, mai

presus de toate, viziunea. El va fi împărat, va uni întreaga lume într-o singură națiune. Voi avea o mare parte din asta, voi fi Pythia, mi-a promis. Copiii noștri se vor naște în poziții de privilegii și putere.

Era ca și cum nervii îi muriseră. Edeard se uită la fata nebună care-i zâmbea sfidător în față, nesimțind absolut nimic.

– Nu, a spus el. O singură lacrimă i se prelingea pe obraz. Nu se poate construi o lume pe violență și frică. El va distruge Querencia la fel cum te-a distrus pe tine.

– Eu nu sunt distrusă, nu am fost niciodată mai vie.

Televederea lui Edeard observă că bărbații înarmați ajunseseră la ușa din față a pavilionului. Constată fără surprindere că liderul lor era Arminal.

– Ai putea să mă vezi mort? a întrebat el slab.

– Cei puternici supraviețuiesc. Owain se teme că îl vei înlocui. Încă mai poți. Îi poți lua locul, Edeard. Poți să modelezi lumea după viziunea ta. Te-aș ajuta. Putem fi împreună încă.

Edeard se uită la soția sa. Se uită la prietenul său Dinlay. Se uită la părinții săi, care avuseseră atât de multă încredere în el.

– Nu voi fi primar, nu acum. Iari tu, tu nu vei fi Pythia.

– Prostule! a țipat Salrana la el.

Apoi se întoarse și ieși în fugă din dormitor.

Edeard realiză că abilitatea de a simți prin camuflaj nu era unul dintre darurile și lucrurile bune pe care Owain le revărsa asupra ei.

Arminal şi oamenii lui au şarjat pe hol. Au început să tragă în rafală în timp ce alergau înainte. Gloanţele au muşcat pereţii, sfârtecând mobilierul. Ţevile armelor străluceau în timp ce ei măturau înainte şi înapoi, căutându-l pe Mergătorul-Pe-Apă.

Scutul Salranei nu era suficient de puternic. Opt gloanţe au lovit-o în timp ce se zbătea disperată. Pete mari de sânge au înflorit pe roba de novice. A fost aruncată pe spate, corpul ei aterizând fără graţie pe podeaua elegantă de marmură, răsfirându-se inert. Sufletul ei se uita deja în jos la el.

Edeard plonjă în spatele patului mare, lăsând salteaua groasă să absoarbă grindina de gloanţe. În timp ce banda schimba în grabă cartuşierele goale cu altele pline, a ridicat capul.

– Îţi doresc numai bine, i-a spus el sufletului Salranei. Sper că îţi vei găsi pacea în Inimă.

– Edeard? a zis ea. Oh, Edeard, ce am făcut?

– Du-te, i-a spus el. Găseşte Inima. Ne vom revedea acolo.

Sufletul ei oscilă, plutind în sus prin tavanul pavilionului. O ultimă zvâcnire de durere, şi plecă.

Arminal îşi reîncărcă în cele din urmă arma cu foc rapid, ridicând-o. Televederea lui măturа prin pavilion, căutându-l cu nerăbdare pe Mergătorul-Pe-Apă.

Magazia cu gloanţe se ondulă brusc, metalul subţire cedând, stors de o telekinezie neobişnuit de puternică. Şi Mergătorul-Pe-Apă se materializă în dormitor.

– Omorâţi-l, a strigat Arminal către echipa sa.

Dar armele lor cu foc rapid erau la fel de inutile, componentele fragile și carcasele fiind zdrobite și mutilate.

– Ultima dată când ne spunem la revedere, îi spuse Mergătorul-Pe-Apă.

Arminal își întări scutul și se întoarse să fugă. Ușile pavilionului se trântiră, închizându-se cu un bang care rezonă prin întreaga structură de lemn. Arminal se întoarse să se confrunte cu dușmanul său, zărindu-l scurt pe Edeard în dormitor cu mantia neagră fluturând în jurul lui. Edeard își ridică mâinile, cu degetele depărtate. Din fiecare porniră fulgere.

În câteva secunde, întregul pavilion era cuprins de foc. Grinzi, căpriori, uși, pereți, ferestre, rafturi, mobilier și acoperișul se aprindeau din punctele atinse de fulgere. Un fum gros negru se învârti din flăcările nimicitoare, coagulând aerul. Edeard împinse ușa de la dormitor și ieși pe verandă. În interior, atacatorii tușeau și strigau înspăimântați în timp ce fumul le înfunda plămânii și căldura începea să le frigă carnea. Ușa dormitorului se închise. Edeard sări peste balustradă, aterizând pe gazon. În interiorul pavilionului, atacatorii se împiedicau și se loveau unul de altul. Vocile ajunseseră la un crescendo de durere și spaimă. Câțiva căzuseră deja. Edeard își plie camuflajul în jur ca pe o mantie și plecă în noapte.

Gărzile de încredere ale Breslei Armurierilor trimise de Owain pentru a-l elimina pe Mergătorul-Pe-Apă au dat ocol ruinelor aprinse ale pavilionului. Și-au

încreţit nasul la mirosul emanat de cadavrele care ardeau mocnit din interior, dar şi-au continuat urmărirea. Câţiva dintre ei au pretins că sunt capabili să treacă prin camuflajul Mergătorului-Pe-Apă şi s-au grăbit după silueta întunecată care, spuneau ei, se strecura printre copacii din faţă.

La baza muntelui, regimentele de miliţie îşi completau desfăşurarea, formând un inel strâns chiar în afara marginii pădurii. Aşa cum li se ordonase, îşi scoseseră pistoalele şi aşteptau. Televederea urmărea echipele de sus de pe pantele de dincolo de pavilionul fumegând. Ocazional, răbufnea câte o explozie de focuri de armă care îi făcea să tresară. Dar gărzile înarmate cu noile lor arme mortale presau înainte şi în sus, pe munte.

Edeard se menţinea în faţa lor destul de uşor. O luase în sus numai pentru că nu mai avea unde să meargă. O echipă păzea partea de stâncă unde se afla intrarea în peşteră. Nu ar fi reuşit niciodată să urce până acolo şi să scape. Salrana trebuie să-i fi spus lui Owain despre peşteră, despre tuneluri, despre călătorie... totul. Aşa că a urcat. Terenul era accesibil, copacii erau puţini şi rari deasupra pavilionului. Iarba era până la glezne. Râuri mici se prelingeau în jos pe panta abruptă. În cele din urmă, chiar şi copacii au rămas în spatele lui. Acum erau doar iarbă şi bolovani. Putea vedea deja vârful.

Iar atunci va trebui să decid.

– I-aş putea închide, i-a spus el micii sale curţi eterice de consilieri. Oraşul poate crea camere fără uşi şi fără ferestre. Vor avea mâncare.

– Cred că moartea ar fi mai milostivă, a zis tatăl său.

– Amintește-ți ce i s-a întâmplat bietului Argian atunci când i-ai făcut asta, și a fost doar pentru câteva zile.

– Are dreptate, a spus Dinlay. Să-i închizi n-ar face decât să-ți liniștească conștiința. Trebuie lichidați. Acum știm cât sunt de cruzi. Dacă nu îi elimini se vor întoarce. De câte ori vrei să se întâmple asta orașului?

– O dată și tot a fost prea mult, a spus Edeard. Dar să ucid atât de mulți...

– Madona va înțelege, l-a asigurat Kristabel.

– Ei se așteaptă oarecum la așa ceva, a spus Dinlay. De aceea suntem unde suntem.

Arătă spre grupurile de oameni care își făceau loc pe pantă. Cei din față se aflau la cel mult douăzeci de minute în spate.

– Nu sunt sigur că pot trece de toți, a zis Edeard. Owain pare hotărât.

– Sigur că da, a spus Kristabel. El știe că ești singurul obstacol dintre el și puterea absolută.

– Poate că dacă mă retrag în provincii și formez o opoziție legitimă...

– O revoluție? a întrebat mama lui. Ar dura ani la rândul, dacă nu chiar decenii. Cât de mulți vor muri în această luptă? Nu, dacă e să fie făcut, lucrul acesta trebuie făcut rapid. Vărsarea de sânge va fi minimă. Cu fiecare zi în care eziți, el își va consolida autoritatea și mai mult.

– Pari atât de sigură.

Ea îi zâmbi, lumina nebuloasei strălucind prin silueta sa difuză.

– Nu creşti în Makkathran fără să ştii totul despre politică.

– Eşti din Makkathran?

– Da. A cincea fiică al celui de-al patrulea fiu al familiei Herusis. Dar asta a fost în urmă cu mulţi ani. Surorile şi fraţii mei ar avea un statut încă şi mai mic acum.

– Herusis?

Edeard făcu o pauză, încercând să-şi amintească ce ştia despre familie. O întreprindere de comerţ bogată cu proprietăţi mari de teren pe Iguru şi o mică flotă de nave.

– Finitan nu este un Herusis?

– Da. Unul dintre unchii mei.

– Finitan este ruda mea?

– Da.

– Mă întreb dacă a ştiut.

– Probabil că a bănuit. Akeem cu siguranţă a ştiut.

– Dar... Mamă, de ce ai plecat?

– Eram logodită cu un bădăran de Kirkmal, un aranjament între familiile noastre. Nu am vrut să fac nunta. Am vrut să-mi trăiesc viaţa cum voiam eu, chiar dacă asta însemna renunţarea la bani.

– De aici şi-a moştenit încăpăţânarea, a spus Kristabel.

– Eu nu sunt... I-a zâmbit. Chiar şi acum putea să-l tachineze.

Străbătu panta finală rapid. În vârful ei erau bolovani şi piatră goală, cu smocuri de iarbă aspră crescând

din fisuri între pietricele. O briză ușoară sufla dinspre mare. Edeard se opri acolo și se întoarse, făcând un cerc complet până când ajunse cu fața la Makkathran. Luminile portocalii ale orașului aruncau o strălucire puternică în aer deasupra străzilor și canalelor. Putea zări doar conturul franjurat al turnurilor. Prima dată când îl văzuse se simțise atât de pătruns de el, de parcă ajunsese în sfârșit acasă. Dorul era încă acolo, dar durerea avea mai multă forță. Abia se putea aduna să-l privească.

Trebuie să decid.

Tot ceea ce își dorise sau ceruse vreodată se afla dincolo de zidul de cristal, ca și tot de ce se temuse vreodată.

– Nu cred că pot să mă întorc, le-a mărturisit sufletelor. Cred că Owain și ceilalți au dreptate. Nu sunt suficient de puternic.

– Ai putere, fiule, a spus tatăl său.

– Nu am. Suferința pe care aș produce-o ar fi de neconceput.

– Trebuie doar să-i iei pe liderii lor, a spus Dinlay. Owain și acoliții săi.

– Asta ar fi mers la început, dar nu acum. Totul s-a schimbat. Armele sunt acolo în mod deschis. Sute de oameni se grăbesc să i se alăture.

– De sute de ori mai mulți i-au rezistat și au murit. Nu merită dreptate? Știi că ai sprijin. Gândește-te la rezultatele alegerilor.

Edeard îngenunche pe pământ, privind încă spre Makkathran.

– Nu pot face asta. S-a terminat.

– Noi înțelegem, a spus Kristabel. Asta e ceea ce face ca tu să fii tu. Aceasta este ceea ce am iubit.

– Vom fi împreună, i-a promis el. Televederea sa simți prima echipă ajungând la panta finală spre vârf. Toți își pregăteau armele de foc rapid. Vom ajunge la Inimă și vom trăi acolo pentru eternitate.

– Împreună, a fost de acord Kristabel.

Edeard trase adânc aer în piept. Privi pentru ultima dată spre Câmpia Iguru, cu gânduri senine pe care încetase să le mai ecraneze. Gândurile Makkathranului îi periau mintea, în mod lent și relaxat ca întotdeauna. Visând într-un alt tărâm.

– Îți mulțumesc pentru tot ajutorul tău, a spus el, și își revărsă recunoștința spre oraș.

Pentru prima dată simți o schimbare. Mintea gigantică începu să accelereze. Mai puternic, mai multe gânduri concise au început să crească, ca niște creaturi masive venind din adâncurile mării.

Makkathranul se trezea. Edeard se clătină înapoi, uluit de reacția pe care o stârnise. Încercase de nenumărate ori să se facă înțeles de oraș, dar nu primise niciun răspuns. Făcuse o serie de lucruri simple, precum modificarea clădirilor, sau îl trimisese de-a lungul tunelurilor. Dar presupunea că o legătură reală era dincolo de puterile lui.

– M-ai auzit, i-a televorbit cu uimire.

Răspunsul a fost mai lent, măsurat și atent așa cum era de așteptat să fie. Solemn, așa cum era potrivit pentru o astfel de creație magnifică.

– Simt durere, a spus Makkathranul. Eşti în suferinţă. Nu am mai simţit o asemenea durere de mult timp.

– Am... am pierdut. Asta a fost durerea pe care ai simţit-o. Îmi cer scuze. N-am vrut să te deranjez. Pur şi simplu am vrut să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut.

– Pierdere? Îmi amintesc de pierderi. Cândva erau mulţi, acum sunt singur.

– Au fost şi alţii ca tine? a întrebat Edeard.

– Cândva. Acum nu mai sunt. Nici chiar aici. Este inutil să-mi reamintesc.

– Îmi pare rău. N-am ştiut. Pot să te ajut? Mă pregătesc să merg spre Inima Golului. Cei ca tine sunt acolo?

– Nu. Niciunul nu s-ar fi supus absorbţiei. Nu asta suntem noi.

– Ce eşti tu?

– Trecutul eşuat.

– Nu. Nu şi faţă de noi. Ne-ai dat adăpost, refugiu.

– Mă bucur. Accepţi scopul Golului? De asta te duci la Inima lui?

– Care este scopul?

– Să devină una cu acest univers. Să caute tot ce e raţional.

– Asta este... Nu. Mă duc pentru că mi-am pierdut viaţa.

– Cum îţi poţi pierde viaţa în Gol?

Se uită nedumerit la Kristabel şi la ceilalţi, foarte conştient de faptul că oameni înarmaţi se furişau pe pantă spre el.

– Nu înţeleg.

Ceva ca o rafală de emoție măturǎ dinspre oraș. *Reticență. Acceptare. Milă.*

– Golul îți permite să găsești viața perfectă, a zis Makkathranul. Aceasta este calea de a atinge împlinirea, de a-ți realiza evoluția personală și de a deveni mulțumit de ceea ce ești.

– Ce vrei să spui? Edeard începu să-și întărească din nou scutul, auzind declicul mai multor siguranțe de arme care se deschideau.

– Toți cei care vin din afară depun eforturi pentru a atinge o asemenea stare. De aceea îi salută Golul. Acest univers nu a avut niciun alt scop, nu până acum. Asta este frumusețea sa pentru cei din interior și tragedia pentru cei din exterior, pentru că ei vor plăti în cele din urmă prețul.

– Eu nu pot realiza o viață perfectă. Viața mea s-a terminat.

– Du-te în Gol. Caută unde dorești să fii, și începe din nou. Este simplu. Odată ce te adaptezi la Gol, el îți oferă tot ce vrei. Fiecare specie care a ajuns vreodată aici a fost atrasă în această evoluție. Voi nu veți fi diferiți, bănuiesc. Nu există niciun rău în asta. Vă doresc numai bine în călătoria voastră.

Gândurile orașului au început să încetinească din nou. Retrăgându-se în somn.

– Nu, a spus Edeard. Nu, așteaptă. Spune-mi cum. S-a întors spre suflete. Ce înseamnă asta?

– Simt tipare în jurul meu, a răspuns Kristabel. Așa cum ți-a spus Boyd. Universul își amintește tot ce s-a

întâmplat peste tot. Toată viața noastră este vizibilă acolo în trecut.

– Poți să-mi arăți? a întrebat Edeard.

– Privește cu mine, a spus ea.

Edeard încercă să-i simtă gândurile, primind darul percepției ei. A fost o uniune ciudată, o dimensiune de televedere pe care nu o cunoscuse până atunci. Urmărind ce observa soția lui în țesătura realității, a putut percepe și el. S-a văzut întins pe pantă, un milion, un miliard de imagini cu el însuși ducând înapoi. Erau încapsulate fiecare clipă a urcușului, fiecare pas, fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii. Fiecare gând. Ca și cum se privea într-o oglindă infinită. Makkathranul avusese dreptate, esența sa fusese capturată de Gol. Fiecare moment al existenței sale era reamintit.

Edeard se privi pe el, cel de acum cinci minute, studiind cât de reală era viziunea. Apăru înghețat. Așteptând doar ca respirația să-i umple plămânii pentru a deveni real.

– Oh, Madona, a exclamat. Cred că am înțeles. Dar... Nu. Asta ar însemna... A sărit în picioare. Kristabel?

– Fă-o, l-a rugat ea. Edeard, dacă există măcar o șansă...

– Da.

Își aruncă brațele, declanșând a treia mână. Membrii grupului de atacatori au fost imediat aruncați în aer – o brățară desfășurată de siluete arcuite în sus și la distanță, departe de sol. Urlând în timp ce-și începeau în viteză plonjonul la sute de metri, spre panta de mai jos.

Scăpat de orice pericol imediat, Edeard se concentră din nou asupra imaginilor. Cele din urmă cu

câteva minute erau inutile. Începu să împingă dincolo de amintirile cu el urcând spre vârf. Intrând adânc. Se văzu culcat pe pat în pavilion, în timp ce Salrana televorbea cu Owain. Mai mult. Propria sa memorie intră în joc, conştientizând un moment viu din urmă cu câteva zile. Îngemănându-se cu amintirile Golului. Tehnica a fost aproape instinctivă. Momentul era acolo, strălucind evaziv în faţa lui. Mintea i se întinse spre el, neputând să-l prindă însă. A încercat din nou, mai tare de data asta, canalizându-şi în întindere colosala putere telekinetică. Degetele mentale îi bâj-bâiau cu disperare, încercând să se închidă în jurul momentului, pentru a face să fie real. Gemu din cauza efortului. *Forţând* universul să lege momentele.

Undeva, peste tot, universul a început să se schimbe. Prezentul a alunecat înapoi, încet la început. Imagine liniară lungă cu el urcând panta derulându-se invers, luându-l în jos. Deasupra lui, stelele se târau în direcţia greşită prin firmament. Încurajat, Edeard îşi aruncă întreaga forţă pentru realizarea unirii peste timp. Mişcarea imposibil de ciudată a început să se accelereze. Trecutul lui Edeard se derula grăbit. Momentul precis, minunat de clar, pe care îl voia venea cu viteză spre el...

...Edeard se trezi ţipând. Ţipătul de şoc şi neîncredere răsună în jurul taberei din pădure. Nu-şi putuse opri aerul să explodeze afară din plămâni. Lumina dimineţii strălucea peste el.

Dimineaţă!

Dinlay era la câțiva metri distanță, încremenit în timpul saltului în care își ținea cizma ridicată. Îi arunca o privire uluită. Edeard reuși să-și oprească țipătul. Privi în jur sălbatic, apoi îl zări pe Macsen stând pe trunchiul căzut al unui copac bătrân.

– Eu nu am pus nimic în *cizma ta*, protestă Macsen pe un ton rezonabil.

– Ești în viață! urlă Edeard.

– Ce în Honious se întâmplă? întrebă Topar. Se ridicase de sub pătură cu pistolul pregătit.

Boloton, Fresage, Verini și Larby se frământau, încercând să găsească sursa agitației.

– Nimic! a răspuns Edeard cu răsuflarea tăiată. Explozia de bucurie pură din mintea lui amenința să-l copleșească. Totul! Am făcut-o! Sunt aici. E adevărat. Ești real. Și ești în viață.

Dinlay lăsă să-i scape un oftat exasperat.

– Ce-i cu tine? Își privi cizma cu ochi mijiți. Ah, ha!

Îndepărtă cu a treia mână rămășițele unui gândac utog. Îi aruncă lui Macsen o privire suspicioasă.

– Edeard? întrebă Topar cu prudență.

– E în regulă, îl asigură el ridicând o mână, apoi râse. Se simțea amețit acum. Lumea se învolbura în jurul lui nesigur. Se așeză greoi. Nu, stai! Își ridică mâinile cu degetele depărtate pentru a număra. Ambuscada este peste două zile. Ăăă... apoi încă o zi și jumătate pentru a mă întoarce. Madona... La dracu', dacă pornesc acum, s-ar putea să nu reușesc. Trebuie să merg mai mult înapoi în timp.

Dinlay își băgă piciorul în cizmă și se apropie de el.

– Vis urât?

Edeard zâmbi.

– Cel mai urât care a existat vreodată.

– Ah. Nu vrei un ceai? Încă mai ai din pachețelele acelea de pânză, nu-i așa? adăugă Dinlay plin de speranță.

– Nu. Edeard se ridică repede și, înainte ca prietenul său să-și dea seama ce se întâmplă, Edeard îl sărută.

– Mama naibii! exclamă Dinlay, și se depărtă grăbit, împiedicându-se.

Edeard râse încântat.

– Nu pot să stau. Îmi pare rău. Dar, pe Madona, este atât de bine să vă văd pe toți în viață din nou. Și fetele, nevestele noastre. Macsen, vei fi tată. Îți promit. Jur pe Madona însăși.

– Ce Honious ai băut aseară? întrebă Macsen.

– Am băut... Am băut tot ceea era de băut.

– Cred că mai bine ai sta jos, îi spuse Topar autoritar.

– Nu am timp, răspunse Edeard, încântat de cât de scrântit trebuia să le pară celorlalți. Ei bine, de fapt, nu-i adevărat. Începu să chicotească. Vă amintiți prima zi pe drum? Pocni febril din degete. Ne-am oprit și am făcut tabără chiar lângă o fermă. Oh, unde a fost asta?

– Stibbington, mormăi Dinlay.

– Așa e. Acela e locul, și e în timp. O mulțime de timp. Doar o zi de galop înapoi de acolo. Macsen, îți amintești, aveai dureri atât de mari de la șa, încât spuneai că nu mai poți să mergi.

– Îmi amintesc.

– Da, și eu.

Edeard se întinse după acel moment...

Visa încă. Imagini dulci cu dragostea ei cea adevărată. Mirosul. Râsul. Plăcerea lui. Acele două zile continuau să se întindă, și să se întindă...

Justine se ridică în unitatea medicală și se uită în jur în cabina lui *Silverbird*. Totul era exact la fel ca atunci când intrase în suspensie. Nicio alarmă nu sunase în tot acest timp. Ajunseseră la sistemul de stele, și jurnalul de bord al navei raporta un voiaj total lipsit de evenimente. *Silverbird* era deja în decelerație.

Își aruncă picioarele afară, surprinsă de rigiditatea de la nivelul membrelor. Mușchii gâtului îi erau încordați și țepeni. Ceea ce îi trebuia era un masaj bun. Poate în stațiunea Hulluba, pe insula Fasal. Da, se putea imagina culcată pe un pat pe veranda de la spa, cu vedere la plajele albe și la apa turcoaz absurd de limpede. Centrul spa avea niște maseuri foarte chipeși, tineri talentați și în formă care știau cum să-i frământe mușchii și tendoanele într-o supunere totală. Foarte frumos. Și băuturile pe care le serveau în pahare înalte, pline de gheață zdrobită, cu fructe exotice – delicios.

O stea alb-albastră, o înțepătură de lumină intensă deasupra pe cerul indigo. Chipeși și dornici.

Dumnezeule, asta se întâmplă dacă visez despre acele două zile. Hulluba a fost cu o mie de ani în urmă.

Justine oftă cu regret și trase cu mâna a treia un halat din modulul replicator. Unitatea culinară îi produse un pahar mare de suc de morcovi cu suplimente de vitamine. Acesta îi provocă o grimasă în timp ce îl înghițea pe tot, cu conștiinciozitate.

Poate că vor mai fi niște plaje pe vreo planetă pe aici pe undeva.

Se așeză pe podea și își începu exercițiile de stretching. Aștepta deja cu nerăbdare un duș foarte fierbinte, cu jeturi puternice, o căldură aplicată cu tărie, care i-ar scăpa gâtul de cârceii aceia înspăimântători.

– Ce avem afară? întrebă ea unitatea de comandă. Steaua îi apăru în exovedere. Justine se încruntă. Cunosc asta.

Era sistemul de stele care era proiectat pe tavanul camerei Consiliului Superior de la Palatul Orchard. O stea de cupru care strălucea cu căldură în centrul unui disc de acreție. Comete cu nuclee de dimensiunea unei luni dădeau târcoale marginilor exterioare ale discului pe orbite de mare înclinare, cozile lor curgând pe milioane de kilometri, strălucind într-un stacojiu puternic. Dar ceea ce vedea ea acum afară era un sistem mult mai bătrân, căci discul de acumulare se subțiase încă din timpul mandatului lui Edeard. Nouă benzi distincte se formaseră în cadrul acestuia, fiecare dintre ele împânzită de rotocoale dense de asteroizi,

în timp ce protoplanetele începeau să se coaguleze. Cozile cometelor-bolid erau mai mici, mai puțin volatile decât înainte. Împletituri lungi de vapori albi le corupeau efluxul stacojiu atât de pur cândva.

Date translucide se afișau suprapunându-se peste imaginile astronomice. Rutinele secundare de gândire ale Justinei selectaseră informațiile, compilând rezumate, iar atenția ei se concentră imediat pe o semilună mică albă care se rotea în jurul marginii firave a discului.

– Nu se poate! Era o planetă H-congruentă.

Silverbird se afla încă la șapte UA de stea. Asta însemna că avea o mulțime de timp pentru a observa planeta în timp ce se apropiau. În universul real, în afara Golului nu ar exista. Chiar dacă discul de acreție ar fi produs un amalgam de roci și minerale care s-ar fi dezvoltat până la dimensiunea unei planete, nu ar fi fost timp pentru ca viața să evolueze. Filtrele de analiză spectrală ale lui *Silverbird* identificaseră apă și clorofilă, împreună cu o mulțime de azot în atmosferă. De oriunde venise lumea aceea, avea oceane și viață vegetală recognoscibilă care acoperea masele tectonice. Mai aproape cu o UA. Era mică pentru o planetă H-congruentă. De dimensiunea lui Marte. Atmosfera era groasă. La suprafață, presiunea ar fi trebuit să fie standard. Temperatura era tipică. Un câmp magnetic deforma vântul solar din jurul ei în benzi Van Allen caracteristice. Nu existau emisii electromagnetice. Dar ea continuă să verifice totuși tot drumul.

O lume neverosimilă într-un loc imposibil. *Numai în Gol*. Știa foarte bine că toată cantitatea de masă de energie pe care o consumase granița în timpul acestei scurte faze de extindere îngrozitoare era suficientă pentru a crea o mie de sisteme solare, nu numai o singură planetă mică. *N-ar trebui să fiu surprinsă de nimic aici. Edeard doar zgâriase suprafața potențialului Golului, așa cum susținea Visul Viu.*

Alți zece milioane de kilometri parcurși, și *Silverbird* decelera la cinci ge, reducând ce mai rămăsese din viteza colosală care o purtase peste cei trei ani-lumină. Cinci ge era nivelul cel mai fiabil pe care îl putea menține. Erorile reveniseră răzbunătoare. Degradarea senzorilor era acută pentru unele dintre funcțiile de scanare superioare. Dar lentilele optice simple îi arătau continente și calote glaciare. Tiparele în circulația norilor deveneau evidente. Observă un uragan care se diviza cumva în două în timp ce lovea coasta, marginile de înaintare separându-se ca tăiate de un cuțit. Un cuțit foarte mare. Fenomenul declanșă o oarecare incertitudine adânc în subconștientul ei – o amintire veche, care se lupta să iasă. Ce taie o furtună în jumătate?

Apoi, au fost mai multe lucruri pentru care trebuia să-și facă griji deoarece gravitația în cabină a început să varieze. Sistemele secundare cădeau din cauza fluctuațiilor cu care se confrunta rețeaua de alimentare. Sistemele de susținere nu compensau întotdeauna în mod corespunzător. Ordonă cabinei să revină la un statut neutru, retrăgând totul cu excepția canapelei

sale de accelerație. Cel puțin bioniconicele ei rămăseseră pe deplin funcționale. Își activă câmpul de forță integral în timp ce *Silverbird* zbura peste milionul de kilometri care mai rămăseseră. În fața ei, stratul superior al atmosferei planetei producea în mod constant dâre de abur condensat în timp ce meteoriții dinspre marginea discului de acreție îi loveau ionosfera. Câmpul de forță al lui *Silverbird* raportă o acumulare de lovituri de microparticule. Densitatea prafului de afară creștea rapid.

Justine s-a dus și și-a pus costumul-armură.

Eficiența *ingravului* era cu douăzeci la sută mai mică și devenise neregulată. Justine abandonase deja orice idee de a intra pe orbită. Vor trebui să se pregătească pentru o aterizare directă, cu speranța că unitățile *regrav* vor porni în momentul în care se vor afla în interiorul câmpului gravitațional al planetei. Judecând după modul în care se comportau restul sistemelor, n-ar fi pariat pe asta.

La o mie de kilometri deasupra ionosferei, unitatea de comandă a început închiderea rutinelor periferice, pentru a se concentra asupra funcțiilor de bază. Nava se curbă în jurul corpului planetei. *Regravul* devenea activ – la limită. Vor ajunge jos OK. Probabil.

În momentul acela, cele trei conuri stâncoase gigantice ce străpungeau atmosfera i-au alunecat în câmpul vizual. *Silverbird* se îndrepta chiar într-acolo, proiecția traiectoriei indicând locul de aterizare exact dincolo de ele.

Şocul puse stăpânire pe ea în timp ce concentra camerele pe profilul uimitor de familiar al celor trei vulcani.

– Îţi baţi dracului joc de mine, a spus ea cu voce tare.

Silverbird se apropia cu mach treizeci de replicile aproape perfecte ale Marii Triade de pe Far Away. Se luptă să-şi învingă surpriza. *Se poate întâmpla. Aici în Gol, se poate întâmpla.*

Terminarea unei călătorii lungi de trei ani-lumină exact la punctul corespunzător aterizării hiperglide-rului ei cu o mie două sute de ani în urmă nu era o întâmplare. Era un scop.

Visul. Oh, Doamne, visul.

Ceea ce lăsa o posibilitate care era aproape mult prea mult de contemplat.

Nu, asta nu se poate întâmpla.

Silverbird lovi atmosfera. Moleculele rarefiate de aer ţipau în timp ce nava săgeta în jos, zburând în jurul celui mai înalt dintre vulcani cu vârful său plat şi căldările gemene moarte. Aerul agitat până la supraîncălzire îşi croia drum în urma navei. Unităţile *regrav* au aplicat câtă forţă au putut aduna.

Acceleraţia o împinse pe Justine în jos în canapea. Pieptul îi era comprimat sub propria greutate care crescuse de patru ori. Biononicele îi întăriră corpul, permiţându-i să respire normal. *Regravul* nu ar modifica vectorul navei. Punctul ei de aterizare fusese prestabilit.

Comandat?

Silverbird plonjă printr-un strat uşor de cirus. Viteza îi scăzu la nivel subsonic. Se afla deasupra mijlocului pantelor vulcanului – piscuri stâncoase şi roci presărate cu pete de licheni şi muşchi, cu dungi de zăpadă. Zbură apoi peste pajiştile superioare ale vulcanului, păşuni unduitoare ce formau o centură largă verde chiar deasupra copacilor. Cascade reci ca gheaţa cădeau pe îngrămădirea de stânci, dând naştere unei dantele de râuri argintii.

O altă minte interfera cu gaia-câmpul navei. Gândurile persoanei erau curioase şi entuziaste.

– Oh, nu. Nu, nu, nu. El nu poate fi aici. Nu-mi poţi face asta.

O poiană lungă se deschise în pădurea de mai jos. *Silverbird* cobora rapid. Trenurile sale de aterizare se bombară afară din fuzelaj. Justine scrâşni din dinţi. Bufnitura nu a fost prea rea. Cabina se zgudui şi un sunet scârţâit vibră prin suprastructură. Gravitaţia scăzu sub un ge standard. Una dintre pictogramele de stare ale navei deveni galbenă pentru scurt timp, apoi viră înapoi în verde. Secţiuni întregi păleau trecând în ton neutru, în timp ce unităţile propulsoare încetau să mai funcţioneze. Nava spaţială nu avea să mai zboare curând.

Dar ajunsese jos, întreagă. Asta era ceva.

Mintea era încă acolo. Aşteptând cu o urmă de nerăbdare. Îi detecta starea emoţională mai degrabă direct, prin televedere, decât prin gaia-particulele ei. Atunci, probabil că şi el îi putea simţi gândurile.

Justine își luă un timp pentru a-și scoate costumul-armură. Până la urmă, nu voia să-l sperie, iar acesta ar arăta de temut pentru cineva nefamiliarizat cu tehnologia Marii Confederații. Derulă o scară de frânghie de urgență de la sas, neavând încredere în funcția de manipulare a gravitației pentru a se lăsa coborâtă. Când începu să coboare, realiză că piesa bej dintr-o bucată pe care o îmbrăcase era remarcabil de asemănătoare cu costumul de zbor ca de piele de culoare gri-albastru pe care îl purtase în hiperglider. Doar casca lipsea.

– De asta nu te-ai prins prea bine, nu? își bătu joc de Gol.

Scara de frânghie pendulă alarmant în timp ce se apropia de partea de jos, mișcarea trimițând-o în balans peste terenul de iarbă. Sări peste ultimele două trepte.

Gravitația era redusă, la fel ca pe Far Away. Mirosul de pini era puternic în aerul umed. Televederea îi țâșni în afară, producând un efect ușor dezorientat. Apoi începu să interpreteze formele cețoase, corelându-le cu ceea ce ar putea vedea ochii ei. În plus, funcția ei biononică de scanare de câmp lucra normal, oferindu-i interpretări solide ale peisajului înconjurător. El stătea la zece metri distanță, așteptând politicos ca ea să-l observe. Justine se întoarse foarte încet, crezând încă pe jumătate că va deschide ochii și va vedea în jurul ei cabina lui *Silverbird* în timp ce ieșea din suspensie. Dar nu, era real. El era real.

Justine îi zâmbi, prea amorțită pentru a simți vreo urmă de triumf.

– Bună ziua, Kazimir, a spus ea.

Fața lui era perfectă, pielea închisă la culoare sănătoasă și dinți albi strălucitori în buze care puteau zâmbi atât de larg, păr negru bogat, legat la spate cu o bandă roșie. La fel ca și hainele, o vestă de piele deschisă pentru a scoate în evidență un trunchi frumos și musculos, și kiltul în carouri smarald cu arămiu al clanului său, McFoster. Purta chiar și micul rucsac corect.

– Mă cunoști? a întrebat el.

Și vocea era corectă, chiar prea. Dar trebuia să fie, la urma urmei, era creația ei. Zâmbetul ei se mută de la bun venit la simpatie.

– Sunt conștientă de cine crezi că ești. E vina mea.

El se încruntă.

– Ești bine? Nava ta a venit repede...

În cele din urmă, Justine râse. Această preocupare era atât de Kazimir.

– Un pic agitată, asta-i tot. Numele meu este Justine, apropo.

– Sunt încântat să te cunosc, Justine. Este într-adevăr o navă spațială?

– Da, într-adevăr este.

Justine nu putea fi crudă, asta era partea cea mai grea. Nu putea să-i spună să plece sau să-l ignore. Ceea ce ar fi fost mult mai ușor pentru ea. Dar era o ființă umană în vârstă de șaptesprezece ani, cu sentimente. Exact la fel ca oricine altcineva, nu ceruse să

se nască – indiferent de cât de ciudată era natura naşterii sale. Merita să fie tratat cu consideraţie şi respect.

În mod curios, el nu avea nicio amintire clară despre locul de unde venea.

S-au aşezat lângă un pârâu care clipocea de-a lungul unei laturi a luminişului. Amândoi stânjeniţi, el totuşi puternic atras de ea, şi nu doar fizic, putea simţi asta.

– Sunt în călătoria mea de iniţiere, a spus atunci când l-a întrebat de unde venea.

– Pentru a dovedi că poţi supravieţui aici de unul singur, a spus ea, reamintindu-şi exact aceeaşi conversaţie avută cu atât de mult timp în urmă. După ce te vei întoarce la clanul tău, vei putea deveni un războinic cu drepturi depline şi vei lupta cu Starflyer.

– Ştii de Starflyer?

– Kazimir, ştiu că acest lucru trebuie să fie greu de crezut, dar Confederaţia a învins Starflyer cu foarte mult timp în urmă. Nu eşti cine crezi că eşti.

El surâse încântat.

– Atunci, cine sunt eu?

– Tu eşti un vis pe care l-am avut. Acest loc te face real.

Faţa lui produse o expresie entuziasmată, în timp ce mintea lui înregistra un brusc amuzament.

– Ce vrei să spui, că am murit, iar acest loc este Paradisul Visat?

– Oh, Doamne! Justine se uită la el complet uluită. Am uitat partea asta din ideologia Gardienilor. *În fine, în mod conştient, oricum.*

– Deci, ești ghidul meu spiritual? Ești așa cum mi-am închipuit că ar arăta un înger.

– Îmi spuneai așa și înainte, i-a răspuns ea liniștit.

– Ce am făcut?

– Obișnuiai să mă numești îngerul tău.

– Pe când eram în viață?

Mintea lui începea să arate incertitudine – o glumă ce devenea transparentă.

Justine își blestemă corpul biologic bătrân și stupid pentru slăbiciunea emoțională care o paraliza.

– Ești în viață. Din nou. E complicat.

– Ai crezut că am murit?

Te-am privit murind.

– Spune-mi unde te aflai înainte de a începe călătoria? Cine sunt prietenii tăi? Ce-ai făcut tot anul trecut? De fapt, ce făceai ieri pe vremea asta?

– Eu... Gândurile i se agitau cu disperare. E dificil. Nu-mi amintesc prea multe. Nu, stai, Bruce! Bruce este prietenul meu.

– Kazimir, îmi pare rău. Bruce a fost cel care te-a ucis.

El se dădu înapoi.

– Acesta este Paradisul Visat!

– Cred că, într-un fel de a spune, da, este.

– Bruce nu m-ar omorî.

– A fost capturat de Starflyer, care l-au întors împotriva Gardienilor Sinelui. A devenit agentul lor.

– Nu Bruce.

– Nu Bruce, cel care a fost prietenul tău. Starflyer a distrus o parte din el. Kazimir, nu ai nicio amintire

din trecutul tău, pentru că eu nu-l cunosc, nu atât de complet pe cât ar trebui, nu în detaliu. Nu am petrecut suficient timp împreună pentru a vorbi despre astfel de lucruri în profunzime. Timpul pe care îl aveam era prea prețios. Întotdeauna am regretat asta, îmi pare rău.

Își mută privirea, încercând să-și țină emoțiile sub control. *Lucrul acesta este atât de dureros. Nu sunt obligată să trec prin asta. Ar trebui să plec pur și simplu.* Apoi se uită la el, văzând durerea și confuzia de pe fața lui, și a știut că nu-i putea face asta, nu lui Kazimir al ei, nici măcar umbrei lui.

El întinse o mână ezitând și îi atinse umărul, ca și cum el ar fi fost cel care ar fi trebuit să o consoleze.

– Am fost... împreună?

– Da, Kazimir. Am fost iubiți.

Un zâmbet larg se împrăștie pe fața lui tânără, și universul nu a mai fost așa de rău, de fapt.

– Fac asta foarte prost, a mărturisit ea. Aș vrea să pot fi blândă cu tine.

– Deci, eu sunt ceea ce visezi?

– Da.

Zâmbetul lui era triumfător acum.

– Mă bucur că mă visezi. Mă bucur că sunt aici pentru tine.

Oh, nu. N-o luăm pe drumul ăsta. Nu este... corect.

– Și eu mă bucur că ești aici, dar am o datorie de îndeplinit.

Kazimir dădu din cap serios.

– Ce datorie?

E a făcu o grimasă.

– Să salvez galaxia.

– Cum?

– Nu știu, de fapt. Locul în care suntem, locul acesta, e greșit. Trebuie să ajung... la cine e la conducere, să încerc să-i conving să-și oprească expansiunea. Îmi pare rău dacă nu prea are sens ce spun.

Privirea lui Kazimir se întoarse către *Silverbird*. Un fulger de dorință îi sclipi în minte.

– Vom zbura acolo în nava ta?

Primele picături de ploaie au început să cadă din cerul întunecat în timp ce furtuna înainta în jurul vulcanului.

– Așa aș vrea, dar trebuie să-mi dau seama cum să o fac să zboare din nou. Și nu știu unde se află nucleul, nici cum să ajung acolo.

– Oh.

Dezamăgirea lui era tangibilă, strălucind printr-o minte slab protejată. Justine zâmbi.

– Vrei să te uiți înăuntru?

– Da, te rog!

El a urcat cu ușurință scara de frânghie. Dar, și-a reamintit Justine, Kazimir fusese întotdeauna foarte agil. Asta ar explica de ce inima ei bătea atât de repede când a urcat după el. Sasul era mic cu ei doi înăuntru. Justine îi ceru unității de comandă să deschidă ușa interioară și o luă înainte pe scara îngustă până în cabină.

Kazimir încerca să fie politicos în timp ce se uita în jurul compartimentului circular, dar în mod clar nu era adeptul ecranării gândurilor. Din fericire, ea își

aminti câteva tehnici pe care Edeard le folosise în visele lui Inigo.

– În asta călătorești? a întrebat el cu prudență.

Justine pocni din degete, cerând unității de comandă să extrudeze două scaune.

– Ah!

Kazimir le urmări ridicându-se, fericit din nou. Ea porni o proiecție holografică, afișând graficele de stare în aer, în fața lui.

Șaptesprezece ani este o vârstă atât de ușoară, gândi ea cu o urmă de resentiment, văzând cât era de fascinat.

– Aș dori să execut niște scanări asupra ta, a spus ea. S-ar putea să mă ajute să înțeleg mai multe despre acest loc.

– Desigur.

Își folosi funcția de câmp biononică pentru a-l examina în detaliu, analizând rezultatele în unitatea de comandă. Era om, fiecare organ se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. Când l-a atins cu un modul de prelevare a pielii, el i-a zâmbit din nou, emițând un puternic sentiment de dorință, de acceptare.

O foarte mare parte din acele două zile fusese petrecută în pat, făcând dragoste.

Justine ridică o sprânceană de surpriză în timp ce rezultatele secvențierii se ridicau în afișajul holografic.

– ADN-ul tău este... *Real? Bun? Pe deplin uman?...* în regulă, a concluzionat ea. *Și cum a făcut Golul scamatoria asta?*

– Mă bucur, a spus el simplu.

Unitatea de comandă execută o comparație cu un dosar medical pe care îl avea cu ea: ADN-ul fiului său. Acest Kazimir nu împărtășea niciun marker genetic cu omul al cărui copil îl purtase cu o mie două sute de ani în urmă. Nu știa dacă era dezamăgită sau nu. *Deci, nu e omnipotent.*

– Să vedem dacă unitatea culinară funcționează, a zis ea.

De fapt, nu prea a trebuit să-l întrebe ce dorea. Cheeseburger cu bacon, cartofi prăjiți, budincă de caramel lipicios cu înghețată de vanilie. Bomboane de ciocolată și șampanie. Totul făcea parte din viața decadentă cu care îl corupsese prima dată.

Unitatea culinară a reușit să le producă, deși i se părea că unele din gusturi erau un pic ciudate.

Totul a fost ciudat și bun pentru papilele lui Kazimir, care a înfulecat până la ultima fărâmă.

– Ai văzut pe cineva aici? a întrebat ea, sorbind din șampanie.

– Am crezut că ai spus că nu am existat până astăzi, a spus el, tachinând-o doar pe jumătate.

– Nu știu cât timp ai fost aici, de fapt. Golului i-a luat patru ani pentru a crea această lume. Așa cred.

El se lăsă pe spate în scaun și se gândi intens.

– Am amintiri sau idei despre viața mea de dinainte de astăzi. Viața pe care am avut-o cu clanul meu nu este adevărată, înțeleg acum, nimic despre vremea aceea nu este consistent. Este doar o noțiune despre ce ar fi trebuit să fie. Și totuși, îmi amintesc că am început

călătoria de inițiere acum câteva săptămâni. Sunt sigur că ultimele câteva zile au fost reale. Astăzi este. Astăzi te are pe tine în ea. Îmi amintesc că m-am trezit și m-am bucurat de cerul senin.

– Deci, nu ai văzut pe nimeni în călătoria ta?

– Nu. Dar ideea acestei călătorii este de a fi pe cont propriu.

– Desigur.

Îl trecu un fior, privind din nou în jurul cabinei. Teama se strecura în gândurile sale.

– Eu nu sunt nimic. Sunt o jucărie pe care un extraterestru a construit-o pentru a te amuza. Ce fel de ființă are o astfel de putere?

– Hei, i-a spus ea liniștitor. Cu siguranță nu ești un nimic. Tu ești tu. Nu contează ce ești, ci doar că ești aici, acum. Viața trebuie trăită, ți-am zis asta de prima dată când ne-am întâlnit.

Kazimir pufni bănuitor.

– Te-am crezut?

– Mi-a luat ceva să te conving. Erai la fel de încăpățânat și atunci.

Răspunsul părea să-l satisfacă.

– Ce ai de gând să faci acum? a întrebat el.

– Nu sunt sigură. Am venit aici pentru a încerca să vorbesc cu nucleul. Dar asta pare destul de dificil acum. El crede că vreau să fiu aici cu tine, în schimb.

Verifică încă o dată starea lui *Silverbird*. Niciunul dintre propulsoare nu era operațional, iar unitatea de comandă nu știa de ce. Generatorul producea o anumită putere, suficientă pentru a menține echipamentele

de susținere a vieții în stare de funcționare. Majoritatea funcțiilor de cabină erau operaționale, deși nu era sigură că voia să utilizeze unitatea medicală. Ce o irita cel mai mult era explicația pentru blocaje și erori. Nu exista niciuna.

Puterea voinței, gândi ea, *este factorul guvernant în acest univers. Puterea minții asupra materiei. Gândurile pot afecta realitatea. Deci Golul nu vrea ca* Silverbird *să zboare. Acesta este simplul adevăr.*

– Iar tu nu vrei să fii aici, cu mine? a întrebat el.

– Este plăcut, i-a răspuns. Dar nu de asta sunt aici.

Fața lui era atât de plouată, încât se simți imediat vinovată.

– Kazimir, iartă-mă, dar sunt o mulțime de lucruri în joc. Mai mult decât mă aștept să crezi. Trebuie să fac tot ce pot ca să ajut.

– Am înțeles, a spus el grav. Ceea ce faci este un lucru onorabil. Poate că mintea mea e una falsă, dar cred în onoare. E un adevăr universal.

– Ești foarte dulce, a spus ea. Îmi amintesc perfect de această latură a ta. Justine căscă. O să încerc să mă odihnesc puțin. A fost un zbor lung și stresant, iar șampania mi s-a urcat direct la cap.

– Voi veghea afară, a anunțat el grav. Dacă aceasta este o planetă în întregime adevărată, ar putea fi ceva ostil acolo.

– Mulțumesc. *La naiba, memoria mea e un lucru periculos.* Cabina extinse un pat mare în timp ce Justine își dădea jos costumul dintr-o bucată, apoi replicatorul îi produse o plapumă subțire. Avea niște gâlme ciudat

de tari înăuntru, dar ea ridică din umeri și și-o trase oricum, adormind imediat.

Și a visat. A visat patul ei de acasă, unde era cald și unde se afla în siguranță, iar viața era confortabilă.

Cineva trase draperiile și lumina soarelui năvăli prin ferestrele înalte. Justine căscă și se întinse. Era plăcut sub plapumă.

– Bună, draga mea.

– Tata, a spus ea somnoros, și a zâmbit la fața de aur care se profila deasupra ei. E timpul să mă trezesc?

– E timpul ca tu și cu mine să avem o discuție.

Înțelegerea deplină a lovit-o ca un plonjon în apă cu gheață. Justine scânci și se ridică drept. Aceasta era camera ei de la conacul Tulip, cea în care își petrecuse adolescența, prin urmare ridicol de violet și negru deoarece pe atunci își ara teren către faza ei retrogotică, în principal pentru a-și irita părinții. Tricoul și pantalonii largi de pijama din flanel de bumbac erau negre. Unghiile de la mâini și de la picioare erau negre, cu pietre de sânge în relief. Se uită la ele, umilită de modă. Degetele grele de inele cu cranii de argint traseră în grabă o meșă de păr în fața ochilor ei ca să verifice: da, negru.

– Iisuse, a murmurat.

– Ai arătat întotdeauna drăgălaș, indiferent de cât de rea a fost moda, i-s spus Gore. Stătea la picioarele patului, cu brațele încrucișate, rezemat de stâlp. (Baldachin cu draperii negre de voal... Desigur.) Fața frumoasă de aur îi zâmbi.

– Ce? Eu... sunt... Asta e Golul?

– Eşti încă în Gol, a spus Gore. Eu m-am întors în Confederaţie gândindu-mă la nişte medii confortabile pentru a amplifica oarecum contactul nostru. Şi nu e nimic mai confortabil decât o cameră din copilărie.

– Contact?

– Sunt extrem de jenat să-ţi spun că am devenit cel de-al Treilea Visător. Şi ghici a cui viaţă în Gol o visez.

– Oh, la naiba!

Gore rânji răutăcios.

– Ar fi putut fi mai rău, te-ai fi putut culca cu el. Iar eu aş fi fost cel care ar fi relocat totul în gaia-câmp.

– *Rahat!*

– Nobleţea asta a ta te va băga în bucluc într-o zi.

Justine se ridică cu grijă.

– Ce se întâmplă acolo? Pelerinajul a reuşit?

– Te referi la cele patru zile de când eşti înăuntru?

– Patru zile? a întrebat neîncrezătoare.

– Mergând pe cinci.

– Dar au fost...

– Patru ani. Inclusiv interludiul cu Lordul Cerului.

– Ai prins partea aceea?

– Oh, da. Rahatul ăla mic de Ethan obţine o mulţime de capital pe refuzul lui de a te duce la nucleu. Un adevărat mare impuls pentru cauză. Clericii din Consiliul lui pompos sunt grămadă pe toată unisfera de atunci, predicând despre destin. Este aproape suficient pentru a contracara porcăria pe care au făcut-o pe Viotia.

– Viotia? a întrebat ea uluită.

– Întorc planeta cu susul în jos în căutarea celui de-al Doilea Visător. Nu-ți face griji. Trebuie să ne concentrăm pe problema ta.

– Kazimir?

– Un fel de a spune. La naiba, nu mi-am dat seama că ești încă atât de prinsă. Chiar ai făcut-o terci cu asta, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Până în prezent, tot ce a promis Visul Viu a fost șansa de a-ți îndrepta viața, la fel ca prețiosul lor Mergător-Pe-Apă de fiecare când făcea una din numeroasele lui greșeli. A dat-o în bară din nou? Nu face nimic. Bang, se gândește în urmă, la momentul în care a procedat greșit și rearanjează întregul Gol la acel moment. Asta e ceea ce le-a vândut tuturor oilor care behăie acum să fie luate pe flota Pelerinajului.

– Știu, călătoria în timp înseamnă împlinirea dorinței tuturor. Să poți reveni pentru a-ți corecta greșelile făcute în viață este fantezia supremă.

– Călătoria în timp este pur rahat, este imposibilă. Nimeni nu poate învinge cauzalitatea sau entropia. Tot ce face Golul este să apese butonul de resetare. Asta este blestematul acela de strat de memorie, un șablon al fiecărei clipe dinăuntru. Și cum dracului îi furnizează energia necesară?

– Tată.

– Fiecare planetă, fiecare persoană, fiecare Lord al Cerului, fiecare stea trebuie să-și inverseze entropia la punctul din timp la care Edeard are chef să se întoarcă. Fiecare stea! Fiecare atom din fiecare stea din

Gol trebuie să aibă nivelul de energie pompat înapoi, pentru a putea începe din nou. Doamne, Dumnezeule, câtă aroganță! Și de unde se obține energia pentru a face acest lucru? De la noi. Consumând galaxia noastră. Asta este ceea ce alimentează resetarea. Masa transformată în energie, buna și vechea E este egal MC la pătrat.

– Tată, calmează-te, predici unor convertiți.

– Oh, serios? Dacă ar fi fost convertiți, căcații ăia proști și idioți n-ar pleca în Pelerinaj, nu-i așa? Uneori, cred că Ocisenii au dreptate, ar trebui să fim șterși de pe lume pentru că orice specie suficient de tâmpită pentru a produce Visul Viu nu merită să trăiască.

– Tată! a spus ea, șocată.

– Da, da. Rânji în jur sălbatic. Îți place visul acesta, Ethan? Îți place ceea ce vine la tine de la Gol acum? Sau acest adevăr este prea mult pentru tine? Pentru că nu numai tâmpitul tău de Mergător-Pe-Apă va sări în urmă, prin viață, nu-i așa? Aș putea trăi cu el și cu ideea că a fost salvatorul unei grămezi de cretini medievali naufragiați. Dar asta nu a fost niciodată de ajuns pentru tine, nu-i așa? Ești atât de prost încât dorești să duci pe toată lumea acolo. Milioane dintre voi resetându-și viața de fiecare dată când veți primi o picătură de șampon în ochii voștri nenorociți. Ești atât de al naibii de jalnic de slab, încât nu poți face față ideii de a-ți trăi viața cum se cuvine? *Învață* din greșelile tale și mergi mai departe. Asta e ceea ce te face om. Nu ne condamna pe noi ceilalți la dispariție din cauza nenorocitului tău

de eşec personal în viaţă. Creşte-ţi nişte coaie, pentru numele lui Dumnezeu.

Justine îşi puse braţul în jurul lui Gore, surprinsă să vadă că acesta tremura de furie.

– E în regulă, îi spuse ea. Vom găsi o soluţie.

– Oh, da. Asta-i drept. Pentru că acum nu este doar funcţia de memorie integrată, pe care Golul o poate folosi ca şablon de creaţie. Poate scormoni după orice chestie veche şi nerezolvată pe care ai grijă să o iei acolo cu tine. Bastarzii de la Visul Viu nu se vor mulţumi să se ducă în Makkathran şi să se tăvălească cu Ranalee. Nu acum. Nu acum când pot recrea ceva din trecutul lor. Oameni, oraşe, civilizaţii, lumi. Adu tot ce vrei înapoi la viaţă, orice din istorie, din ficţiune. Nu contează, vom suge doar câteva mii de noi stele în interiorul graniţei ca să obţinem energie. Iisuse Hristoase!

– Dai vina pe mine pentru asta?

Gore rămase nemişcat, strângând şi desfăcând doar pumnii, în încercarea de a se calma.

– Nu. Nu e vina ta. Nu dau vina pe tine. Lucrul ăsta merge până la nenorocitele de *Primevieţi* care au construit oroarea dracului, în primul rând. Raielii aveau dreptate să încerce să-l distrugă. Aş fi vrut să fi reuşit dracului, aş fi vrut cu adevărat.

– O pot folosi pe *Silverbird* pentru a studia cât de mult se poate.

– Nu, nu, ăsta nu e răspunsul la nimic. Nu putem merge acolo cu arme-laser aprinse. Am crezut că ţi-ai dat seama de asta. Aveai dreptate mai devreme, mintea este cheia în Gol. Este conceput să manifeste fiecare

gând. Mediul fizic poate fi doar o mică parte din el. Gândește-te la el ca la o ceapă în opt dimensiuni.

Justine își îndreptă spatele și îi aruncă tatălui ei o privire exasperată.

– Mulțumesc, tată. Mi-e de mare ajutor. Întotdeauna gândesc în astfel de termeni, îmi ajută foarte mult.

Gore îi zâmb posac.

– Bine, uită de cele opt dimensiuni, imaginează-ți doar straturile. Sunt interconectate dimensional, nu la figurat, dar înțelegi ideea. Fiecare strat are o funcție diferită. Există un strat de memorie care surprinde tot ceea ce se petrece acolo. Există stratul creator, care trebuie să organizeze resetarea. Și există stratul de interacțiune, care formatează gândurile pentru stratul creator, iar asta este ceea ce face ca telepatia și tot restul de rahat mental să se întâmple.

– Un strat care să facă sufletele să funcționeze, a spus Justine gânditoare.

– Da. Totul este construit în jurul raționalității și evoluției acesteia, împlinirea pe care este fixat retardatul tău de Lord la Cerului. Așa că, poate că e un alt strat care se ocupă de procesele de gândire – poate că e cel cu sufletul, poate nu. Nu asta e ideea. Există o întreagă tonă de straturi, unele pe care le putem deduce din observare și lucruri pe care nu le putem nici măcar ghici. Și Dumnezeu știe ce sunt nebuloasele și de ce cântă. Nu contează. Ceea ce avem aici este o construcție enorm de complexă. Dar nucleul este centrul – din nou, nu unul fizic.

– Deci, nucleul controlează totul.

– Cine ştie care este ierarhia? Ceea ce trebuie să facem este să găsim o cale de a pătrunde, ceva ce putem raţionaliza şi angaja, exact aşa cum ai vrut.

– De ce l-ar crea nucleul pe Kazimir pentru mine?

– Nu a făcut-o. Nu cred că poţi gândi suficient de puternic pentru a-i atrage atenţia. Cuibul de confluenţă pe care îl ai la bord a imprimat, probabil, visul cu Kazimir pe stratul creator. A fost un gând mai puternic decât cu ce este obişnuit. Cele mai multe dintre straturi nu funcţionează la un nivel sentient conştient, ele doar îşi execută sarcina. Şi până acum, nimeni nu a dus vreodată un cuib de confluenţă în interior. Lucrul pe care un cuib de confluenţă îl face mai presus de toate este să reţină o amintire şi să o repete la infinit. Visul tău a fost singurul pe care aceasta l-a primit, iar asta a deformat realitatea. Stratul creator pur şi simplu a răspuns în modul în care a fost proiectat. Nimic personal.

Justine se aşează pe pat, încercând să pună cap la cap ceea ce îi spusese el.

– Dacă gândurile mele nu sunt suficient de puternice, ce rost are să încerc să găsesc nucleul?

– Visul acesta este primit de toată lumea care are o conexiune la gaia-câmp. Înţelegi?

– Ah.

– Nu încerca să găseşti nucleul, este o pierdere de timp.

– Dar, tocmai ai spus...

Gore îngenunche în fața ei, strângându-i brațele cu mâinile. Ochii lui o priveau intens din masca de piele de aur, care era fața lui.

– Trebuie să ajungi la Makkathran.

– Nu a mai rămas nimeni acolo. Lordul Cerului a spus că toți oamenii au plecat în nucleu.

– Nu dau un rahat pe ce spune el. Du-te la Makkathran. Este important. Acela este locul unde sunt centrați oamenii în Gol.

– Cum? *Silverbird* nu poate zbura.

– Greșit. Gore îi rânji în față. Ești în Gol. Ai puteri telepatice. *Silverbird* nu poate zbura *acum.*

– Oh. Pricepu ce voia să spună. Oh!

– Asta e fata mea, la fel de inteligentă pe cât de frumoasă.

– Dar, tată, Kazimir nu ar mai exista atunci. L-aș omorî.

Gore îi dădu drumul la brațe.

– Îmi pare rău, mai spune-mi o dată.

– Dacă mă întorc în timp, el nu va mai exista.

– Oh, și Iisus a plâns. Gore își trase teatral o palmă pe frunte. Nu-mi face pe liberala acum. Nu acum.

– Nu-l pot șterge din existență. Bun sau rău, acum e real. Am o responsabilitate.

– Este echivalentul unei clone re-viețuite, una care a fost umplută cu amintirile tale despre amintirile lui. Ce poate fi mai jalnic?

– Este viu, a spus ea cu fermitate.

– Și te înfierbântă.

– Ba nu.

– Propriul test ADN ţi-a arătat că nu e Kazimir. E doar un amărât de doppelgänger pe care stratul de memorie îl avea depozitat.

– Exact. E uman. Nu-i pot face asta.

Gore îi luă mâinile.

– Ascultă-mă, draga mea. Aceasta este catastrofa fundamentală care este Golul. El era o amintire stocată. Toată lumea care a fost vreodată în Gol este exact la fel, toată lumea care s-a prăbuşit acolo, cu nava de colonizare, a fost copiată. Oricine s-a născut vreodată. Owain este încă acolo, pentru numele lui Dumnezeu, încă îngheţat în stratul de memorie la momentul în care Mergătorul-Pe-Apă l-a împuşcat – şi toate zecile de ani pe care i-a trăit înainte. În niciuna din resetările pe care Edeard le-a efectuat ulterior, nu s-a întors dincolo de punctul în care i-a şters pe conspiratori. Nu s-a simţit în stare să facă totul din nou, pentru că asta e ceea ce ar fi trebuit să facă de fiecare dată. Asta este ceea ce ne aruncă Golul. Ei au trăit în momentul în care au fost meniţi să trăiască. Asta se poate schimba, Justine. Nu poţi permite raţiunii şi eticii care au evoluat în acest univers să se aplice în cel în care eşti acum.

– Ştiu ce vrei să spui, dar, tată, tu nu l-ai întâlnit. E atât de dulce. Nu merită lucrul ăsta.

– Galaxia nu merită Golul, dar îl avem. Şi l-am întâlnit, dragă, am simţit inima ta prostuţă bătând mai repede la vederea lui. Am gustat ciocolata pe care o mâncai atunci când îi zâmbeai şi flirtai cu el. Ştiu nevoia pe care te-ai străduit să o ignori. Îmi pare rău.

Trebuie să faci acest lucru. Trebuie să te duci la Makkathran.

– Oh, la naiba!

El o sărută pe frunte.

– Priveşte partea bună a lucrurilor. Dacă pierdem, vei rămâne să trăieşti în Gol şi îl vei putea găsi din nou.

– Eşti un îndrumător cât se poate de inutil şi de nenorocit, ştii asta.

– Ştiu. Acum du-te şi trezeşte-te.

Justine dădu din cap slab, ştiind că într-adevăr nu avea de ales. Pentru prima dată privi pe fereastra dormitorului. Terenul de afară nu era cel de la Tulip Mansion. În schimb, vechea ei casă era aşezată în partea de jos a unei văi imposibil de uriaşe, cu munţi curbându-se departe spre cer ca un monstruos val verde şi maro pe cale de a se rupe deasupra capului. Soarele era o bandă lungă de lumină strălucitoare.

– Ce dracu' e asta?

Gore ridică uşor din umeri.

– A trebuit să fac câteva sacrificii ca să-ţi pot visa visele.

– Tată...

– Sunt bine. Ridică o mână, fluturând-o spre ea cu un zâmbet drag şi mândru. Du-te. Trezeşte-te.

Ochii Justinei s-au deschis larg, cu privirea în tavanul cabinei. Lacrimile îi înceţoşau vederea. Le şterse furioasă.

– Oh, la dracu'! Şi Kazimir va şti că ceva nu era în ordine. Niciun telepat nu avea puterea de a masca acele emoţii.

Bineînţeles, în timp ce se lupta să coboare, el se afla la capătul scării de frânghie. A ţinut-o chiar în echilibru pentru ea.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Trebuie să plec, spuse ea categoric.

– Văd. Asta e bine, nu-i aşa? Ştii cum să ajungi la nucleu. Acolo voiai să mergi.

– Nu te pot lua cu mine, se bâlbâi ea.

– Am înţeles.

– Nu. Nu, înţelegi. Inspiră adânc şi-l sărută. Încântarea alungă surpriza de pe chipul lui.

– Kazimir, vreau să ştii ceva. Dacă există o cale de a mă întoarce aici, o voi găsi, te voi găsi. Îţi promit. Îmi cunoşti gândurile şi cunoşti adevărul din ele.

El îi aruncă privirea aceea a lui ezitantă, plină de adoraţie, ceea ce o făcu să se simtă şi mai rău. Nu crezuse că o va mai vedea vreodată.

– Văd onestitate în gândurile tale, o asigură el. Acum, faci ceea ce ştii că trebuie.

Justine se aşeză pe o stâncă, la câţiva metri de trenul de aterizare al lui *Silverbird*. Simţea soarele cald de după-amiază târzie ca o apăsare plăcută pe faţă şi pe braţe în timp ce-şi îndoia picioarele într-o poziţie de yoga. Kazimir era ghemuit, un pic mai departe în spatele ei, urmărind-o neliniştit. Ea îi dărui un ultim zâmbet şi se concentră.

Gândurile ei curgeau în cuibul de confluenţă, folosindu-şi rutinele pentru a-şi ţine mintea în echilibru. Erau amintiri acolo, momentul în timp în care Edeard stătea pe vârful muntelui şi intra în ţesătura Golului, văzând trecutul. Urmări cu atenţie ce făcea el şi încercă să-şi modeleze gândurile în acelaşi mod, împingând televederea în jos în neantul care se aşternea în jurul ei.

Trupul ei era acolo, o imagine lungă multiplă clătinându-se înainte şi înapoi pe pământ, mergând în sus, în navă, vorbind cu Kazimir, care radia atâta durere încât ameninţa să rezoneze prin ea acum. Împinse mai departe, o văzu pe *Silverbird* năpustindu-se în jos din spaţiu. Mai departe.

Era incredibil de dificil, fără sprijinul cuibului de confluenţă nu va putea niciodată să-şi menţină focalizarea. Nu putea să creadă că Mergătorul-Pe-Apă făcuse vreodată asta fără ajutor. Era un moment unic distinct în viaţa ei la care dorea să ajungă. Mintea ei îl ţinu, potrivindu-l instinctiv cu momentul conţinut în memoria completă a-tuturor-clipelor a Golului. Apoi, tot ce a trebuit să facă a fost să se înfigă în el. Undeva în lumea fizică a existat un strigăt de disperare, în timp ce ea încerca să-şi forţeze gândurile într-un tipar pentru care nu fuseseră niciodată destinate, făcând apel la puterea cuibului de confluenţă pentru a o susţine. Momentul preţios era acolo, legând prezentul şi trecutul. Justine *împinse*. Golul se resetă...

Al treisprezecelea vis al lui Inigo

Camera documentelor se afla la trei niveluri sub Turnul Spirală care găzduia sediul Breslei Armurierilor din Makkathran. Al treilea nivel avea în total douăzeci de camere, dispuse în cerc, unite de un singur coridor-inel. Acestea erau folosite ca seifuri pentru cele mai secrete arme şi muniţii cunoscute de Maeştrii breslei. Timp de secole, uşile triple de fier ale fiecărei încăperi păstraseră armele cu foc rapid în siguranţă, împreună cu pistoalele cu ţeavă lungă şi alte arme de foc pierdute pentru restul Querenciei. Mecanismele de produs astfel de dispozitive erau, de asemenea, păstrate în seifuri, la fel ca şi lingourile de metale speciale necesare respectivelor modele.

Fie şi să pătrunzi doar în Turnul Spirală era destul de dificil. Exista o singură intrare, şi aceea era foarte bine păzită. Toţi vizitatorii trebuiau să fie însoţiţi de un Maestru. În afară de asta, gărzi înarmate păzeau în permanenţă primul şi al doilea nivel al subsolului. Erau, de asemenea, tot felul de capcane ingenioase

de-a lungul coridoarelor şi măsuri pentru a prinde pe oricine se folosea de camuflaj.

Era, prin urmare, rezonabil pentru cei care se adunaseră în camera documentelor, la două zile după ce mica expediţie a lui Topar părăsise Makkathranul, să radieze un grad de securitate. Marele Maestru Owain salută cu căldură cele unsprezece persoane. Nimeni nu făcu nicio încercare de a ascunde sentimentul de trepidaţie şi emoţie în timp ce intrau în camera largă boltită în cruce. În mijloc se afla o simplă masă de lemn, înconjurată de treisprezece scaune. În jurul zidurilor gri-plumb erau aliniate dulapuri înalte cu rafturi, pe care erau păstrate sute de dosare din piele ce conţineau designul fiecărui pistol şi glonţ produs de breaslă în cele două milenii de existenţă. Modele de iluminat lungi, în formă de lacrimă, se întindeau pe plafonul curbat, strălucind pasiv.

Bise a fost ultimul care a fost condus înăuntru. A zâmbit în jur către tovarăşii săi în timp ce trei uşi groase, grele, se închideau în urma lui. Încuietorile complicate s-au rotit, împingând şuruburile de oţel la loc şi asigurându-le, benzile de combinare au fost rotite.

– Bietul meu băiat, a spus Stăpâna Florrel, îmbrăţişându-l călduros pe fostul Maestru Sampalokului. Bine ai venit acasă.

– Mulţumesc, bunico.

– Ai primit mâncarea pe care ţi-am trimis-o? Le-am cerut celor de la brutăria din strada Jodsell să facă special pentru tine brioşele acelea cu zmeură. Ştiu cât de mult îţi plăceau când erai copil.

– Da, într-adevăr, a fost foarte amabil din partea ta.

– A fost atât de teribil exilul?

– A avut momentele sale.

– A avut şi preţul său, a spus Tannarl. Jumătate din familia ta a rămas la cabana mea.

– Vei fi pe deplin răsplătit, a replicat Owain mieros. Haide, haide, nu suntem aici ca să ne certăm între noi pentru o mână de bani. Momentul nostru se apropie.

– Se apropiase şi acum doi ani, a spus Bise. Apoi a venit *el*.

– Ei bine, Mergătorul-Pe-Apă a părăsit oraşul, alergând prin sate acum, încercând să găsească banditi, a spus Buate. Şi când o va face, nu se va mai întoarce.

– Nu fi prea sigur, a declarat Owain. Telekinezia lui este incredibil de puternică. Makkathranul nu a mai văzut aşa ceva din zilele lui Rah. Şi nici măcar Rah nu putea schimba clădirile oraşului.

Bise se încruntă, amintindu-şi.

– Fii atent, vere, a spus Tannarl. Eşti foarte aproape de erezie.

– Am statuat simplul adevăr.

– Doar nu crezi serios că poate face faţă primirii pe care i-am pregătit-o? a întrebat Buate. Ideea de a-l captura în afara zidului de cristal este să-l priveze de avantajul pe care i-l oferă oraşul.

– Rezultatul este aproape irelevant, a declarat Owain. Chiar dacă poate supravieţui, nu va mai avea nimic la care să se întoarcă. Trebuie să fim categorici cu asta. Susţinătorii noştri sunt gata.

– Se va opune rezistenţă, a avertizat Buate.

– Madona să îi ia, a spus Tannarl. Eu zic să nu aşteptăm nici...

Mergătorul-Pe-Apă se ridică uşor prin podeaua camerei documentelor, mantia neagră învăluindu-l ca o nebuloasă stinsă. Îi studie pe fiecare dintre conspiratorii adunaţi în jurul mesei. Câţiva se ridicaseră în picioare, cu mâinile întinzându-se după pistoale. O mişcare ce muri imediat sub zâmbetul său arogant şi dispreţuitor.

– Alegerile ne-au dat un primar şi un Consiliu complet, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Nu va fi nicio schimbare, nicio revoluţie. Noi nu suntem O Singură Naţiune până când nu vom alege să fim aşa.

– Ce propui? a întrebat Owain.

– Eu nu propun nimic. Timpul vostru s-a terminat.

– De data aceasta, poate, mârâi Bise. Dar vor fi şi alte oportunităţi.

– Nu, nu vor fi, îi răspunse Mergătorul-Pe-Apă. Am văzut deja ce s-ar întâmpla dacă aţi câştiga.

Owain se încruntă la afirmaţia aceea ciudată. Gânduri pline de nelinişte se stârneau sub scutul lui în mod normal atât de ferm.

– Nu ne poate aresta, a spus Stăpâna Florrel. Cei ca noi nu răspund în instanţele de drept comun. Şi avem mulţi aliaţi în Consiliul Superior dacă vrei să declanşezi un proces.

– Exact, a fost de acord Mergătorul-Pe-Apă. Ar fi inutil.

Tannarl traversă camera, întinzând mâna a treia. Încuietoarea mare de pe uşa interioară se învârti brusc,

benzile sale de combinare complicate rotindu-se până când şuruburile au fost eliberate. Acestea s-au retras, iar uşa s-a deschis. S-au auzit câteva respiraţii ascuţite. Uşa se deschisese spre o porţiune netedă de perete gri. Nu exista nicio cale de ieşire din cameră.

– Am auzit de multe ori de la adepţii tăi că sunt slab, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Că îmi lipseşte determinarea. Dacă crezi asta, nu mă cunoşti deloc. Această revoluţie se va termina aici, acum. Fără tine, nu se poate întâmpla. Fără arme cu foc rapid, nu poate fi încercată vreodată din nou. Makkathranul va rămâne o democraţie.

Pelerina i se desfăcu, iar el scoase afară un braţ cu palma în jos. O armă cu foc rapid alunecă prin podea şi i se ridică în mână. Îşi închise degetele în jurul ei.

– Nu, a spus Owain. Asta este împotriva a tot ceea ce susţii.

– Chiar nu ar trebui să crezi tot ceea ce îţi spune o adolescentă cu inima frântă.

Owain făcu o grimasă, teama lui începând să se manifeste.

– N-ar trebui să îndrăzneşti, a spus Stăpâna Florrel. Familia mea nu va permite acest lucru.

– Este familia mea acum, îi spuse calm Edeard. Unsprezece mâini terţe împingeau şi loveau scutul Mergătorului-Pe-Apă, încercând să găsească o slăbiciune, o cale totuşi. Lungi strigăte de ajutor au fost aruncate către pereţii camerei impermeabile.

– Toată viaţa mea am ştiut că, uneori, pentru a face ceea ce-i drept, trebuie mai întâi să faci ce-i greşit,

le-a spus Mergătorul-Pe-Apă. Acum îmi dau seama cât este de adevărat. Ăsta sunt eu. Şi degetul lui apăsă pe trăgaci. Îl ţinu acolo până când a golit magazia.

Seiful-depozit conţinea peste trei sute de arme cu foc rapid. Erau învelite în pânză cu ulei şi aşezate pe rafturi, care formau şiruri regulate pe podea.

Edeard o puse la loc pe raft pe cea pe care o folosise. Îi ceru apoi oraşului să le elimine pe toate. Podeaua de sub ele se schimbă, devenind poroasă, şi cumplitele armele se scufundară în uitare.

Televederea lui mătură subsolul, examinând celelalte seifuri. Al optulea conţinea gloanţele folosite de armele cu foc rapid. Oraşul absorbi tăcut lăzile. Seiful al doilea avea pistoale cu ţeavă lungă. Al şaptesprezecelea găzduia nişte arme uriaşe. Ţevile lor erau la fel de mari ca picioarele lui şi erau montate pe nişte mici cărucioare cu roţi. Bile de fier mai mari decât pumnul erau aşezate în piramide alături de ele – gloanţele, realiză el. Se cutremură, imaginându-şi ce daune ar putea cauza. S-au scufundat toate. În cele din urmă, dulapurile cu poliţe din camera documentelor au alunecat şi ele sub podeaua solidă.

Puterea secretă a Breslei Armurierilor nu mai exista. Nu va mai exista niciodată vreo ameninţare internă pentru Marele Consiliu al Makkathranului şi primarul său.

În afară de alegeri. Şi de certurile breslelor. Şi negustorii cu manevrele lor şi mituirea pentru câştig. Şi Marile Familii luptându-se pentru avantaje.

Zâmbi larg, gândindu-se la toate. La viaţa aceea nebună şi minunată trăită de cetăţenii Makkathranului. *Toate sunt treaba lui Finitan acum.*

Lumina caldă a după-amiezii făcea să strălucească stâlpii albi care mărgineau Golden Park. Chiar şi ultimele flori din tufişuri şi din viţa-de-vie străluceau cu o splendoare exotică, celebrând ceea ce fusese o vară deosebit de plăcută. Edeard mergea pe aleile elegante, adunându-şi gândurile. Hotărând să facă ceea ce trebuia.

A fost greu pentru televederea lui să caute sufletele fragile ale părinţilor săi. Se opri lângă unul din pilonii de pe latura dinspre Canalul Câmpului, scăldat în lumina bogată reflectată de metal, extinzându-şi capacitatea de percepţie la maximum.

Erau acolo. La câţiva metri distanţă, privindu-l ca întotdeauna.

– Mulţumesc, le-a spus.

– Ne poţi vedea? a întrebat mama sa surprinsă.

– Da, mamă. Vă pot vedea acum.

– Fiul meu.

– Tată. Aţi avut atâta grijă de mine, mai mult decât am meritat vreodată.

– Ce era să facem? Eşti tot ce a rămas din noi.

– Nu mai e aşa. Am o soţie acum. Vom avea copii. Ei vor avea mai mulţi copii. Tot ceea ce sunteţi va merge mai departe prin ei.

– Ar trebui să veghem asupra lor, a spus mama lui. Părea nesigură.

– Nu, a răspuns Edeard. Este timpul să vă opriți. Pot să am grijă de mine acum mai mult decât credeți. Prețul pe care l-ați plătit ca să mă protejați este prea mare. Nu mai puteți face asta. Trebuie să mergeți la Inimă. Mai este încă timp. Există întotdeauna timp.

– Oh, Edeard.

– Uite.

A întins o mână. Mama lui s-a întins și ea, atingându-i vârful degetelor. Se luptă să nu tresară la răceala paralizantă care îl ardea. Zâmbi în schimb cu reverență în timp ce ea prindea substanță în fața lui.

– La revedere, mamă, i-a spus el și a sărutat-o. Vom fi împreună în Inimă într-o zi, promit.

Tristețea și regretul ei erau teribil de dureroase. Dar îi zâmbi și se îndepărtă de atingerea lui. Tatăl său o ținea aproape.

– Călătorie bună, le-a spus Edeard.

I-a privit estompându-se pe cerul albastru senin și cald, refuzând să recunoască vreo remușcare.

O mulțime de oameni erau în Golden Park în acea după-amiază, profitând de vara persistentă. Copiii alergau pe zonele cu iarbă, jucând jocuri elaborate de-a prinselea. Ucenicii ieșiți de la muncă se adunaseră în umbra copacilor martoz uriași din parc, împărțind sticle de bere și bârfe despre Maeștrii lor.

Salrana mergea de-a lungul uneia dintre aleile cu pietriș de ardezie, bucurându-se de plimbare. Flăcăii o priveau lung, deși roba ei severă albastru cu alb de novice se dovedea a fi o barieră prea mare pentru orice

încercare de a atrage atenția. Ea traversă podul de gresie gălbuie spre Ysidro. Drept în fața ei era taverna Blue Fox, o clădire circulară cu trei etaje, cu un ciudat model hexagonal imprimat în relief pe peretele arămiu. Ferestrele subțiri și înalte o făceau să pară mai înaltă decât era de fapt. A ezitat o clipă înainte de a aluneca printr-una din ușile laterale mai mici, ceva se învârti la periferia televederii ei, ca și cum un pilon de ceață trecuse în rafală pe alee. Se încruntă, dar nu i se contură nimic în simțuri, așa că alergă pe scări până la etajul trei.

Blue Fox era locul preferat de membrii Marilor Familii pentru legăturile lor amoroase, zidurile extrem de groase ale camerelor eliminând necesitatea de a menține o ceață de izolare. Confidențialitatea era garantată împotriva tuturor, mai puțin a celor cu puteri psihice excepționale. Salrana folosi cheia care îi fusese dată pentru a descuia ușa de la o cameră rezervată.

Lumina soarelui era difuzată de voalul colorat ce acoperea ferestrele. Și mai multe țesături erau drapate pe ziduri. Lumânările licăreau pe un scrin, răspândind un miros puternic de mosc. Patul mare era acoperit cu cearceafuri de mătase și cuverturi de blană.

Iubitul Salranei o aștepta lângă pat. Roșie la față de anticipare, Salrana își scoase roba de novice pentru a rămâne într-o cămașă delicată de dantelă pe care o purta pe dedesubt, un cadou recent de la iubitul ei. Iubitul o trase aproape și o sărută. Mâini blânde îi desfăceau panglica cea mai de sus a cămășii. Un alt sărut i-a fost dat. Următoarea panglică a fost desfăcută.

Mai multe săruturi, fiecare încă şi mai intim. Cămaşa se deschise în faţă. Un scâncet de emoţie ieşi adânc din gâtul Salranei, care nu se mai putea reţine, şi se agăţă de iubitul ei, întorcându-i sărutările cu înverşunare.

Edeard lăsă să-i cadă camuflajul. Salrana sări, şocată. Mintea ei radia vină.

– Tu, a spus Edeard cu amărăciune. Ar fi trebuit să ghicesc. Chiar ar fi trebuit.

– Dar n-ai făcut-o, nu-i aşa? i-a răspuns Ranalee cu dispreţ. Îşi trase propriul neglijeu de satin şi îşi aranjă o parte din părul despletit. Am crezut că ai plecat din oraş.

– Da. O mulţime de oameni au făcut aceeaşi greşeală. Prietenii tăi. Familia ta. Tovarăşii tăi conspiratori.

Ochii lui Ranalee s-au lărgit. La început a strălucit în ei surpriza, apoi s-a alarmat văzând că apelurile ei prin televorbire rămâneau fără răspuns.

– Ce-ai făcut? şuieră ea.

– Nu-ţi vor mai răspunde. Nici acum, nici altă dată.

– Tata? suspină ea.

– Madona îi va binecuvânta sufletul, sunt sigur. Mă îndoiesc că oricine altcineva o va face.

– Nenorocitule!

Ranalee tremura, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Voi plănuiaţi mai rău pentru mine, mult mai rău.

Ranalee îşi reveni şi îl fixă sfidătoare.

– Şi ce planuri ai cu mine?

– Niciunul. Pentru că nu eşti nimic fără Owain şi fără familia ta. Proprietara unui bordel. Ce este asta? Nimic.

Salrana făcu un pas ezitant înainte.

– Edeard...

– Niciun cuvânt de la tine. Eu nu te condamn. Știi ce au făcut cu mintea ta, știi ce poate face această vulpe?

Chiar în timp ce vorbea putea simți diferența din gândurile neecranate ale Salranei. Asprimea care curgea acolo unde odată existau doar mulțumire și gentilețe.

– Bineînțeles că știe, exultă Ranalee.

Brațul ei o cuprinse protector pe Salrana, care se aplecă mai aproape, căutând alinare.

– I-am arătat viața reală.

– Au folosit furia ta față de mine pentru că te-am abandonat. Această... această unealtă a lui Honious a venit după tine, atunci când erai vulnerabilă. Nu a fost un accident că te-a cunoscut. Nu a fost întâmplător. O știu cum este, Salrana. Are o abilitate perversă care-ți poate răsuci gândurile, transformă ceea ce ar trebui să fie ceva frumos în ceva bolnav. Nu e iubire ceea ce simți pentru ea, ci o corupere nenorocită a afecțiunii pe care sinele tău adevărat o poate experimenta.

– Nu, l-a întrerupt Salrana cu insistență moale. Eu am fost cea care s-a dus la Ranalee.

– Te-au folosit. Ei. Owain. Ceilalți. Singurul lor interes a fost pentru trecut, pentru trecutul nostru. Madona, ești doar o altă armă de utilizat împotriva mea. Ar fi trebuit să mă atragi afară din oraș dacă ambuscada eșua, îți amintești?

Salrana îi aruncă lui Ranalee o privire speriată, apoi îl înfruntă din nou pe Edeard.

– Nu aș fi făcut-o.

– Ha! Edeard închise ochii pentru a-şi înăbuşi durerea de a o vedea aşa.

– Ai fi făcut-o. Te rog, Salrana, te pot ajuta. Mai sunt şi alţii care îţi pot arăta cum au abuzat de gândurile tale, cum te-a vrăjit această curvă veninoasă.

– Ca să poţi face ce? izbucni Salrana, brusc supărată. Să mi-o iei pe Ranalee? Să mă laşi fără nimic? Din nou?

– Nu asta...

– Sunt eu însămi.

– Aveau de gând să te *părăsească*. În numele Madonei, ştii că nu e bine.

– Puterea ta te-a făcut Mergătorul-Pe-Apă, a spus Ranalee. Puterea ta a atras-o pe Kristabel către tine, iar acum faci parte dintr-o Mare Familie, ai averile lor la dispoziţie. Copiii tăi se vor naşte cu nişte privilegii pe care nimeni în jalnicul tău Ashwell nu le-ar putea înţelege vreodată. De ce Salrana nu ar putea avea copii puternici? De ce să nu poată avea şi ea copii care să se bucure de aceeaşi saltea de bani?

– Dar nu asta îi dai, îi spuse Edeard furios. I-ai exploatat vulnerabilitatea, ai îndepărtat-o de tot ceea ce a fost.

– I-am arătat ce i-ar putea oferi societatea Makkathranului odată ce tu te-ai săturat de ea, a replicat Ranalee triumfătoare. Căsătoria, copiii, familia, acestea sunt obiceiurile noastre, obiceiurile începute de Rah însuşi. Aranjamentele noastre sunt practice şi benefice, nu înşală pe nimeni. Cine în Honious eşti tu să judeci asta?

Edeard era gata s-o lovească. Dar să facă acest lucru ar fi însemnat să-i acorde victoria.

– Nu voi renunța la tine, i-a spus el Salranei. Ceea ce ți-a făcut este greșit și rău, și oricând va veni ziua în care îți vei da seama de asta, voi fi acolo pentru tine. Jur pe Madona.

Acum Salrana era cea care îl privea cu dispreț. Expresia ei era atât de asemănătoare cu cea de pe fața lui Ranalee încât îi făcea rău. Luă mâna lui Ranalee și o puse cu grijă pe sânul ei gol.

– Tu ai viața ta. Eu pe a mea. Chiar și în lumea ta de moralitate simplistă pot trăi cum aleg. Și aleg acest lucru. O aleg pe Ranalee: iubita mea, amanta mea.

Edeard se uită urât la Ranalee, care îi întoarse un zâmbet malițios.

– Asta nu s-a terminat, a spus el.

Era destul de slab, știa, dar pur și simplu nu se putea gândi ce altceva să facă.

De ce nu e în stare să vadă ce a devenit? Sau poate că într-adevăr este. Madona!

– Ai câștigat azi, i-a spus Ranalee pe un ton batjocoritor. Arată un pic de noblețe. Mergătorul-Pe-Apă ar face-o.

Edeard ieși valvârtej pe ușă, fără a se mai obosi să se camufleze.

Edeard se întoarse la ziguratul Culverit și urcă scările fără să-l observe nimeni. Chiar și acum simțea un fior că acest lucru se va transforma într-un vis

febril, în care Kristabel... Că vederea ei va spulbera iluzia. *Bunul și vechiul optimism din Ashwell.*

Ce prostie. Lucrul ăsta e real. Știu asta.

Când a ajuns la etajul al zecelea, și-a adunat curajul și s-a dus în camera pe care Kristabel o declarase biroul ei. Era goală. În afară de birou și de scaun. Chiar și perdelele fuseseră date jos până ce își schimba încet forma așa cum hotărâseră ea și Edeard. Ferestre mai mari. Rozete albe, mai luminoase. Știa că zidurile se mișcau spre interior, pentru ca salonul de alături să poată fi mai mare, chiar dacă procesul era foarte lent și ochii lui nu puteau sesiza schimbarea. Chiar înainte ca el să plece, Kristabel remarcase cât de diferit era deja etajul al zecelea de casa în care trăise toată viața. I-a făcut pe plac și a fost de acord pentru că era atât de entuziasmată. Și fericită.

Acum, era aplecată peste birou, tocul cu pană scriind furios ca întotdeauna. Chipul ei frumos era încrețit în timp ce studia încă un registru gros care conținea conturile familiei. Trei vrafuri de registre similare erau proptite de o latură a biroului.

Soția mea.

– Pari plictisită, i-a spus el.

Kristabel tresări. Apoi, îi zâmbi lui Edeard care stătea în ușă.

– Nici măcar nu te-am simțit, a exclamat ea. Mă iei prin surprindere? Și de ce ești aici? Dar banditii? Nu se poate să-i fi găsit deja.

– Nu, nu i-am găsit. Dar știu cine și unde sunt acum. Vor trebui doar să aștepte încă o zi. Am vrut să fiu acasă cu frumoasa mea soție.

Ea se grăbi spre el cu un zâmbet mare pe față și îl sărută de bun venit.

– Asta-i atât de dulce. Dar Finitan te va ucide, totuși. Era extrem de important.

Edeard o cuprinse cu brațele. Nu dorea să-i mai dea drumul. *Niciodată*. Aruncă o privire pe fereastră, peste grădină, spre fabulosul oraș viu de dincolo.

– Alții au încercat.

Ea se încruntă și îl împunse cu degetul în piept.

– Ești bine? Pari... obosit.

– Nu. Sunt bine. Numai că azi mi-am dat seama că sunt unele lucruri care nu pot fi rezolvate, indiferent cât de mult te-ai strădui.

Kristabel îl sărută din nou.

– Dar eu te cunosc, vei continua să încerci. Asta e ceea ce te face să fii tu. De aceea te iubesc.